

A movie poster featuring a black and white photograph of two people walking on a beach. The person on the left is wearing dark shorts and a red bikini top. The person on the right is wearing light-colored pants and a dark top. The ocean waves are crashing onto the sand in the foreground. The title 'ÎNTOARCEREA ACASĂ' is written in large, bold, white letters at the bottom. The name 'KRISTIN HAHN' is written in black letters across the middle of the image. A small red crab logo is visible in the bottom right corner.

KRISTIN HAHN

**ÎNTOARCEREA
ACASĂ**

KRISTIN HANNAH

Întoarcerea acasă

Traducere: ILEANA DINU

Editura LIDER 2009

HOME AGAIN

Copyright © 1996 by Kristin Hannah

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba
română aparțin Editurii LIDER

Reporterii anunțaseră evenimentul de câteva zile. Titluri ostentative, scrise cu majuscule. Aluzii privind consumul de droguri și o conduită reprobabilă, rostite la adresa celebrităților adunate în micul oraș Oregon. Era o petrecere ocazionată de lansarea unui film important, iar evenimente de genul acesta nu prea aveau loc în Lagrangeville. În ultimii ani, Elks Hall fusese folosit doar pentru întruniri decente, dar în seara aceasta răsună de muzică discordantă, dată la maxim. Localnicii și fotografi se înghesuieră pe strada principală, oglundindu-se în ferestrele limuzinelor care treceau pe lângă ei, așteptând să se petreacă ceva exploziv, gen Hollywood. Dar chiar și așa, cu toate articolele, interviurile și paparazzi, nimeni nu bănuia cât de aproape de adevăr era titlul din *Enquirer*: „O petrecere pentru care merita să mori.”

Angel DeMarco ieși din interiorul limuzinei sale climatizate. Prin fumul de țigară și ploaia mărunță zări lumea adunată pe partea cealaltă a străzii. Oameni cu chipuri necunoscute se strânseseră în spatele unei linii de demarcație lungi, galbene, păzite de polițiști.

— Este el, DeMarco!

Din aparatele de fotografiat izbucniră explozii de lumini. Ploaia părea ireală, fulgerări strălucitoare ca de argint, oaze de o lumină imposibilă pe strada întunecată.

— Angel... privește aici! Angel! Angel! Angel...

Exclamațiile lor de admirație ajunseră la el într-un val antrenant. Dumnezeule, cât îi mai plăcea celebritatea! Trase prelung din țigară, apoi dădu fumul afară încet, aruncându-le celebrul său zâmbet caracterizat chiar săptămâna trecută de revista *People*, „de douăzeci de mii de megawați”. Le făcu semne cu mâna. Fumul cenușiu al țigării sale se ridică șerpuint în aer. Se dădu la o parte, ca să-i permită femeii care-l însoțea, al cărei nume nu și-l amintea, să coboare din mașină.

Ea ieși încet. Din întuneric se ivi mai întâi un pantof din piele neagră, cu vârful ascuțit, cu toc foarte înalt, gen stilet, apoi un picior subțire. Tocul lovi cu putere pavajul. Femeia se aplecă, aruncându-și coama de păr blond decolorat cu peroxid, urmată de un decolteu magnific, și ieși din mașină. Instinctiv, se întoarse spre mulțime, aranjându-și rochia roz, în timp ce zâmbea și le făcea semne cu mâna.

Angel fu nevoit să recunoască: femeia știa să-și facă intrarea.

O luă de mână și o trase spre fanii care-l adorau. Tocurile ei ridicole răsunau și alunecau pe pavajul neted, dar zgomotul lor fu curând acoperit de cel al mulțimii, când realizară că se îndrepta spre ei.

Tinerele începură să țipe, întinzându-și mâinile spre el. Pe câteva le recunosc, erau aceleași tinere pistruiate din orașel, care chiuliseră de la școală ca să urmărească filmările lui. Se aflau în fiecare zi în zona aceea, adunate în spatele baricadelor, țipând, chicotind și plângând, când apărea el din rulotă să înregistreze vreo scenă.

Nu cerea nimic de la el această mulțime de admiratoare, cu excepția simplei lui prezențe. Chiar dacă era un sălbatic imatur și egoist, lor nu le păsa, apreciau doar faptul că se dedica trup și suflet ecranului. Le oferi cel mai deschis, cel mai sexy zâmbet, în timp ce scruta mulțimea. Privirea lui zăbovi asupra fiecărei tinere prezente, fixând-o.

— Angel, ne dai un autograf? Ce părere ai de Lagrangeville? Când se va lansa filmul? Va fi lansat aici?

Întrebările curgeau ca săgețile prin ploaie. Pe unele le auzea, pe altele nu, dar știa că oricum nu conta. Ele nu așteptau răspuns, voiau doar să fie în preajma lui, să vadă cum ceva din strălucirea lui hollywoodiană se împrășteie pentru o secundă asupra vieților lor banale.

— Angel, te fotografiezi cu mine?

Își ridică privirea de pe autograful pe care-l semna și se uită la tânăra care-i adresase întrebarea. Era scundă și plinuță, cu obraji ca de porțelan și părul castaniu, creț, căzut în valuri pe umeri. O recunoscuse imediat, era genul de fată care nu este niciodată invitată la petrecerile mai. Bune și încearcă din răspuțeri să nu lase să se vadă că-i pasă. El cunoștea starea asta. Chiar și acum, după atâția ani, își amintea cum se simțise ca un adolescent care privea de pe margini. Cât de nedreptățit se simțise. Îi zâmbi fetei și ochii acesteia se măriră de uimire. Îl privea de parcă ar fi fost coborât din lună și asta i-a fost de-ajuns, acea privire aruncată de o străină îi pătrunse în sânge ca un drog.

— Cum să nu, draga mea, aș fi onorat. Își lăsa în urmă însoțitoarea și se strecură pe sub banderola fixată de

poliție. Simți cum se întind multe mâini spre el, atingându-i jacheta, încurcându-i-se în păr. La început, această intimidare nedorită îl deranjase, dar învățase să se obișnuiască, și chiar să se bucure de ea, dacă nu se ajungea prea departe. Luă fata pe după umeri și o trase aproape, înghesuindu-se sub marginea proeminentă a clădirii vechi de cărămidă. O altă fată înaltă din grup le făcu o fotografie.

— Arăți grozav în seara asta, îi spuse. Fata purta o rochie albă, din satin, lungă până la glezne.

— Este pentru *întoarcerea acasă*, murmură ea, aproape orbindu-l cu lucirea agrafelor ei argintii.

Întoarcerea acasă. „Acasă” era un cuvânt pe care nu-l mai auzise de mult, de-o viață, și dintr-odată se simți foarte bătrân. Dacă ar fi fost tatăl acestei fete, ar fi urmărit cum se îmbracă în ceva cu mărgele, strălucitor, pentru balul școlii. Se întrebă cum s-ar fi simțit...

Alungă acea umbră de regret.

— Unde-ți este însoțitorul?

Obrajii ei se colorară brusc.

— Nu am însoțitor. Eu și... fetele am crezut că vom veni să urmărim doar... făceam parte din echipa care a decorat sala.

Pentru o secundă, n-a mai fost Angel DeMarco, steaua de cinema: a redevenit Angel DeMarco, puștiul dintr-o zonă rău famată.

— Unde se organizează dansul? o întrebă încet.

Ea arătă în josul străzii.

— La liceu... sala de gimnastică.

Înainte de a avea timp să se gândească, îi luă mâna și porni cu fata de-a lungul străzii. Mulțimea tăcu brusc, apoi se dădu la o parte să le facă loc.

— Angel!

Își auzi numele, se opri și se întoarse. Val Lightner, agentul și amicul său se afla alături de Rochia Roz. Amândoi îi făceau semne.

— Unde pleci? strigă Val, aruncându-și țigara pe stradă. Ești așteptat înăuntru.

Angel zâmbi forțat. Țsta reprezenta lucrul cel mai grozav legat de faimă, erai întotdeauna așteptat.

— Mă întorc. Încă zâmbind, o conduse pe fata mută de uimire și traversă strada. Intrară împreună în sala de gimnastică. Locul era decorat cu ceea ce fuseseră zece role de hârtie igienică. Sus pe scenă, orchestra interpreta o versiune oribilă a cântecului Madonnei „Crazy for You”. Observă cum lumea rămâne fără grai, când o conduse pe fată pe ringul de dans. Degetele arătau spre ei, paharele cu băutură căzură din mâini, chicotelile încetară. Dar el nu se uita în jur. Se uita la fată, doar la ea.

— Îmi acorzi acest dans?

Ea vru să-i răspundă, dar nu reuși să rostească nimic, cu excepția unui scheunat pe un ton ridicat. O prinse în brațe și dansă cu ea ultimele treizeci de secunde ale cântecului, iar când se termină, se retrase. Simțindu-se surprinzător de bine, se depărtă de cei prezenți. Puștii roiau în jurul noii regine.

— Ce impresionant! se auzi o voce afectată.

Angel se forță să zâmbească.

— Între unsprezece și șaptesprezece ani, spuse el caustic. Acesta este publicul meu.

Val îl bătu pe Angel pe spate și-l trase afară în noaptea ploioasă.

— Pentru Dumnezeu, femeile suspină după filmele tale, iar puștoaicele îți trimit invitații la bal.

— Mda, știu. Acum să mergem la petrecerea aia blestemată. Am nevoie de o băutură.

Traversară strada înapoi, de unde veniseră, însoțitoarea lui Angel se afla acolo unde o lăsase, în ploaie. Pentru o fracțiune de secundă, își dori să fi adus pe altcineva, cineva care să conteze, dar nu-și imagina cine naibii ar putea fi aceea.

Iritat de acest gând, prinse femeia de mână și o trase spre Elks Hall. Împreună, ferindu-se de ploaie, intrară în clădire și urcară scările șubrede spre sala imensă de la etaj. Luminile din tavan licăreau slab în interiorul întunecat, creând zone de auriu printre umbre. Sus, o formație de heavy metal zguduia podeaua. Praful se infiltra prin crăpături. Undeva, pe cel mai îndepărtat perete, fusese improvisat un bar unde multe celebrități se amestecau cu admiratorii și dădeau băuturile peste cap.

Angel se simți ca și cum s-ar fi întors acasă.

Trase aer în piept, satisfăcut, plăcându-i tot ce era legat de momentul acesta, muzica aspră, răgușită, mirosul dulce, bolnăvicios de marijuana, mirosul trupurilor jilave într-un spațiu prea mic.

Val murmură un rămas-bun repezit, ceva despre sexul cu o femeie și dispăru în mulțime.

— Ți-e sete? îl întrebă însoțitoarea.

Angel vru să-i răspundă, dar înainte de a putea s-o facă, simți cum i se încordează ceva în piept. Clipi, apoi își roti umărul de câteva ori, ca să scape de durere.

Ea se încruntă.

— Ești bine?

Durerea cedă, iar el îi zâmbi celei căreia nu-i știa numele.

— Corpul meu reacționează la lipsa de alcool, îi spuse încet, trecându-și palma de-a lungul curbelor rochiei roz, așezând-o pe talia femeii cu o obișnuință pe care n-o avea, dar de care nici nu era nevoie cu o femeie ca ea.

Ea îi aruncă un zâmbet strălucitor, arătându-și dinții ascuțiți:

— Tequila?

El rânji.

— Ai citit *Enquirer*. Obraznico. O trase spre el. Mirosul ei de gardenia îi gâdilă nările. Ai auzit ce le fac eu fetelor obraznice?

Ea își umezi buzele și toarse provocator:

— Am auzit.

Se uită în ochii ei rimelați din greu, machiați cu albastru și văzu propria sa imagine reflectată. Pentru o secundă, fu dezamăgit că era o femeie ușoară, atât de ușoară, apoi clipa aceea trecu. Era prea treaz, asta era problema lui. Când era prea treaz, se gândea prea mult, voia prea multe. Când era beat sau doar amețit, era *Angel DeMarco*, actorul nominalizat pentru Premiul Academiei. Era cineva și avea nevoie de acest sentiment ca de aer.

— Adu-mi de băut, vrei, dragă?

Ea îl sărută repede pe obraz și se strecură pe lângă el, prelingându-se prin încăpere spre bar. Trupul ei obținut prin chirurgie plastică era perfect, doar unduiri învelite în mătase roz. Inima începu să-i bată mai tare, gâtul i se uscă. Se rezemă de peretele de lemn cu crăpături și începu să se gândească cum se va folosi de acel trup minunat, se văzu înlănțuit cu ea, goi, excitați și gata să...

Brusc, simți o senzație de greață. La început, își spuse că nu era nimic, doar lipsă de alcool, apoi vederea i se întunecă, stomacul i se contractă și știu ce se întâmplase.

— O, Doamne... se trase de lângă peretele de lemn și simți acea gheară invizibilă, care-l strângea de piept.

În cap începură să-i sune clopote de avertizare, destul de tare ca să acopere muzica. Trase lacom în piept aerul îmbibat de tutun, simțind un nod în gât, respirând cu greu, încercând să-și umple plămâni. Durerea îi sfârtecă pieptul, se lăsă de-a lungul brațului stâng, până când degetele îl furnicară și se înfierbântară. Se apucă de balustrada de lemn alunecoasă, dar care avea un capăt liber și era la fel de nesigură ca un dinte vechi. Aceasta se clătina sub strânsoarea lui.

— O, Dumnezeu!... *Nu acum, nu aici...*

Sudoarea i se prelinse în șuvoaie reci pe frunte. Treptele de lemn, care duceau la ringul de dans, păreau să se lățească exagerat de mult sub ochii lui. Punctele negre păreau că se întind, căpătând contururi neclare, amestecându-se una cu alta, alungindu-se nefiresc, ca holul din *Poltergeist*. Pentru o secundă, o văzu pe JoBeth

Williams alergând spre spațiul acela deschis, fără uși, țipând.

De ce țipa? încercă să se concentreze la acea singură întrebare fără sens. La orice putea să-i aline durerea din piept.

— Angel?

Îi trebui o secundă să-și recunoască propriul numele. Când îl înțelese, încercă să-și ridice privirea, dar abia se putea mișca. Inima îi bătea tare, lovea puternic, ca un angrenaj neuns, care aluneca de pe șină. Își umezi buzele pudrate și se strădui să zâmbească, ridicându-și ușor capul.

Femeia, Judy, își aminti subit numele ei, era în fața lui cu o sticlă de tequila și două pahare. Un pahar pentru cocteil se afla în decolteul ei adânc. Chipul ei drăguț, bine machiat, se schimonosi într-o *grimasă*.

— Angel?

— Nu... Cuvântul ieși ca o respirație șuierătoare și rămase acolo. Încercă să mai spună ceva, dar nu putea gândi rațional, nu mai vedea. *Dumnezeule, nu putea să respire și-l durea atât de tare*. Nu mă simt bine. Adu-l pe Val aici.

Chipul ei fu cuprins de panică. Privi repede spre scări, spre mulțimea de petrecăreți și nesiguranța o făcu să ridice din sprâncenele conturate cu creionul.

El dădu drumul barei de lemn și se prinse de talia ei subțire. Ea scoase o exclamație ușoară și încercă să se dea deoparte. El nu-i dădu drumul, ci se ținu de ea cu toate puterile. Se uita la ea încercând să fie calm, să respire.

— Adu...

Apoi, îl lovi. O durere extrem de intensă, care-i explodă în piept, strivindu-i-l. Nu putea face nimic decât să stea acolo, clătinându-se, luptându-se să tragă aer în piept, cu mâna la inimă, îl dureau teribil, o, Doamne.

— Te rog... suflă din greu, nu mă lăsa...

Să mor. Ar fi vrut să spună nu mă lăsa să mor, dar nu putu să rostească acele cuvinte și totul se întunecă brusc.

Se trezi în impulsurile electronice scurte ale monitorului cardiac. Sunete produse de calculator, electrice, inumane.

Și frumoase. Dumnezeu, atât de frumoase!

Era viu. Reușise să trăiască, să învingă din nou moartea blestemată.

Sesiză că are în sânge medicamente, moliciunea amețitoare a Demerolului, care-l făcea să simtă ca și cum ar fi plutit pe o mare caldă, liniștitoare. Știa că în curând medicamentele vor slăbi în intensitate, că durerea se va întoarce strângându-l de piept, înfigându-și pumnalul prin plămâni și inima lui, dar acum nu-i păsa. Era viu.

Ușa se deschise cu un scârțâit jalnic. Auzi zgomotul unor pantofi cu talpă de cauciuc care pășeau pe linoleum, fără îndoială linoleum alb cu pete, și se opriră lângă patul lui.»

— Ei, domnule DeMarco, văd că te-ai trezit.

Era o voce masculină, profundă.

Doctor. Cardiolog.

Angel deschise ochii încet. Un bărbat înalt, slab, cu un chip care părea gravat și ochi negri, duri, îl privea. Părul încărunțit, greu de domolit, pornea într-o mie de direcții.

Einstein pe Slimfast.

— Sunt doctorul Gerlaine. Cardiologul-șef de la spitalul Valley, de aici din Lagrangeville. Se aplecă și-și trase un scaun. Se așeză și începu să frunzărească foile de observație ale lui Angel.

Asta este, se gândi Angel. Rutina.

Gerlaine închise mapa cu un gest al naibii de simbolic.

— Ești un tânăr foarte bolnav, domnule DeMarco.

Angel rânji. Era încă viu, încă respira, și auzise astfel de observații din partea doctorilor de mulți ani. *Nu mai ai timp, domnule DeMarco. Trebuie să-ți schimbi stilul de viață, schimbă-ți viața, schimbă-ți viața.* Discuțiile erau vii în mintea lui, se derulau ca pe o casetă, apoi se înfășurau, se derulau iarăși de milioane de ori în întunericul nopții, dar el nu voia să-și schimbe viața, nu voia să mănânce ce trebuia, să facă exerciții și nici să joace după regulile impuse.

Avea treizeci și patru de ani, și cu mult timp în urmă o apucase pe drumul răzvrătirii, de dragul de a se răzvrăti. Știa că duce o existență lipsită de sens, fără folos, dar tocmai asta îi plăcea. Nimeni nu conta pe el, nimeni nu avea nevoie de el. Mergea din petrecere în petrecere ca un acrobat, pendulând între ele, bând cu convingere, făcând sex, apoi plecând mai departe.

— Da, da, da, răspunse el. Nu e de glumă.

Doctorul Gerlaine se încruntă.

— Am discutat cu doctorul tău din Nevada.

— Sunt sigur că așa ați făcut!

— Mi-a spus că ești coșmarul oricărui cardiolog!

— Tocmai de asta îmi place Kennedy. E mai cinstit decât majoritatea medicilor.

Doctorul Gerlaine strecură fișa înapoi în suport.

— Kennedy zice că ți-a spus cu șase luni în urmă că dacă mai ai un atac de cord, folosesc vorbele lui, „o să ajungi într-un mare rahat”. Iar dincolo de asta, fiule, nu știu dacă mai ai unde să ajungi...

Angel începu să râdă.

— S-o luăm mai încet, nu pot ține pasul cu limbajul prea specializat.

— Kennedy mi-a spus că o să te amuzi pe tema asta. Dar nu cred că este de glumit. Ești tânăr. Ești bogat și celebru, asta dacă informațiile furnizate de asistente sunt corecte.

Angel se gândi la animozitatea creată de prezența sa și simți cum i se ridică nivelul adrenalinei.

— Au dreptate, sunt bogat și celebru.

O pauză lungă până când doctorul vorbi din nou:

— Cred că nu iei lucrurile în serios, domnule DeMarco. Ești bolnav de mult timp. Infecția virală pe care ai avut-o în adolescență ți-a slăbit inima. Și cu toate astea ai băut, ai fumat și te-ai drogat. Adevărul dur este că ți-ai uzat inima într-un ritm accelerat și dacă nu vom face ceva foarte repede, s-ar putea să nu ți-o mai folosești deloc.

— Am mai auzit asta. Și totuși mă aflu aici, doctore. Știți de ce?

Gerlaine îl privi atent.

— În mod sigur nu pentru că ai ascultat sfaturile doctorilor.

— Sigur că nu. Vocea lui scăzu până ajunse ca o șoaptă conspirativă. Acesta este secretul meu, doctore: numai cei buni mor de tineri.

Gerlaine se rezemă de spătarul scaunului, studiindu-l. Minutele treceau, în ritmul înregistrat de monitor. În cele din urmă, doctorul îl întrebă:

— Ai soție, domnule DeMarco?

Angel îl privi dezgustat:

— Cred c-ar fi fost aici, dacă aveam.

— Copii?

El rânji.

— Nu știu să fi avut.

— Doctorul Kennedy mi-a mai spus că în toți anii în care te-a tratat, n-a văzut să te fi vizitat careva în afara agentului și a echipelor de reporteri.

— Ce este asta, doctore, o glumă macabră gen: asta este viața ta? O să-mi chemați și consilierul din colegiu ca să confirme că nu m-am purtat bine cu cei din jur?

— Nu, mă întrebam doar cine te va plânge, dacă vei muri?

Era o întrebare meschină, menită să-l rănească și reuși. Se gândi imediat la fratele său, Francis. Dintr-odată, își retrăi toată copilăria, iar nostalgia fu atât de profundă și de dulce, încât simți chiar și mirosul de iarbă, de ploaie și de mare.

Gândindu-se la vremurile acelea se simți... deconectat. Știa că amicii de la Hollywood erau doar amici. Nu-i erau prieteni, așa cum îi fusese fratele său. Ei nu-l vedeau, acel grup de paraziți care trecea alături de el prin acea

sărbătoare, care este realizarea unui film.

Pentru o fracțiune de secundă simți un regret puternic, de pierdere a tot ce părăsise, a fratelui rămas în urmă. Dădu aceste emoții la o parte fără milă și-l privi lung pe doctor. Voia să-l trimită la naiba, dar avea nevoie de el. Trebuia să facă uz de farmecul său care-l ridicase atât de sus, atât de repede.

— Sigur că aveți dreptate. Probabil că de aia se spune „serios ca un atac de cord”. Fiți sigur că de acum înainte o să am grijă de sănătate la modul serios. Fără droguri, mă rog... aproape fără. Și fără băutură. Doar bere. E în ordine cu berea, nu?

Gerlaine îl privi cu evidentă disperare.

— Dacă nu faci ceva foarte repede, o să mori, domnule DeMarco. Repede. Visele și speranțele pe care ți le-ai făcut mor odată cu tine. Nu ai alte șanse.

Angel zâmbi. Aceași frază stereotipă.

— Definiți pentru spectatori acest „repede”.

Gerlaine îi răspunse așa cum se aștepta, ridicând din umeri.

Angel zâmbi triumfător. Asta se întâmpla întotdeauna, acel ridicat din umeri era limbajul trupului medicului pentru ceva ce se va petrece undeva între secunda respectivă și anul 2010. Doctorii nu aveau răspunsuri valabile, doar sfaturi și iarăși sfaturi.

— Voi muri într-o zi, asta vrei să spui? Dar, amice, asta se va întâmpla și cu tine.

— Nu, nu asta am vrut să spun, răspunse Gerlaine calm. Dacă nu faci nimic, domnule DeMarco, cred că vei

muri chiar anul acesta.

Lui Angel îi păli zâmbetul plin de sine.

— Anul acesta? Dar suntem aproape în octombrie.

— Exact.

Angel nu putea înțelege ce i se spunea. Era ceva de neînțeles sau nu auzise bine.

— Mă sperii?

Gerlaine îl privi cu superioritate.

— Nu fac asta cu pacienții mei, domnule DeMarco. Îi informez doar.

Anul acesta. Nimeni nu-i mai spusese asta vreodată. Fusese întotdeauna ceva, o bâlbâială amestecată cu zâmbete, ceva de genul „va veni și ziua aceea”, dar oricum, se făcuseră referiri la viitorul îndepărtat. I se ținuseră predici despre consumul excesiv de alcool și despre efectul combinat al fumatului și al grăsimilor din dietă.

Angel ar fi vrut să lovească ceva, să dea cu pumnul în ceva tare, un zid solid de cărămidă, să simtă cum durerea îi iradiază în tot brațul.

— Atunci, repară-mă, doctore, rosti sec. Taie-mă și repară ce nu merge.

— Nu este chiar așa de ușor, domnule DeMarco. Daunele provocate de ultimul episod sunt prea mari. Am discutat cu Chris Allenford de la St. Joe, care este de acord că operația nu e o opțiune viabilă.

Stricăciuni. Prea mari.

Cuvinte grele. Cu sens rău.

— Îmi spuneți că voi muri și nu puteți face nimic să mă

salvați?

— Nu. Ți spun că operația clasică de inimă nu este o soluție. Este prea târziu pentru asta. Ai nevoie de o inimă nouă.

— Nu. Doar nu vrei să spui că...

— Transplantul este soluția.

Angel simți pentru o fracțiune de secundă că nu mai poate respira. O teamă rece se înfipse adânc în inima sa.

— Dumnezeule, spuse dintr-o suflare. Dumnezeule...

Transplant. O inimă nouă. Inima altcuiva în pieptul lui. Inima unui mort. Bătând... bătând...

Îl privi fix pe Gerlaine, încercând ca glasul lui să sune normal, să nu arate că se teme. Se forță să-i zâmbească și spuse:

— Exclus. Nu cumpăr nici măcar mașini folosite.

— Nu-i de glumă, domnule DeMarco. Boala dumată de inimă este în fază terminală și asta este foarte grav, așa cum spun și cuvintele. Vei muri, fără o inimă nouă. Te punem pe lista de transplant și sperăm că vom găsi un donator în timp util.

Un donator. Pentru o secundă, Angel avu senzația că va vomita.

— Și-mi veți da o viață nouă, cine voi fi, proiectul de suflet al lui Frankenstein?

— Este un act chirurgical, domnule DeMarco, și nu se deosebește de alte operații. Vor fi desigur recomandări, restricții de dietă, dar cu stilul de viață schimbat...

Angel nu-și mai găsea cuvintele.

— Dumnezeule...

— Există niște psihiatri excelenți, instruiți să ofere ajutorul în momente ca acestea...

— Adevărat? Angel ripostă vehement. Era conștient că în acest moment trebuia să se poarte altfel, să fie plăcut, să încerce să obțină ce voia cu binele, nu cu furie, dar nu reușea. Se simțea ca și cum ar fi căzut de pe o stâncă într-o groapă adâncă, întunecată, iar neputința îl făcea să țipe de furie. Câte transplanturi ai făcut, domnule șef al secției de cardiologie de la spitalul din Lagrangeville?

— Niciunul, dar...

— Dar nimic... Nu mă bazez pe cuvântul tău pentru nimic. *Nimic*. M-ai înțeles? Fă toate aranjamentele să fiu transferat la cel mai bun centru de transplant din țară. Se uită fix la el. Acum.

Gerlaine se ridică încet în picioare.

— Kennedy m-a avertizat că n-o să reacționezi bine.

— N-o să reacționez bine? îl maimuțări Angel. N-o să reacționez bine? Ce este asta, vreo *glumă*?

Gerlaine împinse scaunul la o parte, oftă adânc și clătină din cap.

— Voi face toate aranjamentele în vederea transferului. Cel mai potrivit ar fi spitalul St. Joseph din Seattle. Probabil că Allenford este cel mai bun chirurg cardiovascular din țară.

— Seattle? Inima începu să-i bată necontrolat, făcând ca acel idiot de monitor să clicăie și să bipăie. Era atât de furios că abia mai respira. Dumnezeuule, este o comedie a erorilor. Mă trimiteți acasă!

Gerlaine se însenină.

— Adevărat? N-am știut că ești din Seattle. Păi...

— Dacă află cineva de tot ce s-a întâmplat – oricine – voi da în judecată acest spital blestemat, încât va trebui să goliți ploștile la vreo grădiniță, m-ai înțeles, doctore?

— Doamnule DeMarco, fii rezonabil. Ai venit aici de la o petrecere gen Hollywood. Lumea te-a văzut sosind.

— *Nimeni* să nu afle că am nevoie de o inimă nouă. O să găsești o modalitate de a ascunde adevărul, doctore.

Gerlaine se încruntă.

— Ai priorități ciudate...

— Ei da, mușcă-mă. Dar acum ieși din camera mea.

Gerlaine clătină din cap târându-și picioarele spre ușă, fără o vorbă. Apoi se întoarce și-i aruncă lui Angel o privire lungă, tulburată și ieși. Ușa se închise cu un pocnet în urma lui.

Tăcerea coborî, așezându-se inconfortabil pe pereții albi și linoleumul cu picățele. Monitorul bipăia în continuare. Angel fixa ușa închisă, simțind cum sângele îi aleargă prin tot trupul, cum îi zvâcnesc tâmplele, solicitând, apoi eliberând valvele vechi și bolnave ale bătrânei sale inimi. Avea degetele reci, atât de reci, și nu putea respira măcar o dată ca lumea.

Un transplant. Ar fi vrut să se amuze de asta, spunându-și că se afla într-un spital de mâna a doua, că nu primise un sfat bun; o parte din el chiar credea asta. Dar nu era convins că așa era, nu acolo în adâncul inimii unde sălășluia teama, acel loc întunecat din suflet, unde nu ajungeau nici drogurile, nici băutura.

Transplant.

Cuvântul izburcea la suprafață, apoi se reîntorcea în întuneric.

Transplantransplantransplant. Voiau să-i scoată inima din piept.

Medicamentele se răspândiră prin corpul lui Angel, calmându-l. Nu-și putea ține ochii deschiși, corpul îi era foarte greu și simțea furnicături. Momentele de trezie veneau și plecau odată cu ticăitul ceasului de pe perete.

Acasă. Îl trimiteau acasă.

Încercă să nu se gândească la asta, dar amintirile erau foarte persistente. Nu mai avea acum nici pastilele, nici băutura sau femeile, ca să le țină la distanță și fără armura de narcotice era al naibii de vulnerabil. Închise ochii și încet, încet mirosul de antiseptic al spitalului fu înlocuit de o dulce briză. Nu mai auzea monitorul, ci zgomotul unui motor...

Avea din nou șaptesprezece ani... era pe motocicletă, acea Harley Davidson, pentru care-și vânduse sufletul. Motorul pulsa și torcea sub el. Mergea, mergea fără să știe unde, până când. Ajunse la stop. Semnul de deasupra era aplecat într-o parte: *Wagonwheel Estates Trailer Park*.

Ambala motorul trecând de o rulotă, apoi de a doua și de încă una. Fiecare casă mobilă se afla pe o fâșie îngustă de asfalt, livingurile erau proptite cu stive de bucăți de beton, iar curțile din spate erau doar un pătrat de șase pe șase metri, acoperite cu pietriș.

Ajunsesese, în sfârșit, acasă.

Rulota sa, de culoarea untului, devenită cenușie cu timpul, era așezată pe un petic de iarbă inundat de

buruieni. Pubelele pline de gunoi erau aliniate la gardul care separa „domeniul” DeMarco de Wachtel, cel al vecinilor. Un Ford Impala dărăpănat era parcat într-un unghi suspect pe șosea.

Trase de-a lungul gardului legat cu lanțuri și opri motorul. Rămase acolo o secundă, ezitând, apoi foarte încet, rezemă motocicleta de suport și coborî. Merse de-a lungul gardului pe breteaua asfaltată, care ducea la ușa de la intrare.

În trecut, Angel se uită la pubela de gunoi, văzu sacoșele de hârtie rupte și cutiile de bere îndoite, care priveau iscoditor peste margine. Fusese treaba lui, niciodată a lui Francis să construiască cu grijă un paravan. Adevăratul gunoi, sticlele de gin și de votcă de pe o săptămână trebuiau ascunse cu orice preț.

De parcă vecinii n-ar fi știut. Ani întregi auziseră luptele înăbușite dintre bețivi, care răzbăteau din rulota de culoarea urinei, ușile trântite și sticlele sparte în fiecare sâmbătă noaptea.

Muzica tinereții lui Angel. Urcă treptele de metal care scârțâiau și se opri pe cea de sus, uitându-se la ușa murdară. O secundă nu vru să între. Era o nebunie, știa asta, să ai șaptesprezece ani și să te temi să intri în propria casă, dar așa fusese din ce-și putea aminti.

Se auzi zgomot din interior. Rulota se lăsă și scârțâi pe suport și când pașii se apropiară de ușă. Brusc, mânerul se răsuci și ușa se deschise larg.

Mama era în cadrul ușii, cu o țigară în mână și cu paharul de gin în cealaltă. Pielea ei căpătase un aspect

gălbui-cenușiu, bolnăvicios, semnul fumatului excesiv, iar riduri adânci ca niște pliuri de acordeon îi brăzdau obrajii. Părul negru, de o culoare prea închisă pentru a fi naturală, îi încadra cu cârlionți răzleți fața buhăită. Avea cearcăne purpurii sub ochii căprui, injectați.

Privindu-l, mai trase o dușcă de gin, goli paharul și-l aruncă în spate pe covorul maroniu, zdrențuit.

— Unde-ai fost?

— Ți-a păsat de mine?

Ea râgâi și se șterse la gură.

— Nu te da mare, băiete!

Angel oftă. De ce era aici? La ce se așteptase? Un zâmbet, un *bine ai venit*, un *poftim, intră*? Când n-o să mai vrea ceva de la mama lui?

— Am o problemă, mamă.

O sprânceană stufoasă se ridică brusc.

— Ai dat de necaz. Spuse asta fără nicio emoție, doar ca o constatare.

— Mda.

Ea trase tare din țigară, apoi îi suflă fumul în față.

— Ce vrei de la mine?

El se simți total dezamăgit. Apoi îi trecu.

— Nimic.

Ea aruncă pe jos mucul de țigară încă aprins.

— Francis mi-a adus ieri cârdul de salariu. A fost cel mai grozav dar pe care-l poate primi o mamă.

Angel luptă cu acel resentiment instantaneu și refuză să se lase sub imperiul lui. Așa fusese mama întotdeauna și așa va rămâne. Francis era băiatul ei de aur, copilul cu

pârul blond. Francis era bun și pur. Francis era bun de pus la rană. Biletul ei spre rai. Iar Angel, cel cu probleme, era marea ei greșală, mare până la cer. De câte ori îi spusese ea că ar fi trebuit să facă un chiuretaj?

— Vrei să bei? îl întrebă ea, continuând să-l privească.

— Sigur, mamă, zise el obosit. Vreau să beau.

— Martini?

El știa în ce consta Martiniul ei – opt uncii de gin și două cuburi de gheață.

— Grozav.

Fără o vorbă, ea se întoarse și porni spre bucătărie.

Cam fără chef, el o urmă în interiorul soios. O lumină slabă răzbătea de la un lampadar bej-murdar și se reflecta pe covorul zdrențuit. O canapea decolorată din velur, de culoarea bronzului, fusese împinsă până la peretele cu imitație de panel. Masa din carton presat era plină de reviste cu celebrități și cu scrumiere. Pe podea, era un strat apreciabil de scrum.

Angel se așază pe canapeaua lăsată. În câteva secunde, mama se întoarse la el cu paharele pline de băutură în mâini, lovindu-le între ele. Încercă să nu-i pese că ea nu vorbea. Nu voia să discute cu Angel, nu voia să fie alături de el, dar avea întotdeauna timp să bea ceva cu el.

Când era copil, de zece, unsprezece ani, ea îl îndrumase matern pe calea alcoolismului. Avea nevoie să bea cu cineva și nu-i ceruse asta niciodată piosului Francis. Angel era alegerea perfectă, atâta timp cât nu vorbea prea mult.

Era patetic cât de mult prețuisese el clipele acelea petrecute cu ea. O vreme, avusese impresia că fusese ales,

că ea voise să fie cu el, dar prin clasa a șaptea înțeleșese adevărul. Ea era în stare să bea și cu Adolf Hitler, dacă acesta trecea pe la ea la ora cocteilului. Oricine sau orice i-ar fi dovedit creierului ei îmbibat în alcool că ajunsese o bețivă din motive sociale.

Vreme îndelungată stătură bând în tăcere. Zgomotul cuburilor de gheață și înghițiturile se auzeau neobișnuit de tare în camera liniștită. Angel ar fi vrut să-i spună pentru ce venise, să-și ia rămas-bun de la ea, dar nu se putu uita în ochii ei, când roști cuvântul. Ea ar fi știut imediat că fugea de necaz, iar zâmbetul ei triumfător ar fi confirmat tot ce spusese vreodată despre el.

După o vreme, se auzi o mașină. Motorul hurui, se înecă, apoi muri. Pașii se auziră pe treptele de metal.

Mama lăasă băutura jos și zbură spre ușă, deschizând-o. Își desfăcu brațele și exclamă încântată:

— Frankie!

Angel lăasă jos paharul și se ridică. Neliniștea îi răsuci măruntaiele într-un nod. Rămase acolo așteptând. Inima începuse să-i bată tare în piept. Nu era încă pregătit să-și ia rămas-bun de la fratele său. Nu încă...

Mama se dădu la o parte, ca să treacă salvatorul ei.

Francis intră în rulotă și-și lăasă servieta pe canapea.

— Salut, Angel, spuse.

Mama îl bătu pe Francis atât de tare pe spate, încât el fu gata să cadă.

— Ai venit la timp la masă. Mă duc la bucătărie să văd dacă am ce-ți place. Cârnați și fasole pentru Frankie al meu. Cu o ultimă pițigăială, se grăbi pe hol și dispăru în

bucătărie.

Francis se uită la el.

— Este o Harley Davidson nou-nouță în curte.

Angel se foi nervos.

— Am intrat în belea, Franco. Trebuie să plec din oraș. Tocmai voiam să... Se simți și mai umilit când lacrimile începură să-i ardă ochii. Am venit doar să-mi iau rămas-bun.

— Nu face asta, omule, zise Francis încet, scuturând din cap. Nu fugi. Orice ar fi, putem discuta despre asta. Să găsim o cale. Nu pleca. Te rog...

— Trebuie s-o fac. Întoarse capul să nu mai vadă dezamăgirea din ochii lui Francis și ieși din rulotă. Sări pe motocicletă, porni motorul și părăsi orașul. Nu-și permise să se uite înapoi. Se temea că dacă ar fi făcut-o, ar fi început să plângă... și nu s-ar mai fi oprit.

Mirosul de antiseptic reveni ascuțit și amărui. Lumina spitalului îi străpunse ochii plini de lacrimi. Stătuse departe de Seattle șaptesprezece ani lungi, de singurătate. Iar acum, după tot acest timp se întorcea. Revenea acasă.

2

Angel fixa tavanul crăpat. Era o tăcere mult prea apăsătoare, care îi solicita nervii și așa prea întinși. Dintr-odată, ar fi vrut să umple această tăcere cu zgomote puternice, stridente, care să spună: *sunt aici, sunt încă viu*. Voia să-și tragă puterea din acea simplă frază, din faptul că plămâniile lui încă pompau aerul. Dar asta nu mai era

de-ajuns, se pare. Acum simțea un flacon de azot lichid în piept, o pată întunecată, urâtă, care putea să explodeze în orice secundă. Orice secundă. Un singur sunet pe ecran și se termina totul. Ar fi urmat o linie continuă.

Închise ochii, încercând să ignore durerea de cap, care-i pulsa în dosul ochilor. Nu mai voia să se gândească la fleacul ăsta. Ar fi vrut să treacă totul imediat.

– Arăți ca naiba.

Angel auzi acel accent sudic trăgănat și aproape că zâmbi. Ar fi zâmbit dacă nu s-ar fi simțit așa rău. Încercă să deschidă ochii și clipi de mai multe ori, dureros, când lumina fluorescentă îi străfulgeră creierul.

— Mulțumesc. Angel vru să se ridice. Acele din vene îi provocau durere la fiecare mișcare. Când ajunse să stea în capul oaselor, gâfâia și-l durea pieptul îngrozitor.

Era Val și trupul lui subțire îmbrăcat în hainele concepute de un designer se profila în cadrul ușii, iar părul său blond era dat după o ureche. Pătrunse» în încăpere cu acel mers legănat, din șolduri, care atrăgea întotdeauna atenția presei. Întinse mâna, apucă scaunul cu degetele sale lungi, delicate, și-l întoarse, așezându-se degajat. Aplecându-se, își așeză bărbia pe spătarul scaunului și-și trecu brațele peste imitația de piele, de culoarea muștarului. Se încruntă ușor, uitându-se la Angel.

— Chiar că arăți ca naiba. Mai rău ca ultima oară.

Angel nu avu puterea să zâmbească.

— Te rog, dă-mi o țigară.

Val duse mâna la buzunar și scoase un pachet de

Marlboro. Ridicând capacul pachetului, îi verifică încet conținutul și ridică din umeri.

— E gol. Păcat că nu m-am gândit. Scoase o sticlă de tequila din buzunarul hainei și rânji. Dar nu sunt complet inutil. Așeză sticla pe masa de lângă pat. Am urmărit titlurile de astăzi. Scena ta cu moartea a fost incredibilă – nici n-am știut că ești așa de talentat. Autorul nu contează. Când ieși de aici, pornim imediat promovarea pentru Oscar. Agentul crede că...

Bla, bla, bla. Val vorbea, dar Angel nu-l auzea. Îl privi pe cel care fusese prietenul și apoi agentul său timp de șaisprezece ani și încercă să simuleze un zâmbet, să acționeze ca și cum realizarea filmului ar fi contat în clipa aceea. Dar n-o putea face: nu era un actor atât de bun.

Brusc, își aminti noaptea în care-l cunoscuse pe Val. Se întâmplase la New York pe la mijlocul iernii, într-o tavernă ca vai de lume, când amândoi erau înfrigurați, înfometăți și singuri. Angel era doar un copil pe atunci, abia împlinise optsprezece ani și trăia de unul singur de peste un an.

S-au împrietenit imediat și anul următor au fost mers dintr-un oraș în altul, mereu pe fugă, până când n-a mai existat niciun fel de amuzament – doar un lanț de moteluri ieftine, în orașe mici, bând alcool și mâncând de la Dumpsters. Uluitor, totul a început într-o singură zi... cu niște ton vechi. Lui Val i se făcuse rău de la un sandwich cu ton, pe care-l furase de pe teigheaua unui local din Arizona. Ajuns la spital, își sunase părinții. În câteva ore, cei doi băieți fuseseră cazați confortabil într-un

apartament teribil newyorkez în Lightner's.

Mama lui Val era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse Angel vreodată. Rece ca gheața, dură ca diamantul. Val avea o plăcere deosebită să-i povestească unde fuseseră și ce făcuseră. Ea fusese îngrozită, desigur, iar Val o făcuse să le promită un apartament și să-i întrețină în facultate.

— Dar n-ați terminat nici liceul, ripostase ea, pe un ton nazal, rafinat.

Val se rezumase la a râde.

— Te rog, mamă, doar ești bogată.

Ea îl dojenise.

— Viața nu va merge așa cum vrei tu, Valentine.

El îi zâmbise dezarmant.

— Poți spera întotdeauna, mamă.

Angel scutură din cap ca să alunge amintirile.

Apoi, îl privi pe Val.

— Vor să-mi scoată inima.

Val scotocea în alt buzunar după țigări.

— Va trebui s-o găsească mai întâi.

— Vorbesc serios, Val. Vor să-mi facă transplant.

Lui Val îi pieri zâmbetul.

— Adică să-ți scoată inima și să-ți pună una de mort?

Angel simți că i se face rău.

— Cam așa ceva.

— Dumnezeuule! Val simți brusc că se prăbușește.

Angel oftă. Într-un fel, așteptase mai mult de la Val, dar nu știa ce însemna acel mai mult.

— Am nevoie de un donator, zise el, forțându-se să

zâmbească: un agent adevărat și bun s-ar oferi.

— Eu ți-aș putea oferi creierul, amice.

Dumnezeu știe că nu-l folosesc. Dar inima... clătină din cap. Iisuse...

— Asta dacă nu te rogi, sări Angel. Încearcă să spui ceva care să-mi fie de ajutor. Am nevoie de un sfat. La naiba, dacă aș fi știut că trebuie să mă aștept la un transplant, m-aș fi lăsat de fumat și de băut cu mulți ani în urmă.

Asta era altă minciună, dintr-un lung șir. Știa de mulți ani că are probleme cu inima, dar nu renunțase la băutura sau la fumat. Singura schimbare în stilul său de viață fusese să ia o pastilă înainte de a mai priza niște cocaină.

De fapt, el nu-și pierduse timpul niciodată gândindu-se la viitor. Viața sa fusese întotdeauna pe creasta valului, cu el așezat de bunăvoie pe locul din față. Zilele și nopțile i se derulasera în forță, la viteză amețitoare, cu întorsături, căderi, pariuri fără număr. Nu o lăsase niciodată mai încet, nu se oprise niciodată.

Până acum, până ieri, când vaporul vieții sale lovise zidul de cărămidă al propriei morți.

Și, ca și cum moartea nu ar fi fost de-ajuns, medicii voiau să se ducă la *Seattle* pentru operație. Dumnezeule, ce încurcătură...

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât se enerva. Nu era cinstit. Nu merita asta. Da, fusese un nemernic toată viața, rănise oamenii și-i mințise. Dar pentru asta urma să ajungă în iad. Fusese crescut în religia catolică, cunoștea regulile.

Iadul venea după moarte.

Nici iadul pe pământ, nici transplantul de inimă, nici viața trăită pe jumătate.

— Este o prostie, spuse Angel. Refuz să-mi mai fac probleme pentru asta. Ce știe un biet doctor prost plătit, dintr-un spital de mâna a doua, pierdut pe cine știe unde, despre tehnologia de ultimă generație? Probabil n-ar deosebi un pacient cu transplant, dacă ar da peste el cu mașina.

— O, dar tu ai face-o? Val își strivi pachetul de țigări gol. Când faci operația?

— N-o fac.

Val se încruntă.

— Nu fi copil, Angel. Dacă ai nevoie de o inimă nouă, ia-ți una. Se pare că e la modă acum. Acum se separă siamezii, iar bărbații sunt transformați în femei. Care este problema?

— Poate că nu sunt eu Albert Schweitzer, Val, dar cred că o inimă nouă îți schimbă întru câtva viața.

— Moartea ar putea fi o chestie mai dură. Val încerca să spună asta pe un ton obișnuit, dar Angel îi citi teama din priviri. Era înspăimântătoare acea privire, pentru că Val era un tip fără teamă, singurul care trăia periculos și nesăbuit ca și el.

Un băiat rău, care manevra carierele unora dintre cele mai cunoscute vedete de la Hollywood.

Angel vru să-i evite privirea, dar nu putu.

— Ai văzut filmul acela, *Mâna* cu Michael Caine? Acela în care el era pianist, cred, și și-a pierdut mâna. I-au cusut

mâna unui donator la capătul ciotului rămas. A fost culmea! Mâna unui criminal în serie. Câine a început să ucidă pe cine-i ieșea în cale.

— Dumnezeule, Angel!

— Ei și? Ar putea fi adevărat, s-ar putea întâmpla. Ce-ar fi să primesc inima vreunui fătălău și după operație visul cel mai mare va fi să mă îmbrac ca Doris Day?

Val începu să râdă cu poftă.

— Nu știi. Ai niște picioare lungi, grozave. Ți-aș putea face rost de un rol în *La Cage aux Folles*, la clubul de noapte. Ai putea fi Liza Minnelli. Imediat ce rosti cuvintele, lui Val îi pieri zâmbetul. Se aplecă și-l sfredeli pe Angel cu privirea. Adevărul este că nu te mai ține inima. Asta este.

— E ușor să vorbești.

— Ușor? Val repetă cuvântul încruntându-se și strângând din buze. Ești cel mai bun prieten al meu. Nu este ușor.

— Și cariera mea? *New York Times* spunea că joc din inimă.

Val nu-i evită privirea, deși Angel era sigur c-ar fi vrut s-o facă.

— Actoria este cel mai mic motiv de îngrijorare pentru tine. Ți-am adus mai mulți bani decât Dumnezeu pentru rahatul ăla de film de acțiune.

Angel fixa cu privirea pachetul gol de țigări din mâna lui Val. Voia o țigară, o gură de tequila. Orice ar fi putut să-i ia prin magie acest moment și să-l transforme în altceva mai plăcut. Ar fi vrut ca această zi să fi fost ieri,

luna trecută, anul trecut.

Ar fi vrut să nu fie pe moarte. Dar cu fiecare respirație, cu fiecare respirație plină de durere, simțea adevărul. Inima îi dădea o nouă provocare. Această revelație îi accentua sentimentul pierderii și frustrării.

— Nu vreau să se afle, amice. M-aș simți ca un idiot.

— O să lansez varianta că ești epuizat – vor crede că te-ai supradozat, dar nu e mare scofală. Val așteptă o secundă gândindu-se la varianta propusă, apoi se aplecă spre el cu cel mai serios aer pe care îl văzuse Angel vreodată. Dar trebuie să te gândești bine, Angel. Imaginea nu este cea mai mare problemă a ta.

Se lăsă o tăcere incomodă între ei. Angel nu voia să spună nimic, nici nu știa ce să spună, dar tăcerea îi devoră nervii, până nu mai putu să reziste.

— Aș vrea să mă supăr pe Dumnezeu, știi? Dar dacă există Dumnezeu, există și iadul. Iar dacă există iadul, toată viața mea a fost o cursă spre focul din iad.

Val clipi des.

— Hai să nu filosofăm. Am două femei și cocaină în limuzina cu care am venit. Zâmbi, dar ochii îi erau triști.

Și brusc, Angel știa ce gândea Val. Amândoi folosiseră aceleași droguri, avuseseră aceleași femei, evoluaseră pe muchie de cuțit. Dacă Angel era pe moarte, Val era pe undeva pe aproape.

Ce va însemna asta pentru prietenia lor?

Angel fu cuprins de teamă. Brusc, înțelese ce preț plătea pentru nesăbuiță și pentru o secundă își dori să dea totul înapoi, să trăiască altfel. Să facă orice ca să aibă prieteni

adevărați acum, prieteni reali și onești, cărora să le pese de el...

— Regret, amice, spuse Val cu o voce stinsă, dar s-a terminat. S-a terminat. Băutura, drogurile, petrecerile s-au dus. Nu-mi pasă dacă te operezi sau nu, zilele alea s-au dus. Sunt sigur că n-o să mai petrec cu tine. Dumnezeuule, trăgeai pe nas și cădeai lat pe măsuța de cafea. Se cutremură la acest gând, apoi veni mai aproape de pat. Știi că ești speriat și că atunci când te sperii ești cu gura mare și furios, dar trebuie să ai capul limpede în chestia asta, Angel. Vorbim de viața ta.

— Într-un fel. Și n-ai auzit partea cea mai grozavă. Mă trimit la Seattle pentru operație. *Seattle*.

— Grozav.

Angel se încruntă.

— Ce dracului ți se pare grozav în asta?

— Îl ai pe fratele tău. Mi-a fost teamă că vei fi singur. Eu trebuie să mă duc la festivalul de film, apoi am închiriat o vilă la Aspen pentru două săptămâni.

— Orice ar fi, nu lăsa moartea mea să-ți strice planurile de vacanță.

Val îi aruncă o privire vinovată.

— Aș putea anula...

Angel nu se simțise niciodată atât de singur. Era celebru în lume și asta nu era chiar un rahat. Viața îi era ca și steaua de pe bulevardul Hollywood. O chestie frumoasă, strălucitoare, dar înghețată de pe pavajul rece.

— Nu, nu-ți face probleme. O să mă descurc.

În cele din urmă, Val îi spuse:

— Ești mai puternic decât crezi, Angel. Așa ai fost întotdeauna. O să învingi moartea.

— Știu.

După asta, n-a mai fost nimic de spus.

Doctorița Madelaine Hillyard intră în viteză la Secția de Terapie Intensivă, când numele ei încă mai era rostit în sistemul de apel.

Era o cameră luminoasă, dar impersonală. Un singur pat în mijlocul salonului mic, privat. Lângă el o masă, a cărei suprafață era plină de cești și pahare. Pacientul ei, Tom Grant, zăcea pe patul îngust, palid, nemișcat, cu ochii închiși, cu gâtul invadat de tuburile care-l conectau la instalația de ventilație care-l ținea în viață. Două tuburi uriașe ieșeau de sub pielea de pe coaste, aspirând sângele. Din rana de la operație, purtându-l spre un cilindru care bolborosea și șuiera.

Susan Grant ședea înghesuită pe pat, cu brațele trecute inconfortabil peste barele metalice, cu mâna strânsă pe degetele moi, fără viață, ale soțului ei. Când intră Madelaine, își ridică privirea.

— Bună ziua, doctore Hillyard.

Madelaine îi zâmbi cu blândețe femeii și se apropie de pat. Fără o vorbă, verifică tuburile, notă pe fișă că trebuia golit mai des recipientul și verifică medicația. Medicamentele pentru ridicarea presiunii sângelui, imunosupresoare și antibiotice, toate acestea lucrau din plin ca să oprească trupul tăiat și distrus al lui Tom să respingă noua inimă.

— Totul este bine, Susan. Ar trebui să-și revină dintr-un

moment în altul.

Femeia strivi lacrimile între gene și acestea i se scurseră pe obraji.

— Copiii întreabă mereu de el. Nu știu ce să le mai spun.

Madelaine ar fi vrut să-i spună că totul va fi bine, ba chiar mai mult decât atât, că Tom se va trezi, îi va zâmbi, își va îmbrățișa copiii și viața va fi bună pentru ei.

Dar Tom era un pacient deosebit. Se afla la cel de-al doilea transplant. În cei doisprezece ani care trecuseră de la prima operație, el dovedise că transplantul poate să-i dea cu adevărat pacientului o nouă speranță de viață, mai zămislise doi copii, alergase la maraton, fusese foarte activ în a răspândi în întreaga națiune succesul tot mai mare al transplantului. Cu toate acestea, inima îi cedase iarăși, iar acum era din nou supus operației. Doar puțini dintre pacienți mai aveau o a doua șansă.

— Nu știu cum să vă mulțumesc, spuse Susan încet.

Madelaine nu-i răspunse, nici nu era necesar. Trase un scaun și se așeză. Știa că prezența ei era o alinare pentru Susan, că-i dădea femeii o ancoră în lumea tăcută, terifiantă, a recuperării postoperatorii. Privind spre ceasul de perete, își socoti timpul. Mai erau patruzeci și cinci de minute până la următoarea programare. Va putea sta o vreme cu Tom.

Acesta tuși ușor. Genele îi fluturară.

Susan se aplecă spre el.

— Tommy? Tom?

Madelaine atinse butonul prin care chema asistenta, se

ridică în picioare și se aplecă deasupra patului.

— Tom? Mă auzi?

El deschise ochii și încercă să-i zâmbească prin tubul endo-traheal. Ridică mâna și o duse spre obrazul soției sale.

Apoi se uită la Madelaine și-i făcu semnul victoriei, ridicând degetul mare în sus.

Era genul de moment pentru care trăia Madelaine. Nu conta de câte ori stătuse pe un pat ca acesta, tot nu se obișnuise cu senzația provocată de creșterea nivelului adrenalinei, datorată succesului.

— Bine ai revenit!

— Oh, Tommy! Susan dăduse frâu liber lacrimilor.

Lacrimile îi curgeau pe față și cădeau pe cuvertura albastră.

Madelaine îi făcu niște teste rapide înainte de a ieși din salonul lui, pentru a lăsa cuplul să discute în liniște. Pe hol, o opri pe sora-șefă de la transplant și o puse la curent cu starea pacientului, apoi își luă repede haina din birou și ieși în viteză din clădire. Plecă din parcare, pe strada Madison, apoi intră pe autostradă. În primele momente, simțea că zboară, însuflețită de progresele făcute de Tom. Curând, el va putea să coboare din pat, să-și sărute copiii, să-i țină în poală, să-i arunce în sus, într-o zi frumoasă de primăvară.

Ea, restul membrilor echipei de transplant și familia donatorului făcuseră tot posibilul ca acest miracol să se înfăptuiască. Nu conta cât de des se întâmpla asta, ea niciodată nu înceta să se simtă copleșită. Când se trezea

un pacient după operație, abia își mai încăpea în piele. O, știa desigur că totul se putea sfârși chiar a doua zi, știa că acel trup putea respinge inima, ca un câine turbat. Dar ea credea întotdeauna în bine, se ruga pentru acest bine, făcea totul ca el să se împlinească.

Își ridică privirea, văzu semnul de ieșire și buna dispoziție îi dispăru la fel de repede precum sosise.

Urma să se întâlnească cu consiliera liceului în care învăța fiica sa. Nu se aștepta ca întâlnirea să decurgă bine.

Madelaine oftă, simțind că migrena începe să-i dea târcoale. Da, toți cei asemeni lui Tom Grant ai lumii erau motivul pentru care muncea, pentru care făcuse acei ani de facultate, ani de nesomn, fără viață socială, când muncise ca o apucată ca să devină cardiolog. Dar exista un preț și pentru asta. Pe măsură ce îmbătrânea, era un adevăr pe care ajunsese să-l înțeleagă. Întotdeauna există un preț.

Își pierdea fiica, vedea cum Lina se îndepărta tot mai mult de ea. Madelaine încercase să fie mama perfectă, așa cum încercase să fie și medicul perfect. Dar a fi medic era un fleac pe lângă acela de a fi părinte unic. Nu conta cât de mult se străduise, relația ei cu Lina eșuase, mersese din rău în mai rău. În ultimul timp, relația lor atârname de un fir de păr.

Madelaine își dorea din tot sufletul să facă ceea ce trebuia, să fie ce trebuia, dar ce știa ea despre meseria de mamă? Rămăsese însărcinată în adolescență, mult prea devreme. Știuse că trebuie să aibă grijă de fiica ei, să-i ofere o viață bună, stabilitate. Facultatea de Medicină

fusese un țel greu de atins, la început. Nu crezuse că va reuși, dar o făcuse din tot sufletul, cheltuindu-și banii lăsați moștenire de mama ei. Muncise din greu să fie cea mai bună, cea mai grozavă studentă și absolvise mai devreme.

Dar undeva, în acest timp făcuse o greșeală. La început, câteva lucruri mici: o onomastică la care nu reușise să ajungă, fiind chemată de urgență la spital în timpul unei seri în familie, o plimbare de la care lipsise. Madelaine fusese atât de mândată de propria-i ambiție, încât nici nu observase când fiica ei n-o mai invitase nicăieri și încetase să conteze pe prezența ei.

Iar acum plătea pentru asta. Trase mașina în parcare școlii, coborî și se îndreptă spre biroul consilierilor. Se opri în fața ușii închise și bătu.

I se răspunse cu un „intră” înfundat.

Expirând cu putere, Madelaine se calmă și intră.

Consiliera, o brunetă nostimă pe nume Vicki Owen, îi zâmbi și-i întinse mâna.

— Bună ziua, doamnă doctor Hillyard. Intrați. Luați loc. Madelaine scutură mâna întinsă a femeii.

— Vă rog, spuneți-mi Madelaine.

Vicki se așeză la birou și scoase un teanc de acte.

— Am solicitat această întâlnire pentru că Lina are serioase probleme comportamentale. Lipsește de la ore, nu-și face temele, vorbește prea mult. Sincer, profesorii nu mai știu ce să facă. Înainte era o elevă minunată.

Madelaine primi fiecare cuvânt ca pe o lovitură. Știa că așa este, știa că fiica ei are probleme mari, dar nu știa ce să

facă.

Chipul lui Vicki se împlânzi a înțelegere.

— Nu-ți face probleme, Madelaine, nu ești singura. Toate mamele cu fiice de șaisprezece ani simt la fel.

Madelaine ar fi vrut să creadă cuvintele consilierii, dar nu-și putea permite o astfel de explicație.

— Mulțumesc pentru înțelegere, bâigui ea.

— Ai vrea să discutăm despre asta?

Madelaine se uită în ochii negri ai consilierii.

Ar fi vrut să-i destăinuie greutățile ei acestei tinere, să pună cărțile pe masă și să-i spună: *Ajută-mă, sunt pierdută*, dar nu se știa atât de deschisă. Fusese învățată de mică să fie puternică, să se încurajeze singură. Nu știa cum să-și arate slăbiciunea.

— Nu cred că discuția ar rezolva problemele, spuse calm.

Vicki făcu o pauză mai lungă, așteptând, apoi continuă:

— Profesorii Linei mi-au spus că răspunde bine la disciplină. La reguli.

Madelaine clipi des la reproșul acela subtil.

— Așa este. Eu doar... O privi insistent pe Vicki. *Numai că eu nu știu cum să procedez*. Cred că trebuie să petreacă mai mult timp cu mine.

— Poate, răspunse Vicky nu prea convinsă.

— O să stau de vorbă cu ea.

Vicky își puse palmele pe masă.

— Știi, Madelaine, unele lucruri nu pot fi discutate. Uneori, un adolescent vrea să simtă o mână forte... Poate tatăl ei...

— Nu, spuse Madelaine repede, mult prea repedit. Se forță să schițeze un zâmbet. Sunt părinte unic.

— Înțeleg.

Madelaine simți că nu mai poate rămâne acolo niciun minut, nu suporta ce citea în ochii consilierii. Rușinea și vina o copleșeau. Sări în picioare.

— O să mă descurc, Vicki. Ai cuvântul meu.

Vicki încuviință.

— Nu este nevoie să fii modelul supermamei, Madelaine. Există multe grupuri de sprijin care te pot ajuta.

— Mulțumesc. Îți apreciez grija. Încuviințând ultima oară din cap, Madelaine se întoarse și ieși din birou. Când închise ușa, reuși să-și închidă și ochii o secundă.

Poate tatăl ei...

Madelaine gemu, frustrată. Dumnezeu, nici nu voia să se gândească la tatăl Linei. Ani întregi și-l alungase din gânduri. Și dacă uneori, noaptea târziu, amintirile o podideau, le alunga cu un duș rece sau cu o alergare în jurul cvartalului.

Și mersese. După o vreme nu se mai gândise la el, nu mai avusese nevoie de el, nu-l mai dorise. Fusese o vreme când uitase și cum arată.

Apoi, Lina începuse să se schimbe. Transformările fuseseră subtile la început. Mai multe piercinguri, blugii rupți, rimelul negru întins în jurul frumoșilor ei ochi albaștri.

Ca de obicei, Madelaine abia observase. Apoi, într-o zi își privise fiica și-l văzuse pe el. Realizase atunci ce ar fi

trebuit să vadă încă din copilărie. Lina era leită tatăl său, o adolescentă sălbatică, care voia să-și trăiască viața periculos, fără martori, fără să ceară ceva. Ca și tatăl ei, Lina vedea prin exteriorul fragil al lui Madelaine, femeia slabă din interior. O femeie incapabilă să facă reguli și care nu le putea aplica nici pe cele mai simple. O femeie atât de disperată după dragoste, încât se lăsa călcată în picioare.

Lina Hillyard trase cu nesaț din țigară, apoi dădu fumul afară. Fumul se adună la parbriz și rămase suspendat, amestecându-se cu norul masiv care se afla deja acolo. Reușea să nu tușească, doar datorită voinței.

Foindu-se stânjenită pe scaunul îngust, îi aruncă o privire pe furiș băiatului de lângă ea. Jett conducea cu viteză, ca de obicei, cu mâna rămasă liberă, ținând o sticlă de Jack Daniel's, furată de la părinții săi. De cealaltă parte a ei, Brittany Levin sorbea din sucul de lămâie, ultimul înainte de doza puternică de tequila. Toți râdeau, vorbeau și cântau odată cu radioul. Era un cântec de Butthole Surfers. Cântecul se termină și începu altul mai blând. Jett înjură cu glas tare și închise radioul, apoi făcu o mișcare laterală spre marginea drumului și puse o frână atât de bruscă, încât toți fură aruncați înainte. Lina întinse mâna instinctiv, lovindu-se de parbriz. Țigara ei căzu pe bordul mașinii și se rostogoli spre orificiul de ventilație. Ușile micului Datsun se deschiseră și coborâră toți. Lina își căută țigara. Când o găsi, gașca coborâse deja, adăpostindu-se sub un cedru uriaș din mijlocul unei poieni. Era locul unde țineau petrecerile lor de sâmbătă

seara. Mucuri îngălbenite de țigări erau deja pe jos, împreună cu sticle goale de lichior, resturi de țigări cu droguri și câteva pachete de țigări strivite. Cineva adusese un amplificator și muzica tare vibra puternic în aer. Lina lăsă să-i cadă țigara pe care o strivi cu călcâiul, apoi se îndreptă spre grup. Jett stătea lângă copac, bând din sticla de Jack Daniel's, de parcă ar fi fost apă. Alcoolul gălbui i se scurgea pe bărbia butucănoasă și-i picura pe tricou.

Ea ar fi vrut să știe ce să-i spună acum, ceva care să-l facă să se uite la ea, s-o vadă. De când se știa, fusese îndrăgostită de el: era un tip teribil. Și aveau ceva în comun. Și Jett crescuse fără tată. Lina era sigură că asta însemna ceva – o chestiune legată de destin că viețile lor se asemănau. Dar el niciodată nu păruse s-o ia în seamă, niciunul n-o observa, de fapt. Era ca o nălucă, plutind în perimetrul prieteniei lor, încercând să găsească vorbele potrivite pentru a fi acceptată de ei.

— Ei, Hillyard, o strigă Jett, ștergându-se la gură cu dosul palmei. Ai ceva bani? Ne mai trebuie țigări.

Lina făcu o grimasă și-și dădu o buclă de păr negru după ureche. Nu era foarte mult, știa asta, dar însemna că el voia ceva de la ea, îi trebuia ceva. Ea întotdeauna avea mai mulți bani decât restul copiilor. Era singura chestie bună pe care o făcea mama ei cea afurisită.

— Da, am destul pentru câteva pachete, răspunse ea, scotocindu-se în buzunarul blugilor.

Brittany îi aruncă o privire plină de venin. Apoi își deschise poșeta și scoase din ea o sticlă de tequila.

— Uite, Lina, ia o dușcă.

Lina apucă gâtul cald al sticlei și luă o înghițitură care-i arse gâtul. După ce simți arsuri pe gât, băutura practic îi explodă în stomac. Brittany își trecu o mână prin părul scurt și se cuibări lângă Jett. Privind-o triumfător pe Lina, se întinse și-i postă acestuia un sărut lung, umed, pe gură. Jett o prinse de mijloc și o trase mai aproape.

— Ai gust de tequila, murmură el. Apoi se uită în jur. Cine are drogurile?

În câteva secunde, aerul nopții se încarcă de mirosul dulce de marijuana. Adolescenții se adunară în cerc, trecându-și drogul de la unul la altul, râzând și dansând.

Lina simți imediat efectele drogului în sânge. Lumea parcă încetini dintr-odată. Trupul parcă îi era făcut dintr-un sirop dens și căzu încet, încet în jos. Își închise ochii și se clătină. Când era în starea aceasta, nu-i păsa de foarte multe lucruri. Brusc, nici nu-i mai păsa că mama ei cea perfectă se întâlnea cu consilierul școlar. Nimic n-o mai afecta când era drogată. Chiar și întrebările care o chinuseră întreaga zi erau acum efemere, lipsite de substanță, ca și fumul care se ridica din țigara ei.

Brittany se așeză lângă ea.

— Am văzut-o astăzi pe celebra ta mamă în birou la domnișoara Owen.

Jett începu să râdă.

— Oh, o să ai probleme mari, Hillyard.

— Da, am văzut-o și eu, interveni altcineva. Chiar dacă e o cățea, arată *teribil*.

— Ar putea fi model, zise Brittany, aplecându-se spre ea. Tu nu-i semeni. Cu cine din familie te asemeni?

Lina tresări și întinse mâna după țigări. Uneori o ura pe Brittany mai mult decât putea suporta.

— Bănuiesc că semăn cu tata.

Brittany îi aruncă o privire rece, de evaluare.

— Sigur că doar bănuiești asta. Luă o gură mare de tequila, râzând în timp ce-o înghițea. Apoi se ridică în picioare. Ei, am o idee. Se duse la Jett, îi șopti ceva la ureche și începură să râdă amândoi.

Jett aruncă sticla goală de Jack Daniel's, apoi porni împleticindu-se spre mașină. Deschise torpedoul, scotoci prin lucrurile din portbagaj, luă câte ceva, apoi veni din nou în luminiș. Un zâmbet larg, îmbibat în alcool, îi înflori pe chip.

— Hillyard, o să vedem cine ar putea fi tatăl tău.

Lina nu-i răspunse. Ei nu înțelegeau, niciunul dintre ei nu înțelegea cât de mult o puteau răni cu vorbele lor nesăbuite.

— Ce vrei să spui? îl întrebă încet.

El se lăsă pe vine până ajunse s-o privească în ochi.

— O să vedem cu cine semeni. O să fie grozav.

O să vezi.

Înainte ca ea să se poată gândi la un răspuns, îi trânti pe cap o șapcă veche de baseball și scoase o foarfecă.

— O să tai în jurul pălăriei, o să fie teribil, începu să sughiță și să râdă.

Lina simți primejdia.

— Stai o secundă.

— Bătrâna mea e frizeriță. Știu ce fac, spuse el.

Brittany o privi lung.

— Doar nu ești lașă, nu, Lina?

Ceilalți puști se strânseseră în jurul lor.

Lina își mușcă buza de jos ca să nu-i mai tremure, dar nu-și luă privirea de pe chipul lui Brittany.

— Nu sunt lașă, spuse. Și oricum, părul mai scurt e modern. Se întoarse spre Jett cu cel mai larg și mai curajos zâmbet. Dă-i drumul.

Jett începu să-i taie părul. Bucăți mari din părul ei negru alunecară pe jacheta Levi's. Clipea des la fiecare tăcănit al foarfecii și simțea cum bucăți din ea cădeau pe jos.

Brittany pescui o oglindă din poșetă și i-o întinse. Ochiul ei căprui străluceau victorioși. Încet,

Lina ridică oglinda și-și privi chipul. O secundă nici nu respiră uitându-se la părul tăiat, zburlit, hăcuit. Se uita la propria-i imagine.

Întrebările i se aglomerară în minte și de data asta băutura și drogurile nu îi fură de ajutor. Brusc, se gândi la tatăl ei, acel tată misterios care îi dăduse chipul său și îi marcaseră sufletul. Ca întotdeauna, se întrebă ce făcea el acum? Se întorcea de la lucru? Își săruta alt copil, pe care-l crescuse și-i fusese alături?

Totul ar fi altfel dacă te-aș cunoaște, se gândi pentru a milioana oară.

— Seamănă cu domnul Sears, spuse Brittany râzând strident. Ei, Hillyard, poate că îngrijitorul școlii este tatăl tău.

Jett luă o țigară cu drog și trase din ea. Fumul îi ieși din gură când spuse:

— Nu știi de ce nu o întrebi pe bătrâna ta. Maică-mea

mi-a dat adresa tatălui meu acum câțiva ani. Mi-a zis să mă duc la el și călătorie sprâncenată.

Trebuie doar să întrebi.

Lina se înfioră la acest gând. Poate va trebui să întrebe de data asta. Se apropia cea de-a șaisprezecea sa aniversare...

Acest gând se materializă în mintea ei și tot trupul începu să tremure. Anticiparea se transformă într-o prezență vie în interiorul ei. Brusc știu ce-și dorea pentru aniversarea ei.

— Este timpul, își spuse, simțind cum se conturează un zâmbet.

— Ce părere ai, Lina? Timbrul nazal al lui Brittany îi pătrunse în gânduri.

Lina își ridică privirea. Pentru o secundă, nu putu înțelege ce așteptau: apoi își aminti. Tunsoarea. Se uită mai întâi la Jett, apoi la Brittany care părea să nu aibă habar, închipuindu-și că o tunsoare avea importanță.

— Arată grozav! Mulțumesc, Jett. Acum dă-mi tequila.

3

Madelaine lăsă sacoșele scumpe de cumpărături pe pontonul vechi care scârțâia și se așeză. Aerul sărat îi mângâia obrazii și-i îndepărta şuvițele scurte, care-i încadrau fața. Apa stătută, de un verde-închis, îi reflecta chipul, unduindu-se încet, lovindu-se de pilonii de care se lipiseră scoicile și producând spumă. Pontonul gemu sub pașii ei, mișcându-se cu fiecare înaintare a valurilor, de

parcă ar fi încercat să-și păstreze locul în lupta cu forța mării.

— Bine te-am găsit, mamă, spuse ea pe un ton blând și scăzut, ca vântul care șoptea prin panoul șubrezit.

Marea o privi așteptând, legănându-și valurile.

Tânjea să fie alături de mama ei aici, singurul loc de pe pământ unde simțea că este posibil, dar îi era greu să refacă o legătură ruptă cu mulți ani în urmă. Cu toate acestea ea mai încerca încă: revenea aici în prima duminică din lună, ca să discute cu femeia care ar fi trebuit să-i modeleze viața.

Venise prima oară aici la șase ani. O copilă subțire ca o trestie, cu un chip obișnuit, îmbrăcată ca o păpușă în miniatură, cu pantaloni negri Mary Janes strânși la glezne, cu rochia neagră, de satin, umflată de vânt.

Închise ochii și lăsă amintirile să curgă, revăzând tot ce lăsase în urmă. Tatăl ei stând pe marginea pontonului alături de ea, cu haina sa Burberry desfăcută și obrajii înroșiți de ger. Părea atât de mare atunci, imens, indestructibil, cu o voce ca a unui corn de ceață, cu ochi care nu o priveau niciodată.

Cenușa mamei plutea pe suprafața apei...

Nu plânge, fetițo. Asta n-o va aduce înapoi.

Madelaine făcuse așa cum îi ceruse el, ștergându-și lacrimile una câte una. Marea se tulburase în fața ochilor ei, licărind în acea imensă întindere de albastru, care odinioară nu însemnase nimic pentru ea, iar acum purta cenușa mamei.

Îi trebuiseră ani întregi ca să se întoarcă la locul acesta și

odată ce o făcu, nimic n-o mai putu ține deoparte.

În spatele ei, pachetele fâșâiră din nou, amintindu-i de ce se află aici, de curajul, de încrederea pe care o voia de la mama ei.

— Mâine este ziua Linei, rosti încet.

Vorbele se pierdură, luate, purtate și înghițite de briză. După o zi istovitoare de muncă se dusesse la cumpărături, se chinuse teribil, dorindu-și ca fiecare dar să fie cel potrivit. Puntea care le va reuni pe ea și pe Lina. Acel liant miraculos, care va reface cusătura fragilă a relației lor. Voia ca petrecerea de a doua zi să fie un nou început pentru ea și Lina, mama și fiica care se depărtaseră. Dar cum?

Aceasta era întrebarea pe care i-o puneă mamei ei moarte cu mult timp în urmă. Cum să-și găsească drumul înapoi două ființe care ar fi trebuit să se iubească? Cum puteau fi îndreptate drumurile greșite?

Ajută-mă să găsesc calea, mamă.

Își ridică încet capul, privind marea strălucitoare. Ca de obicei, nu primi niciun răspuns, nimic în afară de ritmul neîncetat al valurilor care loveau pontonul. Vântul se întetea și izbea tot mai puternic valurile de piloni. Deasupra, un pescăruș se roti, țipă, apoi plonja în mare.

— Mi-am închipuit c-o să te găsesc aici.

Vocea lui Francis DeMarco era ca un balsam cald, de bun-venit. Ar fi trebuit să știe că va veni. Zâmbindu-i, se întoarse să-l privească.

El rămase la câțiva metri în spatele ei, înalt și drept, cu brațele lungi atârându-i pe lângă trup. Părea ca

întotdeauna ușor stingherit și nesigur pe sine în veșmintele sale preotești, al căror negru-închis contrasta puternic cu pielea lui albă, palidă. O buclă de culoarea grâului îi cădea pe un ochi. Nerăbdător, o dădu la o parte, dar aceasta căzu la loc.

Inima lui Madelaine se dilată aproape dureros când îl văzu. Se uita la ea ca întotdeauna, cu ochi strălucitori și intenși, aproape zâmbitori.

— Bună, Francis, spuse ea.

El îi zâmbi în felul său copilăresc, întreaga sa figură antrenându-se în această mișcare. Părea uluitor de ingenuu pentru un adult.

— Ți-am simțit lipsa azi-dimineață, la biserică.

Ea zâmbi la acea glumă veche.

— M-am rugat la OR. Și la raionul de cosmetice de la Nordstrom.

Veni spre ea cu călcâiele lovind lemnul vechi și obosit al docului. Genunchii îi scârțâiră când se așeză lângă ea. Privirea lui scruta marea.

— Ți-a răspuns de data asta?

Venită de la oricine altcineva, întrebarea ar fi fost usturătoare, provocatoare, dar nu și de la

Francis, Francis al ei, care o cunoștea mai bine ca oricine. Oftând, se rezemă de el și-și strecură mâna în palma lui. Fusese ancora ei atâția ani. Cel mai apropiat prieten. Puterea pe care n-o găsea în sufletul ei, o găsea la el.

— Nu, n-am primit răspuns.

— Te-ai pregătit pentru petrecerea de mâine? Văd c-ai

cumpărat totul de la Nordy și Tower Records.

Ea începu să râdă și asta-i făcu bine. Nu prea râdea de obicei.

— Tipul clasic de părinte unic, cu sindromul adolescentului tulburat. Cumpără, cumpără și iar cumpără.

O tăcere prietenoasă se instala între ei. Madelaine privea marea, ascultându-i respirația ritmică, simțind mișcările lemnului de sub ea. Când Francis începu să vorbească, vocea lui fu atât de calmă, încât pentru o secundă, Madelaine nici nu-l auzi.

— ... Bătrâna doamnă Fiorelli. Nu se simte bine.

Madelaine îi strânse mâna cu înțelegere.

— Îmi pare rău să aud asta, Francis. Știu ce mult ții la ea.

— Da. A trebuit să mă duc s-o văd.

Madelaine se întoarse spre el și observă cu uimire că era trist. Întinse mâna și-l atinse ușor pe obraz.

— Ce este, Francis?

El își trecu o mână prin părul blond. Ea îl așteptă să râdă, să spună că nu era nimic, dar el rămase neobișnuit de tăcut, privind-o cu o intensitate nedomolită.

— Francis?

El se aplecă. Privirile li se întâlniră. Momentul se consumă, prelungindu-se într-un fel ciudat care îi făcu inima să bată mai repede.

Dar înainte ca ea să apuce să spună ceva, acel moment trecu.

— Nu este nimic, Maddy, fetișo. Nimic.

Ea simți – ce nebunie – că-l dezamăgise.

– Voi fi întotdeauna aici pentru tine, Francis. Dar tu știi asta.

– Da, zise el cu un zâmbet trist, dar cald. Știu că vei fi.

Lina coborî de pe scaunul dur de plastic al bicicletei cu zece viteze și puse piedica. Bicicleta ușoară alunecă la stânga și se opri. Își scoase cascheta și-și scutură părul tuns băiețește, trecându-și degetele prin claua umedă de transpirație, ca să-l facă să pară mai neîngrijit și mai țepos.

Desigur, mamei nu-i plăcuse tunsoarea ei. *Arăți ca Billy Idol, Lina. Chiar vrei să arăți ca el?*

Adevărul era că mama ei n-ar fi putut să-i facă un compliment mai mare, iar astăzi era ziua perfectă să arate ca Billy Idol.

Era cea de-a șaisprezecea ei aniversare și se pregătea să creeze probleme. La naiba, abia aștepta! Pentru că voia să primească un singur dar, și când îl va cere va fi ca și cum ar fi cerut un camion cu balegă, dar asta va fi satisfacția ei. Își duse mâna la buzunarul jachetei negre de biker și scoase un pachet strivit de Marlboro Lights. Aprinse o țigară și trase cu sete din ea. Plămânii îi ardeau și începu să tușească, dar merita.

Mama nu putea să suporte fumatul.

Zâbind, o luă pe poteca pavată cu cărămidă prin curtea perfectă gen Martha Stewart, spre casa albă, cu o verandă imensă. Singura de la capătul străzii, această casă fusese cândva în mijlocul unei ferme de sute de acri. Acum era o casă de modă veche, pe o stradă cu case îngrijite. Ca întotdeauna, fiecare tufiș și copac fusese

curățit cu grijă, iar iarba era ca un covor verde. Ghivece în culori tomnatice se aliniau pe trepte până la verandă.

Singurul lucru care părea nelalocul lui în această ilustrată a suburbanului domestic era Volkswagen-ul galben-murdar al părintelui Francis, parcat pe stradă. Pe verandă se opri trecându-și din nou mâna prin păr. Știa că arată foarte rău, astăzi în mod special avea un aer ieftin, uzat și periculos, exact așa cum voise să arate. Purta trei cercei în urechea dreaptă și patru în stânga. Ruj negru-sângeriu și fard albastru. Blugi Levis care pocneau pe ea, cu o mulțime de găuri franjurate și o cămașă bărbătească albă, pătată.

Știa că era un gest lipsit de maturitate să se îmbrace așa, doar pentru a-și irita mama cea perfectă, dar nu-i păsa. Era un motiv destul de bun. Orice făcea avea menirea să-i atragă atenția mamei sale. Doctorița Hillyard, Fecioara Maria a medicinei, care arăta grozav după un schimb de zece ore la spital și care niciodată nu greșea. De fiecare dată când își privea mama, Lina se simțea mică, proastă și neînsemnată. Înainte, asta o supăra, o făcea să plângă până adormea, întrebându-se de ce nu semăna cu mama ei cea fără de cusur.

Dar se plictisise să plângă, să și-o dorească, să aibă nevoie de ea. Anul acesta realizase că niciodată nu va fi ca mama ei, iar această înțelegere o eliberase. Lina încetase să mai ia note bune, să lege prietenii potrivite și să facă totul bine. Înflorise în răzvrătirea ei, se scăldase în ea.

După o vreme însă, nici asta nu i-a mai fost de-ajuns. Și, în cele din urmă, a început să înțeleagă că ceva nu era

bine.

Tata.

Era ridicol că se gândea la el în astfel de termeni copilărești, dar nu se putea abține. Își aminti prima zi când începuse să-i lipsească tatăl. Nu într-un mod vag, de genul „mi-aș dori să fi fost aici cu mine”, ci într-un fel dureros și serios, pe care-l resimțea în adâncul ființei.

Era, pe atunci, în clasa a șasea, cu un an înainte de a-veni ciclul. În cele din urmă găsisese puterea să-și întrebe mama de el, iar Madelaine se arătase uluită la început, apoi căpătase un aer trist și absent și-i spusese că le părăsise cu mult timp în urmă. Că nu fusese pregătit să devină tată. Dar asta nu avea nimic de-a face cu Lina, îi spusese Madelaine hotărâtă. Absolut nimic.

Lina își amintea și acum ce simțise atunci, cât de singură se simțise.

Iar acum, de fiecare dată când se uita în oglindă, vedea ochii unui străin, zâmbetul lui. Cu fiecare zi care trecea, se simțea tot mai singură și mai pierdută.

În acel decembrie rece, pe când era în clasa a șasea, Lina realiza nu numai că-și aștepta tatăl, dar se și gândea că era ceva rău cu familia ei. Atunci începuseră să se schimbe lucrurile cu mama ei. Lina luase toate întrebările în camera ei, le ținuse în brațe, așa cum făcea cândva cu ursulețul ei. Atunci se instalase o stare de circumspecție rece între ea și mama ei, o distanță care părea să nască și mai multe întrebări.

Noapți de-a rândul, Lina adormise plângând. Plânsese după el, acel tată misterios care nu venise niciodată la ea,

nu se interesase de ea, n-o sunase niciodată de ziua ei.

Tânjise după el până când nu mai avusese niciun pic de tristețe, apoi, încet, începuse să se gândească. Poate nici nu știa de existența ei.

Odată ce gândul îi încolți în minte, prinse și rădăcini. Lina își alimentă acest gând zilnic, până ce într-o zi ajunsese să creadă în el. Credea cu toată convingerea. Tata nu știa de existența ei. Dacă ar ști, ar fi aici cu ea, iubind-o, ducând-o peste tot, cumpărându-i lucrurile pe care mama nu i le-ar fi îngăduit.

El n-ar fi pretins atât de multe de la ea, n-ar fi clătinat dezaprobat din cap când i-ar fi cerut un tatuaj. El i-ar fi răspuns la întrebări și ar fi alinat-o. Ar fi lăsat-o să stea peste noapte la prietenul ei. Poate chiar ar fi strâns-o în brațe când visa urât și n-ar fi lăsat-o să plângă...

Strângând țigara între dinți, deschise ușa de perete și intră. Își aruncă haina pe cuier și porni pe holul aerisit spre bucătărie. Era goală.

Mai trase o dată din țigară și se uită în jur, nesigură de ceea ce urma să facă. Masa din bucătărie era plină de pachete învelite în folie strălucitoare. În mijloc, un tort alb în formă de motocicletă Harley-Davidson Low Rider. Baloanele umpleau mica bucătărie, privind spre ea din mai multe locuri, din spatele scaunelor, de pe mânerul cromat al cuptorului, de pe ușa frigiderului. Erau baloane Big Mylar, pe care scria *La mulți ani*.

Pe tort erau șaisprezece lumânări, acele penibile lumânări roz, care se cumpărau treizeci la cutie de la Safeway. Lacrimile îi umplură ochii, transformând tortul

și fața de masă într-o mângâleală de pete albe și roșii. Furioasă, își șterse lacrimile cu dosul palmei și se întoarse cu spatele la masă.

Ce nu era bine cu ea? Cine începea să plângă când se uita la un tort obișnuit?

Dar ea știa ce era. Mama încercase să găsească baloanele potrivite, să cumpere tortul potrivit. Nu se îndoia că se chinuise să găsească fiecare cadou. Mai știa și că indiferent ce ar fi cumpărat, darurile nu puteau fi potrivite: prea tânăr, prea bătrân, prea devreme, prea târziu. Așa stăteau lucrurile între ea și mama sa. Nimic nu mergea bine. Nu era ca altădată când *You and Me Against the World*, cântat de Helen Reddy fusese cântecul ei și al mamei. Îi cântau tot timpul, râzând, dansând, îmbrățișându-se.

Iar acum, privea acel tort penibil și-i lipseau nopțile în care se ghemuia în patul mamei, diminețile în care făceau clătite împreună și cântau tot felul de cântece. Dumnezeu, era jenant cât de mult îi lipseau astea...

— La mulți ani, iubito! auzi glasul gutural al mamei din bucătărie.

Lina ridică brusc capul și își văzu mama care stătea sub bolta care separa bucătăria de living. Părintele Francis era cu ea. Amândoi râdeau.

Linei nu-i venea să creadă că plângea. *Plângea.*

Se îndreptă de spate, pufni tare, apoi se rezemă de perete. Simțea cum se cufundă în imaginea pe care o crease singură, rebela în jacheta neagră de piele. Se întorsese într-un loc unde nimeni nu se aștepta la nimic de la ea, doar la o limbă ascuțită și la o privire de mucoasă.

Un loc unde singurătatea și lipsa mamei nu existau. Trase din țigară inhalând fumul, apoi le zâmbi în stilul lui Elvis, contractându-și ușor buzele și murmură:

— Mulțumesc, tipilor.

Madelaine se uită la țigară. Zâmbetul îi pieri și dezamăgirea îi înnoură ochii de culoarea alunei.

— Te-am rugat să nu fumezi în casă.

Atunci, fă-mă să mă opresc. Lina se uită la ea, fără să clipească. Aproape zâmbind porni înainte, cizmele ei de motociclist făcând zgomot pe podeaua de lemn. Când ajunse în fața mamei sale mai trase un fum.

— Chiar așa?

Timp de o secundă se gândi că mama ei chiar va face ceva, va spune ceva. Se aplecă spre ea, așteptând.

Madelaine ridică din umeri neajutorată.

— E ziua ta. Să nu ne certăm.

— Lina, stinge țigara sau te fac să înghiți toți biscuiții de împărțășanie, spuse părintele Francis.

— Crezi că mă sperii cu asta, nu? Întorcându-se brusc, se îndreptă spre chiuvetă și ținu țigara sub jetul de apă.

Când se întoarse, niciunul nu se mișcase. Părintele Francis și mama arătau ca o pereche din muzeul de ceară al lui Madame Tussaud. Stăteau unul lângă altul, ca întotdeauna. Foarte buni prieteni.

Astăzi, Francis era mai frumos ca de obicei. Era înalt și slab, cu trup de dansator și deși întotdeauna părea ușor nelalocul său în hainele de preot, în cele civile arăta foarte bine. Ca acum, când purta blugi prespălați Levi's și un tricou Gap, cu o măsură mai mare: erau multe fete de

șaisprezece ani care ar fi leșinat văzându-i zâmbetul seducător.

Francis își trecu o mână prin părul blond, dezordonat și zâmbi:

— Așadar, Lina balerina, cum este să ai șaisprezece ani?

Lina ridică din umeri.

— Bine.

Mama îi zâmbi trist.

— Îmi amintesc și eu cum era.

Francis se uită la mama ei și Lina văzu aceeași tristețe reflectată în ochii lui albaștri.

— Mda, zise el calm. Era cam pe vremea asta a anului.

Făceau din nou același lucru, o lăsau pe ea pe dinafară.

— Hei, îi întrerupse Lina, pufăind disprețuitor. E ziua mea, nu momentul amintirilor pentru bătrâni.

Mama începu să râdă.

— E adevărat. Ce zici, deschidem darurile?

Privirea Linei alunecă spre maldărul de cutii de pe masă. Cutii mari, strălucitoare, frumos ambalate, care nu conțineau ce-și dorea ea. Nu aveau cum să conțină ce voia ea.

Se uită din nou la mama ei și brusc i se făcu teamă de ceea ce plănuise să facă. Mama muncise din greu... întotdeauna muncea din greu și asta i-ar sfâșia inima...

Mama făcu un pas spre ea, cu mâinile întinse.

— Ce este, fetițo?

Lina se crispă și se trase înapoi, departe de tristețea provocată de mângâierea mamei.

— Nu-mi mai spune „fetițo”. Vocea i se opri îngrozită.

— Draga mea...

— Cum îl cheamă? întrebarea țâșni de pe buzele ei înainte să-și dea seama, sunând dur și urât. Lina se dădu înapoi de teamă. Dar întrebarea era acolo, dăinuia între ele, nu mai exista cale de întoarcere.

Mama se opri. Sprâncenele ei negre, arcuite, se adunară a uimire.

— Pe cine?

Lina simți că-și pierde controlul. Începu cu tremurul degetelor, pe care nu reuși să-l stăvilească. Își dori să fi avut ceva, o țigară, un pahar cu apă. Ceva, orice, de care să se agațe, la care să se uite. Orice, în afară de ochii gri-cenușii, dezorientați și plini de confuzie ai mamei. Iar acel cântec blestemat îi revenea în minte. *You and Me Against the World*.

Întrebarea pe care intenționa s-o adreseze în continuare ar fi schimbat totul. Ar fi luat și puținul pe care-l mai împărtășea cu mama sa și l-ar fi sfâșiat.

Nu știe de tine. Te-ar fi iubit, dacă ar fi știut.

Lina păstră acest gând reconfortant până când degetele nu-i mai tremurară, iar nodul din gât se topi. Încet, după ce trase aer în piept, închise ochii, incapabilă să-și privească mama când îi puse întrebarea:

— Cum îl cheamă, mamă? Asta este tot ce-mi doresc de ziua mea. Doar un nume.

Pentru o secundă, n-a mai fost decât tăcere.

— Al cui nume? întrebă mama în cele din urmă, cu vocea atât de blândă de parcă ar fi știut ce va urma și se temea de asta.

Lina deschise ochii și întâlni privirea mamei. Simți o mică strângere de inimă, știind cât o vor afecta pe mama sa următoarele ei cuvinte, dar lăsă la o parte ce simțea.

— Al tatălui meu.

— O, Dumnezeu, murmură Francis.

Lina nu-i aruncă nici măcar o privire, continuând să-și fixeze mama, care părea că nici nu mai respiră. Părea înghețată acolo, în mijlocul camerei, cu părul ei de culoarea mierii încadrându-i ușor ovalul feței, cu pielea albă, ușor îmbujorată. Mătasea roșu-deschis a bluzei părea doar o pată de culoare pe piept.

— Ei? insistă Lina.

Culoarea se urcă spre gâtul lung și subțire al mamei. Își duse mâna tremurând la frunte, îndepărtându-și o buclă inexistentă.

— Tatăl tău... se opri și-i aruncă o privire nesigură părintelui Francis.

Brusc, Lina avu un gând oribil.

— Este cumva el? Părintele Francis și Fecioara Maria a medicinei? izbucni într-un râs ascuțit, aproape isteric, dar nu lipsit de amuzament. Cum de nu se gândise la această posibilitate? Al doilea nume al ei era *Francesca*. O, Dumnezeu, era o adevărată isterie! Cine ar fi fost mai potrivit pentru mama ei decât acest bărbat în sutană? Câte Ave Marii ți-ar da pentru asta?

— Nu, spuse Francis. Aș fi vrut să fiu tatăl tău, Lina, dar nu sunt.

Lina răsuflă ușurată. Nu era tatăl ei, nu trăise toți acești ani alături de ea ca un mincinos ascuns. Totuși era încă

prietenul ei, unchiul pe care nu-l avusese niciodată, singura ei familie. Își aminti pe loc sute de momente din trecut când fusese alături de ea, curățându-i vreun genunchi julit, jucând Candy Land cu ea, ducând-o la masă, așa cum tatăl își duce fiica. Se îndreptă crispată spre el, cu ochii fixați pe chipul lui. Ochii i se umplură de lacrimi de jenă, dar nu-i putea desprinde de chipul lui.

— Dar știi cine este, nu? Știi, desigur.

Francis păli. Îi aruncă mamei ei o privire confuză.

— Mad...

— N-o întreba pe ea. Lacrimile se rostogoliră pe obrazul Linei. Îl prinse pe Francis de mână și-l strânse.

— Te rog...

— Francis nu-ți va spune, zise Madelaine pe un ton obosit.

Lina citi adevărul în ochii albaștri-deschis ai lui Francis. Poate c-o iubea pe Lina, dar nu de ajuns pentru a se împotrivi dorinței mamei ei. Nimic nu era de ajuns pentru a se pune în calea măreței și perfecte Madelaine.

Lina simți dintr-odată un val orbitor de mânie.

Cum îndrăznea mama să nu-i ofere această informație?
Cum îndrăznea?

Se întoarse furioasă spre ea:

— Spune-mi tu.

Mama întinse o mână rece spre obrazul Linei.

— Să vorbim despre asta, fetiço. Deși nu așa se face, nu așa...

Lina o lovi peste mână.

— Nu vreau să vorbim despre asta. Vreau un răspuns.

Vocea i se întrerupse și lacrimile începură să curgă. Tu vorbești mereu și m-am săturat de asta. M-am săturat să fiu diferită și stridentă. Continua să-și fixeze mama orbită de lacrimi, confuză.

— Îmi pare rău, fetiço, n-am știut. Vocea mamei deveni o șoaptă. Ar fi trebuit să-ți spun cu mult timp în urmă.

Lina o prinse de umeri. Era mânată de teamă, de panică, uitând orice altceva în afară de nevoia de a obține răspunsul.

— Spune-mi.

— Tatăl tău n-a vrut... Mama se uită la Francis care zâmbea încurcat. O, Dumnezeule, Francis, de ce mă mai doare și acum atât de tare?

Lina simți brusc că-i este frig. Simțea cumva răspunsul învârtindu-se în jurul ei. Ar fi vrut să țipe tare, dar își simțea gura uscată și gâtul umflat. Dar brusc lacrimile i se uscară.

— Nu m-a vrut.

— Nu, nu este asta. Madelaine făcu un pas înainte, cu privirea fixată pe chipul Linei. El... nu m-a vrut pe mine, fetiço. Pe mine. Încercă să zâmbească. Pe mine m-a părăsit.

Lina se retrase.

— Ce i-ai făcut? Ce? Se uită la Francis, apoi din nou la mama ei, simțind cum teama pune stăpânire pe ea, făcând-o să amețească, să se înfurie. Tu l-ai expediat, nu? L-ai plictisit cu perfecțiunea ta de doi lei! Vocea începu să-i tremure și izbucni în plâns. Tu l-ai făcut să ne părăsească.

— Lina, ascultă-mă. Te rog, te iubesc atât de mult, draga

mea... Te rog... să nu...

— Nu! Lina nici nu realizase că ridicase glasul. Se dădu înapoi și își acoperi urechile cu palmele. Nu vreau să mai ascult. Se întoarse și o luă la fugă spre ușă, deschizând-o. Când păși afară, în lumina orbitoare a soarelui, la cea de-a .ir șaisprezecea aniversare se simți cuprinsă de un calm ciudat. Lacrimile se transformară într-un ghem dur, rece în stomac. Se întoarse încet spre mama ei. T – Cu el semăn?

Pentru prima oară, Lina putea să jure asta, văzu lacrimi în ochii mamei. Nu-i venea să creadă. N-o văzuse plângând niciodată.

— Lina...

— Semăn cu el?

Madelaine o privi lung, apoi se întoarse ușor. Privirea i se înmuie.

— Semeni perfect cu el.

Așadar, mama își amintea de el.

Amintiri care ar fi trebuit să aparțină familiei, să fie înmagazinate în inima Linei, în acel loc unde nu era nimic decât o gaură neagră, pe care scria: *tata*. Lina încercase din greu să umple acel gol din viața ei, să evoce imaginile bărbatului care plecase cu mult timp în urmă și nu se uitase niciodată înapoi. Ea trebuia să pună doar o întrebare simplă, iar mama să-și amintească un milion de lucruri despre el. Cum arăta, cum zâmbea, ce simțea când îți ținea mâna în palmele sale. Tot ce tânjea să afle Lina și nu putea. Lina o privi pe Madelaine, urând-o în momentul acela mai mult ca pe oricine altcineva.

— Acum știi de ce te-a părăsit.

4

Francis înlemnise, incapabil de gânduri coerente. Respira repede, prea repede, ca un alergător la maraton, cu toate că nu făcuse niciun pas. Se uită la *Madelaine* care era ținută locului cu pumnii strânși, cu coloana rigidă. Nu-i vedea chipul, dar nici nu era nevoie să-l vadă. O cunoștea și o iubea de aproape șaptesprezece ani. Știa ce simte.

Veni stânjenit spre ea.

— Maddy?

Ea nu părea să-l audă.

— *Madelaine*?

Când, în cele din urmă, îi vorbi, vocea ei sună subțire și îndepărtată.

— Țasta a fost cu siguranță un eșec.

Lui i se rupse inima, auzind că ea încă mai pretindea că este intangibilă.

— Nu...

Ea oftă din greu.

— Ar fi trebuit să-i vorbesc cu mult timp în urmă despre el, *Francis*.

Purtaseră discuția asta de o sută de ori de-a lungul anilor și știuse că ea se va zbuciuma pentru alegerile pe care le făcuse. Așa era ea: întotdeauna lua vina asupra ei. Își asuma responsabilitatea pentru nefericirea întregii lumi.

Francis stătea lângă ea, ținând-o de mână. Voia să-i spună ceva, dar șovăia, așa cum făcea întotdeauna în preajma ei. Ea era atât de puternică, de energică și atât de... oarbă. Nu vedea că Lina o iubește, și nu-și imagina că și el o iubea.

Era doar vina tatălui ei. Acolo, în conacul său mare de pe deal, Alexander Hillyard trebuie să se fi purtat oribil cu micuța sa fiică rămasă orfană de mamă, pentru că nici acum Madelaine nu credea că poate fi iubită. Nu credea cu adevărat.

— Lina te iubește, Maddy. Ți-am spus asta de un milion de ori. Este doar confuză.

Madelaine clătină din cap, așa cum știa el că va face.

— Nu, ar fi trebuit să-i spun.

— Mda, poate ar fi trebuit, dar dacă n-ai făcut-o...

— Pot să-mi repar greșeala. Îi pot spune acum.

El o privi șocat.

— Nu poți.

— Sigur că pot.

Fără să vrea, Francis se cutremură. Dacă Madelaine i-ar spune Linei despre adevăratul ei tată, totul s-ar prăbuși, mai ales acea casă imaginară, pe care Francis o construise ca să adăpostească familia care și-ar fi dorit cu disperare să fie a lui. Se gândise întotdeauna la Lina ca la fiica sa. El fusese cel care-i bandajase genunchii zgâriați și o ținuse în brațe când plânsese.

Și se temuse, numai Dumnezeu știa cât de tare, că ea nu-l va mai accepta dacă-și va găsi adevăratul tată. Era greșit ceea ce voia să-i spună el, un păcat îngrozitor, oribil,

dar nu se putea abține.

— Lasă câinii adormiți să doarmă, îi spusese cu hotărâre. Oricum, n-ar face decât să-i frângă inima.

— Mă tem c-o s-o pierd, Francis. Se pare că nu reușesc să fac nimic bine. Îi evită privirea uitându-se la ușa deschisă. M-am gândit că... după propriul meu tată... mi-am promis să fiu un părinte bun.

Durerea ei răzbătu până în inima lui. Madelaine stătea lângă el, aproape și totuși atât de distinct despărțiți. Singur ca întotdeauna, intangibil, sfidând lumea ca să pună un deget pe ea, așteptându-se să fie trădat și luat prin surprindere. Veni mai aproape, îi luă fața în mâini și-i ridică încet bărbia. I se păru foarte fragilă, atât de fragilă.

— Nu te compara cu Alex, Madelaine. Alex era crud, înverșunat și fără sentimente.

— Lina consideră că nici eu nu am sentimente. Crede că sunt rece, perfecționistă și detașată.

— Nu este chiar atât de prostuță, Madelaine. Este o adolescentă complicată, sub imperiul hormonilor.

— Nu, nu este așa. Este ca... el. Știi asta.

Francis își dori să poată nega, dar Madelaine avea dreptate. Lina semăna mult cu tatăl ei. Rebelă, răzvrătită, un spirit liber, nesupus. Genul de persoană care ar trăi necumpătat și uneori s-ar lovi de pereți duri. Genul de persoană care la șaptesprezece ani ar putea lăsa totul în urmă, fără a se mai uita înapoi.

— Nu. E mai isteată decât el, spuse Francis în final, dorindu-și să-și creadă propriile cuvinte. Și chiar dacă e furioasă acum, te iubește. Altfel n-ar face orice ca să-ți

atragă atenția. Se uită în ochii ei mari, marcați de durere și simți că se sufocă de dorința de a o strânge în brațe. Dumnezeu, cât își mai dorea ca acesta să fi fost momentul lui, fiica lui, soția lui, viața lui. Fără a se mai gândi, se aplecă și o trase spre el sărutând-o încet, încet, pe frunte. Senzațiile îl învăluiră, făcându-i sângele să-i pulseze și știu c-a mers prea departe, c-a fost un sărut prelung...

Ea se retrase.

— Francis? Ce-a fost...?

— Te iubește, Madelaine, îi șopti el. Ca și mine. Vorbele îi scăpaseră, vorbe pe care nu avusese curajul să le rostească niciodată, dar care acum i se păreau cel mai natural lucru din lume. Ea se îndepărtă și-l privi cu ochii ei mari.

El se aplecă, dorind s-o sărute din nou, așteptând ca ea să spună ceva.

Brusc, ea zâmbi.

— O, Francis, și eu te iubesc. Nu știu ce-aș fi făcut fără prietenia ta.

Vorbele ei îl loviră în plin. Îi mângâie părul mătăsos și o strânse în brațe. Lacrimile îi împăienjeniră privirea. Era atât de laș, un bărbat cu două iubiri care nu puteau coexista și între care nu putea alege. Un preot care iubea o femeie, un bărbat care-l iubea pe Dumnezeu.

Dar până acum, dragostea pentru Madelaine nu-i compromisese jurămintele: o iubise cu o puritate care nu-i întinase calitatea de preot. Sau cel puțin, acestea erau minciunile pe care și le spunea când stătea întins singur în

patul său, gândindu-se la ea.

Până acum. Acum o sărutase și nu ca preotul ei sau ca prietenul ei, ci ca bărbatul care o iubea. Lăsase cuvintele să-i scape în lumina zilei, Dumnezeu îl ajutase, iar el aștepta fără suflare răspunsul ei.

Și asta nu era cel mai mare păcat al său. Îi spusese, o implorase să-i ascundă adevărul Linei. Lina cea care era și nu era fiica sa, dar pe care o iubea mai mult decât viața. El adâncise minciuna care îi va frânge inima fetei.

Angel se întorsese la Seattle. Privea pe fereastra mică a camerei de spital, urmărind ploaia care se prelingea pe sticlă. Din toate locurile în care ar fi putut să fie, această cameră de spital din Seattle era locul cel mai rău. Cu o noapte în urmă, fusese adus cu elicopterul, la adăpostul întunericului, legat de targă ca o bucată de carne, cu chipul acoperit, fără a i se face cunoscut numele.

Era un om obișnuit în acel elicopter, doar un alt om pe moarte care era adus la un spital bine dotat. Fusese transferat în cea mai strictă siguranță, pentru a i se ascunde identitatea. *Mark Jones*, așa i se spunea. Un pacient cu risc ridicat, trimis într-o aripă privată la Secția de Terapie Intensivă. Așa ceruse el, deși nu suporta să fie un anonim. Ani întregi băuse, mâncase și fusese fotografiat oriunde s-ar fi dus. Ani întregi fusese *cineva*, iar acum era doar un oarecare Mark Jones, un nimeni cu o inimă bolnavă.

Se auzi o bătaie în ușă, apoi cineva i se adresă:

— Domnule Jones?

Încercă să se ridice, dar acele din venele sale opuseră

rezistență, trimițându-i junghiuri dureroase prin braț. Înjurând încet, ignoră durerea și se ridică. Ajuns în capul oaselor, se simți amețit și se gândi timp de o secundă că s-ar putea să vomite. Încăperea plutea în fața ochilor săi. Inima îi făcea probleme și se împotmolise precum vorbele rostite de un gângav.

Nu-l durea pieptul, dar știa că acesta era un fals sentiment de siguranță. Era plin de medicamente și când efectul lor trecea, îl durea totul.

— Intră, spuse cam fără vlagă.

Ușa se deschise și intră un bărbat înalt, cărunt cu o jachetă albă. Ușa scârțâi și se închise.

Noul vizitator se așază și, aplecându-se spre patul lui Angel, se uită pe analizele lui.

— Sunt Chris Allenford, șeful echipei de transplant de aici, de la Saint Joseph.

Angel se concentrează să-și păstreze un ritm normal al inimii, ceea ce nu era ușor din cauza fricii care-i pulsa prin sânge. Voia să pară relaxat,

— Degajat, *sănătos*.

Acesta era bărbatul pe care-l așteptase, cel în care încercase să creadă de când începuse coșmarul său. Bărbatul care-i putea îndepărta teama ultimelor zile, făcând-o să dispară.

Angel se folosi de talentele sale actricești și arboră un zâmbet infatuat.

— Salut, doctore.

— Am discutat cu doctorii tăi, Kennedy și Gerlaine, care mi-au spus că te-au informat în privința stării actuale. M-

am consultat și cu doctorul Jonson de la Loma Linda și am căzut de acord în privința pronosticului.

— Gerlaine mi-a spus că operația corectivă nu este posibilă. În Lagrangeville probabil așa este, dar aici... Lăsă fraza în suspans, temându-se, de fapt, să pună întrebarea.

Allenford se încruntă.

Nu sunt pregătit, gândi Angel. *Nu sunt pregătit să discut despre asta.* Nu sunt pregătit nici măcar să mă încrunt.

Allenford puse rezultatele analizelor pe noptiera de lângă pat.

— Aș putea bate câmpii spunându-ți cât de slăbită și de mărită este inima ta, dar ai mai auzit asta. În adolescență ai avut o miocardită virală primară, care ți-a deteriorat inima. Ai fost sfătuit să-ți schimbi stilul de viață. Sfat pe care se pare că l-ai ignorat. Clătină din cap. Termenul medical care exprimă starea ta prezentă este cardiomiopatie în stadiu terminal. Ceea ce înseamnă că te lasă inima. Este uzată. Dacă nu te operezi, mori. Curând.

Angel fu cuprins de furie, o furie puternică și rapidă, care-l ameți.

— O operație! Dumnezeuule, voi, doctorii, sunteți toți la fel. Spui că am nevoie de operație ca și cum ai spune că-mi voi scoate măseaua de minte. Se forță să stea drept, dar nu putu. Neputința îi spori mânia. Știi ce, doctore, lasă-i să-ți taie blestemata aia de inimă a ta, apoi spune-mi cum a fost. Dacă mai susții încă operația.

Allenford nu-și luă privirea de la el, dar ridurile de pe obraji părură că se adâncesc.

— Nu știu... N-am fost niciodată prea curajos.

Rosti aceste cuvinte calm și cu onestitate.

Angel se liniștește. Teama luă locul furiei, sfâșiiindu-i sufletul.

— Inima mea, șopti el, dorind să pară curajos și sigur pe sine, dar știu din nou că a eșuat.

Allenford continua să-l privească.

— Nu pot pretinde că știu ce simți, domnule DeMarco, dar pot să-ți spun câte ceva despre operație. S-o demistific cumva. Cu ani în urmă, transplantul de inimă era o aventură riscantă, foarte nesigură și majoritatea pacienților nu reușeau să supraviețuiască. Dar în ultima decadă am făcut mari progrese. Medicamente antirespingere, refaceri de țesut și imunosupresori, toate au avut un rol major în a face ca acest tip de operație să aibă succes. Și tu ești dintre cei norocoși, pentru că numai inima ți-a fost afectată: toate celelalte organe funcționează surprinzător de bine, dată fiind viața pe care ai dus-o. Asta mă face să spun că ai perspective bune pe termen lung postoperatoriu. Aproximativ nouăzeci la sută dintre pacienți duc o viață aproape normală după operație.

— Aproape normală, spuse Angel, simțind că i se face rău numai la acest gând.

— Da, relativ. Vei lua medicamente tot restul vieții, va trebui să ai o dietă corespunzătoare, să faci exerciții. Fără droguri, băutură sau fumat. Se aplecă spre el, zâmbindu-i blând. Asta este partea de neajunsuri. Partea bună este că vei trăi.

— Sună ca o viață grozavă. Abia aștept s-o trăiesc.

Sprâncenele cenușii ale lui Allenford se adunară încet la rădăcina nasului.

— Tot pe holul acesta este internat un sărman culegător de mere, de șaptezeci de ani, care nici măcar nu va fi luat în calcul pentru o inimă nouă. Mai este și o fetiță de șase ani, care a fost sub interdicții permanente în ultima săptămână: nu dorește decât să trăiască de-ajuns, ca să vadă șapte lumânări pe tortul de la aniversarea sa de șapte ani. Oricare dintre ei ți-ar lua locul imediat.

Angel se simțea mizerabil.

— Uite ce este, doctore, îmi pare rău, eu doar...

Allenford nu renunță așa de ușor.

— Știu că ești o celebritate, dar te rog să mă crezi, asta nu înseamnă nimic aici. Nu voi accepta temperamentul tău exploziv, nici egoismul. Aici nu ești decât un alt pacient care așteaptă o inimă nouă. Tristul adevăr, domnule DeMarco, este că vei muri. Fără operație, vei fi din ce în ce mai epuizat. Nu vei mai putea să te miști și, când vei putea respira normal, o vei lua ca pe un dar de la Dumnezeu. Știu că e greu, dar trebuie să înțelegi ce-ți spun. Viața pe care ai dus-o până acum s-a terminat.

Angel știa că ar fi trebuit să tacă și să pretindă că este de acord cu ce i se spune. Dar era speriat, iar celebritatea îi dăduse ocazia să se poarte urât foarte mult timp, încât acum nu mai știa să se poarte altfel.

— Aș putea să mă ridic, să ies de aici și să văd ce șanse am.

— Sigur că ai putea. Tot așa, s-ar putea să fii lovit de o mașină, înainte de a muri de un atac de cord.

- Aș putea muri făcând dragoste disperată cu o femeie.
- Da, ai putea și asta.
- Poate că asta vreau să și fac.
- Poate.

Angel se uită la doctor. Nu simțise niciodată un asemenea amestec de emoții. I se învârtea capul de gânduri, posibilități, temeri. Predominau temerile.

- Dacă mă hotărâsc pentru operație...
- Lasă-mă să-ți spun chiar acum, domnule DeMarco, decizia nu-ți va aparține în totalitate.

— Ce vrei să spui?

— Vorbim de un transplant aici, nu de plombarea unui dinte. Există prea puține inimi disponibile. Din nefericire, majoritatea familiilor decid să nu doneze organele persoanelor iubite. Mii de pacienți mor anual, așteptând o inimă nouă.

- Vrei să-mi spui c-aș putea muri, așteptând o inimă disponibilă?
- Exact.

— Doamne Dumnezeule, ce încurcătură!

— Starea ta este critică. Dacă Rețeaua Unică

De Repartizare a Organelor te consideră un candidat potențial, te va înscrie pe lista de transplant. Prima inimă compatibilă va fi a ta. Dar nu-ți pot garanta nimic. Vorbele îl loviră ca un pumn.

- O! Acum îmi spui că aș putea să nu fiu nici măcar înscris pe acea listă?

— Pentru asta este nevoie de profilul tău psihologic. Toți trebuie să credem că-ți vei schimba viața și că vei

avea grijă de inimă.

Angel realizează că acesta era adevărul. Înțelese importanța cuvintelor medicului. Pentru prima oară, Angel nu putea să se dezlănțuie, nici să-l încânte pe acesta, nici să ocolească adevărul. Nu putea decât să pretindă că merită șansa acordată. Și nu avea nicio garanție că este atât de bun actor.

— O, ar fi perfect! Voi muri pentru că am o personalitate de tot rahatul! Începu să râdă sarcastic. Mama a avut dreptate.

— Presupunând că ajungi pe listă – asta depinde de psihiatrul și cardiologul tău –, șansele de a căpăta o inimă nouă... în timp, sunt de cincizeci la sută.

Ar fi vrut să-i spună: *Mulțumesc pentru afirmațiile astea morbide, doctore. Mă voi asigura că-mi voi pune inima pe masa de operație...* dar reuși să se controleze să nu fie sarcastic. Preferă să întrebe doar atât:

— Cum îmi veți asigura anonimatul cât voi sta aici?

— Vom acoperi totul – vei fi doar Mark Jones, internat pentru un transplant de inimă. Numai membrii vechi și de încredere ai echipei mele vor ști cine ești în realitate. Oftă. Sincer, nu știu cât va dura, dar vom face totul posibil ca să-ți protejăm intimitatea. Dacă apare vreo scurgere de informații, voi raporta foarte simplu că ești aici pentru o operație pe cord. Din experiența sa, Angel știa că mai curând sau mai târziu, vestea va răzbate. Spera doar ca asta să se întâmple cât mai târziu.

— Bine. O să mă comport cât mai bine. Îmi voi schimba viața – fără droguri și băutură. Unde să aștept?

— Nu pleci nicăieri, domnule DeMarco. Ești prea bolnav ca să mai părăsești spitalul. Voi stabili o întâlnire cu medicul din echipa de cardiologi care se va ocupa de tine mâine, după ce vom face testele necesare. Ea îți va furniza detaliile.

— O, nu! exclamă el. Fără femeii-doctor.

Allenford începu să râdă.

— Nu ești o persoană cunoscută aici, domnule DeMarco. *Eu* aleg componenții echipei în locul tău.

— Echipei! repetă Angel dezgustat. Nicio echipă nu-mi va scoate inima din piept, ai auzit, doctore? Tu doar ajută-mă să trăiesc.

Doctorul Allenford închise dosarul și-l puse deoparte.

— Nu, domnule DeMarco, nu ai posibilitatea de a alege între cuțit și recuperarea extensivă. Se aplecă spre el. Dar noi vom găsi inima, o vom scoate, o vom aduce aici și ți-o vom introduce în piept. Eu sunt cel care mănuieste bisturiul. Îi apăru un zâmbet pe chip. Așa că, dacă aș fi în locul tău, m-aș gândi să-mi revizuiesc atitudinea.

Se fixară o vreme și Angel înțelese că niciunul nu era obișnuit să piardă. În cele din urmă, spuse:

— Consideră că am făcut deja acele corecții.

Allenford făcu o grimasă.

— Bine. Asistentul social îți va oferi toate detaliile. Mâine voi vorbi cu doctorița Hillyard și vom verifica rezultatele testelor tale. După aceea, vom lua deciziile necesare.

Angel avu o senzație neplăcută la nivelul stomacului. Încercă s-o ignore, dar nu reuși. Se afla în Seattle, scena

vechii crime, iar bătrânul lui Madelaine voise întotdeauna ca ea să devină medic.

— Doctorița Hillyard?

— Madelaine Hillyard este cel mai bun cardiolog din echipă și știe să lucreze cu pacienții dificili.

Inima lui deteriorată uită să bată o secundă, poate chiar se opri. Era prima oară când auzea numele ei după atâția ani și imagini din trecut reveniră cu putere. Imagini pasagere, momente de amintire. Madelaine cu părul lung, castaniu, încurcat, ud, cu genunchii strânși la piept, cu degetele în nisip căutând o comoară ascunsă, râzând, întotdeauna râzând; noaptea înstelată în care se îmbrățișaseră sub un stejar bătrân imens, îngropând niște fleacuri de la bălci, într-o ploaie de vorbe rostite de obicei de adulți. *Te voi iubi întotdeauna, Angel... întotdeauna.*

Madelaine, prima lui dragoste, devenise cardiolog. Amărăciunea îl făcu să schițeze un zâmbet chinuit. Exact așa cum voise tatăl ei.

Se uită la doctorul Allenford care se ridicase, pregătindu-se să plece. Angel vru să-i spună ceva, dar parcă gâtul i se strânsese și nu ieșea niciun sunet. Ajuns la ușă, doctorul Allenford înclină din cap, apoi ieși.

Angel rămase nemișcat, abia respirând, simțind mișcările de du-te-vino ale inimii sale slăbite, ascultând bipăitul monitorului. Nu mai avea a doua șansă, dreptul la alte opinii. Viața lui era pe pantă descendentă acum, era terminat și singur.

Ce putea să mai facă acum? Să stea în acest pat cu bare metalice așteptând ca vreun biet nevinovat să moară? Să

stea aici și să-i lase să-i taie pieptul, să-i scoată inima din el și s-o arunce la gunoi, ca pe orice alt rest?

Transplant de inimă. Cuvintele le simțea ca pe niște cuțite care-i sfâșiau organele interne.

Ceea ce voiau să-i facă era o ticăloșie, o obscenitate. Iar Madelaine era cea care o va înfăptui. În niciun caz!

Aruncă la o parte așternutul și își scoase acele din brațe. Își coborî picioarele din pat și se ridică. Cumva, va ieși naibii din acest loc. Nu-i va lăsa să-i scoată inima și să i-o coasă pe a altcuiva. Nu va putea, nu va trăi în felul acesta. Va muri așa cum a trăit întotdeauna. Cu toată viteza, fără martori.

Făcu un singur pas, doar atât, și durerea îi explodă în piept. Cu un strigăt, se prăbuși pe podea. Întinse mâna cu un ultim efort, se prinse de o masă și aceasta căzu. Apa se risipi pe podea. Paharele de plastic și cana se loviră de linoleum.

Zăcu acolo incapabil să respire, cu gura căscată ca o scrumbie. Și ce durere avea! Dumnezeu, cu toate medicamentele, inima îl durea mai tare ca niciodată.

Brusc, înțelese. *Murea.* Poate nu astăzi, poate nu mâine, dar curând. Curând. Nu mai conta dacă voia să se opereze, nu mai conta că va fi un monstru după aceea. Nu avea de ales.

Reuși să se întoarcă și se târî înapoi spre pat. Se prinse de cadrul metalic, se ridică și căzu pe cuvertură. Se strecură sub așternut și închise ochii, îl durea atât de tare încât simțea nevoia să plângă. Dacă ar fi avut cu cine să vorbească, cineva viu, căruia să-i pese de el. Cineva care

să fie genul de prieten așa cum fusese el cândva cu Francis și Madelaine.

Madelaine.

Câte nopți stătuse în întuneric, întrebându-se ce făcea fratele său, ce se alesese de Madelaine? De câte ori nu ridicase receptorul să-i sune pe amândoi și închisese înainte ca vreunul să răspundă?

Oftă din greu. *Madelaine.* Chiar și acum își aducea aminte de ea, cu părul castaniu, lung și bogat care-i ajungea până la mijloc, cu sprâncenele severe și ochii oblici de țigancă, de rotunjimile trupului ei. Dar cel mai adesea își amintea râsul ei gutural și blând.

Pe atunci, ea râdea tot timpul.

Pe atunci. Înainte ca el s-o părăsească.

Ultima oară când o văzuse, stătea cuibărită la un capăt al canapelei vechi, părând atât de nelalocul ei în rulota familiei lui, cu puloverul de cașmir care cădea trist pe un umăr, cu obrajii plini de lacrimi.

Își permitea să-și amintească scena mereu și, odată cu acea amintire, revenea și rușinea. Minciunile pe care i le spusese el, cuvinte care se scurseseră precum otrava de pe buzele lui, cum simțise banii însângerați în mână, amintirea parfumului ei – pudră de copil și săpun Ivory. Iar acum ea avea șansa răzbunării finale. *Viața* lui depindea de o femeie pe care o trădase.

vedea petele de culoare ale tapetului bleu-deschis, pe care-l pusese cu ani în urmă, dar pereții erau acoperiți aproape complet cu postere, reprezentând grupuri rock de care nici nu auzise. Mii de mici orificii în acel tapet scump, fiecare purtând marca personalității în formare a Linei.

Madelaine se întinse pe pat și închise ochii, gândindu-se la fiica ei. Pentru o secundă nu-și putu readuce în minte decât imagini de demult, obrăjorii ei bucălați, ochii albaștri care râdeau tot timpul, o pereche de piciorușe dolofane care străbăteau podeaua livingului, un zâmbet de copil știrb, din clasa întâi.

Oare toate mamele simt la fel? Toate păstrează portretul copilului lor în inimă, așteptându-se ca fiica lor, acum adolescentă, să mai miroasă a pudră de talc și a șampon de bebeluși?

A, făcuse multe greșeli. Ar fi trebuit să-i spună adevărul Linei cu ani în urmă despre tatăl ei. Chiar și anul trecut când o văzuse pe Lina alunecând pe o pantă greșită, ar fi trebuit să ghicească cauza și să dea adevărul la iveală. Dar, la naiba, se temuse atât de mult că Lina n-o va mai iubi. Se temea că fetița ei va pleca de acasă...

Fusese minunat cât trăiseră amândouă, fetița și mama, în acea casă liniștită, unde făceau prăjituri și citeau povești înainte de culcare.

Amintiri de mult uitate se strecurară din nou în mintea ei, din acele zile când era o tânără care se ducea la facultate și-și creștea singură copilul. Imagini cu acel apartament oribil de pe University Avenue, cu acele ferestre care nu se deschideau și cu radiatorul care nu

funcționa niciodată... treptele șubrede până la ușa de culoarea purpurei... mașina parcată pe colțul dintre Fifteenth și Universitate în fiecare dimineață... serile când mâncau amândouă Raisin Bran la cină și ea spera că laptele mai era încă proaspăt. Dar chiar și în momentele cele mai grele, în zilele în care lucra optsprezece ore și învăța noaptea, Madelaine o ținuse permanent pe Lina cu ea. Un bebe curios atârnat de umărul unei rezidente epuizate. Pe atunci erau ele două împotriva restului lumii...

Dar lumea intervenise între ele cu degetele ei lipicioase și i-o răpise pe Lina. Începutul sfârșitului fusese când Lina începuse să crească, să pună întrebări și să vadă defectele lui Madelaine. Dacă Madelaine ar fi învățat la școli publice, poate că ar fi crescut înconjurată de prietene și ar fi știut să rezolve traumele zilnice. Dar tatăl ei n-a permis niciodată un astfel de lucru. Nu i-ar fi îngăduit lui Madelaine să se amestece cu ceea ce numea el pleavă. Madelaine își petrecuse singură fiecare zi din copilărie, visase la prieteni care nu veneau niciodată în vizită, la excursii în care nu se ducea niciodată. Nu știa nimic despre balurile de sfârșit de an sau despre persoanele sociabile și cu atât mai puțin despre cele rebele.

Nu știa nimic despre adolescenții care se temeau, erau revoltați și confuzi.

Madelaine știuse doar să se ascundă, să se prefacă, să zâmbească atunci când durerea era atât de profundă și puternică, încât uneori nici nu mai putea să respire. Și nu voia ca fetița ei să deprindă astea de la ea.

Oftând, se ridică și rămase lângă pat, nesigură. Ce urma să facă atunci când se întorcea Lina acasă?

Dacă se mai întorcea acasă.

Madelaine se înfioră. N-ar trebui să gândească astfel, să stea cu urechea ciulită la telefon sau la sonerie, așteptând să se întâmple ce era mai rău. N-ar trebui să se îngrijoreze că Lina va face ce făcuse ea cu mulți ani în urmă.

Se îndreptă spre casetofonul aflat pe biroul Linei și își trecu degetul încet peste casetele și CD-urile aflate acolo. La mijlocul teancului era caseta cu Helen Reddy, pe care obișnuiau s-o asculte.

O luă, șterse de praf capacul de plastic și-o deschise. Apoi o puse în casetofon și apăsă pe Play. Muzica răzbătu în încăpere cu amintiri dulci-amăru.

— Nu este cinstit, mamă, auzi o voce nesigură.

Madelaine se întoarse brusc spre ușă. Lina arăta incredibil de tânără și vulnerabilă, un copil îmbrăcat cu hainele unui matur, cu rimelul întins pe obraji palizi. Era atât de minionă, cu oasele delicate ca ale unui pui de pasăre, cu fața mică în formă de inimioară. Coama de păr negru, în dezordine, contrasta cu pielea ei de un alb-crem. Piele care contrasta cu ochii ei de culoarea albăstrelei.

Madelaine încercă să-i zâmbească.

— Bună feti... Lina. Te așteptam.

Lina își trecu o mână prin părul negru, greu de domolit.

— Mda, bine. Ai vrut să-mi mai urezi o dată la mulți ani?

Madelaine se îndreptă încet spre fiica ei, dar pe la jumătatea distanței se opri și se așeză pe canapea,

privindu-și fiica de șaisprezece ani.

— Am ceva să-ți explic, spuse în cele din urmă.

— Mda. Lina trase un scaun de sub birou și se așeză. Aplecându-se, își rezemă coatele de genunchi și-i aruncă mamei o privire furioasă. Patru cercei de argint străluceau, așezați sub formă de scară în urechea ei stângă. Explică-mi. Vorbește-mi despre tata.

Tata. Simți cuvântul ca pe o creștătură de lamă. Madelaine clipi des. El nu era un tată; un tată participă zi de zi la viața de familie, își protejează familia și este de ajutor atunci când copilul are febră sau visează urât. Un tată nu părăsește pe nimeni.

Lina oftă ostentativ.

— Uite ce este, Jett mă așteaptă afară...

— Te întâlnești cu un băiat pe nume Jett?

— Ai de gând să-mi spui sau nu? Altfel...

— L-am cunoscut pe... tatăl tău când eram de vârsta ta. Madelaine schiță un zâmbet. Este o poveste pe care ai mai auzit-o de un milion de ori. Am rămas însărcinată și... el n-a știut cum să dispară mai repede din oraș.

Ochii albaștri ai Linei se îngustară.

— Ai mai auzit de el de atunci?

Madelaine încercă să nu-și amintească cum așteptase un semn de la el, un telefon, o scrisoare, orice. Încercă să uite cum plânsese ani întregi, de fiecare Crăciun.

— Cum îl cheamă?

Madelaine știa că aceasta era întrebarea care va distruge totul. Indiferent cum îi răspundea, era o greșeală. Dacă mințea, Lina ar fi urât-o, iar dacă i-ar fi spus adevărul, ar fi

luat legătura cu tatăl ei. Numai că el nu era genul care să se bucure de un eventual telefon primit la miezul nopții: „Bună, știi, eu sunt fiica ta”. Iar dacă ar fi vrut să-și cunoască copilul, n-ar fi părăsit-o.

Dacă Lina l-ar găsi, el i-ar frânge inima. Un cuvânt, un gest, un zâmbet, orice ar fi însemnat că nu-i pasă de ea i-ar frânge inima.

— Ei bine? insistă Lina.

Madelaine știa că nu are de ales: era ceva ce ar fi trebuit să facă demult. Numai că nu-i putea rosti numele acum. Ea trebuia să-i vorbească, înainte ca Lina s-o facă. Numai gândul acesta, că trebuia să ridice receptorul și să-l sune după atâția ani, o îngrozea. Asta va schimba totul. *Dumnezeu să ne ajute pe toți.*

— Nu-ți pot spune numele lui acum, dar...

— Bine, n-o face. Lina sări în picioare și lovi scaunul cu piciorul.

— Lasă-mă să termin ce am de spus. Nu-ți pot spune numele în momentul acesta. Dar voi... Madelaine își adună toate puterile ca să rostească următoarele cuvinte. Voi lua legătura cu el și-i voi spune despre tine.

Lina făcu ochii mari. Un zâmbet timid îi înflori pe buze.

— Adică nu știe de existența mea?

Madelaine se gândi la toate posibilitățile prin care ar fi putut răspunde la întrebare: cu furie, cu amărăciune, cu tristețe. În cele din urmă, alese să fie cinstită:

— Din câte știi, el n-a aflat că te-ai născut.

Lina își mușcă buza de jos ca să nu zâmbească.

Madelaine citi cât de entuziasmată era, după cum îi

străluceau ochii albaștri. Lina voia cu disperare să creadă că tatăl ei era un om bun, un tată iubitor căruia îi fusese luată șansa de a fi părinte.

— Știam eu!

Madelaine o fixa cu privirea. Lina nu realizase ce însemnau vorbele ei și Madelaine se bucură pentru asta.

— Promiți c-o să-i spui?

— Nu te-am mințit niciodată, Lina.

— Doar atunci când ai preferat să nu-i spui de mine!

Madelaine clipi des.

— Îi voi spune.

— O să vrea să mă vadă, spuse Lina și Madelaine sesiză dorința din glasul fetei și nevoia de a-și vedea tatăl.

Madelaine se ridică în picioare și se apropie cu precauție de ea. Când era destul de aproape ca s-o atingă, se opri și cu toate că ar fi vrut să-i mângâie părul ciopârțit, nu se mișcă, nu ridică niciun deget.

— Te-ar putea dezamăgi, draga mea.

— N-o va face, murmură Lina.

Madelaine nu se putu abține. Întinse mâna spre ea.

— Fetițo, va trebui să înțelegi...

— Nu sunt fetița ta! Pe tine nu te vrea. Pe tine. Pe mine nu mă va dezamăgi. O să vezi.

Lina se întoarse și dispăru din încăpere, trântind ușa în urma ei. Madelaine îi auzi pașii prin casă, apoi zgomotul îndepărtat al ușii de la intrare care se închise. Rămase singură în încăpere ascultând-o pe Helen Reddy: *Eu și tu împotriva lumii.*

Căminul de bătrâni Hillhaven se întindea pe acea stradă

îngustă, periferică, exact ca o construcție ridicată de un copil dintr-un maldăr de cuburi. Grămada de iarbă cosită, devenită aproape maronie la schimbarea bruscă de temperatură din noaptea trecută, se rostogolise de-a lungul drumului pietruit. În spatele gardului din fier forjat de doi metri înălțime, câțiva bătrâni, bărbați și femei, străbăteau grădina luată în stăpânire de toamnă și vorbeau.

Francis încetini Volkswagen-ul său obosit și parcă într-un unghi incomod. Aplecându-se peste scaunul pasagerului, își luă Biblia și servieta neagră din piele și coborî. Aerul rece, îndulcit puțin de ploaie, îi răvăși părul și-i aduse o șuviță pe ochi. Rămase acolo un moment, urmărind ce se întâmpla în curte. Auzea zgomotul cunoscut al cârjelor de metal pe pavaj și scârțâitul unui scaun cu roțile. Asistentele în uniforme albe se aflau în mijlocul pacienților, oprindu-se ici și colo să ofere ajutor.

Se îndreptă spre poartă și intră în curte. Poarta se închise în urma lui cu un zgomot care întrerupse toate discuțiile în desfășurare. O duzină de capete se întoarseră spre el și văzu speranța licărind în fiecare pereche de ochi: toți trăgeau nădejde că venea să-i viziteze cineva, vreun membru al familiei.

— Părinte Francis! o auzi scâncind pe bătrâna doamnă Bertolucci, care-și ridicase mâinile brăzdate, afectate de artrită.

El îi zâmbi. Era atât de frumoasă acum cu soarele care-și încurca razele în părul ei alb, cu bucuria strălucind în ochii ei umezi. Partea stângă a feței îi era paralizată, dar

asta n-o făcea mai puțin frumoasă. O cunoștea de cincisprezece ani, ca pe mulți alții dintre cei aflați aici. Trăise și muncise în cartierul lui Francis. Fusesse la împărtașanie cu ea mulți ani și acum el era cel care o împărtașea.

Unul câte unul, veniră spre el târându-și picioarele. Zâmbi. Pentru asta trăia el.

Și în acel moment se simți foarte liniștit, învăluit încă o dată de căldura reconfortantă a credinței. Era destinat să fie aici, întotdeauna asta fusese misiunea lui. Se afla acum aici, prin voința lui Dumnezeu. Se simțea întreg și mulțumit.

Știa că în acea seară, când va sta întins în patul său ascultând vântul care bătea prin streșini și zăngănitul geamurilor, va fi din nou vulnerabil, îndoiala se va strecura prin draperiile jerpelite și-i va roade sufletul, iar el se va întreba și se va îngrijora...

Se va gândi la Madelaine și la Lina și la toate alegerile făcute în viața sa. Se va gândi cum o încurajase pe Madelaine să-i ascundă adevărul Linei și rușinea îl sufocă. Dar, mai presus de toate, singurătatea îl va sufoca, precum pereții unei fortărețe. Însă deocamdată era fericit. Tocmai de asta se grăbise să ajungă la acest cămin, cu o oră mai devreme. Aici și acum, cu fularul alb la gât și Biblia sub braț, se simțea în siguranță, îngenunche pe un covor de iarbă și toți se adunară în jurul lui, vorbind în același timp.

Fred Tubbs își înăbuși tușea, apoi scoase un pachet uzat de cărți de joc din buzunarul de la piept, același pachet pe

care-l folosea de ani întregi.

— Ai timp pentru un joc scurt, părinte?

Francis zâmbi.

— M-ai lăsat fără bani săptămâna trecută, Freddy.

Bătrânul îi făcu semn cu ochiul.

— Îmi place să joc cărți cu un bărbat care a jurat să rămână sărac.

— Bine, să facem un singur joc... zise Francis. Petrecuse ore întregi în sala de recreere jucând cărți, privind aceleași fotografii de familie, pe care le văzuse de un milion de ori, recitind felicitările de Crăciun și scrisorile de la cei dragi, care niciodată nu aveau timp să vină în vizită.

Și ei știau asta, le putea citi bucuria din priviri, plăcerea că își amintise de ei în această după-amiază însorită de toamnă.

El se ridică și preluă scaunul cu roțile al doamnei Bertolucci. Ei îi mai vorbeau încă, pe rând, cu glasurile lor subțiri, care parcă hârâiau, în timp ce se îndreptau spre ușa din față. El declanșă rampa, apoi se opri uitându-se în jur:

— Unde e Selma?

Tăcere. Și el știu numaidecât. Tristețea i se strânse ca o gheară în piept.

— Ieri, spuse Sally Macmahon, scuturându-și coama de păr vopsit negru. Fiica ei era cu ea.

Se auzi un murmur de ușurare că Selma n-a murit singură.

— Ne-am gândit că poate vei rosti o rugăciune specială pentru ea, părinte, spuse Fred. Domnișoara Brine zicea că

ar fi bine la ora patru, în sala de recreere.

Francis întinse mâna spre el și-i atinse umărul slab. Privi chipurile adunate în jurul său. Se uită pe rând la pielea lor ridată, pătată de timp, la părul rărit, la ochelarii cu lentile groase, la aparatele auditive, la șiragurile de perle Kmart și știi ce voiau acum de la el.

Credință. Speranță. Putere.

Și el trebuia să le dea toate acestea. Le zâmbi calm, din adâncul sufletului.

— Acum a scăpat de durere, le spuse încet, crezând în cuvintele pe care le repetase de atâtea ori. Este cu Dumnezeu, cu îngerii și cu soțul ei. Noi simțim durerea dispariției ei.

Doamna Costanza își așeză mâna mare, roșiatică, cu încheieturile umflate pe brațul lui Francis și îl privi cu ochii ei apoși.

— Îți mulțumim că ai venit, părinte, spuse cu o voce șovăitoare. Avem nevoie de tine cu toții.

El zâmbi chipului ei rămas frumos în pofida anilor, amintindu-și brusc cum obișnuia să-i ofere flori de la florăria ei de pe strada Cleveland. Asta parcă era cu o sută de ani în urmă... sau poate ieri.

— Și eu am nevoie de voi toți, le răspunse el simplu.

Ținând în mâini ceașca de cafea, Madelaine le făcu semne asistentelor, continuându-și drumul pe holul larg acoperit cu linoleum. Intră în micul ei birou sub formă de cutie, decorat în stil rustic englezesc. Draperii înflorate, de culoarea vinului roșu de Burgundia, încadrau fereastra mică. Rafturi grele de mahon, umplute până la refuz cu

cărți cartonate și necartonate, și amintiri de la pacienți se aliniau pe un perete. Plantele se agățaseră de cerceveaua geamului. Fotografii ale lui Francis și ale Linei erau grupate pe fondul unui tapet cu dungi verzi. O masă de sufragerie din secolul al nouăsprezecelea era biroul lui Madelaine.

Se așeză la birou și începu să răsfoiască stiva de hârtii care o așteptau. Înainte să ajungă la jumătate, bătu cineva la ușă.

Ea nu-și ridică privirea.

— Intră.

Doctorul Allenford, chirurgul echipei de transplant cardiovascular, deschise ușa și intră în micul ei birou.

— Presupun că nu ai o ceașcă de cafea pentru mine? o întrebă el și se așeză pe scaunul pacientului.

Ea scutură din cap.

— Nu, îmi pare rău...

El își trecu o mână prin părul de culoarea oțelului și oftă.

— Ei bine, Rita mă supraveghează permanent să vadă dacă mai beau tot așa de multă cafea.

Madelaine pufni în răs, așteptând ca Allenford să-i spună pentru ce venise.

— Avem un pacient nou pentru transplant.

Madelaine nu obosea niciodată să audă vorbele astea. Brusc, nu se mai simți obosită sau deprimată, abia aștepta să audă mai mult.

— Adevărat?

— Nu fi așa de entuziasmată. Riscul e mare. Un fost

drogat, petrecăreț și afemeiat, dacă este să credem ce se spune în presă – și are o atitudine negativă.

— Oh. Madelaine se lăsă în scaun și îl studie pe bărbatul care o învățase cam tot ce știa despre transplantul de inimă. Allenford era unul dintre medicii cei mai buni în domeniu, motivat, ambițios și înzestrat pentru ceea ce făcea. Dacă el spunea că pacientul era un risc, apoi știa ce vorbește.

— Situația este critică.

— Analizele?

— Bărbat de treizeci și patru de ani. Nu are SIDA sau cancer. Are cardiomiopatie în stadiu final. I-am făcut testele de sânge de rutină ieri și totul pare bine. Chris se aplecă spre ea și întinse plicul subțire peste birou. Dar după cum ți-am mai spus, nu-mi place atitudinea lui. Unul dintre acei tipi bogați, celebri la Hollywood, care consideră că lumea întregă îi este datoare.

Madelaine nu-l invidia pentru enorma responsabilitate a acestei slujbe. De fiecare dată când alegea pe cineva care să primească o inimă nouă, existau alți pacienți sortiți să moară din cauza acestei alegeri. Unul trăia, altul murea: era simplu. Nu-și puteau permite să-i pună o inimă nouă cuiva care nu avea grijă de ea.

— O să discut cu el, Chris, spuse ea.

El o privi și din acea singură privire se înțeleseră perfect. Amândoi știau că ea tocmai intrase în echipă, că va prelua una din sarcinile lui cele mai grele.

O să-ți spun dacă merită șansa asta.

Era o alegere pe care nicio ființă umană nu trebuia s-o

facă în privința alteia, și cu toate astea o făceau zilnic.

— Îi vom proteja anonimatul cu orice preț.

L-am înregistrat sub alt nume. Așa că spune personalului tău că... rămân toți fără slujbe dacă adevărata lui identitate sau diagnosticul ajung la presă.

— Am înțeles.

— O să iau legătura cu echipa și le voi spune să se grăbească. Hilda va trebui să facă restul testelor și să-l informeze repede. Îi aruncă o privire rapidă, plină de semnificație. Dacă ăsta nu capătă o inimă în timp util, intră în mare bucluc.

Ea făcu semn că a înțeles.

— Vrei să ne întâlnim la cafea după-amiază, să discutăm detaliile?

— Sigur că da. La patru, dacă nu apare ceva până atunci.

— Bine. Zâmbindu-i, Madelaine deschise dosarul de pe birou și citi numele pacientului: *Angelo Dominick DeMarco*.

Îl închise imediat, dar se pare că nu destul de repede. Minte îi fu inundată de amintiri atât de puternice, de parcă el s-ar fi aflat în fața ei. Își aminti râsul lui puternic, sarcastic și mersul lui țațoș, felul în care își trecea mâna prin părul lung, castaniu închis, aproape negru. Dar cel mai bine își amintea ochii lui, de un verde-malahit, îngropați sub sprâncenele negre, tăiate sever, care îl făceau să pară periculos chiar și când zâmbea. După atâția ani, își amintea puterea aceluia zâmbet. Era ca un clișeu, ca soarele care răzbătea printre nori.

Francis. Se gândi imediat la el, știind că asta îi va frânge

inima. Fratele lui mai mic era bolnav... pe moarte poate...
Dumnezeule, cum îi va spune?

— Madelaine? auzi vocea lui Chris care-i întrerupsese gândurile.

Se uită la el peste birou, încercând să-și găsească cuvintele, dar tot ce avea erau doar amintirile, imaginile și o teamă bruscă, puternică.

— Nu pot prelua acest pacient, Chris.

— Poftim?

— Angel este fratele părintelui Francis.

— Ah. Preotul tău. Îl cunoști pe Angelo?

Lui Madelaine îi trebui o secundă să-și adune gândurile.

— Da. Nu. Nu prea. Ridică din umeri. L-am cunoscut cu mult timp în urmă. Când eram copii.

Chris o privi printre gene.

— Când erați copii, da? Ai ținut legătura cu el?

— Nu.

— Îl urăști?

Madelaine înghiți în sec, gândindu-se.

— Nu, spuse ea în cele din urmă. Nu-l urăsc.

El zâmbi.

— Îl iubești?

Întrebarea o prinse cu garda jos. Cu ochii minții revăzu zeci de imagini ale lui Angel, așa cum fusese odată acel tânăr cu părul negru, cu vise mari, cel care-i furase inima și o sărutase pentru prima oară. Urmară apoi imagini mai întunecate, amintiri care dureau.

— Nu. Nu-l iubesc.

— Bine. Chris se ridică în picioare și-și sprijini mâinile

pe birou, privind-o cu înțeleș.

— Are nevoie de tine, Madelaine.

— Nu-mi face asta, Chris. Dă-l altcuiva.

— La naiba, din păcate nu există altcineva mai bun ca tine și știi asta. Tânărul ăsta va muri, Madelaine. Tu ești speranța lui. Cel puțin stai de vorbă cu el.

Ea se uită lung la Allenford știind că nu avea de ales. Nu-l putea lăsa pe Angel să moară.

— Bine, Chris.

El îi zâmbi.

— Grozav. Porni spre ușă. O deschise și se întoarse spre ea. Am nevoie de raportul tău astăzi. Dacă va obține o inimă nouă, trebuie trecut imediat pe lista UNOS. Și amintește-ți că trebuie să rezolvăm cazul cu mare precauție. Nu vreau să fie compromisă reputația spitalului.

— Bine.

Allenford părăsi biroul, închizând ușa în urma sa.

Madelaine rămase încă uluită, cu ochii sticloși ațintiți asupra ușii.

Angel DeMarco se întorsese.

6

Madelaine rămase în fața ușii lui Angel, până când prezența ei fu observată. În cele din urmă, auzi pași de undeva din spatele ei, și o mână caldă, osoasă, i se așeză pe umăr.

— Te simți bine, Madelaine?

Ea se crispă, se forță să ridice capul, și-și dezlipi privirea de pe numele aflat pe ușă.

— Sunt bine, Hilda, spuse întorcându-se încet spre asistenta cu fața mică, extrem de serioasă, care se ocupa de echipa de transplant ca un sergent de instrucție.

Hilda își înclină spre dreapta capul ei mic, ca de pasăre.

— Veneam să-l văd pe domnul Jones al nostru. Să aștept până terminați?

— Da. Trebuie să petrec puțin timp cu el.

Hilda îi făcu repede cu ochiul.

— Dacă personalul ar afla cine este, s-ar crea probleme. Doar Sarah, Karen și eu avem voie înăuntru. Nu vom lăsa să se afle nimic.

Madelaine încercă să schițeze un zâmbet și chiar reuși.

— Bine.

— Ca toți cei de la Hollywood, spuse Hilda dezaprobată. Dacă ar fi să ne luăm după *Enquirer*

— Și Dumnezeu știe că este o revistă cu reputație individul bea ca un nebun și face sex cu oricine are țâțe mai mari ca ale lui. Cu o altă bătaie pe umăr, Hilda se întoarse și se grăbi pe culoar, dispărând în biroul ei.

Madelaine trase adânc aer în piept și intră în cușca leului.

El dormea. *Slavă Domnului.*

Încet, închise ușa în urma ei. O rază palidă a soarelui de toamnă pătrundea prin fereastra mică, în contrast cu senzația rece, impersonală, creată de lumina fluorescentă. Patul îngust, din metal tăia încăperea în două.

El era nemișcat, părea mort, iar așternutul de pat gri

decolorat era îndoit la întâmplare peste pieptul lui. Părul castaniu-închis era răsfirat pe perna albă de bumbac. Era slab și tras la față. Buzele îi erau livide. Barba neagră, țepoasă, crescută pe maxilar îi înnegrise buza de sus.

Chiar și așa, era atât de frumos încât i se tăie respirația.

Se așeză nehotărâtă pe scaun. Pentru o secundă, nu se putu gândi la boala lui sau la problemele care existau. Nu se gândea decât la trecut și la cât de mult îl iubise pe bărbatul acesta.

El o luase cu sine râzând, într-o lume nouă. O lume de lumini, de posibilități și de speranțe, o lume unde regulile și responsabilitatea nu existau. Se atârname de gâtul lui chicotind, crezând în el, urmându-l oriunde, atât de mândră că doar pe ea voia el s-o țină de mână. Se îndrăgostise de el abandonându-se cu disperare, așa cum numai adolescentele pot s-o facă. Găsea tot felul de scuze în timpul zilei ca să fie cu el, și se furișa din casa austeră a tatălui ei în timpul nopții. Era prima oară când nu-și asculta tatăl și asta o făcea să se simtă în mod nechibzuit încrezătoare în sine.

Chiar și acum, după atâția ani, știa că nu se îndrăgostise cu adevărat de el, oricum nu putea fi ceva care să dureze. Fusese mistuită de pasiunea pentru el, vrăjită, transformată de el. Așa fusese în noaptea aceea, sub stejarul bătrân din Carrington Park...

Stăteau întinși pe iarbă privind cerul nopții, punându-și dorințe pe stelele căzătoare, împărtășindu-și visele, ținându-se în brațe. Dar ea știuse că era timpul să se ducă acasă. Tatăl ei se întorcea dintr-o călătorie de afaceri.

Se îndepărtase de el, privind de-a lungul străzii lungi, întunecate. Gândul că-l părăsea pentru a se întoarce în casa aceea rece, la tatăl ei și mai rece, o făcea să se simtă disperată.

— Nu vreau să mă întorc acasă... Realiză imediat că spusese prea mult. Își ținu respirația, așteptându-se ca Angel s-o facă proastă, copilăroasă sau imatură, toate acele cuvinte pe care tatăl ei i le adresa cu regularitate.

Dar el n-o făcu. Îi atinse ușor obrazul, întorcându-i încet fața spre el.

— Nu pleca. Rămâi cu mine. Am putea fugi... să formăm o familie... *să fim* o familie...

Madelaine nu știuse până în momentul acela cum este să iubești pe cineva. Se lăsă cuprinsă de o emoție care-i umplu sufletul de căldură, până când brusc începu să plângă, pentru ca în momentul următor să râdă.

— Te iubesc, Angel.

O, fusese atât de dureros de dulce...

El o prinsese în brațe și o strânsese la piept atât de tare, încât i se tăia respirația. Căzură așa îmbrățișați în iarba moale. Îi simți mâinile atingându-i părul, spatele, coapsele. Apoi el o sărută din nou, ștergându-i lacrimile, revendicând-o total, încât ea ameți.

În cele din urmă, el se retrase și o privi lung. Intensitatea privirii lui o lăsă fără suflare, îi făcu inima să bată sălbatic.

— Te iubesc, Madelaine. Eu nu... adică... niciodată... Ochii i se umplură de lacrimi și începu să le șteargă.

Ea îi opri mâna.

— Nu te teme, îi șopti ea.

El îi zâmbi neliniștit. În momentul acela, ea înțelese atât de mult despre el, despre felul lui de a fi. Se purta ca un rebel, făcea pe grozavul, intimidă, dar de fapt era ca și ea. Temător, confuz și singur. Nu avea încredere în sine, nu considera că are valoare, deși avea, iar ea credea în el pentru amândoi. Iar el o iubea așa cum n-o mai iubise cineva vreodată...

Vorbe atât de puternice, pline de semnificație: *Te iubesc...*

După aceea, ea îi spusese totul, își deschisese inima și sufletul în fața lui și-l lăsase să devină parte din ea. Fără el nu crezuse că va putea trăi în continuare.

Ce s-ar întâmpla dacă el ar putea să-i facă din nou același lucru?

Se forță să-și amintească alte lucruri, alte clipe, să lase durerea să-i purifice sufletul ca un duș interior purificator.

Crezuse că l-a iertat pentru ceea ce i-a făcut, părăsind-o fără măcar să-și ia rămas-bun. Cinstit vorbind, crezuse că a reușit să-l ierte. Din nou reluu secvența evenimentelor în minte. Și-a spus că nu-l învinuia pe Angel pentru că a părăsit-o. Și-a spus că la șaptesprezece ani ești tânăr, atât de tânăr, și cu fiecare an din viața ei simțise asta și mai mult. Și-a spus că a fost mai bine așa, că niciodată n-ar fi trebuit să rămână împreună, pentru că și-ar fi ruinat viețile reciproc.

Da, recunoscuse toate acestea, dar acum, în această secundă, privindu-l, recunoscuse adevărul în cele din urmă. Erau minciuni, toate. Hârtie frumoasă de ambalaj

pe un dar urât, întunecat.

Ea nu-l iertase. Cum ar fi putut?

Ucisesse o parte din ea în vara aceea, o parte pe care el o crease, o alimentase și pretinsese c-o iubește. O parte pe care ea n-o va primi niciodată înapoi.

Angel se trezi încet. Pentru o singură clipă binecuvântată nu știu unde se află sau ce i s-a întâmplat. Apoi, sunetul înăbușit al aparatelor îi aduse la urechi murmurul monitorului inimii.

După încercarea lui inutilă de a scăpa din această pușcărie, Hilda, femeia cu cap de pasăre, și o alta, ca un soldat din infanteria marină, îi conectaseră din nou inima deteriorată. Aparatele continuau să înregistreze, scoțând râuri de hârtie.

Se simțea ca naiba. Îl durea pieptul, capul îi zvâcnea, iar acele înfipte în braț îl ardeau ca focul. Nu se putea mișca fără să-l doară undeva. Simțea mecanismul care îi pulsa medicamentele în sânge: folosise droguri prea des în viața sa ca să poată fi păcălit.

Gemu, lăsându-și capul să cadă într-o parte. Mirosul de bumbac vechi, de gel verde și de curcan fiert îi umplu nările.

Era ora mesei în iadul cardiacilor.

Tresări când lumina îi pătrunse în ochi. Clipind, încercă să-și umezească buzele uscate și întinse mâna care tremura spre paharul de plastic albastru pe care era scris 264-W.

— Ți-l dau eu.

Vocea îl izbi. La început îi înregistră timbrul calm, sec și

gutural, gen Debra Winger. Îi amintea de ceva, ceva din trecutul lui îndepărtat, când agățase o chelneriță din Tulsa, o luase acasă și o...

O, Dumnezeuule. Nu asta trebuia să-și amintească.

Inima lui idioată se poticni, prizonieră în coșul pieptului și începu să bată ca un motor vechi care funcționează cu benzină proastă. Monitorul de lângă el scoase un păcănit ca de revolver Gatling în toată încăperea. Nu putea să respire.

Trage aer adânc în piept, prostule. Calmează-te. Încet, își ridică bărbia. Și o văzu lângă el.

Dumnezeule, după atâția ani...

Ea stătea perfect dreaptă, cu partea de sus a corpului ascunsă de halatul sub care se zărea doar un pulover verde. Chipul îi era calm, fără emoții, ochii mari, verzi-argintii nu exprimau nimic. Niciun zâmbet nu marca buzele ei pline, nerujate.

Pentru o secundă, i-a fulgerat prin minte o imagine – chipul unei fete de șaisprezece ani cu inima frântă, stând în fața unei ferestre zăbrelite, cu mâna mică, albă apăsată pe sticlă, cu obrajii vârstați de lacrimi, rostind numele lui.

El se îndrăgostise de o puștoaică frumoasă cu părul castaniu, lung, ochii verzi înnegurați, dar nimic din femeia aflată lângă el nu-i amintea de acea fată. Avea un aer de regină, cu părul ei castaniu-deschis, aranjat cu stil, încadrându-i clasica perfecțiune a chipului. Era medicul perfect, stăpână pe situație.

În mod ciudat, nu-i convenea că ea se descurcase atât de bine de una singură. Ar fi trebuit să se simtă fericit, să fie

mândru de ea, dar el se simțea păcălit și era furios. De parcă toate amintirile despre ea ar fi fost o invenție. Această femeie nu putea fi distrusă de trădarea lui, nu avea cum să fie afectată prea mult timp. Era evident că banii tatălui ei îi oferiseră cea mai bună educație.

— Angel, spuse ea cu acea voce de barmaniță pe care el n-o uitase niciodată. Ce... interesant să te revăd.

— Te-ai descurcat foarte bine, Mad, spuse el cu amărăciune. Cu mai multă amărăciune decât intenționase.

— Nu-mi spune Mad. Ea îi zâmbi profesional și-i deschise dosarul. Mi s-a spus că ai nevoie de o inimă nouă.

— N-ar trebui să te surprindă.

— Nu mă surprinde.

El simțea că Madelaine îl condamnă. Asta îi mai trebuia, o altă pereche de ochi acuzatori, altă persoană care să-l judece după niște standarde invizibile, considerând că el nu le avea.

— Uite ce este, Mad, cred că suntem amândoi de acord că trebuie să am alt medic.

— Da, așa este. Din nefericire, Allenford vrea să-l ai pe cel mai bun.

— Și eu vreau asta, dar...

— Aici eu sunt cea mai bună, Angel. Ești norocos să mă ai. Ea se însufleți brusc. Dar dacă nu mă vrei, te voi transfera altcuiva.

El se simți brusc iritat.

— Nu mă vrei ca pacient?

— Nu în mod special.

— Atunci eu te vreau, spuse pe un ton ascuțit, regretându-și imediat vorbele. Voise s-o șocheze, s-o scuture bine pe această femeie, pe care ar fi trebuit s-o cunoască foarte bine și pe care observă că n-o cunoștea deloc.

Ea îi studia analizele.

— Norocul meu.

Tonul dur al vocii ei părea absurd pentru femeia cu o imagine perfectă, stilată. Nu se putu abține și începu să râdă.

— Bănuiesc că mica Mad a crescut.

Ea îl privi intens.

— Asta face Facultatea de Medicină dintr-o tânăra. Își întoarse capul și studie maldărul de analize din poală. Nu pari să te fi schimbat deloc, Angel.

— Nu este adevărat. Trebuie să mă bărbieresc în fiecare zi acum.

Ea nici măcar nu schiță un zâmbet.

— Analizele de sânge sunt bune. În ciuda abuzului de alcool, toate organele îți funcționează bine. Acum intrăm în jocul așteptării. Să sperăm că vom găsi un donator la timp. După cum probabil ți s-a spus, mai puțin de unu la sută din morțile accidentale furnizează organe. Moartea clinică este extrem de rară.

— Așadar, este jocul așteptării, spuse el, simțind cum își pierde cumpătul. Apoi își spuse că ea era cardiologul lui, ea era cea care-i ținea inima în palme. Dar nu putea opri furia. Ea era ultima persoană din lume care-l putea face să se clatine.

— Dacă starea generală ți se îmbunătățește, ai putea părăsi spitalul, desigur, dar deocamdată ești prea bolnav pentru asta.

Lui nu-i venea să creadă. Ea era acolo vorbindu-i ca unui copil, privindu-l ca pe o insectă. Cu atitudine de medic. De parcă nu l-ar fi cunoscut niciodată și nu i-ar fi păsat de el. El știa că este irațional să se înfurie așa, dar nu fusese niciodată un tip rațional, și nu vedea de ce ar face-o acum.

— Nu.

Asta o surprinse. De fapt, își ridică privirea din analizele lui și se întoarse spre el.

— Nu? Ce nu?

— Nu, *doctore Hillyard*, n-am de gând să stau aici și să aștept ceea ce tu numești eufemistic un „donator”.

Ea lăasă încet analizele jos.

— Angel...

— Te rog să-mi spui domnule DeMarco. Nu știi nimic despre mine, doamnă. N-am de gând să stau aici sperând că vreun tip de treabă va fi lovit de vreun motociclist de optsprezece ani. Doar despre asta vorbim aici, nu? Unul moare, iar eu am șansa de a trăi, nu?

Ea nu-i răspunse imediat.

— Da. Despre asta vorbim, Angel. Organele donate provin de la persoane declarate în moarte clinică.

El se cutremură la gândul acesta. Unul întins pe o masă metalică din care doctorii scoteau organele.

Apoi, ea ridică din umeri.

— Atunci, mori.

Acel răspuns îl șocă. La început se înfurie, apoi teama își făcu loc lăsându-i un gust amar.

— Ce înțelegătoare ești, doctore Hillyard.

— Uite ce este, Angel, nu-mi pot irosi timpul cu o persoană care vrea să moară. Fumezi, bei și aveai urme de marijuana în urină. Și asta după două atacuri de cord. Se aplecă spre el, sfredelindu-l cu o privire de oțel. O să mori și asta foarte repede, dacă nu faci niște alegeri grele pentru tine.

— Consideri că merit asta.

Ea se dădu un pas înapoi. Pentru o secundă, îl privi cu ochii de care el își amintea prea bine.

— As spune că o meriți și mai cred că...

— Ce?

— Nu am dreptul să spun nimic. Nu te cunosc deloc, nu?

— Mă cunoșteai cândva.

— Nu. Ea rosti cuvântul cu blândețe, dar acesta avu ecou în liniștea încăperii. Am crezut că te-am cunoscut cândva, dar băiatul de care m-am îndrăgostit îmi promisese să fie pentru totdeauna cu mine. Începu să râdă – un râs dur –, care nu semăna cu cel pe care și-l amintea el.

— Bănuiesc că trebuie să-mi cer scuze.

Ea se încruntă.

— Nu am nevoie de scuzele tale, Angel. De mult timp am încetat să mai doresc ceva de la tine. Acum sunt doar medicul tău. Vreau să trăiești, dar nu face nicio greșală în privința asta, pentru că nu am de gând să irosesc ceva atât

de prețios ca inima pe un iresponsabil care nu vrea să se schimbe.

— Ai învățat să fii dură, Mad.

— Este un joc dur, recunosc, Angel. Nu poți merge cu ascunzișuri, cu jumătăți de măsură. Va trebui să te hotărăști cât de mult îți dorești să trăiești. Numai tu poți da acest răspuns.

El era furios că ea putea discuta cu detașare despre aceste lucruri, supărat că nu părea să-i pese ce făcea el și foarte supărat că se simțea al naibii de singur. Pentru un minut disperat, de adevărată nebunie, își dori să n-o fi abandonat, să n-o fi trădat vreodată. Ea fusese singura persoană cu care putuse să discute cu adevărat, singura în fața căreia plânsese. Și avea nevoie de acea intimitate chiar acum, avea nevoie de un prieten.

Angel înghiți pentru a scăpa de nodul din gât. Era prea târziu să-i mai ceară prietenia lui Madelaine, prea târziu pentru multe lucruri.

Avea nevoie de putere, de credință și de speranță. Nu avusese niciuna din astea vreodată. O privi și văzu un scurt moment de milă în ochii ei.

— O să mă transformi într-o bizarerie.

— Poate că asta vei simți, Angel, dar nu este așa. Cu câteva schimbări, vei putea să duci o viață completă, adevărată. Am un pacient pe același culoar care a devenit tatăl a doi copii, ba chiar a alergat la maratonul de la Seattle după transplantul de inimă.

— Eu nu vreau să alerg în acel blestemat de maraton. Vocea i se întrerupse. Îmi vreau viața înapoi.

— Nu știi ce să-ți spun. Nu este ușor să trăiești cu un transplant. Necesită multă angajare, observație curentă.

Ea îl privi și el știi ce gândește; că era un ticălos care nu făcuse niciun angajament în viața sa pentru nimic sau pentru nimeni.

— N-ai dreptul să mă judeci.

— Ai dreptate, dar din nefericire trebuie s-o fac. Se aplecă spre el și pentru o secundă, doar o secundă, se gândi că-l va atinge. O inimă nouă este un dar, Angel. Te rog să nu te așezi la rând pentru una, dacă nu vrei cu adevărat să-ți schimbi viața. Aici, undeva, se află un părinte pe moarte tot din cauza inimii, un bărbat pentru care o inimă nouă ar însemna o șansă de a-și ține fiica în brațe, sau de a mai petrece o noapte cu soția pe care a iubit-o toată viața.

Adevărul cuvintelor ei îl făcu să se simtă rău. Era un ticălos egoist care nu merita o asemenea șansă.

— O altă petrecere la Cuibul Viperelor n-ar fi mai potrivită?

— Nu, după standardele mele.

El se forță să-i zâmbească.

— N-am avut niciodată aceleași standarde, nu, Mad?

El se gândi o secundă la cât de diferite erau mediile din care proveneau – ea crescuse în conacul acela din spatele porții de fier forjat, el într-o rulotă mică și împuțită, parcată într-o zonă rău famată. Nu avuseseră niciodată aceleași standarde.

— Ce mai face marele Alexander Hillyard?

Ea se crispă.

- A murit cu mult timp în urmă.
- El se simți imediat ca un idiot.
- Oh, îmi pare rău.
- O să mă uit la analizele tale și o să cer mai multe teste. Se ridică brusc. Te rog nu mă umili, sinucigându-te înainte de a-ți putea salva viața, mai zise ea și ieși din rezervă.

7

Angel încercă să nu se mai gândească la Madelaine. Numai Dumnezeu știa că avea multe alte lucruri la care să se gândească, dar imaginea ei nu-l părăsea. Se forță să-și țină ochii închiși, luptând cu amintirile. Problema era că, din păcate, avea sufletul pustiit. Asta fusese dintotdeauna problema lui. În adâncul ființei sale, în locul unde poezii, metafizicienii și preoții considerau că trebuia să existe sufletul, *Angel* nu avea nimic, încă din copilărie știuse că-i lipsea ceva vital, un adevărat simț al onoarei, al binelui și al răului, al bunătății. Era egoist în modul cel mai rece și mai nemilos. Ani întregi încercase să se reconstruiască spunându-și că era rezultatul unor părinți mizerabili, al casei uzate unde crescuse sau al hranei care-i lipsise.

Dar și Francis crescuse în aceeași rulotă, nu? Mersese la aceeași școală, ascultase aceleași predici la beție ale părinților cărora, de fapt, nu le păsa de ei. Dar toată lumea știa că Francis avea sufletul intact. Ba chiar avea mai mult suflet decât sfântul după numele căruia fusese botezat.

Existase totuși un moment în viața lui *Angel* în care

crezuse că se înșelase gândind astfel despre sine. Se amăgise că poate avea o șansă.

Acea vară. Amintirile din vremea aceea erau stocate separat în mintea sa, un Camelot strălucitor prin tavernele îmbâcsite și găurile negre în care trăise de atunci. Dar, ca și Camelot fusese alcătuit mai mult din mit decât din realitate.

Și cu toate acestea, își amintea cum era să ai speranțe, indiferent cât de efemere. Când privea în ochii lui Madelaine, când simțea căldura mâinilor ei mici în palmele sale, când era strâns lipit de trupul ei în nisipul umed de sub chei, își spunea că descoperise în sfârșit o bucată de generozitate, ceva pentru care merita să lupte, să trăiască.

Dar apoi mersese în acea casă strălucitoare, dar încremenită de pe deal și se confruntase cu noaptea neagră a propriului său suflet. Privise în ochii fără profunzime ai lui Alexander Hillyard și citise în ei adevărul destabilizator. Erau la fel, el și Alex. Egoiști, nemiloși, urâți până în măduva oaselor.

Bineînțeles că Francis știuse. *N-o face, omule.*

Nu fugi. Orice ar fi, putem discuta. Vom vedea ce se poate face.

Ah, se gândi Angel, fricționându-și tâmpilele și răsufând obosit. Francis avusese dreptate. Francis avea întotdeauna dreptate. Acesta era unul din lucrurile care rămăsese în sufletul lui Angel, unul din acele lucruri care-l făcuse tot timpul să alerge mai repede spre nicăieri, ca un hamster prins în iadul de la Habitrail. Încerca permanent

să alunge fantoma bunului Francis.

Crezuse că succesul o va face, că în final el va fi câștigătorul, dar n-a fost așa. Nici măcar asta n-o făcuse ca lumea. Era un actor celebru, bogat, dar și bețiv, drogat, o scursură umană. Și îi plăcea să fie așa. Nu era nici măcar atât de bun încât să regrete că-și irosise viața și știa că dacă ar fi avut ocazia, ar fi dat-o în bară din nou.

Iar Francis îl iubea... sau îl iubise oricum; probabil că acum încetase s-o mai facă. Din cauza predicilor de bețiv, a zeflemelei sau a glumelor pline de cruzime pe care Angel le făcea pe seama fratelui său. Francis știuse întotdeauna că era copilul preferat al familiei, biletul spre Paradis al mamei și se rușinase întotdeauna de afecțiunea ei preferențială, scuzând-o atât de des. Dar Angel nu voise niciodată să-l asculte. Îl duruse atât de mult să fie personajul negativ, cel adus acasă de poliție, ratatul. Încercase să braveze, să fie în

ofensivă, sperând că nimeni nu va observa frământarea lui interioară și durerea, faptul că se simțea inutil, dar Francis observase, înțelesese și iertase. Angel primise iertarea în repetate rânduri, îi simțise căldura liniștitoare. Cu toate acestea, nu se putuse întoarce la copilărie, nu ajunsese niciodată la mâna lui întinsă, la zâmbetul lui, nu putuse spune *fratele meu*, așa cum ar fi dorit. Nu-și putuse controla temperamentul îndeajuns încât să-și ceară scuze.

De aceea, rămăsese singur.

Cineva bătu la ușă și înainte ca el să răspundă, ușa se deschise.

Madelaine intră în încăpere cu un zâmbet fals, forțat,

care făcu să-i apară riduri în colțul ochilor. El realiză pentru prima oară că nu avea riduri de expresie în jurul gurii sau a ochilor și se întrebă de ce era așa.

Ea îl privi.

— Am mințit și am raportat că nu prezinți risc psihologic, ca să fii trecut pe lista pentru transplant.

— Grozav! Acum o să stau aici și o să sper că cineva va fi lovit de un autobuz. Hei, fă-mi rost de o inimă de atlet, îmi place sexul fără limite.

El spusese asta ca să vadă dacă putea citi, măcar pentru o secundă, emoții omenești în ochii ei, acei ochi care odinioară îl priviseră, de parcă venea din stele.

Acum îl privea dezamăgită. Dumnezeu, el văzuse privirea aceea de o mie de ori în viață. Nu era genul de emoție pe care și-o dorea și asta îl descumpănea.

— Nu mă privi așa.

— Vei rămâne aici o vreme, Angel. Francis dorește să te viziteze. Îi întinse o bucată de hârtie. Iată numărul de telefon.

— Nu. Cuvântul îi țâșni de pe buze, uimindu-l cu duritatea sa. Știu imediat că greșise. Aruncase propria-i vulnerabilitate la podea, între ei. Nu vreau să mă viziteze nimeni. Sunt o celebritate, spuse el realizând prea târziu că ridicase glasul. Nu vreau să știe nimeni că mă aflu aici.

— Este fratele tău, Angel. Nu vreun reporter. Ea se apropie. Nu-i face asta, Angel. Nu-i ca tine. Este foarte ușor să-l rănești.

Nu-i ca tine, Angel. Dumnezeu, femeia asta nu-l cunoștea deloc. Sau mai bine-zis, nu știa că Angel

DeMarco este ființa omenească pe care o poți răni cel mai ușor.

— Nu, nici vorbă. Ce este cu tine, te-ai măritat cu el sau ce?

Ea oftă.

— Culcă-te acum, Angel.

■ Buimăci felul în care ea îi evitase răspunsul. Nu-i răspunsese la întrebare și tăcerea ei readuse îndoiala între ei. Ce dacă se măritase cu Francis? Sau că trăia cu el. Era marea și adevărata lui dragoste?

Angel nici nu se gândise la posibilitatea asta. În toți anii care trecuseră, și-l imaginase pe Francis ca fiind preotul perfect, iar pe Madelaine plângând după prima ei dragoste pierdută. Dar Mad nu plânsese, sau cel puțin nu arăta ca și cum ar fi făcut-o. Poate că se înșelase în privința lui Francis, așa cum se înșelase și în privința ei. Poate că fratele său părăsise seminarul, se mutase în vreo suburbie, poate își vânduse Cadillacul la dealerul din colț...

Nici măcar o dată în toți acești ani nu-i trecuse prin cap că lăsase o ușă deschisă, că Francis – acel bun și perfect Francis – intrase probabil pe ea.

N-ar trebui să-i pese. Cu toate astea, într-un mod pe care nu-l înțelegea, îi păsa. Nu voia ca Madelaine să fie soția fratelui său, dragostea fratelui său. O voia așa cum fusese întotdeauna.

O fotografie foarte colorată printre amintirile sepie ale vieții lui. Numai ale lui.

Ea îl privi lung, părând dezamăgită, apoi îi spuse foarte încet:

— Poți să fii la fel de renumit ca Dumnezeu, dar asta nu schimbă lucrurile. Se aplecă și mai mult, venind atât de aproape, încât el îi simți parfumul. Vei fi întotdeauna fratele mai mic al lui Francis DeMarco.

— Îți interzic să-i spui că sunt aici.

— Oh, Angel.

În acel moment, prin felul în care îi rosti numele, făcu ca acesta să sune ca un blestem.

Madelaine porni crispată spre biroul ei. Se așeză cu spatele drept, apoi, foarte încet, se aplecă în față și-și sprijini coatele de birou, închizând ochii. Îi trebuise mult autocontrol să poată părea rece și dezinteresată. Desigur, autodisciplina era singurul lucru pe care-l avusese din plin. O practicase de când își purta părul împletit, mințind, prefăcându-se. În casa aceea mare de pe deal, aparențele erau tot.

Da, tată. Desigur, tată. Sigur că așa voi face.

Era o maestră în asemenea minciuni, dar nu fusese niciodată capabilă să treacă peste efectele colaterale negative: gura uscată, inima care bătea necontrolat, palmele asudate. Oricând era pusă în situația să-și apere poziția, claca imediat după aceea.

Se așteptase ca Angel să se fi schimbat mai mult. Celebru acum, bogat, chipeș și plin de succes, ar fi trebuit să fie înconjurat de prieteni. Dar nu veniseră pe numele lui flori, cărți de vizită sau telefoane. Nicio femeie nu aștepta pe hol, niciun prieten nu stătea la patul lui. Acum, când venise momentul adevărului, era complet singur.

Dar ce avea el acum? se întrebă ea. De unde venea

bucuria lui? De la droguri, sex liber, vreo beție în taverne sau o nominalizare la Oscar? Se întrebă dacă toate fotografiile pe care le văzuse cu el de-a lungul anilor fuseseră minciuni – zâmbete false în fața camerei.

Înainte, ea îi cunoscuse sufletul – sau așa crezuse. Întotdeauna fusese furie și fanfaronadă la exterior, dar în suflet era la fel de rănit ca și ea. Știuse că el avea un loc secret interior care sângera. În cazul ei, acesta se născuse din singurătate și fusese alimentat de faptul că tatăl ei o disprețuia. Pe parcursul anilor se acoperise cu un paravan diafan de sticlă subțire, care o făcea să se simtă fragilă și ușor de lovit, dar constituia cel puțin o protecție.

Cu Angel, cine știa?

Telefonul de pe biroul ei sună, întrerupându-i gândurile. Întinse mâna spre el și auzi vocea Hildei.

— E Tom, Madelaine. Este codul lui.

— La naiba! Madelaine aruncă hârtiile pe birou și fugi spre ușă. Când alerga pe hol, auzi alarma care suna prin sistemul de apel. *Cod albastru, Terapie intensivă... cod albastru, Terapie Intensivă...*

Ajunse în salonul lui în mare viteză. Oameni îmbrăcați în alb și albastru erau adunați în jurul patului lui, strigând unii la alții, întinzându-se după diverse lucruri. Hilda se afla deja acolo, aplecată peste Tom, apăsându-l pe piept cu mâinile strânse. Văzând-o pe Madelaine, îi aruncă o privire speriată.

— Îi pierdem.

— Adu-mi căruciorul, strigă Madelaine, făcându-și loc prin lumea adunată la patul lui. Căruciorul se opri chiar în

dreptul ei.

— Intubați-l, spuse.

— Lidocaina a început să între, răspunse sora-șefă.

Madelaine aruncă o privire la monitor.

— Pe dracu'! șuieră din nou. N-a mers. *Pe dracu'!*

Defibrilați!

Cineva îi întinse paletele de defibrilare, gata de folosit. Hilda îl desfăcu pe Tom la piept și Madelaine îi apăsă paletele de cicatricea aceea urâtă, roșie, care-i împărțea pieptul.

— Dă-i!

Electricitatea biciui trupul ciopârțit al lui Tom. Spinarea i se arcui pe masă, apoi căzu la loc. Toți ochii se îndreptară spre monitor. Linie continuă.

— Din nou, zise Madelaine.

Încă o dată, Tom se arcui pe masă într-un spasm inuman. Madelaine uită să respire: fixa cutia neagră. Un *bip-bip* slab veni de la monitor:

o linie roz săltă, se undui, apoi lunecă pe ecran.

— Avem puls... tensiunea este optzeci cu cincizeci și crește...

Madelaine oftă ușurată – sunet pe care-l auzi repetat de la fiecare dintre cei prezenți.

— A fost prea aproape de Dumnezeu, zise Hilda cu un zâmbet obosit când îi scoase tubul lui Tom.

Madelaine nu-i răspunse. Unul câte unul, personalul părăsi salonul discutând. Deja urgența se consumase și viața reintrase în normal.

Hilda mai zăbovi. Îi puse o mână pe umăr lui

Madelaine.

— S-a descurcat bine până în momentul ăsta. Răspunde bine la tratamente. Biopsia este negativă.

Madelaine încuviință. Încercă să zâmbească, dar trebuia să facă un efort prea mare.

— Mulțumesc, Hilda. Mai stau puțin cu el. Hilda ieși din salon și închise ușa. Madelaine se aplecă și-i murmură lui Tom la ureche:

— Continuă să lupți, Tom. Încearcă din răputeri. O să fie bine. Știa că majoritatea membrilor comunității medicale nu erau de acord cu asta, dar ea credea în puterea minții și spiritului de a vindeca trupul. Cel puțin își dorea să fie adevărat.

Tom deschise ochii.

— Bună, doctore, zise pe un ton hârâit. Parcă mi-a trecut cineva cu camionul peste piept.

Ea îi zâmbi.

— Mă declar vinovată. Am atacat un om care nu era conștient în clipa aceea.

— Voi, femeile emancipate... sunteți toate la fel.

Ea începu să râdă.

— Femei emancipate. E ceva ce n-am mai auzit de mult timp. Trebuie să-ți modifici data de naștere, Tom.

— Crede-mă... El tuși, începând să-și fricționeze gâtul. În situația mea ești mândru că îmbătrânești. Apoi îi atinse mâna atât de încet, încât pentru un moment ea nici nu-și dădu seama ce se întâmplase. Mai stai puțin.

Observă teamă în ochii lui Tom, o emoție pe care el încerca din răputeri s-o ascundă printr-un șir de glume,

schimbând discuția.

— Când vine Susan?

— Imediat ce termină serviciul. Nu întârzie.

Madelaine ridică receptorul și sună la casa parohială. Menajera îl chemă pe Francis la telefon.

— Bună, Francis, spuse ea calm. Ai putea s-o iei pe Lina de la școală?

— Sigur că da. Vrei s-o duc undeva la masă?

— Ar fi grozav, spuse ea. Eu voi fi acasă peste câteva ore.

Închise, apoi se întoarse și trase un scaun.

Așezându-se, se aplecă spre pat.

— Seara trecută îmi povesteai despre lecțiile de călărie ale fiicei tale...

Francis stătea sub stejarul bătrân de pe strada Pacific. Lumina palidă se filtra prin frunzele îngălbenite, creând un amestec de umbre aurii pe iarbă.

Sună clopoțelul. În câteva clipe, copiii apărură din clădirea de cărămidă, coborând pe treptele albe de ciment. Apoi se risipiră formând două rânduri și dispărură spre șirul de autobuze parcate pe șosea. Așa cum era de așteptat, Lina ieși printre ultimii. Era în acel grup de duri din care făcea parte – arătau ca un grup de refugiați dintr-o stație de salvare a Crucii Roșii.

El ieși de sub stejar și-i făcu semn:

— Lina! Sunt aici!

Știu că l-a văzut pentru că îi zâmbi instinctiv, apoi luă atitudine. După ce murmură un rămas-bun grupului de teribiliști, își ridică jeansii supradimensionați și veni spre

el, părul ciorpârțit săltându-i la fiecare pas și ghiozdanul atârându-i din mâna stângă. Marginea pantalonilor se frecă de ciment când veni spre el.

El îi zâmbi.

— Tot cu gașca de premianți, după cum văd...

— Șșt... nu este un comentariu prea creștinesc. Îl privi de sub sprâncenele arcuite. Unii dintre ei sunt aspiranți catolici... studiază poziția misionarului.

Francis simțea cum roșește. Văzu surâsul răutăcios al Linei și știa că a observat că este stânjenit.

— Îmi lipsesc acele zile când puteam să te spăl cu săpun la gură.

— Dar n-ai făcut-o niciodată.

— Nu, am pierdut ocazia și acum e prea târziu.

— O s-o clătesc cu tequila, ce zici?

El se opri brusc și se întoarse spre ea.

— Nu mi se pare hazliu. Știa că ar fi trebuit să-i spună mai mult, dar lucrurile mergeau bine. Ea nu părea supărată că el îi ținuse parte lui Madelaine de ziua ei. Nu voia să clatine barca prea tare. *Lașule*, își spuse, ești la fel de speriat. Ce-ai zice să luăm ceva de mâncare și să închiriem un film?

Lina oftă.

— Mama iar este încurcată în actele ei de sanctificare?

Francis o luă pe după umeri și o trase spre el.

— Te comporti ca o adolescentă mucoasă.

— Dar *sunt* adolescentă.

— Știu, știu, dar lasă-mă să am și eu micile mele fantezii. Îmi place să-mi amintesc cum erai... când nu

purtai cizme de motociclist și cuvântul tău preferat din patru litere era *mama*. El râse și începu și ea să râdă în timp ce mergeau pe stradă.

La mașină, Lina se opri și îl privi.

— Cum eram atunci? Sunt atât de diferită acum?

Francis percepu durerea din vocea ei și nesiguranța. O conduse spre o bancă de lemn dintr-un colț al străzii și se așezară. Ea se strânse mai aproape de el și brusc nu mai păru așa de pusă pe hartă. Era doar o tânără cu haine urâte, prea mari, un copil care voia să afle calea spre a deveni femeie.

El o trase mai aproape. Împreună se rezemară de speteaza băncii și priviră cerul limpede de toamnă.

— Îmi amintesc ca ieri prima ta zi de școală. Tu și mama locuiați în apartamentul acela mare din sectorul U. Era rezidentă la spitalul UW și muncea aproape continuu. Tu te aflai în aripa de pediatrie cu copiii operați care aveau activități de recreere. Mama ta nu dormea niciodată. Muncea, învăța, și-și petrecea fiecare clipă liberă citindu-ți, jucându-se cu tine, iubindu-te, așa cum n-am mai văzut pe altcineva.

— Basmе, murmură Lina. Obișnuia să-mi citească basme.

— Chiar și atunci erai o mică făptură înverșunată, independentă. În prima ta zi de grădiniță, mama și-a luat o zi liberă. S-a îmbrăcat, te-a îmbrăcat și dezbrăcat până arătai ca o păpușă cu pantofiorii negri lustruiți, panglici roz și ghiozdănelul Sesame Street lunch. Era stabilit că părinții își pot însoți copiii în autobuz în acea primă zi, iar

Maddy era foarte emoționată. Nu mai mersese cu autobuzul școlii vreodată, abia aștepta. Când am ajuns la ușă, te-ai întors spre ea și i-ai spus că vrei să mergi singură.

Lina se încruntă.

— Nu-mi amintesc asta.

— Eu îmi amintesc. Mama ta aproape a izbucnit în lacrimi, dar n-a vrut să te lase să vezi cât era de rănită. Ți-a dat drumul la mână și te-a lăsat să te urci singură în autobuz. Nici măcar nu ți-ai luat rămas-bun, ci te-ai îndreptat spre scaunul liber și te-ai așezat. Când s-au închis ușile, Maddy a alergat spre casă, a sărit în mașina prăpădită pe care o avea și a mers în urma autobuzului. A plâns tot drumul, atât la dus cât și la întors. Îi atinse încet obrazul. Era atât de mândră de tine... și atât de speriată...

— Știi că mă iubește, spuse Lina, privind în gol. Și eu o iubesc. Numai că uneori e cam greu. Mi se pare că locul meu nu este alături de ea. Ca și cum un extraterestru m-ar fi lăsat accidental în urmă.

El o strânse și mai tare de mână.

— Asta face parte din procesul tău de maturizare. Niciunul dintre noi nu știe unde-i este locul. Ne petrecem toată viața încercând să aflăm.

— Este ușor pentru tine să spui asta. Ne iubești pe mama și pe mine, dar îi aparții lui Dumnezeu.

El se trezi că nu-i poate răspunde. Dar își dorea, Dumnezeule, cât își dorea să fie atât de simplu.

— Da, răspunse încet. Măcar asta este sigur în viața mea.

— Știi că mama mi-a promis că ia legătura cu tata?

Pentru o secundă, Francis nu putu să respire normal. În final, îi răspunse:

— Nu, n-am știut.

Lina încercă un zâmbet.

— Mda. Sunt un pic cam nervoasă, dar aștept momentul cu nerăbdare. Curând îl voi cunoaște.

Francis simți cum revine teama și odată cu ea și rușinea. Dumnezeu să-l ierte, dar nu voia ca Lina să-și cunoască tatăl.

— Ei bine, spuse în cele din urmă. Ce-ai zice de niște pizza?

— Îi oferi *pizza* unei fiice de cardiolog?

El începu să râdă și se simți mai bine. Pentru o secundă totul reveni la normal în lumea lui.

— N-o să-i spun, dacă nu-i spui nici tu.

La mult timp după ce ea îl lăsase singur, mult după ce asistentele terminaseră să-l împungă și să-l înțepe, după ce Hilda își terminase litania cu reguli pentru cei care urmau să fie operați, Angel simți că nu poate dormi. Ceruse mai multe pastile pentru somn, dar îi fuseseră refuzate, așa că zăcea cu fața în sus, cu ochii larg deschiși.

Ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă acum, în acest loc uitat de Dumnezeu, era să gândească. Dar nu-și putea alunga imaginile din. Minte. *Francis și Madelaine făceau dragoste sălbatic într-un pat cu baldachin, iar doisprezece copii dormeau în camera alăturată. Un gard alb din țărugi în jurul unei săli de gimnastică.*

Închise ochii și știu imediat că era o greșeală. Amintirile

reveneau dur și clar, mult prea vii, lăsându-l fără suflare...

Fusese o zi însoțită de vară, iar Angel era imobilizat pe un pat de spital. Francis se afla lângă el și îi vorbea. Dar Angel avea șaptesprezece ani și era prea furios să-l asculte, furios că era bolnav, furios pe prostia doctorilor care-i spusese că va trebui să-și schimbe viața, că poate muri dacă nu are grijă de el. Nu știa ce este miocardita și nici nu-i păsa. Știa doar că se simte prea bine ca să stea în spital. Nu voia să fie imobilizat pe un pat de spital, pe care mama îi tot repeta că nu și-l permiteau.

Urma o vară lungă și plictisitoare, iar diagnosticul de *infecție virală, care îi afecta inima* îl supăra teribil. Acei doctori proști continuau să-i spună că ar putea muri dacă nu este atent, că trebuie să renunțe la fumat și la alcool, dar el se simțea perfect sănătos. Nu avea nimic rău la inimă.

Ușa spitalului se deschise, dar Angel nu se deranjă să se miște. Era prea ocupat să-și plângă de milă. Francis se aplecă spre el și-i șopti temător un „salut”.

Pentru o secundă, Angel nu înțelese ce-i spunea fratele său. Apoi întoarse capul și o văzu. Era un boboc de fată – voluntară la spital –, stătea în cadrul ușii, cu ochii mari, și-și mușca permanent buza de jos. Avea pielea albă ca fildeșul și sprâncene negre care păreau conturate cu dermatograful. Ținea la piept câte un exemplar din revistele *Heartbeat* și *Tiger Beat*.

Angel o considerase destul de drăguță, genul de școlăriță din învățământul privat, dar apoi o văzuse reflectată în ochii albaștri-deschis ai fratelui său și brusc ea

deveni mai mult, mult mai mult. Era prima fată la care Francis se mai uitase și a doua oară.

— Bună, murmură Francis din nou.

Angel preluă inițiativa fără ca măcar să se gândească la asta. Îi aruncă voluntarei acel zâmbet al lui care nu dădea greș niciodată, cel pe care-l folosea în relația cu fetele din mahalaua sa. Știa că arată bine, un puști italian-irlandez, cu părul negru, ochii verzi și aer rebel.

Ea îi întoarse zâmbetul, mai timid la început, apoi cu mai multă convingere. Zâmbetul i-a transformat trăsăturile, i-a ridicat colțurile ochilor, făcând-o să aibă un aer exotic ca de țigancă. Valuri de păr castaniu-deschis, care pe alocuri căpătaseră culoarea nisipului, străluceau în lumina artificială.

— Nu m-ar deranja să mi se țină de urât, spuse Angel.

Ea făcu ochii mari și el văzu pentru prima oară că erau verzi-cenușii.

— Nu?

Francis oftă – un sunet obosit, de om înfrânt, apoi se ridică. Era un puști blond, înalt, care o privea ca un cățeluș, implorând-o în tăcere să-l privească.

Angel simți imediat că regretă ce făcuse, dar era prea târziu să mai remedieze ceva și oricum nu voia s-o facă. Era prima oară când lua ceva ce-și dorea Francis și se simțea bine.

Fata – mai târziu află c-o chema Madelaine Hillyard – ridică privirea spre Francis care părăsi încăperea, îi zâmbi frumos și-i spuse la revedere. Nu-l mai privise pe Francis nici atunci și nici în lunile magice care au urmat. Luni care

le-au schimbat viețile.

La început, Angel o dorise pe Madelaine pentru că o voia și Francis: era egoism pur, devenit mai păcătos și mai dureros din cauza a ceea ce avea să urmeze.

Mai simplu spus, Angel s-a îndrăgostit de ea. Cu capul, inima, trupul și sufletul s-a îndrăgostit pentru prima oară, poate pentru singura dată în viața sa. Adolescența liniștită, timidă, cu acei ochi imenși, obsedanți, deveni lumea lui în acea vară scurtă, care-i puse inima pe jar. Ea văzuse ceva la el, ceva ce nu mai văzuse nimeni – *crezuse* în el – și când o ținuse în brațe, aproape învățase să aibă încredere în sine. Dar nu era de-ajuns: n-a crezut de-ajuns în sine...

Și cu toate că a părăsit-o, n-a putut niciodată să și-o scoată din suflet. Asta era tragedia. El o părăsise, inimile li se distruseseră, dar la ce bun? Pentru a-și petrece viața rătăcind fără țintă din baruri în camerele de hotel, spunând și repetând aceleași povești răsuflate în fața unor ochi prea strident machiați, murmurând aceleași versuri răsuflate pentru sute de perechi de buze. Dar nu fuseseră niciodată buzele pe care le dorea, nici cuvintele potrivite.

Iar acum, se afla din nou în spital.

Numai că probabil, de data asta, Francis ieșise învingător, poate că el făcea acum dragoste cu Madelaine, el îi săruta buzele pline și sâni cu sfârcurile roz-deschis.

Se înfiora.

Gelozia puse stăpânire pe el, sfredelindu-i stomacul, înfuriindu-l.

Nu voia ca Francis s-o aibă pe Madelaine.

— Dumnezeuule, șopti, dorindu-și să fi fost doar o rugăciune, știind că era prea târziu pentru asta. Întotdeauna fusese prea târziu pentru el.

8

Madelaine stătea pe marginea canapelei, cu picioarele goale lipite unul de altul, cu mâinile reci adunate în poală. Era sâmbătă dimineața și se trezise devreme să pregătească un mic dejun bun, sănătos. Se îmbrăcase cu grijă în pantaloni lălâi și un tricou lăbărțat. Arăta degajat, așa cum numai ea știa să arate. Dar în suflet era temătoare și tremura.

Promit că voi lua legătura cu tatăl tău...

Auzi zgomotul apei de la toaleta de pe hol și sări în picioare, îndreptându-se spre bucătărie.

Scoase planșeta de tăiat și începu să curețe morcovii.

Numai după ce curăță și tăie trei dintre ei, realizează că nu avea nevoie de morcovi pentru micul dejun. Dădu legumele la o parte și se uită la ușa închisă. Neliniștea ajunsese la cote maxime. Și dacă nu se putea aduna, dacă nu putea să mintă destul de bine, ca să-și protejeze fiica?

Se răsuci mânerul ușii de la baie și aceasta se deschise. Lina se afla în cadrul ușii, îmbrăcată cu un pulover foarte strâmt și o pereche de pantaloni pe care nu avea cu ce să-i umple în partea dorsală. Turul pantalonilor îi atârna între genunchi, iar marginile franj urate măturau podeaua.

— Bună, mamă, spuse, închizând ușa cu cizma cazonă, și o luă pe hol spre living trăgând un sac după ea. Mă duc

la mall.

Madelaine simți că i se usucă gâtul.

— Așteaptă să mănânci ceva.

Lina se opri ca fulgerată.

— *Gătești?*

— Da, se bâlbâi Madelaine. Omletă cu șuncă și pâine prăjită.

— Din praf de ouă și șuncă de curcan? Zum! zum!

— Parcă-ți plăcea șunca de curcan.

Lina își dădu ochii peste cap.

— Fii cu picioarele pe pământ, mamă. Eram prea mică să știu diferența.

— Păi... poți mânca pâinea prăjită.

Lina lăsă sacul pe canapea și ridică din umeri.

— Cum dorești. Vru să se întoarcă în dormitor.

Madelaine ar fi putut să răsufle ușurată și s-o lase să plece, dar nu voia să renunțe așa de ușor. Exact acest fel de lașitate stricase relația lor. Trebuia un pic de curaj ca s-o aducă înapoi.

Reguli. Reacționează la disciplină.

— Aș vrea să așezi masa, strigă după fiica ei.

Lina se întoarse încet.

— Vrei să... *ce?*

Madelaine își umezi buzele.

— Să așezi masa.

Cu mâinile în buzunarele mult prea largi, fata traversă încăperea.

— Mamă?

Madelaine se forță să stea dreaptă, să se lase privită.

— Da?

— Ne-am întors la Stepford?

Madelaine izbucni în râs.

— Du-te și pune masa.

Lina nu se mișcă, ci rămase locului, privind-o. În cele din urmă, Madelaine nu se mai abținu și începu să se simtă încurcată. Fusese o greșeală să încerce să pretindă că sunt o familie, să pretindă că un lucru atât de mic cum ar fi micul dejun sâmbăta dimineața ar putea repara ceea ce se rupsese între ea și Lina.

— L-ai sunat ieri pe tătucul meu?

Madelaine clipi des. Lată că venise și întrebarea pe care voise s-o evite și-i fusese aruncată pe masă ca o mănăușă.

— *Tătucul?* sări ea. Își dresе glasul și încercă să dea un răspuns cât mai rațional. Este tatăl tău. Un tătuc este... altceva.

— Mda, nu contează. L-ai sunat?

Madelaine se uită la morcovii tăiați bucăți mici, portocalii, de pe teigheaua de culoarea jadului.

— Mamă?

Madelaine făcu un efort să privească în ochii suspicioși ai fiicei sale. Încercă să-i zâmbească, dar eșuă. O mică durere de cap se întrevedea.

— Poftim?

— L-ai sunat?

— Dacă l-am *sunat*?

Lina își mușcă buza de jos, nervoasă.

— Nu-mi face asta, mamă. Vocea i se întrerupse și, pentru o secundă, Madelaine văzu disperare și durere în

ochii fiicei sale.

Voia să afle mai mult decât *cine este el?* Sau *cine sunt eu?*

Puse cuțitul jos și se duse spre marginea teighelei. Fără să-și ia privirea de la ea, se forță să întindă mâna spre fiica sa. Lina se holbă la mâna mamei, apoi ridică ochii și privirile li se întâlniră.

Madelaine se simți imediat cuprinsă de emoții. Nu se mai priviseră de mult, nu se mai priviseră cu adevărat. Petrecuseră luni întregi uitându-se în urmă, în jur, dincolo de ele.

Din priviri îi ceru Linei o șansă. Încercă să-i răspundă, dar descoperi că nu putea.

— N-ai luat legătura cu el, spuse Lina plictisită. De ce?

Madelaine continuă să se uite în ochii ei cât putu de mult, până când vina deveni un fel de mână care se strângea în jurul gâtului ei.

— Am avut o zi foarte grea. Acest pacient nou este o...

Lina sări în picioare. Începu să râdă... sau să plângă? Madelaine nu știu până când Lina nu se întoarse și văzu că fiica ei râdea printre lacrimi.

— N-are rost, mamă. Ai fost prea ocupată să-l suni pe tăticul meu. Își luă rucsacul și și-l aruncă pe umăr. Pufnind, alergă spre ușa de la intrare și o deschise. În ultima secundă se opri și se întoarse, aruncându-i lui Madelaine o privire înecată în durere.

— Nu știu cum de te-am crezut.

Apoi dispăru.

Francis se rezemă de spătarul scaunului și închise ochii. Mai târziu, se va duce s-o vadă pe llya Fiorelli, dar nu voia

să se gândească la asta deocamdată. Rămase în liniște ascultând *Fantoma de la Operă*.

Muzica izbucni în liniștea casei parohiale, pulsă, crescă în intensitate și se așternu din nou tăcerea. Apoi începu cântecul următor – *Music of the Night*.

Oftă anticipând. Muzica începu lejer, apoi mai iute, învăluindu-l, ducându-l în lumea fantomelor. Un loc singuratic, acea lume plină de durere, de dragoste neîmpărtășită, de năzuință.

Își aminti, ca întotdeauna, când ascultase muzica aceasta prima oară. El și Madelaine merseseră împreună la teatru. Stătuse lângă ea, îi simțise prezența, văzuse scânteile de lumină reflectate în ochii ei, se simțise aproape de rai.

Lasă-ți fanteziile să se deruleze în întunericul cu care știi că nu poți lupta...

Francis cântă cuvintele cu voce tare, pretinzând pentru moment că are și talent. Că ar avea multe alte lucruri. Muzica se construie din nou, se unduie, căpătă amploare. Note înalte pure, tremurate și dulci precum cântecul unei păsări în înaltul cerului. Apoi din nou se îmblânzi se amestecă și deveni melancolie.

Și cu ea veni și tristețea, ca întotdeauna, împletindu-se cu acorduri superbe, glorioase. Francis înțelegea durerea care răzbătea din cântecul fantomei, agonia traiului în umbra femeii iubite.

Ah, Madelaine, se gândi el oftând.

— Francis?

Tresări, clipind în lumina care pătrunsese brusc în casa

parohială prin ușa deschisă.

Lina era în ușa, iar lumina dimineții îi venea din spate. Părea imposibil de tânără și de fragilă, micșorată de pantalonii lălâi și de jacheta de armată. Dar ochii ei îi atraseră atenția și-l făcură să se încrunte preocupat.

Lovi cu piciorul suportul *La-Z-Boy* din velur și sări în picioare.

— Lina, draga mea, ce este?

Lina nu-i răspunse.

— Lina? Veni mai aproape de ea și abia atunci văzu acele mici lucruri pe care lumina soarelui le estompase. Felul în care stătea, aplecată într-o parte, jumătate înăuntru, jumătate în afara ușii, cu ochii roșii și umflați, obrajii murdari de rimei și de lacrimi.

Și atunci el știu. Dumnezeu să-l ajute, știa pentru ce se afla aici, pierdută și îndurerată. Madelaine îi spusese adevărul.

O, Doamne... simți că stomacul îi va crea probleme... închise aparatul de radio și veni spre ea.

Iar ea continua să stea nemișcată în cadrul ușii. Palidă, atât de palidă, cu ochii plini de tristețe și injectați. Își aminti o sută de alte vizite ale ei. Când intra la el râzând, topăind peste prag, aruncându-se în brațele lui întinse.

— N-am știut unde să mă duc în altă parte, îi spuse mușcându-și arătătorul, urmărindu-l cu ochii ei triști, foarte triști.

El veni spre ea, îi luă mâna și i-o strânse. Văzu lacrimi noi care-i împăienjneau ochii.

Închise ușa și o conduse spre sofaua lui maro cu auriu.

Așezându-se lângă ea, o luă pe după umeri și o trase mai aproape. Ea își apăsă obrazul de pieptul lui. Simți cum tremură, cum suspină.

— Sst, murmură el.

Ar fi vrut să facă în așa fel încât totul să fie bine pentru ea, așa cum procedase de mii de ori până atunci.

Ea se retrase brusc, își opri respirația zgomotoasă și se uită la el.

— Mama nu l-a sunat pe tatăl meu. Mi-a promis, dar nu s-a ținut de cuvânt.

Pentru o secundă, Francis respiră ușurat.

Lacrimile trecură de gene, apoi căzură una câte una, udându-i obrajii palizi.

— Nu știi de ce am crezut c-o va face.

— El v-a părăsit. Poate este mai bine dacă nu te mai gândești la el.

— Spune-mi cine este, zise ea încet.

Nu mai exista cale de întoarcere: el știa asta. Teama se strânse ca o bandă în jurul pieptului său. Se recunoscă învins și umerii îi căzură. Un oftat adânc scăpă de pe buzele lui. Îi adună o lacrimă de pe obraji.

— Oh, Lina-balerina...

— Nu-mi face asta, Francis, nu și tu...

El simți cum îl cuprinde rușinea.

— Nu pot să-ți spun numele lui.

— Nu poți? rosti cuvântul dintr-o suflare. Sau nu vrei?

— Lina...

— Nu! îl privi fix și el văzu în clipa aceea pe care o simți ca pe o eternitate că ea îl ura. Îl duru. Dumnezeu,

Doamne cum îl mai duru!

— Când eram copil, urmăream reluările de la *Brady Bunch*. Își mușcă buzele și privi dincolo de el. Trecu mult timp până vorbi din nou. Mă făcea să plâng. Acel post prostesc, stupid mă făcea să plâng.

Francis înțelese. Copil fiind, ea își dorise o familie, să aparțină cuiva. Dar el și Madelaine nu-i oferiseră acea familie. Au vrut s-o protejeze tăcând, dar au rănit-o și mai adânc.

— Îmi pare rău, Lina.

Ea râse amar, tremurând.

— Mda, ei bine și mie îmi pare. Se ridică și-și luă rucsacul. Trecându-și-l pe umăr se îndreptă spre ușă.

El sări în picioare.

— Lina, așteaptă... știa că nu era cel mai bun lucru pe care i-l putea spune, că nu mai rămăsese nimic adecvat de spus. Cuvintele lui avură ecou în încăpere și urmă o tăcere înspăimântătoare. Ea îl privi dur, rece.

— Pentru ce?

El veni spre ea. Ea nu se mișcă, rămase acolo, privindu-l cu ochii ei albaștri, îndurerați. Încet, îi luă fața în palme și-i șterse lacrimile cu degetele.

— Eu te iubesc. Lina. Amintește-ți asta întotdeauna.

— Mda, sigur că mă iubești. Vocea i se frânse. Tu și mama mă iubiți, dar niciunul nu-mi spuneți adevărul.

Lina se opri brusc în fața magazinului *Savemore Drugs*. Fațada mare, întinsă, bine luminată o invita. Își înghesui bicicleta în tufișuri.

Emoția și încântarea alungară furia și durerea. Avea

nevoie de această plăcere acum, de o altă emoție care s-o ia pe sus, s-o prindă în mrejele ei. Încercă să șteargă și ultima lacrimă fără rost. Cu această atingere, știu că nu mai avea nicio urmă de mascara pe gene, că totul se afla pe obraji, o mângâleală albastră-neagră. Probabil tot ce mai rămăsese din fardul de obraz *Oregon Cherry* erau două dâre de vopsea de fiecare parte a rimelului întins.

Da, trebuia să arate grozav. Pufnind, Lina ridică bărbia și privi printre gene. Numai să-i spună cineva ceva! De fapt, așa cum se simțea acum, chiar își dorea să se întâmple asta.

Nici nu-i pasase într-atât încât să-i sune. Șapte numere nesuferite, cincisprezece minute dintr-o zi...

Iar Francis, care-i fusese aproape ca un tată, o trădase și el. *Nu-ți pot spune numele lui.*

Lina simți iarăși cum ochii i se umplură de lacrimi proaspete și se întoarse cu spatele la magazin. Împleticindu-se, se strecură prin spatele unui stejar și se așeză pe un maldăr de palete de lemn. Aplecându-se, își puse fața umedă pe genunchi și izbucni în plâns.

Mama ei știa cât de important era pentru ea. Sau ar fi trebuit să știe. Și totuși, fusese *prea ocupată* ca să dea un telefon.

Lina lăsase întotdeauna de la ea, ca să se potrivească programului încărcat al mamei sale. Era mândră de munca ei, mai importantă ca a oricărei mame. Se obișnuise cu toate întâlnirile la care aceasta nu mai ajunsese, cu nopțile în care era singură acasă, cu mesele luate în grabă în familie. Dar era de-ajuns; nu voia să accepte mai mult.

Vârî mâna în rucsac și scoase o trusă de machiaj. Deschizând-o, se privi în oglindă. Ochi albaștri, sprâncene ascuțite, buze mici, arcuite.

— Cine ești? îi șopti fetei din oglindă. Și cine era el – tatăl care-și lăsase amprenta pe chipul ei, pe gândurile, pe personalitatea ei și apoi dispăruse? El era răspunsul la toate acestea. Mânia, tăria, nemulțumirea erau toate trăsături de personalitate care veneau de la el, erau moștenirea lui vie.

Își amintea întrebarea ei: *Semăn cu el?*

Și zâmbetul trist, care amintea de el, cel ce o privase de la naștere pe Lina de amintirile care ar fi trebuit să-i aparțină. *Ești exact ca el.*

Imaginația o prinse din nou într-un vârtej de mătase. *Semănau* mult, ea și tatăl ei, așa spunea mama. Era ca tatăl ei. Ar fi trebuit să fie mai mult decât o relație obișnuită tată-fiică. Ar fi trebuit să fie cei mai buni prieteni. Tatăl ei n-ar minți-o, n-ar pune-o la punct. N-ar munci atât încât să vină acasă prea obosit, sau nu i-ar păsa că nu și-a făcut temele la timp.

Nu-și dădu seama cât a stat, visând la el. Destul de mult ca să se usuce lacrimile, iar amărăciunea fără seamăn să se transforme în mânie. Mama nu avea dreptul să-i ascundă aceste informații. Nu pe acestea.

Obosită, deprimată, se ridică și ieși din tufișuri.

Acolo se afla magazinul. Se gândi să se întoarcă, să se ducă acasă, ca să se gândească, dar magazinul era atât de aproape.

Avea nevoie de acel impuls al adrenalinei care vine din

păcălirea celorlalți. Privi iute în ambele direcții, își puse din nou rucsacul pe un umăr și se îndreptă spre magazin, pe alea cimentată, străjuită de azalee.

Ușile de sticlă se deschiseră electronic. Se strecură în lumina strălucitoare a supermarketului, simțindu-se privită. O copilă punkistă, în haine jerpelite Heaven.

Făcu o grimasă, știindu-se urmărită, etichetată, supravegheată de detectivii lor. Își urmă drumul obișnuit. În primul rând trebuia să-și cumpere un ziar – dădea bine să cheltuie bani imediat. Introduse două monede în fantă și deschise placa din față, luând ultima ediție a unui ziar mic, comunitar. Îl puse sub braț și porni spre coridorul principal, apoi se întoarse și se îndreptă spre departamentul de cosmetice. Atinse tot ce o interesa, cântări totul, simțind cum i se potrivește în palmă. Privi. Atinse multe articole punându-l pe fiecare la locul potrivit.

Apoi îl văzu, îl atinse și inima începu să-i bată mai tare. Emoția îi atrase un zâmbet rapid, abia schițat. Un tub subțire de Lash Intensifier, în ambalaj de plastic.

Lina se uită în jur și nu văzu pe nimeni. Inima îi bătu și mai repede. Palmele i se umeziră de o sudoare rece, care-i provocă o senzație de mâncărime. Apăru și prima senzație ușoară de teamă, își spuse că ea nu trebuie să facă asta, că nu este destul de bună pentru așa ceva.

Apoi alte emoții – încrederea de sine exagerată pe care o putea găsi doar în departamentul supraluminat al unui magazin, impulsul conferit de creșterea nivelului adrenalinei.

O poți face, nu?

Se mai învârti o vreme pe acolo cu rimelul în mână. Degetele îi erau atât de ude de sudoare, încât trebui să schimbe mâinile de trei sau patru ori. O dată sau de două ori se prefăcu că pune la loc rimelul pe raft, odată cu deodorantele, odată cu aspirinele.

La raftul cu pasta de dinți acționă. Strecură produsul cosmetic în buzunar și scoase rapid mâna.

Gata.

Respirând greu, cu inima bătându-i puternic, se forță să se miște normal prin magazin. Se opri la casetele video, răsfoi câteva cărți horror. Revistele îi captară atenția așa că rămase în locul acela frunzărind numărul curent din *Rolling Stones*.

Apoi cât se poate de calmă părăsi acel interval de trecere, trecu de casa de marcat și porni spre ieșire. Cu o privire rapidă în jur, observă că era singură și-i apăru un rânjet pe chip când ușile automate se deschiseră în fața ei.

În ultima secundă, o mână i se așeză pe umăr și o strânse cu putere. O voce puternică, de bărbat, îi spuse:

— O secundă, domnișoară.

9

Francis păși încet pe cărarea pietruită care ducea spre modesta casă a familiei Fiorelli. Nu putu să nu observe iarba înaltă, buruienile care acopereau cărarea și se strecurau cu încăpățănare printre florile de toamnă.

Cu o vară în urmă, grădina fusese elegantă și îngrijită;

acum era sălbatică, tufele de trandafiri mai aveau încă boboci uscați, solul era plin de petale multicolore, amestecate cu petalele maronii, zdrențuite.

Ajuns la intrare, se opri. O mică proeminență a casei împiedica soarele să-i bată în ochi și arunca asupra lui o binecuvântată umbră răcoroasă. Într-o nișă din dreapta ușii se afla o statuie veche a lui Hristos, cu palmele pătate de rouă întinse pentru a-l binecuvânta pe cel care intra.

Pentru o secundă, Francis nu dori să între. Simțea ochii pictați ai statuii ațintiți asupra lui, condamându-l în tăcere pentru lașitate. Familia

Fiorelli le fusese prietenă dintotdeauna. Când el și Angel erau copii, se jucaseră în curtea aceasta, aruncaseră de cel puțin o mie ori mingea de baseball peste gard nepoților familiei Fiorelli.

Dar zilele acelea trecuseră, iar acum el venea din alt motiv. Trase cu putere în piept aerul înmiresmat de trandafiri și bătu la ușă.

Se auziră pași din interior, apoi ușa simplă, albă, se deschise și apărură un bătrân slab, cu umerii căzuți. Figura lui brăzdată de timp se destinsese într-un zâmbet larg.

— Bine ai venit, părinte Francis. Intră, intră, te rog. Bătrânul se dădu la o parte să-i facă loc.

Francis pătrunse în interiorul rece, întunecat. Primul lucru pe care-l percepă fu mirosul de mușchi al unei case neglijate, o casă al cărei acoperiș trebuia reparat. Intrarea mică dădea într-o încăpere ovală la fel de mică, încadrată din trei părți de arcade de ipsos, cândva elegante. O duzină de fotografii de familie prăfuite atârnavă de cuie

îndoite și lăsate, fotografiile de școală ale copiilor care acum aveau propriii lor copii. Un televizor REA vechi, înghesuit într-un colț, răspândea un sunet slab, în surdină, în încăperea altfel tăcută.

Numai în ultimul an o canapea frumoasă în stil victorian și o masă care adăugaseră grație acestei camere acum dispăruseră. Locul lor fusese luat de un pat de spital amenințător și țeapăn. Un scaun cu roțile se afla într-un colț, așteptând să fie folosit.

Oh, dar chiar și timpul pentru asta trecuse.

Francis simți din nou aceeași rețineră de a pătrunde în durerea lor.

— Bună ziua.

— Atât putu să le spună, din cauza nodului din gât.

Bătrânul ridică spre el un chip palid și chinuit. Pentru o secundă, Francis își aminti bărbatul care-l privea cândva din spatele acelor ochi negri. Râdea tot timpul: nici când luase împărtășania nu putuse să-și domolească zâmbetul. Și întotdeauna avea o glumă pentru Francis în confesional, un „păcat” care-l făcea pe tânărul preot să zâmbească din spatele siguranței conferite de paravanul de lemn. *Iartă-mă, părinte, că am pus ton în salata de pui.*

— Să-ți aduc ceva de băut, părinte? îl întrebă domnul Fiorelli pe un ton respectuos. Fără zâmbete, de data asta.

— Francis clătină din cap, așezând o mână pe umărul bătrânului, ca să-l aline, și observă cât de slab era.

— Nu, mulțumesc, Edward. Cum mai este

— Astăzi?

Edward își ridică din nou privirea, iar chipul său în

lumina palidă păru că se prăbușește brusc într-un maldăr de pliuri.

— Nu este bine.

Francis se apropie de o parte a patului și se așează pe scaunul de lemn care scârțâia. Genunchii lui loviră marginea de metal cu un zăngănit deprimant.

Femeia din pat, Ilya Fiorelli clipi încet, trezindu-se. Văzându-l, îi zâmbi.

— Părinte Francis.

Edward se duse pe latura cealaltă a patului și se așează, luând în mâna lui mare mâna soției sale.

— Am știut că vei veni, murmură ea, vrând să spună mai mult, dar o tuse grea îi zgudui pieptul.

Francis se uită la femeia palidă, ofilită, bătrână. Părul alb pieptănat cu grijă ca de o coafeză era întins pe perna cenușie. El îi luă cealaltă mână, subțire și fragilă, și o strânse ușor.

Ochii ei albaștri, apoși clipiră spre el și în colțurile lor apărură riduri adânci. Chiar și acum, în ultima ei zi de viață, plină de durere, emana un calm care îi ajunse la inimă.

— Binecuvântează-mă, părinte, căci am păcătuit,

Vorbi atât de încet, încât el trebui să se aplece ca s-o audă.

— Au trecut două săptămâni de la ultima mea confesiune. Mă fac vinovată de...

Francis strânse din ochi și înghiți nodul care i se adunase în gât. *Când ai păcătuit ultima oară cu adevărat, Ilya? Când?*

Cum putea Dumnezeu, atât de mărinimos, să arunce atâtă suferință pe o femeie ca aceasta? O femeie iubitoare, care nu făcuse nimănui rău. Toată viața îi ajutase pe alții, iar acum stătea imobilizată în pat, cancerul devorându-i oasele, răspândindu-se fără speranță de scăpare prin sângele ei.

Și ce se va alege de Edward, soțul ei de cincizeci și șapte de ani? Ce va face după moartea ei, cum va continua să trăiască în această casă pe care ea o crease pentru ei?

— Edward, spuse ea încet, adu-i părintelui Francis o ceașcă cu ceai.

Edward dădu drumul mâinii soției și plecă spre bucătărie.

Ea așteptă să audă ușa de la bucătărie, înainte de a vorbi din nou.

— Părinte... Se opri, trase aer în piept, mâna strângându-i-se în pumn. Mă tem pentru el, părinte. Ceea ce văd în ultimul timp în ochii lui... Nu este pregătit să mor...

Francis îi atinse obrazul încet, mângâind ridurile ei de catifea.

— O să-l ajut eu, Ilya. Voi fi mereu cu el.

— Nu mai pot rămâne. Durerea... Lacrimile i se scurgeau pe obraji. Ea îi strânse mâna. Ai grijă de el, părinte. Te rog...

Francis îi șterse lacrimile și încercă să-i zâmbească.

— Dumnezeu va avea grijă de Edward. El este mult mai vrednic decât mine. Dumnezeu întotdeauna are...

Un plan.

Nu putu să termine. Spusese același lucru de un milion de ori, dar acum nu putea s-o facă. Trebuia să spună ceva care conta, ceva care să aline durerea acestei femei, dar nu găsea nimic de spus. Nimic.

— Sigur că are un plan, șopti ea, ușurându-i sarcina dureroasă. Numai că... Edward al meu...

Lacrimile îi întunecară vederea lui Francis. Încercă să se gândească, să spună ceva plin de semnificație, dar în cele din urmă nu găsi nimic demn, așa că rosti ceva obișnuit, absolvind-o de păcate, deși știa că nu păcătuse, și binecuvântând-o pentru a mia oară.

— Îți mulțumesc, părinte.

Privi în ochii albaștri ai Ilyei, citind în ei toată duritatea vieții. Văzu privirea ei, toate lucrurile pe care el și le refuzase, toate căile pe care nu le parcursese. Și brusc, se gândi la toate cele pe care n-ar fi trebuit...

Timp de treizeci și cinci de ani, Francis dormise singur, întins pe patul său îngust pe așternuturi care miroseau a propriul lui aftershave. O singură dată și-ar fi dorit să doarmă pe o pernă care să miroasă a parfum.

Se mulțumise să vadă cum evoluează lumea, să iubească copiii altora, să discute cu nevestele altora. Dar acum, stând lângă doamna Fiorelli, ținându-i mâna veștejită, realiza cât de mult a pierdut. Ar fi putut să boteze un milion de copii, dar niciunul nu i-ar fi spus tată.

Fusese spectator la spectacolul vieții. Încă îl iubea pe Dumnezeu, dar uneori, în nopțile reci, întunecate, cu siguranță tânjea după cineva. După Madelaine. De sute de ori în ultimii ani coborâse din pat, îngenunchease pe

podeaua dură și se rugase să fie îndrumat, să i se dea putere.

Curaj. De asta avea nevoie acum pentru doamna Fiorelli și pentru sine. Asta îi lipsise toată viața. Angel moștenise tot curajul familiei, iar el toată credința.

Dacă ar fi avut curaj, măcar un pic, cu mult timp în urmă poate ar fi făcut alte alegeri, ar fi luat-o pe alt drum.

Dar el alesese drumul mai ușor cu mulți ani în urmă. Când Madelaine era însărcinată și singură, se oferise s-o ia de soție. Nu-și dorise cu adevărat să se însoare cu ea, iar ea știuse asta, așa cum știuse totul despre el. Știuse că dragostea de Dumnezeu era pasiunea definitorie a vieții lui și că așa va fi întotdeauna.

Nu, Francis, spusese ea încet, plângând. Fii prietenul meu cel mai bun, fii prietenul copilei mele. Te rog...

Și nu mai vorbiseră vreodată despre asta.

Erau atât de multe lucruri despre care nu vorbiseră niciodată...

Închise ochii și se rugă cu voce tare, atât pentru el, cât și pentru Ilya.

— Cred în Dumnezeu, Tatăl Atotputernic, Creatorul Cerului și al Pământului. Cred în Iisus Hristos, unicul lui Fiu, Domnul nostru. Vorbele i se rostogoleau din gură ca apa dintr-o găleată, una după alta, liniștitoare, purificatoare, și se pierdu în ele.

Vocea Ilyei i se alătură.

— Cred în Spiritul Sfânt, în Biserica Catolică, în binecuvântarea sfinților, iertarea păcatelor, renașterea trupului și a vieții veșnice. Amin.

Iertarea păcatelor.

Rușinea reveni, fără a-i lăsa lui Francis un loc să se ascundă. Ar fi trebuit s-o încurajeze pe Madelaine să-i spună Linei adevărul despre tatăl ei sau să i-l fi spus el.

Știa că nu căpăta iertarea adevărată, până nu făcea totul cum trebuie.

— Părinte? Vocea doamnei Fiorelli îl readuse la realitate.

Își alungă gândurile și-i zâmbi bătrânei.

— Îmi pare rău, doamnă Fiorelli.

— Pentru o secundă mi-ai părut foarte trist, părinte, spuse Ilya. Ce motive ar avea un preot frumos și tânăr ca tine să se întristeze?

Ar fi putut s-o mintă, să renunțe la vâlul de perfecțiune rezervată, pe care trebuia să-l aibă, dar n-o putea face.

— Regretele, poate, îi răspunse încet.

Ea întinse o mână îmbătrânită și tremurătoare și-i atinse bărbia cu un gest de afecțiune.

— Ascultă ce-ți spun, părinte. Viața trece repede și regreti doar ceea ce n-ai făcut.

— Uneori este prea târziu.

— Niciodată, spuse ea răsuflând greu. Nu este niciodată prea târziu.

Angel zăcea pe patul său incomod de spital, uitându-se la tavanul izolat fonic.

Dumnezeule, se simțea atât de rău! Foarte rău. Îi durea aproape totul, și puținele locuri care nu-l dureau erau foarte slăbite. Respirația îi era dureroasă și aerul nu-i era suficient. Degetele îi erau reci. La început se gândise că nu

era mare lucru, dar picioarele i se albăstriseră.

Circulația sângelui era tot mai slabă.

Acestea erau vorbele folosite de asistente, dar Angel înțelegea ce nu se spunea în cuvinte. Era sfârșitul. Viața i se scurgea. Ieri fusese gata să lupte pentru ea, dar astăzi era prea obosit.

Se întrebă ce motiv avea ca să trăiască, și chiar acest gând îl făcu să sufere și mai mult. Trăise o viață fără o amprentă reală, fără semnificație adevărată. Înțelegea acum, vedea cu o claritate pe care ar fi trebuit s-o aibă întotdeauna.

Ieri fusese vizitat de un bărbat din salonul alăturat. Tom Grant.

— Este o experiență terifiantă, spusese Tom. Chiar așa, omul aruncase temerile și nesiguranța pe pat, între ei, de parcă n-ar fi avut de ce să-i fie rușine, de parcă un bărbat n-ar trebui să fie puternic.

Angel fusese foarte curajos la început. Nu voise să se vadă reflectat în ochii lui Tom Grant, nu voise să admită că era la fel de bolnav ca Tom.

— Ah, spusese el, ești pacientul căruia i s-a făcut de două ori transplant.

Tom râse lipsit de vlagă.

Era râsul care demontă furia lui Angel și onestitatea care-i străpuse armura.

— Cea mai rea parte, spuse Tom, este așteptarea unui donator. Te face să te simți ca un vampir, bolnav și denaturat. Și blestemat.

Angel privise în cele din urmă chipul omului, fața lui

buhăită de medicamente, halatul subțire de spital care acoperea o mulțime de tuburi, prin care picurau încet medicamentele, ochii lui obosiți și se simți ca și cum s-ar uita în propriul său viitor.

Spre oroarea sa, Angel se trezi izbucnind în plâns. Nu-și mai amintea să mai fi fost vreodată atât de umilit.

— Dumnezeuule, murmură ștergându-și fața cu mâneca.

— Am plâns mai mult ca un copil. Nu-ți face probleme. Tom veni mai aproape. Trebuie să te gândești doar la cât de bine îți va fi când se va fi terminat. Știi că ți-e teamă să te gândești, dar odată ce se va termina este ca... un dar.

Angel oftă, dorindu-și să poată crede ce auzea.

— Asta nu se va întâmpla cu mine, omule. Dumnezeu nu pare c-ar vrea să-mi mai dea o șansă. Se forță să-i zâmbească mândru. Nici măcar nu pot să dau vina pe Bătrânul cel de sus. Am fost un nemernic.

— Nu-ți face asta, spuse Tom. Nu lega asta de moralitate, bunătate sau salvare. Este doar medicină. Pur și simplu. Oamenii buni sunt uciși laolaltă cu cei răi. Și fiecare merită o a doua șansă.

Angel ar fi vrut să-l creadă, dar era prea târziu să se schimbe radical. El era egoist și înrăit. Avea temperamentul diavolului, așa fusese întotdeauna. Iar celebritatea înrăutățise situația.

Acceptase adevărul despre sine cu mult timp în urmă, iar acum, la naiba, nu voia să se mai schimbe! La ce bun?

Era pe moarte. Înțelesese asta și după plecarea lui Tom, rămăsese acolo, străduindu-se să respire din nou și din nou, și din nou, așteptând fiecare amărâtă de bătaie a

inimii sale. Fusesse cuprins de o singurătate cumplită, care se instala profund și greoi în inima lui bolnavă. Voia ca cineva, oricine, să stea cu el, să-l țină de mână, să-l îmbărbăteze.

El nu este ca tine, Angel. Este ușor de rănit.

Vorbele ei îi reveneau în minte biciuindu-i conștiința. Iubise doar doi oameni în viața sa, pe Francis și pe Madelaine, și pe amândoi îi rănise.

Era greu de înțeles că nu intenționase, nu dorise asta. Brusc, se gândi la trecut, la vremurile când fratele său, care nu avea mai mult de opt ani, îl ascunsese de mama lor beată, atrăgând furia acesteia asupra lui în loc să... de vremurile când stătuseră pe maidanul acela plin de buruieni de lângă parcare, depănându-și visele împreună.

Cum uitase toate acestea, cum se depărtase de tot?

Încet, ridică mâna, luă receptorul și formă numărul lăsat de Madelaine. Un robot răspunse la al treilea apel. Angel lăsă un mesaj și închise.

Era aproape adormit când auzi cum se deschide ușa. Pași ușori pătrunseră în încăpere.

Ah, se gândi el ușurat, este Attila, asistenta cu tratamentul. Deschise ochii și văzu un bărbat înalt. Avea părul blond, de culoarea grâului, tenul palid, ochii albaștri, purta un pulover UW și blugi decolorați Levi's. Pentru o secundă, Angel nu avu idee cine era, apoi realiză brusc.

— Iisuse, murmură. Tu ești, Franco?

— Bună, Angel. Aceași voce, deși trecuseră atâția ani.

Primele emoții ale lui Angel au fost de pură exaltare, mulțumindu-i lui Dumnezeu că îi păsase cuiva de el, că venise cineva. Apoi se gândi la Madelaine, la Francis și la Madelaine împreună, și gelozia reporni ca o săgeată, străbătând bucuria, răpindu-i o mare parte din ea. Urmă vina amară și mușcătoare, amintirile despre trădarea lui și felul în care îl rănise pe Francis. Se forță să-i zâmbească.

— Mă bucur să te văd, *frate*. Mă bucur c-ai avut timp să treci pe aici.

Francis tresări și bătu în retragere. Angel se simți imediat ca un nemernic. Dar nu așa era mereu? De ce nu putea face sau spune ceea ce trebuia în fața lui Francis?

— De când te afli aici?

— Nu de mult, spuse Angel în cele din urmă. Am mai avut un atac de inimă în Oregon și m-au azvârlit aici.

— Altul?

El ridică din umeri.

— Tehnic vorbind, este un episod de boală de inimă, dar cu siguranță se simte ca un atac.

— Te vei face bine?

— Întotdeauna sunt bine, ar trebui să știi asta. Schiță un zâmbet. Mă vor umfla cu medicamente și mă vor trimite acasă. Nu-i nimic de făcut.

Francis trase un scaun și se așeză. Părea mai bătrân decât cei treizeci și cinci de ani pe care-i avea și tristețea din ochii lui albaștri îl făcu pe Angel să nu se simtă bine. Francis fusese întotdeauna un optimist.

— Cum ți-a mers, Franco?

Francis nu zâmbi.

— A naibii întrebare după atâția ani! Ce-ar trebui să spun, Angel? Sunt bine. Dar tu?

Din nou, Angel spusese ce nu trebuia. Voia să salveze momentul acesta, să-l folosească, dar nu știa cum. El și Franco luptaseră pentru viețile lor, cel puțin Angel luptase cu Francis și acesta acceptase. El nu știuse cum să oprească ciclul acesta, cum să iasă din tipar și să-i spună: *Hai s-o luăm de la început.*

— Ai văzut-o? îl întrebă Francis.

Fără gânduri ascunse. Fără a pretinde că nu știa cine este *ea*. Angel simți cum în încăperea se instalează o stare de încordare:

— Da, am văzut-o.

— Și?

Angel își analizează fratele, observând că acesta era încă blond și mai avea trupul zvelt al unui alergător de cursă lungă. Da, era același Francis de altădată, aproape perfect, chipeș, decent și moral. Genul de bărbat cu care o femeie s-ar simți în siguranță, iubită. Genul ideal care să apară și să repare inima zdrobită a unei fete de șaisprezece ani.

Gândul acesta îl scoase din minți pe Angel.

— Ei bine? spuse Francis.

— Ce vrei să știi, Franco? Dacă m-am culcat cu ea? Nu, n-am făcut-o. E cam greu când ești conectat la monitorul care-ți controlează inima.

Observă dezgustul și dezamăgirea din privirile fratelui său. Francis oftă, trecându-și o mână prin păr.

— Știi că nu... te-ai culcat cu ea. Nu asta te-am întrebat.

Angel se simți ca o insectă sub privirea pătrunzătoare a

fratelui său. Și, ceea ce era mai rău, știa că totul era doar în mintea sa, că Francis nu simțea încordarea lui, nimic din această competiție copilărească. Dar, ca de obicei, Francis reușea să scoată la suprafață tot ce era mai rău în Angel.

— Te culci cu ea? îl întrebă Angel, căruia i se făcu silă și rușine de propria întrebare, pe care, din nefericire, nu reuși s-o stăvilească.

Francis îl fixă cu privirea, dar nu spuse nimic o vreme. Fiecare secundă de tăcere se simțea ca o oră.

— Sunt preot, îi spuse în cele din urmă. Angel răsuflă ușurat, apoi se simți surprinzător de mândru. Își aminti cum stătea cu fratele său mai mare pe treptele din față, ascultând visele lui Francis de a deveni preot, deși avea doar zece ani pe atunci.

— Ai reușit, nu? Mă bucur pentru tine.

— În mare, a ieșit bine. Am făcut-o pe mama să creadă că Dumnezeu i-a trecut totul cu vederea.

Angel se trezi zâmbind. Pentru o secundă, se simți ca în copilărie.

— Dacă reușește să ajungă în rai, te-ai ars! Francis începu să râdă.

— Cu siguranță.

— Cum este să fii preot?

— Bine. Un pic cam... singur uneori.

Angel citi nefericirea în ochii albaștri ai fratelui său și o vagă nemulțumire. Știu imediat, așa cum obișnuise să „știe” câte ceva despre Francis, că fratele său vorbea din nou despre Madelaine.

— O iubești.

Francis tresări, apoi încercă să zâmbească.

— Întotdeauna mi-ai citit gândurile. Da, o iubesc.

Acea scurtă afirmație îl duru. Se simți iritat peste măsură că-l afecta atât de tare, după atâția ani.

— Te iubește și ea, izbucni Angel. Probabil ca în acel roman sordid *Pasărea Spin*. Ce faci, închizi ochii când îi dai pișcotul de împărțășanie?

— Ea nu e catolică.

Angel se încruntă. Nu era un răspuns. Simți cum îi revine furia, cum îl încearcă. Acum, își spuse. *Taci acum și totul va fi bine*. Dar odată cu acel val de furie venită și vorbele greu de oprit, de schimbat.

— Ce-ai făcut, ai ajutat-o în clipele grele după plecarea mea?

Francis întoarse spre el un chip surprinzător de dur.

— După ce ai plecat era complet singură. Alex i-a tăiat subvenția și a alungat-o de acasă. Avea nevoie de *cineva*.

— Iar tu ai fost acolo, zise Angel pe un ton sarcastic, amar.

— Dar tu, nu.

Angel îi făcu semn cu ochiul.

— *Touché*, frate mai mare.

Francis își trase scaunul mai aproape.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce te-ai așteptat să faci?

Angel strânse pleoapele. Refuza să mai simtă rușinea și acum, după toți anii care trecuseră. Era o pierdere inutilă de timp. Era evident că ea reușise să se descurce.

— A crezut în tine, Angel, spuse Francis încet. Amândoi

am crezut.

Rușinea i se strânse ca un ghem în stomac.

— Ei, viața este o porcărie. Oamenii te dezamăgesc.

— Dar oamenii se mai și schimbă, își cer iertare și caută să repare răul făcut.

— Nu-mi vinde mie rahaturile tale bisericești.

Pentru mine e prea târziu să-mi cer scuze, să mă schimb, iar să mă îndrept, nici nu mă gândesc. Cred c-o să stârnesc nedumerire, ca întotdeauna.

— Nu te vei mai vedea cu Madelaine?

— E doctorul meu.

— Nu asta am vrut să spun și știi prea bine.

Privirea lui Angel căpătă brusc vigoare.

— Nu mai bate câmpii, Franco. Nu vrei să mă culc cu ea, asta încerci să-mi spui în felul tău bisericesc de a exprima totul, nu?

— Nu vreau s-o rănești din nou. Madelaine este... fragilă.

Angel se gândi la tipul care-i citise analizele de inimă și începu să râdă tare:

— Mda, o petală de magnolie roșie.

— Vorbesc serios, Angel. Ultima oară i-au trebuit zece ani ca să te uite. Nu-i frânge din nou inima.

Angel râse amar.

— Nu-ți face probleme, amice. Dacă cineva are inima frântă, acela sunt eu.

Cu un oftat obosit, Francis se ridică.

— Am un bilet pentru un cuplu în Oregon pentru restul lunii. Aș putea renunța, dacă...

— Dacă mor mâine? Nu-ți face probleme. O să mă descurc.

— Când ajung acasă, o să vin să te văd. Numai dacă nu o să dispari din nou...

Angel oftă. Deja supărarea îi trecuse și deveni din nou ne semnificativă, față de intensitatea dragostei pentru fratele său. Din nou își dori să se fi abținut, măcar o dată în viață, să se fi controlat.

— Voi fi aici, Franco.

— Bine.

Angel se forță patetic să zâmbească.

— Îmi pare rău c-am ridicat glasul la tine, omule. Mulțumesc c-ai venit.

Francis se uită lung la el. Apoi îi zâmbi.

— Întotdeauna îți pare rău.

— Mda, spuse Angel încet, uimit de adevărul vorbelor lui.

10

Furt dintr-un magazin.

Lui Madelaine îi alunecă receptorul din mână și se lovi de podea cu zgomot. Se clătină și întinse mâna spre teșgheaua de la bucătărie, să se sprijine. Trase aer adânc în piept, apoi din nou și din nou. Umerii i se îndreptară, pe măsură ce anii de autodisciplină își spuseră cuvântul. *Nu te bosumfla, fetiço. Un biscuit Milquetoast nu poate face altceva decât să se umezească.*

Auzi vocea puternică a tatălui ei, de parcă ar fi fost cu

ea în încăpere. *Adună-te, comportă-te ca o Hillyard, nu ca un iepure speriat. Hristoase, mă faci să-mi fie rușine cu tine, fetițo!*

Madelaine se înfioră la această amintire pe care reuși s-o alunge.

— Ia-ți poșeta, Madelaine. Vorbi singură, cu voce tare în camera goală. Apoi, la fel de rigidă, se aplecă și ridică receptorul, așezându-l în furcă, exagerat de calmă. Își luă poșeta de pe teighea, o puse pe umăr și porni spre ușa din față.

Chiar când atinse mânerul ușii, cineva ciocăni. Ușa se dădu de perete, iar ea se opri brusc. Francis stătea în cadrul ușii.

— Bună, Maddy.

Ciudat, nu-i zâmbea, dar ea nu avu timp să-i pese de asta, nu putea să se facă că-i pasă.

— Salut, Francis, răspunse ea automat. Așteptă ca el să facă o mișcare sau să spună ceva, dar el n-o făcu. Ea clipi confuză.

— Trebuia să luăm masa împreună?

— Nu, plec la Portland în seara asta. Mă întorc peste câteva săptămâni. Voiam... voiam să-ți spun ceva. L-am văzut pe An...

— A, da, Portland. Călătorie plăcută. Îi aruncă un zâmbet distrat și așteptă să plece. Când văzu că nu pleacă, îi spuse: Trebuie să ies chiar acum... în oraș.

— Maddy? Eu încerc să-ți spun ceva important. Veni mai aproape de ea și o privi îngrijorat. Ce este cu tine, Maddy, fetițo?

Blândețea lui o făcu să-și dorească să plângă.

O întrista faptul că nici acum, nici chiar cu Francis, nu putea să vorbească deschis despre problemele ei.

— E vorba despre Lina. A fost... vocea îi pieri, ajungând un murmur. A fost arestată pentru că a furat dintr-un magazin.

— Dumnezeuule! Este vina mea.

— Ce-ai spus?

— Vino, te duc eu la secția de poliție. O luă de mijloc și o scoase din casă.

Ea trânti ușa și se lăsă condusă de el, ajutată de el. Când ajunseră la garaj, știu că nu era bine. Pierduse prea multe momente ca acesta cu Lina, se lăsase ajutată de Francis în prea multe momente

— Ale vieții. Trebuia să se încurajeze singură, să fie un părinte puternic, așa cum trebuia să fie un medic bun.

Se opri.

Francis se întoarse spre ea.

— Maddy?

— Trebuie să fac asta singură, Francis. Sunt mama ei.

El rămase un pas în urma ei.

— Ți-am lăsat numărul din Portland pe mesageria vocală.

Ea veni spre el și îi dădu cu blândețe o buclă în spatele urechii.

— Te sun diseară să-ți spun cum a decurs.

— Mă vei suna? El continua să-i evite privirea și în glasul lui se simțea o tensiune ciudată.

Ea îi atinse obrazul, forțându-l s-o privească. Când li se întâlniră privirile, ea văzu o urmă de lacrimi în ochii lui,

care o făcu să se simtă confuză. Părea afectat.

— Francis?

El o privi pentru o secundă, apoi închise ochii și clătină din cap.

— Lina a fost astăzi la mine. Am dezamăgit-o.

— O, Francis... Ea reuși să schițeze un zâmbet. *Eu* am dezamăgit-o, Francis. Eu.

— Nu. Iei totul asupra ta ca de obicei, Maddy a mea. Dar de data asta îmi asum o parte din vină.

Ea ezită.

— Poate ar fi bine să vii cu mine, Francis...

— Nu, este fiica ta și tu trebuie să rezolvi

— Problema. În plus, eu trebuie să-mi văd de drum.

Patru cupluri căsătorite au nevoie de sfatul pe care poate să-l ofere doar preotul lor celibatar. Zâmbi cu un aer trist și scutură din cap după ironia pe care o făcuse.

Ea voia să mai spună ceva, dar nu știa ce ar fi vrut el să audă sau cum ar putea face ca acest moment să fie ce-și dorea el. Pentru prima oară, după atâta timp, i se păru un străin.

— Condu cu atenție, zise ea, neștiind ce altceva să-i spună.

— N-o fac întotdeauna?

Ea aruncă o privire plină de semnificație spre portiera lovită a mașinii lui.

El schiță un zâmbet.

— Plec înainte să începi predica despre felul în care conduc. Pa.

Ea îl urmări cum urcă în Volkswagenul lovit și pleacă.

Mașina porni repede pe drumul îngust, apoi dădu colțul și dispăru. Era din nou singură.

Rămase cu privirea ațintită asupra drumului, oftând încet. Francis, Francis al ei, care-i era devotat trup și suflet. Francis care le iubea atât de mult și nu voia decât să facă parte din viețile lor. Nu voia decât să fie de ajutor. Ea uita uneori cât de ușor putea fi rănit.

Fu cuprinsă de regrete. Încă o dată făcuse alegerea nepotrivită, spusese lucrul nepotrivit într-un moment nepotrivit.

Dar va repara gafa. Când se va întoarce Francis din periplul său, se va revanșa.

Juvenile Hall fremăta de activitate. Bărbați cu chipuri necăjite și femei care umblau de colo colo ca furnicile, vorbind unele cu altele și» gesticulând. Scaunele maro de plastic erau aliniat la perete, majoritatea goale, doar câteva ocupate de adulți, care păreau la fel de nervoși ca Madelaine. În mijloc, o femeie cu părul alb, la un pupitru imens, răspundea la telefon și dirija oamenii, înclinând din cap sau arătând cu degetul.

Madelaine atrase atenția când trecu prin holul acela aglomerat și se îndreptă spre birou.

Femeia cu maxilarele puternice o privi iscoditor.

— Bună ziua.

Ridică glasul pentru a putea fi auzită în acel vacarm.

— Am venit să-mi iau fiica. Lina Hillyard.

— Secretara răsfoi niște acte.

— Oh! Furt dintr-un magazin. John Spencer este asistentul social care se ocupă de cazul ei. Îl găsiți la

camera 108, pe hol, a doua ușă pe dreapta.

Madelaine porni pe holul aglomerat fără a se uita la nimeni, cu poșeta strânsă sub braț. Când ajunsese la camera 108, simți o durere cumplită în. Stomac și se temu că îi va fi rău. Se opri în fața ușii deschise de la 108. Înăuntru, un tânăr afro-american stătea la un birou metalic, masiv. Trei cești de cafea, rece desigur, erau aliniată cu precizie în partea dreaptă a biroului. Când intră ea, își ridică privirea.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Sunt doctor Madelaine Hillyard. Mama Linei.

— El încuviință și trecu peste maldărul de dosare aflat pe birou scoțând unul cu dexteritate. Oferindu-i un scaun, deschise dosarul.

— Vă rog, luați loc, doamnă doctor.

Madelaine se îndreptă spre scaunul mic, cu cadru metalic, și se așeză nervoasă pe margine.

După un moment, el își ridică privirea din dosar și-i zâmbi.

— Fiica dumneavoastră este un adevărat uragan.

— Da.

— Detectivul care supraveghează magazinul Savemore Drugs a prins-o furând un produs cosmetic. Este înregistrată și pe camera video a magazinului. Vreți să vedeți?

Madelaine își dori să nu fi fost așa, dar știa că Lina făcuse asta și mai știa și din ce motiv. Era felul ei de a-și lovi mama, care nu avusese timp să dea un telefon.

— Nu.

— Bine. Unii părinți nu vor să creadă că iubiții lor copii

sunt capabili de ceva rău. Împinse scaunul și se ridică. Situația stă în felul următor: Se află la prima abatere și magazinul este gata să treacă cu vederea fapta ei.

Madelaine oftă ușurată, dar înainte de a se putea bucura de această senzație, Spencer continuă:

— Desigur, asta n-o absolvă, scuzați-mi franchiseța, pe fiica dumneavoastră de consecințele faptelor sale.

O privi pe Madelaine.

— E speriată – toți sunt așa prima oară – dar de acum depinde de dumneavoastră.

Ea ar fi vrut să-l întrebe ce să facă, să-i ceară ajutorul, dar nu știa cum. Cuvintele i se blocau în gât. Citise zeci de cărți despre creșterea copilului și toate o învățaseră să discute cu Lina, să-i ofere alternative și s-o lase să ia decizii. Era un sfat bun, Madelaine știa, dar n-a mers în cazul ei și al Linei. Celălalt mod de abordare pe care-l știa era cel al tatălui ei.

— Lucrez aici de mult timp, doamnă doctor Hillyard. Fiica dumneavoastră se află pe marginea prăpastiei. Spencer veni mai aproape și se așeză lângă ea. Este un mod de a atrage atenția. Iar încercarea următoare ar putea să fie mai greu de rezolvat. Rata sinuciderilor în rândul adolescenților cu probleme...

Madelaine simți că nu mai are aer și nu se mai uită la el, ci la propriile mâini pe care le încleștase în poală. *Sinucidere*. Tot corpul îi fu cuprins de o senzație de rece.

— A mai făcut asta vreodată? A fost întrebarea pusă de ea, cuvintele pe care a reușit să le rostească, dar ceea ce voia cu adevărat să afle era: *Câte strigăte de ajutor am*

pierdut?

— A dat dovadă de o pricepere extraordinară. Mi se pare că ar mai fi făcut-o.

Madelaine strânse din ochi. Desigur, Lina o mai făcuse. Dacă Lina ar fi fost fiica altcuiva, Madelaine ar fi observat semnele de avertizare cu mult timp în urmă – o adolescentă nemulțumită, furioasă și rebelă, care voia să atragă atenția.

Toate aceste semne i se potriveau Linei. Interesul pentru muzica heavy metal, pentru piercing, lipsa nemotivată de la școală, îmbrăcămintea, atitudinea. Lina era o adolescentă cu probleme, iar furtul din magazine, indiferent dacă știa asta sau nu, reprezenta un strigăt de ajutor. Madelaine se strădui să fie destul de puternică să răspundă când își auzi numele.

— Doamnă doctor Hillyard?

Încet, își ridică privirea și se uită la asistentul social.

— Aș vrea s-o ajut, domnule Spencer, dar... cuvintele păreau s-o tragă în jos și se întrista că se temea de asta. Cum putea un medic respectat să fie atât de categoric cu străinii și atât de slab cu propriul copil? Simți lacrimi de rușine și de neputință.

— Și eu am o fiică de șaisprezece ani, doctore Hillyard. Poți să-i iubești mai mult decât propria-ți viață, poți să le dai tot ce ai. Și... ridică din umeri. Uite ce se întâmplă.

— Ar fi trebuit să... s-o disciplinez mai bine... să fiu mai mult cu ea.

— Nu mai contează a cui este vina, doctore Hillyard. Ești părinte, ea este adolescentă, crede-mă, este multă

vinovăție în joc. Acum trebuie să ne concentrăm asupra schimbării.

Madelaine se îmbărbătă singură.

— Cum?

— Asta este o întrebare de șaizeci și patru de mii de dolari. Eu folosesc sinceritatea și armonia, îi zâmbi și ochii lui scânteiară. Și când nici asta nu merge, o lași fără televizor, fără carnetul de bibliotecă, fără permisiunea de a folosi telefonul.

Madelaine își ridică privirea surprinsă. Nu era sfatul la care s-ar fi așteptat. Își aminti fulgerător de propria copilărie, de imaginile înspăimântătoare ale disciplinei impuse de tatăl ei și simți nevoia să vomite.

— Asta merge? Cărțile toate spun...

El făcu un gest de lehamite la adresa celor care le scriseseră.

— Cărțile sunt bune, bănuiesc, dar vine o vreme când discuția nu mai dă rezultate. Un copil are nevoie de reguli, pur și simplu. Oh, și aș face-o să-și ceară scuze directorului magazinului. Se ridică în picioare. Așadar, doctore Hillyard, de ce nu vă scoateți fiica din camera de detenție?

Lina se cuibărise pe patul îngust cu miros urât, cu genunchii adunați la piept. Lacrimile vărsate i se uscaseră de mult pe obraji. Se auzeau zgomote peste tot în acest loc întunecos – ușile cu drugi de fier se închideau și se deschideau, voci enervate, strigăte stridente ale membrilor găștilor de adolescenți, tropăitul pașilor pe podeaua de beton. Fiecare zgomot o făcea să se chircească tot mai mult

pe patul murdar.

Acest loc va începe să semene cu un picnic, micuță doamnă, dacă te trimit în salonul principal.

Cuvintele asistentului social îi reveniră Linei în minte, sperînd-o din nou. Nu putea să nu se gândească la patul ei de acasă, mare, cu miros proaspăt, cu așternut Laura Ashley. „Îmi place omleta cu șuncă și cu brînză”, murmură ea, simțind cum lacrimile o podidesc din nou, înfundându-i gâtul, inundându-i ochii.

Ce o făcuse să se comporte față de mama ei ca o nemernică? Era conștientă cât se străduise mama ei să-i facă pe plac – observase îmbrăcămintea lăbărită, lipsa fardului, zâmbetul forțat care încerca să mascheze disperarea din ochii mamei.

Da, știa că mama o iubea, că voia doar ce era mai bun pentru ea. Atunci ea de ce nu putuse s-o lase mai moale? De ce se trezea furioasă și rămânea astfel toată ziua? Uneori știa de ce este furioasă, dar adesea nu avea habar și nu putea preciza cauza. Nu era doar nefericită. În unele dimineți se simțea grasă, ziua următoare i se părea că este prea slabă. În restul timpului simțea că-i vine să plîngă fără motiv.

Își dorea ca totul să fie ca mai înainte. Nu voia să se simtă urâtă și pierdută tot timpul. Voia să-și găsească *un loc*.

Știa că-și dezamăgise mama, o femeie aproape perfectă. Madelaine, o minunăție de copil care-și luase diploma de liceu înainte de a împlini cincisprezece ani. Sfânta Madelaine, căreia niciodată nu i se clintise vreun fir de

păr, care-și crescuse singură copila, în timp ce studia la Facultatea de Medicină, care nu-și pierduse niciodată cumpătul, care nu plânse, nu țipase, nici nu ceruse ajutorul nimănui.

— N-o să mai fur niciodată din magazine, Dumnezeule, șopti ea distrusă, strângând ochii ca să oprească lacrimile.

Brusc, ușa camerei unde se afla zăngăni. Se auziră cheile în broască, apoi un zgomot dur de clanță și ușa se deschise scârțâind.

— Hillyard, ridică-te.

Lina se întoarse spre ușă și sări în picioare, cu inima bătându-i tare cu o teamă bruscă.

— Unde merg?

Femeia grasă, îmbrăcată în poliester îi aruncă o privire impasibilă.

— Arăt ca șeful de rond? făcu un gest cu capul spre coridor, ținându-și privirea în jos. Mișcă.

În cele din urmă, ajunseră la altă ușă închisă. Femeia apăsă pe interfon și tună:

— Hillyard!

Ușa se deschise brusc.

Lina ezită o secundă. Femeia o împinse și Lina se poticni. Primul chip pe care-l zări fu cel al lui John Spencer. Al doilea, al mamei. Se holbă la mama ei, îi citit tristețea din priviri, dezamăgirea din buzele strânse și simți o vină puternică. Ar fi vrut să facă un pas înainte, să se arunce în brațele mamei, să se lase strânsă de ele, reconfortată și ținută la pieptul ei, dar i se păru că nu se poate mișca.

— Lina, spuse domnul Spencer. Mama ta este pregătită să te ia acasă, după ce-i ceri scuze directorului de la Savemore Drugs. Lăsa rucsacul pe masa de lângă el cu zgomot.

Lina înghiți în sec.

— Bine. Vorba ieși cu un scârțâit. Spencer se apropie. Umbra lui căzu pe chipul Linei.

— Ai petrecut o oră în detenție, fetiço. Crede-mă, n-ai vrea să petreci mai mult.

Ea era atât de speriată că abia putu să încline din cap.

— Voi păstra legătura cu mama ta și dacă mai faci probleme... Lăsa amenințarea să dăinuie între ei. M-ai înțeles?

— Da, șopti ea.

— Da, ce da? tună el.

— Da, domnule.

— Bine. Se întoarse spre Madelaine. Îți voi permite acum să-ți iei minora acasă, doctore Hillyard, dar voi telefona o dată pe săptămână. Aș vrea să cred că acesta va fi ultimul incident în care voi auzi de ea.

Madelaine încuviință.

— Mulțumesc, domnule Spencer.

Apoi acesta părăsi încăperea și Lina rămase singură cu mama. Vreme de un minut se priviră una pe alta. Lina încercă să se gândească ce să spună, cum să spună.

— Îmi... îmi pare rău, mamă.

I se păru că trece extrem de mult timp până ce mama răspunse. Părea confuză, la fel de speriată ca ea.

— Și mie îmi pare rău. Făcu un pas nehotărât în față și

întinse o mână.

N-a fost de ajuns doar să ofere mâna. Lina ar fi vrut să fie cuprinsă în brațele mamei, dar nu știa cum să ceară asta și se temea să nu se facă de râs.

Madelaine se opri. Mâna îi căzu într-o parte.

— Cred că ar fi bine să mergem acasă, să avem o discuție serioasă.

Lina își privi mama, simțindu-se tot mai departe de ea, tot mai singură. Lacrimile erau aproape să izbucnească, așa că întoarse capul.

— Mda. Orice vrei.

Madelaine știa că Lina se teme, dar de asta trebuia să se comporte ca un părinte, nu ca prietenă. Trebuia să discute cu ea aspectele legale; dacă dădea greș din nou, își rănea fiica.

— Adună-ți lucrurile, îi spuse cu o voce joasă. Trebuie să mergem acasă.

Împreună, într-o tăcere greu de suportat, ieșiră din clădire. Soarele după-amiezii târzii le scălda fețele într-un auriu înghețat. Tot în tăcere urcară în Volvo, îndreptându-se spre magazinul general. Madelaine urmări de la distanță cum Lina îi cere scuze directorului pentru rimelul furat, și când fata se întoarse, văzu că are lacrimi în ochi.

Dumnezeule, cât o durea să-și vadă fiica rănită! Madelaine ar fi vrut să-și ia fiica în brațe, s-o strângă la piept, s-o îmbărbăteze, dar se stăpâni, nu făcu niciun gest și nu vărsă nicio lacrimă. Apoi, fără o vorbă, o duse pe Lina la mașină și porniră spre casă.

Când ajunseră, nervii le erau întinși la maximum. Una

era – ea știa asta – să vrea să impună regulile, și alta să se uite la fiica ei, pe care o iubea mai mult decât propria-i viață, și să spună nu. *Un simplu* nu.

Opri motorul și își luă poșeta. Lina coborî din mașină și alergă spre casă, dispărând în interior.

Când Madelaine intră, Lina era deja la telefon. Vorbea cu voce tare, discuta însuflețit, întreruptă de râsete.

– Atunci m-au încuiat într-o încăpere mică... mda, era teribil. Așa cum i s-a întâmplat lui Brittany Levin...

Madelaine își privi fiica, nevenindu-i să creadă. Era unul din acele momente din viață, momente cât o bătaie de inimă, care te lasă schimbată după ce trec. Lina trecuse prin acele momente teribile în Juvenile Hall, fusese îngrozită și speriată, își ceruse scuze, dar emoțiile o părăsiseră și se sfârșiseră pe distanța dintre ea și celula de detenție.

Și conta pe Madelaine să țină amintirile departe, conta pe mama ei să creeze o lume de basm în care furtul din magazine să nu se fi întâmplat.

Madelaine se înfurie atât de brusc încât chiar ea fu uimită. Lina era sigură că mama va ascunde tot incidentul sub covor, că furtul din magazin va fi doar un altul din șirul de lucruri despre care acesteia îi era teamă să vorbească.

Nu și de data asta.

Madelaine se forță să ridice bărbia și se îndreptă spre bucătărie. Fără o vorbă, luă telefonul din mâna fiicei sale și îl călcă în picioare.

– Ce...? Lina se bâlbâi lovindu-se cu palmele peste

coapse, privindu-și mama. Frumos, mamă. Acum trebuie să-l sun din nou pe Jett.

Madelaine rămase neclintită.

— Nu, n-o să-l suni, spuse calm. Nu mai ai privilegiile legate de telefon. Întinse mâna spre Lina. Nu vei mai avea bicicletă. Dă-mi lanțul. *Acum.*

Lina își privi mama cu uimire, șocată.

— Glumești, probabil.

— Arăt ca și cum aș glumi?

Lina se încruntă brusc și făcu un pas în spate.

— Ei, mamă, revino...

— Dă-mi cheile și lacătul.

Lina le pescui din poșetă și i le întinse lui Madelaine.

— Grozav. Jett mă va duce la școală.

Madelaine scutură din cap.

— Nu. Te duc eu în fiecare dimineață și te iau la întoarcere. Nu te mai duci nicăieri – *nicăieri* – fără permisiunea mea.

Lina râse.

— Mda, bine. Doamna care nu este Niciodată Acasă vrea să-mi ordoneze viața socială.

— Pot să fac în așa fel încât să fiu acasă, Lina. Pot să-mi iau liber de la serviciu, să fiu mereu acasă. Asta vrei?

— Îmi *vreau* tatăl, strigă Lina.

Madelaine ar fi trebuit să știe. Era doar o chestiune de timp până când Lina se va folosi de incredibilul ei tată necunoscut ca să-și rănească mama și cu toate astea o duru.

— Să vorbim despre el, Lina. Asta vrei, nu-i așa? Vrei să

știi despre tatăl tău. Foarte bine. E un individ nesăbuit, un furios care nu a vrut o familie.

— Doar pe tine nu te-a vrut.

Madelaine se înfurie și mai tare la aflarea adevărului simplu.

— E adevărat, spuse încet. Pe mine nu m-a vrut, pe mine nu m-a iubit. Dar nici n-a vrut... Madelaine se uită la fiica ei, neștiind ce să-i spună, care adevăr.

— Pe mine? șopti Lina.

— Nu. Madelaine spuse astea abia auzit. N-a vrut să se maturizeze, să facă alegeri dure și sacrificii. Voia doar să se distreze, iar să fii părinte la șaptesprezece ani nu este prea distractiv.

Lina își desprinse privirea de cea a mamei ei și-și încrucișă brațele.

— Acum este adult, spuse cu încăpățânare. O să mă vrea.

Madelaine privi profilul fiicei sale, buzele care-i tremurau, obrazul palid, lacrimile care i se scurgeau nestingherite din ochi. Veni mai aproape și-și apropie palma fierbinte de obrazul ei rece.

— Aș fi vrut să te iubească, Lina, să dorească să te aibă, dar...

Lina se întoarse spre ea.

— Dar ce?

— Mi-e teamă, Lina. Asta este.

Ea clipi. O lacrimă i se rostogoli pe obraz.

— E violent?

— Nu, nici vorbă. Madelaine îi șterse lacrima cu

degetul. Este... egoist. Mă tem că-ți va frânge inima.

Lina continua s-o fixeze.

— Nu înțelegi, mamă? Deja îmi frânge inima.

Madelaine oftă, gândindu-se la toate promisiunile pe care le încălcase de-a lungul anilor – lucruri mărunte, o cină de la care lipsise, un film și cum se adăugaseră aducându-le la acest moment. Mamă și fiică ce se iubeau, se răneau reciproc și nu știau cum să schimbe asta.

— Știi că nu mă crezi, fetițo, murmură Madelaine. Dar aș vrea să fac ceea ce este mai bine.

— Aș vrea să te cred, mamă, spuse Lina.

Madelaine auzi cuvintele rostite cu calm și ele îi dădură o mică rază de speranță. Se gândise la multe feluri de a reacționa, dar în cele din urmă ajunsese doar la cuvinte goale, promisiuni făcute de o femeie care încălcase prea multe promisiuni.

În final spuse singurul lucru care conta:

— Te iubesc, Lina.

R Ochii Linei se umplură de lacrimi.

— Știi că mă iubești, mamă.

N-au fost vorbele pe care Madelaine ar fi vrut să le audă. N-au fost chiar deloc.

11

Când Madelaine intră în salon, Tom Grant stătea în capul oaselor și râdea de spusele soției.

— Bună dimineața, zise Madelaine, scoțându-i fișa și răsfoind cele mai recente analize. Totul pare bine. Astăzi

te scoatem de pe medicația IV, Tom. Și acele catetere, consideră-le scoase. Practic, te poți mișca liber.

El surâse.

— Când îmi pot vedea copiii? Joe s-a întors de la colegiu.

Madelaine se apropie de patul lui, verificând cele două mici dispozitive care îi ieșeau din piept. Se aflau acolo ca să monitorizeze bătăile și ritmul noii lui inimi. Când termină, se uită la Tom.

— Îmi pare rău, dar nu va fi posibil astăzi. Lui Tom îi pieri zâmbetul.

— E ceva rău?

— Joe este răcit și nu putem risca deocamdată. Susan oftă ușurată.

— O, Doamne, am crezut că sunt vești proaste. Madelaine o înțelese – primele zile după operație erau întotdeauna greu de depășit.

— Voi discuta eu cu Joe. Îl vom monitoriza îndeaproape zilele următoare. Poate pe luni... Lăsa cuvintele să moară de la sine, înainte de face o promisiune.

— A primit calificativul „foarte bine” trimestrul acesta, spuse Tom mândru, privindu-și soția.

Madelaine vru să spună ceva neconcludent – un răspuns obișnuit –, dar reuși să se controleze. Se apropie mai mult de pat. Cum ați reușit voi să creșteți copii atât de sănătoși, de fericiți?

— Norocul, răspunse Tom repede.

— Și săptămânile fără compromisuri, adăugă Susan

râzând.

Madeline se întoarse spre Susan.

— Ce vrei să spui?

— Când copiii erau în creștere, Tom lipsea mult de acasă cu serviciul sau era bolnav. Uneori, îmi smulgeam părul din cap. Datorită diferenței mari de vârstă dintre ei, copiii erau foarte diferiți. Mi-a trebuit mult ca să ajung să dețin controlul. Dar în cele din urmă am ajuns să creez săptămânile „fără compromisuri”. Începeam de luni prin a nu accepta cleveteli sau discuții din partea lor. Nu țipam, nu strigam: numai că pe un ton calm, îi făceam să înțeleagă că eu eram șeful. Uneori o săptămână era tot ce obțineam. După aceea, erau atât de plictisiți să respecte regulile, încât nu greșeau cu nimic. Femeia râse sigură pe sine. O săptămână bună fără compromisuri îi făcea să se țină de treabă șase luni sau cam așa. Apoi totul începea din nou.

— Adevărat?

— Desigur, mă trezeam uneori că discut cu un adolescent cu părul vopsit albastru. Dar trebuie să porți doar marile bătălii și să ignori lucrurile mici.

Madeline puse fișa medicală înapoi în suport și le zâmbi celor doi.

— Mai am saloane de vizitat. Ne vedem mâine.

Zâmbind, ieși din salon.

Săptămâni fără compromisuri. Suna oarecum promițător.

Lina se așezase pe locul pasagerului, ținându-și brațele încrucișate și bărbia în piept, în semn de răzvrătire. Lucrurile nu mergeau bine.

Îi aruncă mamei o privire pe furiș. Madelaine se așezase ca întotdeauna, dreaptă, cu bărbia ridicată, fixând drumul, cu mâinile în acea poziție», corectă pe volan.

Lina făcuse uz de toate șiretlicurile din arsenalul său în acea dimineață, ca să fie lăsată să meargă cu bicicleta la școală: țipase, o implorase, plecase furioasă din bucătărie și trântise ușa de la dormitor. Refuzase să ia micul dejun și să-și ia pachet la școală. La naiba, chiar plânsese.

Nimic din toate acestea nu mersese.

Era ca și cum un extraterestru ar fi invadat trupul mamei. Brusc, Madelaine devenise *doctorița Hillyard*. Rece, detașată, sigură pe sine. Nu mai era deloc mama pe care o cunoștea.

Lina nu știa cum să reacționeze, cum să se poarte. O înspăimânta această transformare. Ani de-a rândul, se fălise că deține controlul, că știe cum să-și manipuleze mama. Nu trebuia decât să plângă, la naiba, doar să stoarcă o lacrimă și obținea totul de la ea. Lina avusese întotdeauna voie să stea afară până târziu, să se întoarcă atunci când voia, să mănânce ce voia. O lacrimă ici și colo la momentul potrivit și mama se înmuia.

Până ieri.

Madelaine încetini la curbă și opri în parcare. Zgomotul blând al motorului umplea interiorul. Se întoarse.

— Te iau de aici la trei și jumătate.

Lina se zbârli când auzi ordinul. Devenea deja ridicol și jenant. Cum să-i spună lui Jett că nu mai merge la mall după ore? Că o lua mama de la școală, ca și cum ar mai fi fost copil?

— Mamă, furtul din magazin nu este un delict. Luminează-te. Jett mă aduce acasă după ce mergem la mall.

— Vin să te iau la trei și jumătate fix. Dacă nu ești aici, îl sun pe domnul Spencer.

— Și ce-o să-i spui? pufni Lina. Că ai o delincvență care nu se lasă luată de la școală?

— O să-i spun c-ai fugit.

Linei îi căzu fața.

— Mă vor trimite înapoi în detenție.

— Exact.

Lina își privi fix mama, simțindu-se în cădere liberă, fără să existe cineva care s-o prindă.

— I-ai lăsa să-mi facă asta?

— Nu am de ales, Lina. Trebuie să facem niște schimbări, noi două. Știi asta.

— Tu vrei să faci schimbări, mamă? Nu mă mai minți. Observă cu satisfacție că mama clipea repede. Faci totul doar din cauza lui, nu? spuse ea încet. Totul este legat de el. Din vina ta am furat din magazin. N-aș fi făcut-o, dacă mi-ai fi spus numele tatălui meu.

— Vin la trei și jumătate să te iau.

Lina simți cum o furie oarbă pune stăpânire pe ea. Cum îndrăznește mama să fie așa de calmă și de prozaică?... dar să se și comporte ca o mamă? Ceea ce observă o făcu pe Lina să-și piardă echilibrul, să devină confuză. Nu trebuia să fie așa: ea trebuia să obțină totul prin vechile ei șiretlicuri.

Își îndreptă rucsacul și deschise portiera. Se năpusti

afară din mașină și se mai întoarse o dată să se uite la mama ei.

— O să mă întorc acasă când o să am chef.

Madelaine o privi cu atâta detașare și răceală, încât Lina ar fi vrut să-i distrugă chipul acela perfect.

— În acest caz, transmite-i salutările mele domnului Spencer.

— Te urăsc, șuieră Lina.

— Păcat, spuse mama cu calm. Pentru că eu te iubesc. Apoi se aplecă și închise portiera.

Lina rămase pe loc atât de furioasă, încât tremura. Ar fi vrut să strige, să țipe sau să plângă. Ar fi vrut să lovească ceva. Dar tot ce putu face fu să-și urmărească mama plecând.

Madelaine intră într-unul din saloanele libere ale spitalului și se privi în oglinda de la baie. Arăta ca Sylvester Stallone la terminarea filmărilor primului *Rocky*.

Se uită la cearcănele de sub ochi și se încruntă. Păcat că Maybelline nu făcuse un fond de ten împotriva oboselii. Arăta de parcă n-ar fi dormit toată noaptea, ceea ce era adevărat. Acest mod de educație „fără compromisuri” era mai dur decât crezuse.

Procedase corect cu Lina. Pentru prima oară se purtase ca un părinte.

Și dacă Lina fugea de acasă? Cum va fi atunci, domnișoară Mama Anului? Vocea era a tatălui ei care tuna și fulgera mereu, era foarte autoritar, dar cuvintele îi aparțineau. Grija o ținuse trează noaptea întreagă, încercând să-și domolească muștrările de conștiință citind cărți despre

dragostea rece și calculată și alegerile care se fac greu în privința educației. Cuvintele experților erau reci și nu-i aduceau nicio alinare.

Ieși din baie și porni pe coridorul ce ducea la Terapie Intensivă. Când ajunse la salonul lui Angel, ciocăni încet și intră.

Nu-i veni să creadă ce văzu. Era întins pe pat și trăgea din țigară. O sticlă deschisă de tequila se afla pe noptieră.

Nici măcar nu avu decența să arboreze un aer vinovat. Îi aruncă un rânjel plin de sine, cu ochii împăienjeniți.

— O... a sosit patrula!

Întinse mâna spre sticlă și o lovi cu încheietura mâinii. Sticla se clătină și căzu, împrăștiind peste tot lichidul gălbui. Mirosul dulceag de tequila umplu încăperea. Stinse țigara pe noptiera de la capul patului.

Madelaine se înfurie. Luă sticla și o duse în baie, turnând restul de alcool în chiuvetă. Sticla căzu în coșul menajer cu pocnet puternic.

Se întoarse și intră înapoi în cameră.

— Ești cel mai egoist, cel mai egoist nemernic pe care l-am cunoscut.

— Este un mod de a strica o petrecere bună, doctore.

Ea simțea mirosul de țigară în încăperea, amintindu-și cu fiecare respirație că Angel era prea egoist să se schimbe, prea slab ca să ia cu adevărat hotărârea de a trăi. Chiar și aici, în răcoarea salonului de Terapie Intensivă, cu dispozitivele care șuierau și pufăiau în jurul lui, cu inima ținută în funcțiune de o mie de fire electrice, nici măcar aici nu găsea puterea să se schimbe. Ba chiar adusesese și în

spital acest stil de viață iresponsabilă.

— Ce naiba încerci să faci?

El începu să râdă, stins, sec, o amintire palidă a râsului pe care-l știa ea.

— O să mor de cancer.

Apoi, foarte încet, întoarse capul pe pernă și o privi cu ochi umezi. Dintr-odată, nu mai zâmbea. Părea bolnav, slăbit și distrus. Avea părul lipicios și nepieptănat. Cele două zile în care nu se bărbierise îi făcuseră barba să-i acopere bărbia și să-i întunece buza de sus. Chiar și ochii, acei ochi incredibil de verzi, păreau infinit de obosiți.

Mai văzuse chipul acesta de mii de ori în cariera ei. Uneori, ochii erau albaștri, alteori căprui, sau verzi, dar întotdeauna apoși și cu privirea obosită.

Era pe moarte.

Mânia dispăru la fel de brusc precum apăruse. Se apropie de pat și-și trase un scaun.

— Oh, Angel, îi spuse blând, clătinând din cap și oftând adânc.

— Nu-mi face asta, spuse el cu o voce îngreunată de Demerol. Eu... nu...

Răsuflarea zgomotoasă părea că-i aspiră cuvintele. Ea trebui să se apropie mai mult ca să-l audă.

— Ce este?

El o privi, dar și tristețea din privirea lui i se păru prea greu de suportat.

— Nu știu ce altceva să fac.

Madelaine sesiză teama, nesiguranța și cu toate că nu voia să se lase impresionată, se trezi atrasă de el. Îi atinse

obrazul aspru, nebărbierit.

— E bine să te temi.

— Cine spune că mă tem?

Ea îi zâmbi cu blândețe.

— Nu mă mai poți păcăli.

El se mișcă puțin, dar imediat gemu de durere. Cu o grimasă, trase telecomanda patului în poală și apăsă pe buton. *Un clic, un scrâșnet* și patul se ridică. Respirând greu, se uită la Madelaine.

— Ce înseamnă asta?

Ea fu surprinsă de intimitatea întrebării. Pentru o secundă, își aminti atât de multe despre ei, lucruri mărunte, momente scurte, cuvinte pe care și le spusese, promisiuni făcute la miezul nopții. *Până te-am cunoscut, Mad, voiam să mor...*

Și răspunsul ei fu naiv și temător:

— *Nu spune asta, Angel, nu zice asta niciodată.*

— Ce vrei să spui? pretinse el.

Ea renunță la amintiri și-l privi lung.

— Când eram copii, îmi spuneai mereu c-ai fi vrut să mori.

O pauză lungă, și ea nici nu realizează că aștepta răspunsul lui până ce el spuse:

— Asta a fost cu mult timp în urmă.

Realiză cât de diferiți fuseseră, cum, cu timpul, aceleași cuvinte căpătaseră sensuri diferite. Tânără fiind, dorința lui de a muri i se păruse romantică, sălbatică, o mânușă pe care doar ea putea s-o ridice.

Dar gata: acum vedea cuvintele așa cum erau, egoiste și

prostești. Și o risipă, risipă adevărată.

— Ești un laș, Angel DeMarco, așa ai fost întotdeauna.

— Du-te dracului!

— Dă-i înainte, înjură-mă. Asta nu schimbă faptul că ți-e frică să trăiești.

Lui Angel îi sclipiră ochii. Monitorul inimii emise un avertisment.

— Nu te mai face că mă cunoști. Nu este așa.

— Știu cum ai fost odinioară, Angel, și sincer nu văd că te-ai schimbat prea mult. Niciodată n-ai știut să faci un compromis. Ai știut doar să fugi. Ei, și ai tot fugit, ai băut și te-ai ascuns. Și ai sfârșit aici, chiar aici unde ai început.

El o fixă mult timp până când mânia pieri din ochii săi și fu înlocuită de resemnare și epuizare, în final vorbi și când o făcu, vocea îi era stinsă.

— Nu știu cum să mă schimb.

În momentul acela ea simți ceva care o surprinse, o legătură bruscă cu acest bărbat, de parcă trecutul nu murise, iar ea nu-l văzuse ieșind din viața ei pe o Harley Davidson nou-nouță. Își aminti în clipa aceea de ce îl iubise și cum îl iubise, acele breșe din armura lui, care o atrăseseră, vulnerabilitatea pe care o văzuse întotdeauna în ochii lui. Se gândi cât se asemănaseră odinioară.

— Știu cât este de greu să te schimbi cu adevărat. Dar te-ai întors acasă acum, iar asta trebuie să însemne ceva. Francis este aici; știu cât de mult te iubește și cât vrea să te ajute. Ești acasă, Angel. Poate că dacă te uiți în jur, vei găsi un motiv ca să trăiești.

El schiță un zâmbet.

— Parcă Thomas Wolfe a spus: „Nu te mai poți întoarce niciodată acasă cu adevărat.”

— Nu știu, spuse ea încet, privindu-l intens. Casa este parte din noi. Este în cicatricile pe care le avem în coate și în genunchi, în amintirile care răzbat la suprafață când dormim. Nu cred că le poți părăsi cu adevărat.

El vru să-i răspundă, dar înainte de a putea să vorbească se auzi pagerul lui Madelaine. Era un mesaj de la Allenford. Întinse mâna imediat spre receptorul de la capul patului și formă centrala. Chris ridică receptorul la primul apel.

— Allenford.

— Salut, Chris, spuse Madelaine. Ce este?

— DeMarco. Cred că avem o inimă.

Angel avusese impresia că înțelegea ce este teama. Știa cum este să-ți transpire palmele, acel ghem din stomac care se încorda cu fiecare respirație, gustul metalic de pe limbă. Odată, aproape că luase supradoză de droguri și se trezise în camera de salvare cu o duzină de fețe privindu-l, dar și atunci fusese ceva ce nu se putea compara cu asta.

Teama era o prezență vie care trăia în interiorul lui, îi zbârlea pielea, se insinuase în pori, în suflet, și se materializa în picături sărate de sudoare.

Închise ochii și văzu imediat că era o greșeală.

Imaginile erau acolo, așteptând în întuneric ca niște spectre macabre – accidentul care-i va aduce lui viață, donatorul care nu va mai deschide ochii vreodată, care nu-i va mai zâmbi soției sale, nu-și va mai îmbrățișa copiii. Văzu sângele... al său, al donatorului, amestecul

celor două...

Se răsuci ușor pe patul îngust, cu mâinile apucând ca o gheară barele metalice calde. Un geamăt îi scăpă din gât și oftă. Încet, deschise ochii și privi înainte fără a vedea ceva, până când tavanul alb se estompă în armături argintii, fluorescente.

Ar fi vrut să se roage, *avea nevoie* s-o facă, dar trecuse prea mult timp și știa că nu-l va asculta nimeni. O, știa că ar putea primi iertarea de la un preot, de fapt, de la propriul său frate, dar ar fi fost prea ușor, mult prea ușor. Nu putea crede într-un Dumnezeu care era atât de iertător. Știa că merită suferința.

Și suferea. Dumnezeule, nu se temuse așa de tare niciodată în viață.

— Angel?

Auzi vocea guturală a lui Madelaine și pentru o secundă își aminti tot, fiecare clipă în care fuseseră împreună, fiecare atingere. Amintirile aduseră sentimentul dureros, dulce-amar al pierderii. Se întrebă brusc cum ar fi fost dacă ar fi apucat pe alt drum, dacă n-ar fi fugit de viață.

Încet, cu durere, își întoarse capul ca s-o privească.

Ea stătea în cadrul ușii, cu mâna subțire, albă pe toc. Ca întotdeauna, stătea perfect dreaptă, cu bărbia un pic cam sus, părul pieptănat cu grijă, o serie de bucle castaniu-aurii înconjurându-i fața.

El ar fi vrut să-i zâmbească mândru, de parcă nimic din toate astea n-ar fi contat și încercă:

— Bună, doctore.

— Bună, Angel. Ești pregătit?

El o privea atât de intens, încât ei îi trebui o secundă să înregistreze cuvintele. Când o făcu, ele o loviră cu forța unui pumn.

— Gata? murmură el, știind cât de patetic suna. Mințea, stând în acel pat, bărbierit de la bărbie până la glezne, cu pielea colorată de soluțiile antiseptice, cu venele pătrunse de multe ace intravenoase, cu părul acoperit de o bonetă de hârtie.

Urma să moară acum și aici cu pieptul deschis, cu inima bătând pentru ultima oară în mâinile înmănușate ale altui bărbat.

Madelaine lăsa ușa să se închidă în urma ei, se îndreptă repede spre pat și se așeză lângă el.

— Doctorul Allenford este în drum spre Tacoma, să verifice inima donatorului.

Inima donatorului.

Cuvintele îi reverberară prin craniu, transmițând ecouri repetate. *O inimă scoasă dintr-un piept, o alta introdusă în piept.*

— Nu știu dacă pot să fac asta, Mad, spuse el blând.

Se aplecă spre el, iar atingerea ei fu rece și reconfortantă pe obrazul lui umed.

— N-ai avut niciodată prea multă încredere în tine, îi spuse ea cu un zâmbet care apăru și dispăru atât de rapid, încât se întrebă dacă existase.

El începu să râdă și termină într-o tuse puternică.

— Când zaci așteptând să mori, ai tendința să te întrebi ce semnificație are viața ta.

Alt zâmbet mai blând, mai lung.

— Nu-mi spune că ai început să filosofezi.

El ar fi vrut să-i zâmbească, dar nu avea resursele necesare. Avea doar teama aceea care se accentua tot mai tare și singurătatea.

— Nu fi așa de mirată. Aproape m-am calificat pentru *Jeopardy* în 1986. Am pierdut doar la moralitate.

— Așa trebuia.

El redeveni serios.

— Viața mea nu înseamnă mai nimic, Mad.

— Viața este așa cum ți-o faci, Angel. Poate... după operație vei avea altă viață, una diferită.

— Viața este așa cum ți-o faci, repetă el, simțind o neașteptată amărăciune. Amărăciunea îl părăsi și fără ea simți din nou că-i este rece. Da, ai dreptate, fu de acord uitându-se la ea, văzând pentru prima oară acele dungi mici care păreau două paranteze în colțurile gurii ei. Conștientă de asta, își netezi o șuviță inexistentă de pe frunte și el observă că-i lipsea un nasture de la manșeta halatului.

O făcea să pară atât de umană acea mică șuviță pe fondul bluzei impecabile de mătase.

— N-ar fi trebuit să te părăsesc, cum am făcut. El rosti cuvintele ca și cum n-ar fi avut semnificație, dar surprinzător, aveau. Chiar dacă scuza lui a fost lamentabilă și meschină și mult prea târzie, se simțise bine s-o recunoască. Își petrecuse viața fugind de o decizie proastă, de parcă ar fi putut s-o schimbe sau s-o depășească. De la zeci de telefoane publice din oraș pe

care nici nu și le mai amintea, îi sunase pe Madelaine și pe Francis, formase numerele și ascultase cum telefonul sună intermitent. Dar întotdeauna închisese înainte ca ei să-i răspundă.

Ce ar fi putut să le spună?

Dar el continuase s-o facă, până când numerele pe care le avea pentru ei fuseseră deconectate.

— Asta a fost demult, Angel.

— Uneori pare o veșnicie. Alteori mi se pare c-a fost ieri. Oricum, îmi dau seama că nu mai contează, dar am vrut să știi. Trebuia să-l înfrunt pe Alex alături de tine.

Ea tresări. El observă cum îi pieri culoarea din obraji, lăsându-i chipul pământiu, apoi alb ca o coală de hârtie.

Îi văzu durerea din priviri și se simți ca un nemernic. Desigur, nu mai voia să se gândească la asta.

— Iartă-mă, îi șopti.

Telefonul ei sună cu semnale scurte în acea tăcere încordată. Ea îl luă absentă, îl opri, apoi ridică receptorul din rezerva lui. După ce formă numărul, îl ceru pe doctorul Allenford. Vorbi câteva cuvinte cu calm, apoi închise.

El știe după chipul ei că era ceva rău.

— Ce-a fost?

Ea își acoperi ochii cu mâna, apoi încet și-o retrase și se uită la Angel.

— Nu este bine. Inima nu era în formă prea bună. Îmi pare rău.

— Nu mai fac operația? El încercă să tragă aer în piept mai profund, dar nu putu și se auzi cum șuieră. Eu...

Înainte de a apuca să rostească vorbele, simți că i se blochează inima. Durerea îi explodează în piept. Încercă să respire, dar nu reuși.

Mor, se gândi brusc și știu că așa era. Întinse mâna orbește.

Madelaine îl luă de mână și-l strânse. Abia deslușit o auzi cum apasă un buton, apoi cum strigă. *Cod albastru cardiac ICU 264 vest. Stat. Aduceți targa.* Apoi îi simți mâinile pe piept, cum desfac halatul de bumbac.

Nu muri aici cu mine, Angel. La naiba cu tine, nu-mi muri în brațe.

Îi auzi vocea prin ceața din mintea sa, cu toate că durerea îi sfredelea pieptul, rupându-i mușchii. Voia să-i răspundă, dar nu putea.

Durerea se amplifică, se transformă în foc și-i explodează în inimă.

12

Ploaia răpăia pe străzile orașului, împrôșcând peretele de beton al clădirii vecine, formând băltoace în găurile din asfalt. Madelaine stătea la fereastră, uitându-se la cenușiul cețos al orașului, la două etaje sub ea. Acolo jos era o zi obișnuită de octombrie. Nimic diferit, nimic nou.

Semaforul de pe strada Madison clipea de la roșu la verde, la galben. Umbre multicolore se mișcau pe trotuarele netede. Mașinile porneau, se opreau și luau curba, dispărând dincolo de crengile verzi ale copacilor din vecini.

Viața continua.

Dar nu și pentru Madelaine. Chiar și acum, când privea imagini pe care le văzuse de un milion de ori, remarcă lucruri pe care nu le observase înainte. Văzu cum porumbeii de pe pervaz stăteau pereche, gungurind drăgăstos, cum frunzele care erau suflate de vânt și se lipeau de geam aveau diferite culori – roșu, verde, auriu și maro –, cum lumina soarelui străbătea printre nori, o sulită galbenă, care părea să vină chiar din rai.

Încet, se întoarce de la fereastră și se îndreaptă spre pat.

Angel era nemișcat, cu pielea pământie și buzele albe, ca de cretă. Respira, în sfârșit, fără ajutorul ventilatorului. Lângă el, monitorul cardiac înregistra, ilustrând secundă de secundă activitatea unei inimi care murea.

Murea. Murise.

Luă acea foaie îngustă de hârtie și studie graficul cu bătăile inimii, apoi se aplecă asupra lui și-i îndepărtă suvița căzută pe fruntea umedă. *Haide, Angel, revino. Revino.*

Pleoapele lui fluturară încet, dar nu se trezi.

Ea îi apăsă obrazul cu mâna și închise ochii, încet, amintirile reveniră. Își aminti ziua în care îl cunoscuse pe Angel DeMarco. Sfioasa puștoaică și rebelul.

În acea primă zi, n-a însemnat nimic pentru el: știuse asta. Vedea că are un zâmbet fals, cam prea calculat să însemne că o primea bine.

Da, ea văzuse de la început că fusese o minciună, dar nu-i păsase. Chiar și un zâmbet» simulat reprezenta mai mult decât era ea obișnuită și dacă-și închidea ochii și-i

asculta cuvintele, totul era așa de dureros de dulce...

Deși trecuse atâta timp, știu ce s-a întâmplat în momentul când el i-a zâmbit prima oară. Ea fusese disperat de singură și niciodată nu-i trecuse prin minte că cineva i-ar putea zâmbi cu afecțiune reală. Tatăl ei călcase în picioare fragila ei considerație de sine, până când ea ajunsese să se mulțumească cu prea puțin.

Angel venise la ea când se eliberase, îi întinsese mâna și-i șoptise: „Vino cu mine...”

Chiar și acum, deși trecuseră atâția ani, amintirea o străbătu ca un fior. Se temuse să-i întindă mâna, dar și mai tare se temuse să nu i-o întindă, așa că rămăsese acolo, paralizată de propria incapacitate de a decide.

Vino cu mine...

Când el i-a spus-o a doua oară, a fost ca un dar. Ea a simțit cum roșește, apoi cum se răcește. Cuvintele îi bolboroseau în gât și se strecurau afară nerostite, într-un râs amuzant.

Ea știuse că el îi va întoarce spatele dezgustat și că va dispărea din viața ei cu aceeași pală de vânt care-l adusese și panica provocată de această înțelegere îi făcuse inima să bată în piept și gâtul să i se usuce. Dar el nu făcuse nicio mișcare, rămăsese acolo cu mâna întinsă spre ea. O privise cu adevărat de data asta și pentru o secundă zâmbetul acela fals dispăruse, locul lui fiind luat de unul adevărat. Ea știuse în clipa aceea că ar face orice, orice să-l vadă zâmbindu-i ca atunci...

Angel tuși și zgomotul îi atrase atenția lui Madelaine. Se uită în jos, la el.

El clipi, apoi tuși din nou. Îl așteptase să se trezească,

dar văzând că n-o face trăsese un scaun și se așezase lângă el, citind în liniște un pasaj din *The Hobbit* pe care-l începuse cu o oră în urmă.

Pe la jumătatea celui de-al doilea capitol, el deschise ochii. Ea așteptă fără să realizeze măcar că-și ținea respirația. Închise cartea și o puse pe noptieră.

— O să mor, nu? El îi aruncă un zâmbet echivoc, fugar, și pentru câteva secunde redeveni vechiul Angel, iar ea, fata care-l iubise din toată inima.

— Nu mă pot opri să cred în miracole, îi răspunse ea încet, știind că nu era răspunsul pe care și-l dorea el, conștientă că nu avea ce altceva să-i răspundă.

— Vorbește-mi de acest miracol, îi spuse el, spune-mi despre viața cu inima altuia. Cum va fi?

El rosti cuvintele cu ușurință, de parcă i-ar fi cerut o poveste înainte de culcare, dar ea văzu adevărul în ochii lui, teama pe care-i cerea s-o stingă. Nu voia o poveste de culcare, ci dorea ceva de care să se agațe în întunericul durerii sale, un motiv în care să continue să creadă.

Ea veni mai aproape de pat.

— Am avut un astfel de pacient cândva, îl chema Robert, și a venit la noi în aceeași stare ca tine. A așteptat patru luni un donator și când în sfârșit s-a găsit unul, aproape că nu mai voia să facă operația. Probabil n-ar mai fi făcut-o, dacă n-ar fi insistat soția lui. Zâmbi. După aceea, s-a mutat înapoi, în micul său oraș Oregon, și n-am mai auzit de el timp de doi ani. Într-o zi, a venit să mă vadă și și-a adus și fetița nou-născută. Au numit-o Madelaine Allenford Hartford.

Angel începu să vorbească abia după un minut și când o făcu, avu o voce răgușită și groasă, aspră.

— Cum va fi în realitate?

Întrebarea lui simplă o duru. El crezuse că va fi ca în povești, că finalurile de acest gen erau pentru cei care credeau în ele.

— Vei lua medicamente tot restul vieții. Va trebui să ai o dietă sănătoasă pentru inimă și vei face sport. Milioane de californieni trăiesc astfel, pentru că așa doresc. Încercă să-i zâmbească, dar ajunse la concluzia că nu putea. Se aplecă mai mult spre el, permițându-și să-i îndepărteze șuvițele umede de pe ochi. Dar vei trăi, Angel. Poți să mai joci în filme, să ai accese de furie, să fii mai mult decât îți poți imagina. Tot ce contează în viață vei putea avea.

— Copii?

Ei îi trebui o secundă să-i răspundă.

— Ți-ai dorit copii, Angel?

El îi aruncă un zâmbet neexprimat și de privirea sa.

— Te rog, nu vorbi despre mine la timpul trecut. Sunt extrem de sensibil. Lăsa tăcerea să se strecoare între ei, înainte de a-i da un răspuns final. Mda, am vrut copii... cândva. Uneori mă miram dacă... obișnuiam să mă imaginez jucând mingea cu un băiețel blond, într-o seară de toamnă. Desigur, acum...

Madelaine simțea că nu mai poate să respire. Tăcerea se instalase între ei, prelungindu-se nefiresc.

Madelaine îi spuse în cele din urmă:

— Nu-ți face asta.

El își întoarse privirea, fixând un loc aflat la stânga

capului ei.

— Data viitoare. Vocea lui deveni un murmur aspru. Data viitoare să nu mă mai salvezi. Nu vreau să... Strânse din ochi, dar nu înainte ca ea să-i vadă lacrimile strălucind. Nu așa...

Și în momentul acela multe lucruri reveniră la locul lor. Ea îl privi, amintindu-și și uitând totul cât ai trage aer în piept o dată. Acest bărbat pe care-l iubise cândva suferea și chiar dacă nu știa asta, nu voia să admită, ajunsese la ea așa cum își dorise dintotdeauna în secret. O parte din el conta pe fosta adolescentă, să-i pese din nou de el.

Era din nou Angel, băiatul care o luase de mână și-i arătase o lume cu totul nouă, băiatul care plânsese, spunându-i c-o iubește.

Acest bărbat cu visele sale secrete despre un fiu pe care nu-l avusese și care admitea că este înfrânt, era un om pe care se va putea baza, poate...

Sări în picioare și se depărta de patul lui. Mușcându-și unghiile, se duse la fereastră și privi afară, urmărind cum cădea ploaia ca de argint.

Se temea de propriile-i emoții, se temea de ceea ce simțea în loc să se gândească, și de fiecare dată când făcuse asta în viața ei o costase scump.

— Știi, Mad... Vocea lui ajunse greu la ea. Aproape împotriva voinței sale se întoarse cu fața spre el.

Stătea întins acolo, slăbit și distrus.

— Amintirea ta nu mi-a dat pace tot timpul ăsta, murmură el, încercând să-i zâmbească.

Ea observă emoția chinuitoare din ochii lui, regretul și

mâhnirea, și-și dădu seama că propria ei teamă nu însemna nimic în comparație cu a lui. Avea nevoie de ea acum, nevoie mai mare decât avusese de acea fată de șaisprezece ani, iar ea trebuia să fie puternică. Să facă față temerii că va fi abandonată și să procedeze așa cum trebuia.

— Nu poți muri acum, Angel, îi spuse blând și atât de încet, încât se întrebă dacă el o poate auzi. Înghiți în sec, simțindu-se ca și cum ar fi mers pe o margine îngustă, instabilă, fără cale de întoarcere. Nu-l putea lăsa pe Angel să moară fără să-i dea acel dar care să-l facă să mai creadă în basme.

El îi oferii o rămășiță a aceluia zâmbet pentru care devenise celebru.

— Stai să mă vezi.

Ea își retrase mâna și se uită lung la el.

— Dacă mori, fiica ta nu te va ierta niciodată.

Probabil era vina medicamentelor. Nu putea să audă ceea ce tocmai auzise.

Fiica ta.

Cuvintele i se înfipseră adânc în inimă. Pentru o fracțiune de secundă simți licărirea unei speranțe albe, pure.

— Scuze, Mad. Nu mai știu despre ce vorbeam.

— Am spus că ai o fiică.

— Asta este o glumă? murmură el.

I se păru că vede lucind o lacrimă în ochii ei. Ea clătină încet din cap.

— Crezi că aş fi atât de crudă?

— Nu. Dar... se opri, neștiind ce să spună sau să simtă. O fiică, spuse el încet, încercând să asimileze informația.

O fiică. Strânse pleoapele.

Madelaine îi ascunsese acest adevăr, îi ascunsese fiica de parcă el n-ar fi avut dreptul să știe de existența ei. Știuse că Angel își imaginase că avortase și-l lăsase să creadă asta, îl lăsase să-și trăiască viața, fără măcar să știe că este părinte.

— Cățea, șuieră el.

Furia îi lăsă un gust amar în gură, iar el vru să-i adreseze vorbe dure, s-o facă să se simtă la fel de trădată și de rănită, cum se simțea el în clipa aceea.

Se bucură când ea tresări. Apoi, fără o vorbă, duse mâna la poșetă și scoase de acolo un portmoneu negru, din piele. Deschizându-l, scoase o fotografie și i-o întinse.

Pentru o secundă, mâinile lui tremurară atât de tare, încât nu putu să se concentreze asupra pozei, închise ochii, concentrându-se pe respirație, ignorând bătăile desperecheate ale inimii sale distruse. Apoi, foarte încet, deschise ochii. Fata care îl privea din fotografie era ca o oglindă.

Fiica sa.

Era atât de tânără, cu acei ochi albaștri electrizanți, cu părul negru. Zâmbetul ei îi era atât de cunoscut, de deschis și de fermecător. Era îmbrăcată în negru, cu un frac bărbătesc peste» maiou și câteva inele negre în fiecare ureche. Era o oarecare sfidare în privirea ei, care îl făcu pe Angel să simtă ca și cum ar fi cunoscut-o.

Nu putea da drumul fotografiei. O ținu, mângâind

suprafața poroasă, de parcă atingând fotografia putea oarecum să cunoască fata. Fiica sa.

Încet, furia păli, coagulată în stânca dură a regretului. Desigur, Madelaine păstrase acest secret, dar ce altceva putuse să facă? Ce opțiune îi oferise el?

— Îmi pare rău, șopti el. Nu am dreptul...

— Nu, spuse ea pe un ton ascuțit, nu ai dreptul...

— M-am gândit că... Descoperi că nu poate rosti vorbele.

— Ea încuviință.

— Știu. Ai crezut c-am făcut avort. Tata n-a mai avut răbdare să-mi spună ce reacție ai avut.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

Ea îi evită privirea, acoperindu-și gura cu mâna pentru mult timp. El știa cât de dureros era momentul acela pentru ea. Ar fi vrut s-o atingă, să-i spună că totul este în ordine, că o înțelege, dar n-o putea face. Nu înțelegea nimic.

— A trecut mult de atunci, spuse Madelaine într-un târziu. După ce ai plecat, Alex a lansat atacul. Zâmbi obosită. *N-o să faci copilul slinosului ăluia, m-ai înțeles?* Ea imită perfect vocea puternică a lui Alex. M-a încuiat trei zile în camera mea. Te-am așteptat... îi zâmbi din obișnuință. Când am văzut Harley-ul, am știut ce-ai făcut.

— Mad...

Ea își îndepărtă o șuviță imaginară de pe frunte și continuă fără să se uite la el:

— Alex a decretat că trebuie să avortez și că *nu vom mai discuta despre această rușine*. Trase aer în piept tremurând.

Am fost de acord. Ce puteam face altceva, unde mă puteam duce?

Ea înghiți cu putere și-și privi propriile mâini.

— Am urcat în limuzină și l-am lăsat pe șofer să mă ducă la cabinetul doctorului cu care Alex stabilise un consult. Eram gata să fac ce-mi ceruse, să-l las să decidă ce era bine pentru mine. Scutură din cap. Nu mi-a mai păsat de nimic.

El o urmări cum se prăbușește, fără să spună nimic o vreme. Apoi, încet, se îndreptă, ridicându-și bărbia. Știa că ea ducea o bătălie dureroasă și lupta în singurul fel în care știa s-o facă, așa cum o învățase Alex.

După alte câteva secunde, ea continuă abătută:

— Totul s-a schimbat când am ajuns la clinică. Se înfioră privind îngândurată peretele cenușiu. Acea clădire rece de cărămidă... canapelele galbene pe care stăteau fete ca mine. Îmi amintesc cum am sărit când am fost strigată. M-am dus după asistentă în sala de examinare și m-am dezbrăcat. Mi-am pus acel halat de spital de bumbac și m-am urcat pe masa acoperită cu hârtie.

Ea se cutremură din nou.

— M-am uitat la acele instrumente și m-am gândit la ce urma să mi se facă mie și copilului meu... copilului nostru și n-am putut s-o fac.

El îi resimți durerea ca pe un pumnal, care îl răni cumplit de tare.

— Dumnezeuule, Mad...

— M-am îmbrăcat și am ieșit. Limuzina aștepta la bordură, dar eu știam că nu există cale de întoarcere. Alex

mi-o spusese foarte clar. Nu puteam decât să-i fac pe plac lui – marele și nemulțumitul Alexander Hillyard – decât avortând. Așa că am sunat singura persoană la care m-aș fi putut gândi.

Angel știu despre cine era vorba, înainte ca ea să rostească numele.

— Francis. Ea zâmbi când îi pronunță numele. Ți amintești cum era el pe atunci. Optsprezece ani. Timid, studios. Tocmai începuse seminarul. Dar a venit pentru mine în ziua aceea și în cele care au urmat. Ne-a salvat pe amândouă. Ea surâse cam fără convingere. Nu mi-a pus întrebări, n-a spus decât: *Hei, Maddy, nu ești unde ar trebui.* M-a instalat într-o casă pentru adolescentele însărcinate, unde mi-a plăcut. N-am cunoscut alți copii de vârsta mea, n-am avut alți prieteni în afară de tine și am învățat multe. Îmi luasem deja diploma de liceu, așa că am început colegiul la șaisprezece ani. Slavă Domnului, mama mi-a lăsat niște bani din care am acoperit cheltuielile. Am muncit zi și noapte să fac Facultatea de Medicină.

Angel închise ochii. Își imagina fiecare clipă a vieții ei, cum Francis fusese mereu de ajutor, un adăpost pentru fiecare furtună. Nu ca el, care nu rămăsese niciodată alături de cineva sau de ceva.

— O cheamă Angelina Francesca Hillyard. Îi spun Lina. *Îi spun Lina.* Brusc, fata din fotografie cu chipul lui devenise o persoană. Nu mai era un cuvânt imaginar, ci o persoană vie, reală. O fiică care va dori ceva de la tatăl ei. O mulțime de lucruri.

Panica i se strecură în suflet, răsucindu-i-l.

— Știe de mine?

— Nu.

El oftă ușurat.

— Slavă Domnului!

— Spuneai că visezi un băiețel...

— Vise, spuse el posomorât, uitându-se în tavan. Simțea că este pe drumul greșit, că nu face ce trebuie, dar, ca întotdeauna, nu putea schimba lucrurile. Nu voia cu adevărat. Se simțea gol în suflet, vlăguit de dezvăluirea ei și de propria-i teamă. Am spus că visam la un băiețel, dar... pentru o secundă nu putu să continue. În cele din urmă înghiți cu putere și se uită la ea. Vedea durerea din ochii ei, știa ce-i făcea chiar în acel moment și deși regreta, nu avea ce naiba să facă pentru a schimba lucrurile. Vorbe de om pe moarte, Mad. Asta nu este un vis real. Este milă, regret. Minciună. Este ca și cum ai trece înaintea de moarte la catolicism, doar așa... Nu înseamnă nimic.

Ea pălise.

— Ce tot spui?

Dumnezeule, îl durea s-o dezamăgească așa, să se dezamăgească așa. Nu era demn să fie tată. Nu merita un dar ca acesta.

— De ce mi-ai spus de ea, Mad? De ce?

— Am considerat că ai nevoie de un motiv să te agăți de viață. Am crezut că Lina va fi acela.

— Nu, spuse el, realizând că aproape țipa. Ce se presupune că ar trebui să fac, Mad, să joc rolul tatălui pe patul de moarte, pentru o adolescentă de șaisprezece ani, pe care n-am văzut-o niciodată? Asta ai crezut – că vei

aduce un copil străin în camera mea, că o s-o îmbrățișez, o s-o sărut și o să mor fericit? Că ea ar putea urmări cum îmi dau ultima suflare simțindu-se *fericită* că m-a cunoscut?

— Nu. Cuvântul sună aspru. Am crezut că... Clătină din cap. Nu știu ce am crezut.

— Ai avut dreptate să nu mă cauți atâția ani. Oftă, relevându-i-se brusc adevărul despre sine, adevăr pe care-l ura. Ea n-ar fi făcut diferența, Mad. Aș fi părăsit-o, așa cum am făcut și cu tine. Asta știu să fac.

— Dar acum...

— Nu vreau s-o cunosc, Mad.

Ea trase aer în piept repede.

— Nu spune asta. Are nevoie de tine.

— Tocmai de asta nu vreau s-o cunosc. O rugă din priviri să-l înțeleagă. Tu mă cunoști, Mad. Chiar dacă voi trăi, ceea ce nu se va întâmpla, nu am ce să-i ofer fetei. Voi fi pasionat de ea câteva zile, poate o lună, apoi strălucirea ei va păli. Voi simți nevoia să dispar și o voi un că mă reține aici. Amărăciunea îi marcă vocea. Și apoi, într-o zi, voi dispărea.

— Dar...

El întinse mâna spre ea atingând-o. Ea se aplecă, lăsând ca degetele lui să-i cuprindă bărbia.

— Îi voi frânge inima, Mad. Nu contează dacă trăiesc sau mor, oricum o voi dezamăgi. Dac-o iubești, ferește-o de mine.

Ea îl privi și în adâncul ochilor ei se văzu durerea pe care el i-o provocase și altceva, ceva ce nu putea numi. Ea continua să-l fixeze cu privirea, fără să spună ceva și pe

măsură ce minutele treceau, el începu să se simtă stânjenit. Citi în ochii ei o așteptare care-i destabiliza încrederea de sine și-l făcea și mai confuz.

— Nu mă privi așa, spuse el.

— Cum?

— Ca și cum ai ști că mă voi răzgândi.

— O vei face. Vocea ei tremură un pic, dezmințită de convingerea din glasul ei. Apoi adăugă mai blând: Va trebui s-o faci.

Așezată la biroul ei, Madelaine privea fotografia Linei. Ceasul din cristal cu înflorituri anunța trecerea minutelor cu un ticăit ușor: *tic, tic, tic...*

Închise ochii și oftă. Chiar și acum, la o oră după ce-l văzuse pe Angel, nu putea să creadă că-i spusese adevărul despre Lina.

O, Francis, se gândi, unde ești? Am nevoie de tine chiar acum...

Se răsuci cu scaunul și privi pe fereastră. Straturile înghesuite de plante păreau că se contopesc într-o ceață verzuie. Fusese atât de surprinsă de visul lui Angel rostit cu voce tare despre băiețelul cu care se juca cu mingea. O parte din ea fusese speriată de întorsătura pe care o luase conversația, dar o alta, ascunsă, despre care nu știuse că există, tresărise, auzind ce gândise el despre copilul lor. Și brusc, simțise nevoia să-i spună despre Lina, dorise să ridice capacul secretului pe care-l ținuse doar pentru ea atâta timp. Voia să ajungă din nou la acel tânăr pe care-l iubise cândva, să-l ia de mână, să meargă alături de el... râzând ca în vremurile bune.

Se surprinse retrăind toate acestea în gând, întorcându-se la trecutul pe care încercase din greu să-l uite...

Într-o seară toridă de august, realizase că era însărcinată. La început, fusese fericită. Ea și Angel depănaseră atâtea vise la lumina lunii, se căsătoreau, aveau copii și niciunul nu mai era vreodată singur, pierdut, nu se mai temea de ceva.

Dar când îi spusese despre copil, nu fusese așa cum își imaginase. Își amintea că se afla în acea rulotă oribilă, inhalând mirosul de țigară al mamei lui, când îi destăinuisese secretul.

O, el spusese ce trebuia, îi spusese c-o iubea, că va fi alături de ea, dar observase acea privire în ochii lui, natura lui sălbatică, teama. Nu voia copilul, nu era pregătit pentru el, și după acea privire din acea secundă când cercetase sufletul lui și văzuse adevărul, nu mai crezuse în cuvintele lui.

Nici ea, nici el nu știuseră ce să facă după asta. Ea avea șaisprezece ani, el șaptesprezece, și se credeau nemuritori, credeau că dragostea îi poate proteja de tot ce este urât în lume.

Dar acea urâțime își făcu simțită prezența.

Când Alexander Hillyard descoperi că perfecta sa fiică era însărcinată, aproape că-și pierdu mințile. O încuie în camera ei și blocă ferestrele cu bare groase, negre de fier. Nici lacrimile, nici rugămintele ei nu-l mișcară. Decretă că va trebui să avorteze și că nu vor mai vorbi vreodată de imprudența ei. Nu va permite ca *asta* să-i distrugă viitorul.

Așteptase zile întregi în acea cameră rece, impecabil

mobilită, ghemuită la fereastră, privind afară, așteptând ca Angel să vină după ea.

În cele din urmă îl văzu, o umbră subțire aflată în perimetrul proprietății lor. Se aruncase asupra ferestrei, se apucase cu degetele de bare, îl strigase. Dar el n-o auzise. Îl urmări cum merge pe aleea pavată cu cărămizi și apoi dispare în casă. Se ghemuise la ușa încuiată, ascultând disperată să-i audă pașii.

Pași care nu veniră.

Cincisprezece minute mai târziu – cel mai lung sfert de oră din viața ei –, el părăsi casa. Ea se împleticise înapoi spre fereastră și-și lipise fața de geam. La poartă, el se întorsese, cercetând cu privirea fațada casei.

Privirile li s-au întâlnit și încet, foarte încet, el a clătinat din cap, apoi s-a întors și a plecat. Ea crezuse c-a văzut lacrimi pe obrajii lui, dar se poate să fi fost doar ploaia, n-a fost sigură niciodată.

Chiar după ce el a plecat, ea s-a agățat de speranța că el se va întoarce. O speranță care s-a năruit în seara următoare.

A auzit o bubuitură afară și a alergat la fereastră, trăgând perdeaua din mătase. El se afla la marginea drumului privind spre fereastra ei, călare pe o motocicletă nouă Harley-Davidson, placată cu crom.

Și atunci ea a știut: acceptase banii oferiți de tatăl ei.

De data asta era sigură că-l văzuse plângând, dar nu-i păsase. El i-a făcut un semn obosit, abia schițat, apoi a plecat.

A fost ultima oară când l-a văzut pe Angel DeMarco –

până când a apărut la Terapie Intensivă, având nevoie de ea să-i salveze viața. Ea știa că Angel și-a închipuit că va face avort.

Tatăl ei n-a mai pierdut timpul, spunându-i potențialului tată că nu va exista niciun copil.

Așa că, ce-o făcuse pe ea acum să riște tot deschizând cutia Pandorei care fusese demult închisă?

Nu-l cunoștea pe bărbatul care se afla în salonul de pe hol, nu știa nimic despre el. Dar îi cunoștea rădăcinile. Știa de unde vine și ce fel de persoană a fost cândva. Genul de bărbat care se» îndepărtează în viteză de responsabilitate pe o Harley-Davidson nou-nouță.

Oamenii nu se schimbă în totalitate. Nu se îndoia că sălbaticul băiat de șaptesprezece ani era încă viu și dădea din picioare în trupul acelui bărbat distrus de treizeci și patru de ani.

O privire. Un zâmbet. Asta era tot ce avea să-i ofere Linei, și ea se va topi, așa cum făcuse Madelaine cu atâția ani în urmă.

Se cutremură. Închizând ochii pentru o fracțiune de secundă, și-o imaginea pe Lina fugind de mama ei cea rece, perfectă, care nu făcea nimic, cum trebuia, fugind spre zâmbetul lui Angel. Nu se mai uita înapoi, nu se mai întorcea acasă.

Dar vremea pentru astfel de temeri trecuse. Madelaine obosise să tot mintă, să se ascundă și să se prefacă, obosise să-și urmărească prețioasa fiică alunecând într-un abis. Madelaine știa – știuse dintotdeauna – că avea o posibilitate de salvare și că nu va sta pe margine ca

spectator la propria-i viață. Obosise să se tot teamă.

Angel i-ar putea frânge inima Linei, ar putea s-o rănească iremediabil, dar tot așa de bine ar putea să n-o facă. Asta a fost speranța care i-a umplut sufletul cu mult timp în urmă. *Poate că n-o va face.*

Poate că trecutul n-a fost întotdeauna așa cum l-a înțeles ea, o foaie cu fapte și cifre, cu momente găsite și pierdute. Poate Lina și Angel puteau extrage ce era mai bine unul de la celălalt, se vor putea salva, când amândoi se simțeau singuri.

Trebuia să creadă asta.

Întârziase, ca de obicei.

Francis apăsă pe accelerator, așteptând câteva secunde să vadă rezultatul. Obosită, mașina tremură și se năpusti înainte, motorul duduind tare, zgâlțâind recipientul de cafea pe care îl ținea între genunchi.

Drumul pietruit, sinuos se arcui spre stânga, apoi spre dreapta și din nou la stânga, șerpuint printr-o pădure cu copaci bătrâni.

Mergea la munte, drumul se răsucea și unduia ieșind când și când pe culoarul șerpuitor al văii râului de dedesubt. În final, fiind în întârziere cu peste o oră, zări semnul sculptat în lemn care indica numele stațiunii. Se întoarse pe drumul străjuit de copaci și ridică piciorul de pe accelerație.

Multnomah Lodge era ca o diademă cioplită în lemn, într-o pădurice cu brazi înalți. Drumul unduitor făcea o buclă în fața ușii de la intrare, atrăgând invitații ca într-o îmbrățișare prietenoasă, spre intrare. Ultimele flori de

toamnă, crizantemele, trandafirii, margaretele Shasta se aliniau pe cărarea din piatră.

Își conduse Volkswagenul vechi până la curbă. Portarul ieși în grabă și-l așteptă.

Francis opri motorul, clipind când acesta trosni și tuși. Apăsând greu pe mânerul rece de metal, împinse ușa care gemu și coborî. Își luă bagajul și și-l trecu peste umăr, apoi îi dădu valetului cheile și intră.

Interiorul era din lemn, sticlă și piatră. Artefacte din nord-vest atârnavă pe pereții de bușteni cojiți, iar ferigile americane erau așezate pe mesele de aramă, cu sticlă mată. Scaunele și canapelele erau tapițate cu stofă de lână în modele îndrăznețe.

— Părinte Francis! auzi strigătul unei femei pe când străbătea foaietul din piatră. Se opri și privi în jur. Grupul lui se afla într-o încăpere mică, cu pereți de sticlă, aflată într-un colț al foaietului. Știu imediat că-l așteptaseră acolo mai mult de o oră pe preotul lor care întârzia întotdeauna.

Se întoarse și se îndreptă spre încăpere. Ei îi zâmbiră când intră, iar el le întoarse zâmbetul, schimbând priviri. Bătrânul Joseph și Maria Santiago, care fuseseră căsătoriți timp de treizeci de ani, se gândeau că nu-l vor apuca pe al treizeci și unulea; Sarah și Levi Abramson, a căror căsătorie interconfesională începuse să scârțâie; Thomas și Hope Fitzgerald, care ajunseseră la o răscruce a căsniciei lor când ceasul biologic al lui Hope începuse să ticăie mai tare – din nefericire, fusese un sunet pe care doar ea îl putea auzi; Ted și Janine Canfield, care aveau probleme cu

integrarea copiilor vitregi într-o nouă familie.

Ce oameni buni erau toți! Se iubeau unii pe alții, pe Dumnezeu și familiile lor. Oameni care încercau să-și respecte angajamentele într-o lume care nu părea să mai pună valoare pe vechile cuvinte.

Și toți aceștia îl așteptau pe părintele Francis Xavier DeMarco să le arate calea.

El se simțea ca un impostor. Ce putea el, un om cu atât de puține trăiri, să le ofere drept tortă în întuneric cuplurilor care se temeau? Nu făcuse parte niciodată dintr-o familie iubitoare, nu unise cupluri, nu făcuse dragoste niciodată cu o femeie, nu-și disciplinase propriul copil, nici nu încercase să găsească banii necesari ca să pună hrană pe masă. Nu avusese niciodată o slujbă de la nouă la cinci, nu trăise sub acele presiuni.

Atâtea lucruri pe care nu le făcuse.

Oftă. Reglând din nou cureaua sacoșei de plastic de pe șold, traversă cei câțiva metri care separau foaierul de sala de ședințe. Cele patru cupluri se așezaseră confortabil pe scaunele tapițate și pe sofa din încăpere. Joe Santiago juca șah cu Janine Canfield la o masă din colț. Hope Fitzgerald stătea pe cămin cu brațele în jurul genunchilor, cu privirea ei tristă fixându-și soțul, care stătea țeapăn pe sofa cu Sarah Abramson.

Când Francis își făcu apariția, ei îi zâmbiră și-l salutară, dar el auzi mai mult în tăcerea care urmă, decât în salutul care acompaniase intrarea sa. Emoțiile erau la maximum în acea încăpere – tristețe, mânie, supărare, dragoste.

El privi fiecare chip în parte, văzându-le așteptările și

simți greutatea acestora așezându-i-se pe umeri. Voia să-i ajute pe acești oameni.

Cel mai rău era că știa că nu poate. Cândva, cu ani în urmă, ar fi reușit poate să între cu optimism în această încăpere, cu gulerul său alb, subțire, drept scut protector. Pe atunci, gulerul nu-i rodea niciodată pielea, nu fusese niciodată așa de strâns, încât să nu poată respira. Fusese eliberatoare acea bucată de material alb apretat, dovada că era un slujitor credincios al Domnului pe care-l iubea. Totuși, cu fiecare an care trecea, părea să se micșoreze, ajungând să fie ultima barieră între el și tovarășul lui.

Și uneori, ca acum, tânjea să-l scoată și să întrebe în loc să răspundă. Ar fi vrut să se ducă la doamna Santiago, s-o implore să-i spună ce simte când se culcă în același pat alături de același trup timp de treizeci de ani, în fiecare noapte când se trezește alături de același chip iubit. Voia s-o întrebe dacă dragostea este un port sigur sau o mare învolburată.

Era conștient că trece printr-un fel de criză a credinței și că nu era diferită de ce simțiseră miile de preoți dinaintea sa. Dar asta nu-l încălzea nicidecum. Îi lipsea focul convingerilor, iubirea de Dumnezeu care odinioară îi condusesese fiecare moment de trezie. Fără ea se simțea confuz... în derivă.

Nu se simțea potrivit să fie servitorul

Domnului. Amintirea felului în care alesese s-o rănească pe Lina îi străpungea conștiința ca o arsură recentă.

— Părinte Francis? Vocea scârțâitoare a lui Levi Abramson îi întrerupse gândurile.

Francis se forță să zâmbească.

— Îmi pare rău. Sunt cam obosit în seara asta. Ce-ar fi să începem această retragere imaginându-ne o listă de țeluri pe care am dori să le atingem?

Se auziră murmure de aprobare, văzu oamenii clătinând din cap ca întotdeauna. Văzu, de asemenea, speranța aprinzându-le privirile, zâmbetele care le luminară chipurile. Și Francis se simți mulțumit că le putuse oferi asta, dacă nu ceva mai concret.

— Bine, spuse el, zâmbindu-le deschis pentru prima oară în acea seară. Să începem cu o rugăciune.

13

Angel se trezi brusc, cu o senzație de frig și de durere, ca o bandă care-i înconjură și-i strângea pieptul. Cearșafurile reci și umede se răsuciseră în jurul picioarelor sale, strânse apoi în pumnii încordați, întinși de o parte și de alta a corpului. Pernele erau jilave, niște mingi mirosind a sudoare sub capul său. Monitorul cardiac emitea impulsuri sălbatică. Aștepta în tăcere, fără a respira, să audă cum sună alarma computerizată, dar nu se întâmplă nimic. Răsuflă încet, egal, fără a se concentra la ceva, doar la respirația dureroasă. *One, two, buckle my shoe... three, four, shut the door...* Versurile din copilărie îi reveniră în minte și se concentră asupra lor, încercând să-și amintească cuvintele, să se gândească la orice altceva în afară de durere.

Inima începu să lovească puternic, periculos, întinse

epuizat mâna spre butonul roșu de la patul său și-l apăsă.

Ușa salonului se deschise brusc și Sarah, sora din schimbul de noapte, apăru lângă patul lui.

— N-ar trebui să fii treaz, îi reproșă ea, verificând monitoarele adunate în jurul său, cu pungile de fluid suspendate deasupra capului.

— Am nevoie de mai multe medicamente, rosti el neclar.

— Vei primi doza următoare la ora șase a.în. Ea ridică fâșia albă de hârtie de la monitorul cardiac și o studie cu ochii îngustați. Curând, scoase o exclamație.

— Ce face fiica ta? o întrebă el încet.

Ea se opri și-l privi. Apoi chipul ei se destinse încet într-un zâmbet:

— E mai bine, mulțumesc.

— Eu... îi făcu semn cu ochiul. *Dumnezeule, cât îl durea să vorbească!* Mi-am sunat agentul, îi trimite o fotografie cu autograf.

Sarah îi zâmbi, îndepărtându-i o buclă udă de transpirație de pe frunte.

— Mulțumesc, domnule DeMarco.

El murmură:

— Pentru puțin.

Ea verifică ultima pungă cu lichid, apoi se întoarse și ieși. Ușa se închise în urma ei și tăcerea se instalează din nou în salon, punctată doar de impulsurile monitorului.

Angel oftă din nou, dorindu-și să poată închide ochii și să adoarmă, dar știind că nu va putea.

Se întoarse încet să privească peretele de sticlă de lângă

ușa închisă. Unitatea de Terapie Intensivă era cufundată în liniște și în penumbră, iar saloanele private erau pregătite pentru noapte. Asistentele îmbrăcate ca niște stafii în alb erau adunate în încăperea lor.

Le privi atât de intens că vederea i se încețoșă, iar asistentele și internii deveniră niște umbre în cadrul altor umbre, discutând între ei, bând cafea, râzând încet.

Îi spun Lina.

Strânse din ochi. Regretul era ca o durere dură și surdă, care pulsa în sufletul său. Nu se putea gândi la altceva, doar la fata din fotografie. La faptul că-i semăna leit. Ochii arzători, albaștri-intens, părul negru, acea mică aluniță pe gâtul alb.

Se întrebă cum era această adolescentă care avea zâmbetul lui pe fața în formă de inimă, dar înainte de a putea măcar să formuleze jocul închipuirii, aceasta dispăru.

Știa că n-ar putea fi tată. Nici când fusese sănătos și cu siguranță nici acum când era pe moarte. Îl întrista să constate că nu era potrivit pentru asta. Niciun bărbat n-ar fi trebuit să se vadă cu atâta claritate, să-și cunoască sufletul întunecat atât de bine, dar Angel nu se mințise niciodată – îi mințise doar pe alții.

Își văzuse întotdeauna marginile destrămate ale sufletului, știind că nu le putea schimba. Schimbarea ar fi fost prea grea și rezultatul incert. Preferase să se accepte cum era.

Așa făcuse întotdeauna. Văzuse adevărul și-și vârâse regretele atât de adânc în buzunarele sufletului, încât

după o vreme uitase de ele. Până într-o zi ca aceasta, când toate subterfugiile sale fuseseră date în vileag.

Gândurile sale se roteau prin întunecimea camerei. Anii i se scurgeau printre degete și îl purtau înapoi, mult înapoi.

Fusese o seară de vară superbă cu o săptămână înainte ca el s-o trădeze pe Madelaine. Și-o amintea foarte clar: cerul nopții luminat de o lună alb-albăstrie; foșnet de frunze deasupra capului și muzica îndepărtată a unui bâlci.

Haide, Angel, dă-mă în roata Ferris. N-am mai fost niciodată...

Auzea moliciunea vorbelor ei, așa cum i le murmurase la ureche, amintindu-și cum ea îl trăsese cu blândețe de mână pe cărare.

Roata Ferris fusese o experiență fără egal. Simțise scaunul cum se legăna sub el, cum se balansa și scârțâia urcându-i sus, sus, sus spre cerul presărat cu stele.

Când își lăsă privirea în jos, văzu o lume cu totul nouă. Pierise stridența bâlciului, mizeria de sub luminile strălucitoare, premiile ieftine și grosolane. În locul lor, el văzu totul prin ochii ei. Lumină, acțiune. Magie.

O ținea strâns în acel scaun care se balansa, atârându-se de ea, dorind-o cu disperarea adunată într-un puști de șaptesprezece ani, îndrăgostit pentru prima oară în viața sa. Mâna îi alunecase de-a lungul brațului ei, simțindu-i moliciunea pielii care se făcu dintr-odată de găină, prin atingerea lui.

Ea se întorsese atunci spre el și momentul acela lăsase

însemnele pe acel organ bolnav care era inima lui. Părul ei era răvășit de vânt, ochii străluceau de dragoste, chipul îi era luminat de stele și de lună. *Te iubesc, Angel DeMarco.*

El îi făcuse aceeași declarație, simțind acele lacrimi umilitoare, pe care nu se obosise să le ștergă. Se simțise în siguranță alături de ea în secunda aceea, atât de sigur încât putea să și plângă, și amândoi știau asta.

După aceea, se plimbaseră ținându-se de mână pe drum, iar el fusese din nou izbit de magia a ceea ce vedea. Își aminti ce simțise când se lăsase atras de tărâmul acela fantastic; pentru un băiat care crescuse într-o rulotă sărăcăcioasă, în partea rău famată a orașului, cu o mamă alcoolică, a fost un moment amețitor prin impetuozitate.

Își cheltuisese banii la fiecare chioșc, câștigând animale împăiate, un pahar de vin și un set ieftin – arc cu săgeată. Dar ultimul cadou și-l amintea cu claritate.

Cerceii, îi șopti ea, arătând o pereche de tortițe de metal roșu-țipător. El știuse imediat de ce și-i dorise. Erau atât de ieftini și se stridentți, încât Alex va fi îngrozit s-o vadă cu ei. Ea, care avea perle și smaralde, biata fată bogată care nu avusese până acum un fleac ieftin de la bâlci.

L-a costat opt dolari în monede de douăzeci și cinci de cenți, ca să-i pună cerceii în palmă. Dar ceea ce văzuse în ochii ei merita toți banii.

După aceea, s-au plimbat prin Carrington Park și s-au întins sub un stejar vechi de o sută de ani, ținându-se în brațe, cu ochii pe bolta nopții. Au vorbit mult, destăinuindu-și secrete, făcându-și jurăminte, visând cu voce tare la viitorul lor.

El o strânsese în brațe, o sărutase și jurase să fie întotdeauna cu ea.

Zorii spălaseră noaptea cu umbre de roz și purpuriu. Când se ridicară să plece, Madelaine își scoase cerceii din urechi și-i privise lung:

— Nu-i pot lua acasă. Tata... îmi umblă prin lucruri.

El întinsese mâna și-i luase.

— Ți-i păstrez eu.

— Să-i lăsăm aici. În felul acesta, o parte din noi va exista întotdeauna sub acest copac bătrân.

Când vom îmbătrâni și noi, vom putea veni aici cu nepoții noștri.

Ah, își amintea acum dragostea copleșitoare pe care o simțise pentru ea în clipa aceea.

Înfășuraseră cerceii roșii, ieftini, într-una din batistele scumpe, monogramate, ale lui Madelaine și îngropaseră comoara la rădăcina copacului. După aceea, ea își ridicase spre el ochii umezi de lacrimi.

— Trebuie să mă duc acasă acum, murmură ea.

Când o revăzu, ea stătea pe canapeaua veche, fără nicio valoare a mamei lui și-i spusese despre copil. El știa că atunci n-a spus ce trebuia, dar de fapt, nici n-a știut ce să spună. Era atât de speriat!

La o săptămână după aceea, sunase acasă la ea și închisese când îi răspunsese tatăl ei. În cele din urmă, se dusese acasă la ea și văzând gratiile de fier fixate la fereastra ei, știuse ce s-a întâmplat. Alex aflase despre copil.

Ar fi vrut să se întoarcă, s-o ia la goană, să fugă, și să

fugă, și să fugă. Și aproape o făcu tocmai când văzu ceva, o umbră care trecu prin fața luminii strălucitoare din dormitorul ei și se gândi la acel moment din roata Ferris.
Te iubesc, Angel.

Această amintire îi dădu curaj să-și parcheze bicicleta. Ridicându-și gulerul să se ferească de ploaie, merse pe alee spre ușile duble de la intrare și bătu cu putere.

Auzi pași grăbiți, un zgomot de metal pe metal, apoi ușa se deschise.

Dumnezeu stătea în cadrul ușii, îmbrăcat într-un costum Brooks Brothers, cu un pahar de Martini în mână. Angel nu mai văzuse un om atât de masiv și de intimidant: avea o voce care tuna în întuneric, ca un corn de taur. *Așadar, tu ești micul nemernic care mi-a lăsat fiica gravidă.*

Restul întâlnirii se topi ca întotdeauna într-o negură de rușine și de regret. În locul derulării normale a evenimentelor, își amintea fragmente din discuția lor: cuvinte care dăinuiau în inima și în sufletul lui ca un cuțit.

Cine te crezi de vii în casa mea, să bați la ușa mea, de parcă ai fi de-al casei? Ești un nimic. Un nimic.

Cu fiecare cuvânt primit ca o lovitură, Angel se simțise mai mic și mai mic până când, în cele din urmă, nu mai rămăsese nimic din el.

Ce vrei, băiete, ca să dispari din viața ei? O mie de dolari, cinci mii, zece mii? Ce-ai zice să-ți concediez mama aia bețivă? Observă că n-ai știut că sunt conștient că lucrează la fabrica mea. Lumea este plină de surprize, nu?

Îi trebuise un minut să înregistreze cuvintele, dar în cele

din urmă Angel înțelesese: Alex îi oferea o rezolvare.

Zece mii, copile. Gândește-te la asta...

El nu voise să se gândească, încercase să n-o facă, dar oferta era prea tentantă.

Nu te considera erou, copile, la banii.

Angel își închisese ochii auzind, văzând, simțind totul din nou, momentul care-l definise pentru totdeauna. N-ar fi trebuit să între în casa lui Alex, dar o făcuse; n-ar fi trebuit să între în acel birou întunecat, dar o făcuse. Își aminti totul brusc – sunetul sertarului tras, cecul rupt din carnet.

Angel se gândi acum la momentele, secundele, în care ar fi putut refuza. Până la ultima bătaie a inimii, când ținuse cecul în mână și văzuse toate zerourile.

Alex simțise nesiguranța lui Angel, o mirosise și comisese crima cu precizia unui vânător.

Ce ai putea să-i oferi tu lui Madelaine? O viață într-o, rulotă împuștită, la cină cu tine după muncă în fața televizorului? Și tu îți vei petrece tot restul zilelor înfășurând hârtia igienică așa ca mama ta? Sau accepți ce-ți ofer și dispari din oraș?

Angel se gândi la părinții săi – treizeci de ani munciseră la fabrica de hârtie. Veneau acasă, se îmbătau și își băteau fiul. Tatăl său mort în comă alcoolică, înainte de cea de-a patruzecoa aniversare.

Alex continuase să fluture cecul prin fața lui Angel. *Am văzut un milion de puști ca tine în viața mea. Ești un nimic, nu ai unde să ajungi. Nu ești bun nici măcar să-i lingi pantofii ei murdari de rahat.*

Angel încercase. Numai Dumnezeu știe că își adunase și

ultima fărâmbă de curaj și încercase. *Aș putea fi un tată bun.* Dar chiar în timp ce-i spunea asta, știa că era o minciună și Alex știa și el.

Bătrânul începuse să râdă. *Pentru cine? Mâine ea face avort. Doar nu ți-ai închipuit că o să-ți faci un copil? Pentru numele lui Dumnezeu, doar este o Hillyard!*

Angel răsuflase ușurat. Chiar și acum îi făcea rău să-și amintească cât de ușurat fusese de vorbele lui.

Ia banii, copile. Sunt toți pentru tine.

Și Angel îi luase. Se întorsese și fugise cu cecul strâns între degetele asudate. Tot drumul își spusese că nu conta, că putea încasa cecul, cheltui banii și apoi să se întoarcă după Madelaine.

Când ajunsese la bicicleta sa, știa adevărul care îl sfâșiase, răsucindu-i stomacul până s-a gândit că ar putea vomita pe stradă. El o părăsea pentru că voia s-o părăsească, pentru că nu era destul de puternic să rămână, să-și ia o slujbă oarecare într-o fabrică și să-i fie tată copilului nenăscut.

Nu va exista niciun copil. Încercă să se lase consolată de idee, dar se trezi că-l doare și mai mult.

Era speriat. Dumnezeuule, era atât de speriat. Nu voia să renunțe la tot viitorul său, nu încă.

Încet, se întoarse. O văzu acolo, cu chipul ei oval, palid, între barele de fier care-i blocau fereastra, captivă dincolo de sticla udă de ploaie.

Apoi sărise pe bicicleta fratelui său și plecase cu cecul, la fel de greu ca o bucată de argint, în buzunarul său. Angel expiră într-un oftat profund. Da, plecase cu toată

hotărârea, repede, plecase departe, dar ajunsese exact acolo de unde plecase.

Îi spun Lina.

Cuvintele l-au adus cu forță înapoi, în prezent. Iar el a simțit prima lovitură amenințătoare în piept. A închis ochii și a stat liniștit, respirând nu prea adânc. Sudoarea de pe frunte i s-a răcit, scurgându-i-se pe față în dâre.

Încercă să ajungă la butonul cu care chema asistenta, dar era prea slăbit. Nu-și putea ridica brațul. Monitorul cardiac începu să păcăne și să zbârâie, apoi să sune alarma.

Atac de cord.

Angel încercă să respire în continuare. Trupul lui parcă-l ținea strâns, parcă se umflă mai mult și mai mult, o întunecime se insinua și umplea totul. Și în mijlocul a toate acestea era durerea.

Undeva departe, în creierul său, auzea mișcare – uși deschise, lumina care izbucnise, voci alarmate, îi auzea strigându-i numele, dar nu le putea răspunde. Erau straturi și straturi de întuneric între el și lumină, iar el era obosit, atât de obosit.

Apoi simți atingerea ei, îi auzi vocea printr-o cacofonie de strigăte.

— Angel?

El încercă să ajungă la ea, dar trupul lui se împotrivi, era ca mort, fără voință, fără putere. Clipea tare, se forța să-și deschidă ochii.

Madelaine se aplecase asupra lui, părul ei transformat într-un halo ce lumina de sus strălucea orbitor. Pentru o

secundă, se afla din nou în roata Ferris, văzând-o învăluită în lumină.

— Mad... murmură.

— Să nu mori, Angel DeMarco! Să nu îndrăznești! Ea își întorsese capul și dăduse ordine cu o voce controlată, care îl calmă. Apoi se întorsese din nou la el și-i mângâiasse fruntea umedă. O să treci și peste asta, Angel. O să-ți găsim o inimă. Numai să nu renunți.

Chipul ei intra și ieșea din zona lui de concentrare.

— Angel! Să nu adormi!

Își simțea pleoapele grele. Se gândi că trebuia să-i spună ceva, apoi gândul acesta dispăru.

— Edem pulmonar, spuse Madelaine printre dinți. Apoi mai tare: Pentru numele lui Dumnezeu oameni buni, să ne mișcăm...

El știa că vorbele ei ar trebui să-l sperie, dar nu mai simțea nimic.

14

Cerul plumburiu și rece de toamnă începuse să se îmblânzească, estompându-se pe margini în umbre de roz, lavandă și albastru.

Francis se așeză în stil indian pe podeaua salonului Quilcene, privind noaptea care se lăsa prin fereastra care se întindea de la podea până la tavan. Ciorile croncăneau una la alta, căzând în picaj din locurile unde stătuseră cocoțate în cedri, ca să vâneze păsările mai mici și mai slabe, aflate în ascunzișurile lor de-a lungul streșinilor.

Auzea zgomotul făcut de ghearele lor pe buștenii de afară. Trecuse cu puțin de amurg, era vremea din noapte când caii și vacile de la fermele învecinate nechezau și mugeau cerându-și rațiile de fân, când căprioarele cutreierau drumurile de țară în căutarea ultimelor fire dulci de iarbă dinaintea iernii.

Norii negri, groși se adunaseră și pulverizaseră câțiva stropi de ploaie. Briza care bătea în fereastră ridicase un maldăr de frunze maronii. Acele pinilor se împrăștiaseră pe pământ, adunându-se ici și colo pe pervazurile albe ale ferestrelor.

— Părinte Francis?

Francis își luă privirea de la fereastră și se uită spre bărbații adunați lângă șemineu. Scânteii de lumină săreau din focul aprins, deformând chipurile serioase care îl priveau.

Era a șasea seară pe care o petreceau împreună, ultima înaintea unei pauze de patruzeci și opt de ore, când fiecare cuplu va petrece câteva momente romantice. Francis îi privi pe bărbați și le zâmbi.

Ca întotdeauna, își regăsise încrederea, atât în ființa umană, cât și în Dumnezeu îndeplinindu-și sarcinile de preot. Da, se simțise puțin necinstit când le dăduse sfaturi fără să aibă el însuși prea multă experiență, dar în zilele și nopțile petrecute alături de acești oameni văzuse rezultatele eforturilor sale... în felul în care Joe Santiago începuse să ia mâna soției sale când se îndreptau spre sala de mese, în zâmbetul trecător pe care Levi Abramson i-l aruncase soției, când aceasta vorbea de copiii lor: în

speranța care se dezvoltase încet, debutând ca un sâmbure de făgăduință și apoi crescuse.

Asta întărise din nou credința părintelui Francis.

— Părinte? Era tot Thomas Fitzgerald, care-l readucea încet pe Francis la discuție.

Francis făcu o grimasă.

— Iertați-mă, prieteni, mă lăsasem furat de gânduri.

— Vreo inspirație divină ți s-a strecurat în cale prin ploaie? îl întrebă Levi râzând.

Francis vru să-i răspundă, apoi se opri. Ceva, o urmă de înțelepciune tremură în aerul din jurul lui, adunându-se ca mici scânteii de lumină pe o tijă metalică subțire. Îl auzea, îl simțea strigându-l pe un ton slab, abia șoptit.

Oare putea fi atât de simplu?

— Știi, Levi, spuse el încet, intuindu-și calea ca un orb pe cărările gândurilor sale. Poate că așa a fost. Poate inspirația divină nu este ceea ce credem noi.

Thomas se apropie.

— Ce vrei să spui?

Francis privi focul simțindu-i căldura, observând culorile care dansau în fața ochilor săi, auzind cum trosnesc buștenii. Dumnezeu fu imediat mai aproape de el, mult mai aproape decât fusese de-a lungul anilor.

— Poate intervenția divinității ne-a adus aici, chiar de la început. Poate doar asta trebuia să facă Dumnezeu, să ne arate calea și să aștepte.

Drumul este aici, întotdeauna aici prin vânt, prin ploaie și prin zăpadă.

Tăcerea se insinuă în încăpere, concentrându-se în

respirația bărbaților. Francis se uită înjur simțind încrederea ce o aveau în el, în Dumnezeu, în ei și în ceilalți.

Bunătate. Speranță. Credință.

Le văzu pe toate acestea.

— Ca și tine, Joseph, spuse el încet, privindu-l pe bătrân. Tu o iubești pe Maria, ea simte aceeași dragoste pentru tine, dar cumva de-a lungul anilor, n-ați mai văzut calea. Cu toate acestea sunteți aici, întinzi mâna spre ea, conștient că ea este cea cu care vrei să mergi. Poate că trebuie să oprești căutarea intensă a drumul de sub picioarele tale. Ia-o pe ea de mână, începe să mergi și să crezi că pavajul este solid sub tine. Dumnezeu ne-a dat fiecăruia darul incredibil al iubirii.

— Nu poate fi atât de ușor, spuse Thomas. Oftă din greu și Francis văzu îndoiala care contorsionase figura tânărului. Îmi iubesc soția din tot sufletul, dar ea vrea ceea ce eu nu vreau.

— Ești sigur? îl întrebă Francis.

Thomas închise ochii pentru o secundă, înainte de a răspunde.

— Am douăzeci și șapte de ani. Nu sunt pregătit să fiu părinte.

— I-ai spus asta? îl întrebă Levi.

Thomas oftă din nou.

— De un milion de ori. I-am spus că nu vreau copii. Francis îi zâmbi timid, dar încurajator lui Thomas.

— Nu este același lucru, Thomas.

Thomas păru surprins.

— Ce vrei să spui?

— „Nu sunt pregătit”, nu este același lucru cu „nu vreau copii”.

— Dar i-am spus de un milion de ori că nu sunt pregătit.

— I-ai spus? șopti Francis. Sau acele cuvinte s-au combinat cu altele mai dure, poate cu mânie sau cu indignarea că trebuia să-ți ceară voie?

Thomas se întoarse spre foc.

— Poate, spuse în cele din urmă. Apoi repetă mai blând: Poate.

— Îmi amintesc cum eram la vârsta ta, spuse Joseph. Mi-era foarte teamă să devin tată. Nu aveam bani, nu aveam o slujbă. Apoi, într-o zi, Maria m-a întâmpinat la ușă cu un pahar de vin și mi-a spus că vom avea un copil. Eu am râs, am îmbrățișat-o, am băut cu ea, după care m-am dus la duș și am plâns. O ceață fină îi acoperi ochii umezi și zâmbi abia schițat. Așa a venit pe lume Maggie a noastră. Prima dată când am ținut-o în brațe m-am... schimbat. M-am maturizat cumva. Acum mi se pare că n-a trecut decât o secundă de atunci, dar Maggie a mea este stomatolog la New Jersey. Și uneori mi-e dureros de dor de ea.

— Niciun bărbat nu este vreodată pregătit să devină tată, încuviință Ted Canfield. Este ca acel drum despre care vorbește părintele. Ea rămâne însărcinată și tu faci un pas rugându-te cu cerul și cu pământul să fie ceva solid sub picioarele tale.

Thomas se uită la Francis.

— Dar tu, părinte? Ți-ai dorit copii vreodată?

Întrebarea îl prinse nepregătit pe Francis. Se uită la bărbatii din jurul său, cercetându-le chipurile unul după altul. Știa că ar fi trebuit să schimbe subiectul, doar era preotul și sfătuitoarea lor, iar problemele sale erau private, dar n-o făcu. O singură dată își dorise să fie bărbat, un simplu bărbat ca și alții, vorbind despre lucrurile care contau. Începu să vorbească încet la început, simțindu-se nefiresc din cauza deschiderii cu care le vorbea:

— Eu am știut dintotdeauna că voi deveni preot. Mama spunea că asta mi-a fost menirea, dar eu știam că doar în biserică mă simțeam în siguranță. Am intrat la seminar când eram doar un copil și mi-a plăcut.

Își privi mâinile strânse în poală, gândindu-se la toate rugăciunile pe care le spusese, la toate visele pe care le avusese. În zilele cenușii ale copilăriei sale, biserică fusese scăparea, sanctuarul său. Acolo nimeni nu bea, nu țipa, nu te lovea. Era liniște și pace și el știuse întotdeauna că acolo îi era locul.

Mai târziu, când aflase tot ce trebuia să sacrifice pentru Dumnezeuul său, și-l dorise la fel de mult. Acum, odată cu trecerea anilor și ajungerea la maturitate, știuse că atunci când îi ceruse lui Madelaine să se mărite cu el, nu asta își dorise. Nu atunci. Fusese atât de plin de focul credinței sale. Iar ea știuse.

— Regreți vreodată? îl întrebă Joseph. Știi, tot la ce ai renunțat...

Regret. Ce cuvânt puternic, cufundat în tristețe și durere.

— Nu, răspunse Francis încet, realizând că spunea adevărul. Nu regretase niciodată că devenise preot. Credința îl satisfăcea pe deplin, îi dădea putere, compasiune, era misiunea sa. Numai că la mulți ani după ce începuse, apăruseră și regretele, sau poate nu chiar regrete, mai precis...

Dorința. Da, ăsta era cuvântul. Îi lipsise mult, și uneori ca și Joseph, intrase singur în dormitorul său întunecat și plânsese după ce-i lipsea. Dorințe pe care nu le putea stinge, toate momentele care nu fuseseră cu adevărat ale sale. Ca atunci când o ținuse în brațe pe micuța Lina care plângea, știind că nu era fiica sa, că n-ar fi putut fi vreodată fiica sa. Sau când privise în ochii lui Madelaine și tânjise după felul în care îl văzuse ea, după puritatea dragostei ei.

— Poate, uneori, le spuse într-un târziu, recunoscând adevărul vorbelor sale. Bănuiesc că mi-aș fi dorit toate acestea – copii, soție, familie –, dar mi-am dorit și credința. Nu putem avea tot ce ne dorim. Trebuie întotdeauna să sacrifici ceva...

— Eu cred că putem obține ce ne dorim de la viață, spuse Levi. Numai că ne trebuie al naibii de mult timp ca să aflăm ce anume.

— Mda, adăugă Joseph. Uneori trebuie să întorci lumea cu susul în jos ca să vezi ce trebuie.

— Dar părintele are dreptate, spuse Thomas. Dragostea este un dar de la Dumnezeu – ce facem cu ea depinde de noi.

Francis nu voia să se gândească la toate astea, la ce ar fi

putut avea dacă ar fi găsit curajul de a-și schimba viața. Uitându-se la ceas, observă că era ora șapte p.în. Duse mâna la rucsacul său de pânză și scoase un teanc de coli galbene și o mână de pixuri.

— Vreau ca fiecare dintre voi să-i scrie o scrisoare soției, vorbindu-i despre sentimentele, temerile, speranțele și visele sale, așa cum poate.

Thomas își arcui sprâncenele negre.

— Și ai ales hârtia galbenă pentru scrisori romantice? Începu să râdă. Se vede că n-ai scris niciodată o scrisoare de dragoste, părinte.

Bărbații râseră, întinzând mâinile după pixuri și hârtie. După câteva clipe, fiecare se retrase într-un colț liniștit și începu să scrie. Pixurile scârțâiau ușor pe hârtie.

Ți-ai dorit vreodată copii, părinte?

Dorințădorințădorință. Cuvântul se autorepeta, alerga iute și se împlânta adânc... Oh, își dorise atât de mult ceea ce nu putuse avea...

Chipurile lui Madelaine și al Linei veneau spre el murmurând, insinuându-se în inima sa, adunându-se în aerul din jur. Se aplecă voind să le atingă, să le prindă, să le tragă aproape.

Ea îl iubise: știa asta, o știuse întotdeauna.

Dragostea este un dar de la Dumnezeu...

Francis oftă uimit. Era ca și cum cuvintele s-ar fi format chiar pentru el. Aceleași cuvinte pe care le rostise de un milion de ori în viața sa, dar abia de data asta le înțelese.

Dragostea este un dar de la Dumnezeu.

Știa că doctrina credinței sale ar considera un păcat

dragostea lui pentru Madelaine, dar nu putuse să creadă asta niciodată. Că și-a călcat jurământul, da, asta era un păcat: dar actul simplu, unic, al dragostei? N-ar fi crezut că prețiosul lui

Dumnezeu l-ar fi considerat astfel. Era darul Lui pentru noi, ultima sa binecuvântare.

Madelaine nu era amanta lui: nu se gândise niciodată cu adevărat în acest fel la ea. Ea era dragostea lui. La fel și Lina – draga, draga de Lina – și Angel.

Angel. Se gândi la fratele său și când o făcu, o mie de imagini îi apărură în minte. La început erau amintiri obișnuite – cele care-l duruseră la vremea respectivă și-l dureau în continuare, cele de care Francis nu se putea debarasa. Mama lor care-l îmbăta pe Angel când avea doar nouă ani și-l bătea, încuindu-l în acel dulap întunecat, până când el promitea să fie la fel bun ca fratele său. Și cuvintele, întotdeauna cuvintele rostite la adresa lui Angel cu acea voce bolovănoasă, bolborosită: *Ar fi trebuit să avortez.*

Francis încercase întotdeauna să schimbe ceea ce nu putea fi schimbat. Atâtea nopți își ținuse fratele lovit în brațe și strigase la Dumnezeu cu propria sa voce tremurată, implorând ajutor. Apoi, într-o zi, Angel nu mai ajunsese până la fratele său mai mare și acesta a fost cel mai dureros moment. Francis văzuse suspiciunea care înflorise în ochii fratelui său și întrebarea care se contura acolo – de ce? — în ochii aceia verzi. *De ce sunt atât de diferit?*

Dar Angel nu pusese niciodată întrebarea cu voce tare, iar Francis nu găsisese niciodată un răspuns. Astfel că au

continuat să trăiască unul lângă celălalt în acea rulotă veche, pretinzând că sunt frați, când, cu fiecare zi care trecea, deveneau doar doi străini. Și Angel – Angel devenise ceea ce prezisese mama că va deveni – un puști revoltat căruia nu-i păsa de nimic, cu atât mai mult de sine.

Fuseseră doar doi oameni care crezuseră în Angel – Francis și Madelaine – iar Francis îl dezamăgise. În toți anii aceia o lăsase pe mama lor să-l terorizeze pe Angel, iar el asistase, incapabil să facă ceva. Urmărise cum toată bunătatea fusese încet, sistematic ruptă din sufletul fratelui său.

Și o făcuse din nou săptămâna trecută. Fusese la spital, își văzuse fratele zăcând pe patul acela îngust și nu făcuse nimic: lăsase trecutul să-i învăluie doar deschizând ușa aceea blestemată și lăsând spiritul mamei lor să pătrundă. Francis nu mai era copil și nici incapabil să acționeze. De data asta, putea fi protectorul care nu reușise să fie altădată. Poate reușea să-i dea fratelui său un motiv să rămână.

Crede în căile vieții.

Angel întorcându-se acum după toți anii aceștia... Lina punându-i întrebarea care nu fusese pusă de mult... trebuia să aibă semnificație.

Francis putea face să însemne ceva. Se putea îndrepta în ochii lui Dumnezeu și în propriii săi ochi. Putea îndrepta greșelile pe care el și Madelaine le făcuseră, ca și pe ale sale.

Se ridică și se duse la fereastră. Se imagină stând în

întunericul ploios, dorindu-și să creadă în drumul care se deschidea. Inima îi bătea atât de repede că o auzea pulsându-i în urechi.

Te rog. Doamne, arată-mi calea.

Brusc, o găsi – era curajul pe care-l căutase toată viața. Era acolo în inima sa, încălzindu-l ca ultimul tăciune aprins în mijlocul unui foc negru care stătea să se stingă. Știa de unde este și ce are de făcut. Pentru prima oară în viața sa știa. Cum de pierduse asta? Cum nu văzuse că pentru prima oară în acești ani, tot ce conta pentru el era acasă – Madelaine, Lina, Angel? El era cel care putea să-i reunească și, după atâția ani, să devină familia pe care ar fi trebuit să o aibă în tot timpul acesta.

Crede în căile vieții.

Cu acest gând, realizează din nou că fusese atins, în cele din urmă, de mâna Domnului la care se rugase și în care crezuse toată viața. Credința pe care o crezuse pierdută îl copleși, încălzind colțurile întunecate și reci ale sufletului său cu o lumină strălucitoare.

Zâmbind, se uită din nou la ceas. Era șapte treizeci. Ar putea fi în Seattle pe la unsprezece treizeci și înapoi la timp pentru micul dejun de luni dimineața.

Perfect.

Părea mort.

Madelaine cercetă monitorul cardiac. Linia verde intermitentă creștea și scădea în intensitate, cu bătăi ascuțite, dezordonate, păstrând ritmul neregulat al inimii lui. Linia roz se strecura sub ea.

Oftă din greu și-și trecu din nou mâna prin păr, aplecându-se tot mai mult spre pat. Scaunul ei scârțâi pe podeaua de linoleum. Lângă ea, o tavă cu piure de cartofi și friptură din carne presată de curcan se răcea.

Ea știa că-i fusese adusă din greșeală acea mâncare cu multă grăsime, dar nimeni nu venise s-o reclame încă. Își imaginează că era așa pentru că nimeni nu se gândea că era vreo grabă. Angel DeMarco, era bine știut, nu observase nimic, cu atât mai mult că mirosea urât de aproape o săptămână.

Își revenise câte un pic când și când, clipe scurte când își deschidea ochii și-i tresăreau degetele și ea știa că el ar fi vrut să-i vorbească. Dar când îi scoase tubul din gât, el se lăsă dus din nou, bolborosind, râzând și plângând.

Ca întotdeauna, stătu cu el o oră după ce ieși din schimb. Revenise la el, îndemnându-l să lupte din răspuțeri, să creadă în operația în care nici ea nu mai credea.

Îi îndepărtă părul jilav de pe fruntea caldă.

— Eu și Lina am urmărit unul din filmele tale aseară. A fost... interesant. Ei bine, de vreme ce ești inconștient, cred că pot fi cinstită. A fost îngrozitor, de fapt, prea mult sânge, violență și sex. Dar Linei i-a plăcut și tu ai jucat incredibil. Ea te consideră grozav – bineînțeles că nu mi-a spus mie asta. Nu mi-a vorbit de câteva zile.

Madelaine îi mângâie obrazul absentă, privind pe mica fereastră din încăpere. Vântul bătea în geam cu mici rafale. Ploaia îi întuneca vederea cu o perdea unduitoare de gri și negru. Era sigură că va începe o furtună.

Madelaine continuă să-i vorbească, sperând cu disperare că în pofida aceluia somn marcat de febră, el o putea auzi. Poate că vocea ei era o linie a vieții pe care, urmând-o, putea redeveni conștient.

— Nu știu ce să fac cu ea, Angel. Tăcu un minut, înfuriindu-se. Nimic din ce fac nu este bine. Ea are probleme. Am nevoie de... ajutorul tău.

Brusc, realizează că-i spunea adevărul, nu doar niște vorbe pentru a-l liniști sau pentru a comunica cu el, ci adevărul. Adevărul ei.

Își trase mâna și se uită la ea. Degetele îi tremurau încet. *O, Dumnezeu...*

Când făcuse asta, când începuse să creadă din nou în el? încercase să se gândească la asta, să judece rațional, dar uneori, în ultima săptămână, nu știuse exact când sau cum începuse să se gândească la el ca la tatăl Linei. Nu într-un fel biologic – genetic-abstract care era faptic ci într-unul mai insidios. Un tătic. Cineva care să fie de ajutor, să fie prezent, cu care să împartă greul. Cineva care să însemne că nu mai era singură în rolul de părinte.

Era ridicol să se aștepte la așa ceva din partea lui. Ridicol și terifiant.

Nu putea conta pe Angel DeMarco – învățase lecția asta prea bine.

Poate *eu* sunt cea în comă, spuse făcând haz de necaz.

Înainte să mai poată spune ceva, își auzi numele la intercomul spitalului. Ridică receptorul de lângă pat și formă numărul operatoarei care-i transferă convorbirea în cameră.

Madelaine răspunse de la primul apel.

— Alo?

— Maddy? Vocea fu întreruptă de curenții statici, dar ea ar fi recunoscut-o în orice condiții.

— Francis! Unde ești?

— Plec acum din Portland. Ne putem vedea acasă la tine?

Ea se uită la întunericul de afară apoi la ceasul de perete.

— Este opt fără un sfert. De ce nu aștepți...

— În seara asta.

— Foarte bine, Francis. Voi sta trează. Să te aștept pe la unsprezece treizeci?

— Poate ajung ceva mai devreme. Bine?

Ea începu să râdă.

— Francis, tu n-ai ajuns niciodată mai devreme.

— O să vezi.

Ea râse din nou, și simți cum îi scade încordarea. În seara aceasta se va recompensa față de Francis pentru că i-a rănit sentimentele cu o zi în urmă și pentru scurt timp, poate doar pentru o noapte, lucrurile vor putea fi așa cum fuseseră întotdeauna. Francis, Francis al ei, o va ajuta să treacă de perioada asta grea, și-i va arăta calea.

— Bine, Francis. La revedere.

Tunetul bubui pe cerul întunecat al nopții. Fulgerul spintecă norii plini de apă. Brazii de un verde-închis creșteau pe o pantă abruptă de granit, la dreapta drumului.

O râpă pornea din stânga, cu marginea marcată de o

balustradă argintie. Drumul asfaltat traversa dealul, apoi pornea în jos, răsucindu-se, șerpuind.

Francis se aplecă în față și își trecu palma peste interiorul încetoșat al parbrizului, privind dincolo de firul nedeslușit al drumului din față sa. Coborâse pe jumătate geamul șoferului și cu toate că era foarte rece în mașina sa mică, era singurul fel în care putea preveni încetoșarea parbrizului de la respirația sa. Degivrantul se terminase. Din nou.

Vocea lui Paul McCartney răzbătea prin microfoanele uzate într-un amestec de curenți statici și de ritm, slăbind în intensitate, apoi revenind pe măsură ce șirul zimțat al copacilor revenea pe lângă drum.

Ploaia cădea pe mașină, apoi curgea în râulețe pe marginea parbrizului și-i împrășca fața prin geamul pe jumătate deschis. Nu putea să riște să-și ridice o mână de pe volan ca să ștergă umezeala, așa că-o lăsa să i se scurgă în jos pe gât și să se strecoare sub puloverul său adunându-se într-un nod care-i provoca mâncărimi de-a lungul gulerului. Se aplecă privind prin sticla încetoșată, strângând volanul învelit în piele. Lamele ștergătoarelor se mișcau pe sticla umedă cu un zgomot metronomic: *fâs, fâs, fâs*.

Coti și văzu ușurat că drumul se îndrepta. Luminile farurilor alunecau de-a lungul liniei galbene intermitente, care separa benzile de circulație. O urmă de lumină cenușie răzbătea printre copacii care se răreau, amintindu-i că se afla la poalele dealului. Curând, va fi pe interstate, iar furtuna îl va face să încetinească la câțiva kilometri la

oră.

Se uită la vitezometru, observând că mergea lejer cu cincizeci și șase de kilometri la oră și apăsă pe accelerator. Acul roșu sări cu un grad, apoi urcă la patruzeci, patruzeci și cinci. Radioul scoase un semnal compact și vocea languroasă a lui Patsy Cline se strecură din microfoane:

Craazy... crazy for feelin' so blue...

Drumul șerpuia într-un arc grațios spre dreapta. Balustrada argintie strălucea sub luminile farurilor, protejând drumul de râpa abruptă de dincolo de el.

Reuși să ia virajul cântând odată cu radioul.

Simți primejdia înainte de a o vedea. Instinctiv, luă piciorul de pe accelerație, dar era prea târziu.

În lumina opacă a farurilor zări ceva roșiatic și auzi vaietele insistente ale unei sirene. Semnale luminoase pulsau prin întuneric în fragmente de culoare. Luă mâna de pe volan și-și trecu palma peste parbrizul întunecat.

O mașină de poliție era oprită pe marginea drumului. Lângă ea, un break galben staționa pe două benzi. Umbre, oameni, după cum realiză cu un început de teamă, se aflau de-a lungul mașinii de poliție.

El încercă să țipe *Oh, Doamne, nu*, dar strigătul i se opri în gât. Mâinile lui strânsură volanul cu putere. Piciorul îi sări de pe accelerație și lovi pedala de frână.

Știu imediat că a fost o greșeală. Roțile se blocau, cauciucul scrâșni pe pavajul ud. Anvelope noi, se gândi el irațional, avea nevoie de cauciucuri noi. Astea erau vechi tocite și...

Spatele mașinii derapă. Francis urmări îngrozit cum farurile sale străpung desișul copacilor.

Luă piciorul de pe frână și îl așează pe accelerație, în încercarea de a redobândi controlul.

Dar mașina nu mai putea fi controlată și făcea piruete pe asfaltul ud de ploaie într-un dans înspăimântător, care-i produse amețea și rău la stomac. Mirosul de cauciuc ars era predominant.

Balustrada veni în zbor spre el. În spate zări un copac imens în întuneric. Se gândi imediat la centura pe care nu și-o prinsese.

O, Doamne, ajută-mă, ajută-mă, ajută...

Mașina lovi balustrada și explodează într-un scrâșnet ascuțit, de metal. Francis se simți zburând înainte, înainte... *Cred în Dumnezeu, Creatorul...* Capul i se strivi de ceva și simți gust de sânge. Sticlă spartă, sticlă peste tot...

Apoi, tăcere.

Auzi sunetul slab, tânguitor, al claxonului său prin întuneric, apoi ploaia care răpăia pe capota de metal deformată a Volkswagenului. Voci ajungând la el de departe. *Dumnezeule, Sammy, cheamă o ambulanță.*

Se târî afară din mașină prin dâre de sticlă spartă. Straniu, nu simțea nicio durere, niciun fel de durere, iar gustul metalic de sânge dispăruse.

Încet, se îndreptă.

Ploaia răpăia peste tot în jurul lui, lovind greu drumul, curgând în pârlăie spre șanțul de beton de lângă el. Dar el nu mai era ud.

Îi luă un minut să realizeze asta. Când o făcu, simți fiori de teamă.

Se uită la epava Volkswagenului contorsionată, cu un singur far luminând cerul, ca ochiul unui ciclop. Claxonul suna încă: abia îl mai auzea prin vântul puternic și răpăiala ploii.

Apoi își văzu trupul căzut peste capota mașinii, cu un braț îndoit într-un unghi ciudat, iar celălalt aruncat spre dreapta. Chiar și de aici vedea sângele care curgea baltă de sub fața sa albă și picura pe capota mașinii. Un strat fin de sticlă risipit pe puloverul său rupt, plin de sânge. Ochii îi erau deschiși.

Oamenii veniră de peste drum, adunându-se în jurul rămășițelor mașinii. Unul dintre polițiști îi ridică mâna lipsită de vlagă. *Are puls.*

În mașina de patrulare, celălalt ofițer vorbea repezit într-un radio portabil, scuișând parcă vorbele pe care Francis nu le mai înțelegea.

Francis ar fi vrut să strige: *Sunt aici, aici*, dar se pare că nu putea să vorbească. Sau să se miște. Rămăsese acolo simțindu-se cald și uscat în mijlocul ploii, urmărindu-i pe acei străini care se învârteau în jurul lui, înghiontindu-l, îmboldindu-l.

O senzație de teamă cumplită se declanșă la nivelul stomacului său, radiind în afară. Lumea se clătină încet, încet și se simți tras de pe drum. Sau drumul dispăru de sub el. Nu mai știa. Simțea întunericul lăsându-se aproape, mai aproape, cerul curbându-se în jurul lui, alinându-l. Ultimul său gând a fost *Madelaine*.

Apoi, nimic.

15

Pe la miezul nopții, Madelaine coborî picioarele și se ridică de pe canapea. Genericul rula pe ecranul negru al televizorului, pe un fond muzical romantic, învăluitoare. Se frecă la ochi, jenată chiar și în intimitatea propriului dormitor că plânsese la un film prost. Nu că s-ar fi putut abține. Era cel mai ciudat lucru – nu plânsese la moartea mamei, nici la a tatălui ei, dar putea să plângă ca un copil la o melodramă bună de pe Hallmark.

Se uită la ceasul de pe șemineu: douăsprezece și un sfert.

Francis întârziase.

Nimic nou, desigur: el întârzia întotdeauna. Luă ceașca de cafea decofeinizată și bău ultima gură de lichid siropos. Traversând încăperea se duse la ușa din față, o deschise, ieși pe terasă. Aprinse becul și rămase sub razele luminii.

Furtuna nu slăbise în intensitate. Ploaia biciuia iarba uscată, formând bălți noroioase în straturile ei de flori, revărsându-se apoi pe cărare. Lângă ea, balansoarul din verandă scârțâia și se legăna. Se auzi un tunet îndepărtat, urmat de un fulger alb.

Se încruntă, privind prin întuneric la strada măturată de vânt. Sus, o ramură grea gema, conuri de pin cădeau în vârtejuri de ace înnegrite și săreau pe pavaj.

Felinarele clipiră, apoi se stinseră.

Madelaine oftă. Era a treia pană de curent din toamna

asta. Se întoarce înapoi în casă și închise ușa bine. Bâjbâind prin întuneric, se duse la bucătărie, deschise sertarul cu nimicuri și scotoci până când găsi o lanternă. O aprinse și orientă fasciculul alb de lumină spre living. Apucând o cutie de chibrituri, aprinse lumânările, punându-le pe măsuta de cafea și pe cea din capătul încăperii. Când termină, era trecut de douăsprezece patruzeci și cinci. Fu cuprinsă de îngrijorare când se uită la ceas. Ținând o lumânare în mână, se îndreptă spre fereastră și se uită afară, căutând din priviri două faruri prin noaptea întunecată.

Haide, Francis.

Pe la unu și jumătate teama sporise destul de mult ca să înceapă să-și facă probleme. Se gândi să sune la acea cabană din Oregon, dar știa că ar fi fost inutil. Nu i s-ar spune decât că Francis a plecat pe la ora opt, ceea ce îi spusese și el.

Ar fi trebuit să ajungă de acum.

Calmează-te. Inspiră profund și se duse spre bibliotecă, de unde scoase harta drumurilor. Deschizând volumul acela masiv, verifică hărțile alăturate ale Oregonului și Washingtonului. Găsi acel orașel de la poalele muntelui Hood, imaginându-și că acolo se afla cabana. Apoi, metodic, numără semnele roșii care indicau kilometrii până la Portland.

Probabil drumul dura o oră și cincisprezece minute. Poate o oră și jumătate.

Iar de la Portland la Seattle, pe vremea asta, mai dura trei ore și jumătate. Cinci ore în total.

Aproape că zâmbi. După calculele ei, Francis ar trebui să sosească din minut în minut – presupunând că plecase la timp. Ceea ce ea știa prea bine că nu făcuse. Ca de obicei, se hazardase când îi spusese cât va dura drumul și îi aruncase o cifră.

Simțindu-se mai bine, merse încet până la canapea, trase o cuvertură în jurul ei și închise ochii.

Se trezi când reveni lumina. Zgomotul izbucni de la televizor. Lumina îi invadează ochii somnoroși. A clipit greu și s-a ridicat uitându-se îngândurată la televizor. Un individ solicita donații pe un ton autoritar, răsunător. *Dumnezeu vrea să vârați mâna adânc...*

Întinse mâna spre telecomandă și vru să atingă butonul Mute, dar din greșeală apăsă pe volum și vocea individului tună: *Dați, dați, dați pentru Dumnezeu.* Crispându-se, apăsă alt buton și lăsă telecomanda pe canapea. Se mai uită o dată la ceas.

Două patruzeci și cinci.

— Francis, murmură sărind în picioare.

Alergă la ușa de la intrare și o deschise de perete. Furtuna cedase, înlocuită de o ploaie calmă. Câteva crengi de cedru zăceau pe pajiștea casei. Frunzele cădeau pe gardul ei. Drumul era gol.

— Mamă?

Se întoarse brusc, cu inima bătându-i atât de tare încât o auzea în urechi și o văzu pe Lina în living cu o pătură pe umeri.

— Bună, iubito, spuse cu glas tremurat, închizând ușa. Te-a trezit televizorul? îmi pare rău.

Pentru prima oară, Madelaine observă cât de palidă era Lina. Se îndreptă spre ea.

— Fetițo, ești bine?

— Nu-mi spune așa. Lina strânse pătura în jurul ei. Am avut un coșmar. Francis a ajuns?

Madelaine își ascunse temerile sub un zâmbet grăbit.

— Nu, nu încă, dar știi cum este Francis...

Sună telefonul.

Se uitară amândouă la el, apoi una la alta.

Avură același gând disperat: *O, Doamne, nu un telefon în puterea nopții!*

Lina se dădu un pas înapoi, scuturând din cap.

— Nu răspunde, mamă.

Madelaine rămase pe loc, incapabilă să se miște, cu stomacul strâns. Telefonul sună din nou. Sări spre el, prinzând receptorul cu mâinile tremurânde, ridicându-l la ureche.

— Alo?

— Pot vorbi cu Madelaine Hillyard? recunosc imediat vocea – era rece, impersonală, autoritară.

— Eu sunt.

— Doamnă, sunt ofițerul Jim Braxton de la Patrula Autostrăzii Oregon.

Madelaine strânse pleoapele.

— Da. Vocea ei era un tremur slab, nervos.

— Îi cunoașteți pe Francis Xavier DeMarco? Ea trase aer cu putere în piept.

— Da.

— Numele și numărul dumneavoastră de telefon se

aflau în portofelul dânsului. Erați persoana cu care trebuie să luăm legătura în caz de urgență.

Amintirea ultimului Crăciun îi trecu prin minte... Francis desfăcuse portofelul dat de ea și îi scrisese numele pe acel petic de hârtie înghesuit în fanta pentru cartea de credit.

— Da, fu tot ce spuse. Inima îi bătea atât de tare, că abia auzea.

— Cu regret vă informez că a avut loc un accident.

Ea se clătină și se lăsă încet pe canapea.

— Trăiește?

— O, Dumnezeule, spuse Lina.

— A fost dus la spitalul Claremont din Portland. Vă pot da numărul.

Ea simți o umbră de speranță.

— L-au dus la spital? înseamnă că trăiește.

La celălalt capăt al firului nu se auzi nimic.

— Trăia când a venit ambulanța la locul accidentului, doamnă. Asta este tot ce știu.

Nici n-a putut să-i mulțumească. Omul i-a dat numărul spitalului, iar ea l-a scris ca prin ceață. Apoi a format numărul și a cerut urgența.

Da, exista acolo un Francis DeMarco. Da, trăia, deși în stare critică. A fost un accident... ea îi era rudă? Nu? Atunci nu mai putea primi alte informații. Domnul DeMarco era în operație, putea s-o sune doctorul când termina?

Madelaine murmură ceva cum că va veni acolo și trânti receptorul.

Se întoarse spre Lina aflată în același loc, și mai palidă, cu ochii plini de lacrimi.

— A murit... spuse ea cu tristețe.

— Nu, trăiește. Este în operație.

Lina începu să plângă.

— O, mamă...

Madelaine se ridică în picioare și rămase locului, tremurând. Trase aer adânc în piept, pentru a-și calma respirația. Nu era timp pentru panică, pentru teamă. Mai târziu putea să cedeze nervos, dar acum Francis avea nevoie de ea. Lina avea nevoie de ea. Va rezolva situația așa cum știa s-o facă ea – cu spirit practic, rece. Îmbrăcase un halat alb transparent și devenise doctorița

Hillyard, care se confrunta zilnic cu asemenea situații.

Se duse la Lina și o prinse în brațe, strângând-o la piept. Simți cum brațele fetei se strâng în jurul ei în cele din urmă, simți trupul tremurând al Linei lângă al ei, lacrimile fetei pe gât.

— Șștt... șopti, mângâind obrajii umezi ai fetei. Trebuie să fim puternice pentru Francis. Nu avem timp pentru sentimentele noastre. Îmbracă-te și împachetează niște lucruri. Eu o să sun la aeroport.

Lina scutură din cap.

— Nu pot.

Madelaine își prinse fiica de umeri.

— Poți. Trebuie să poți. Se mai înmuie puțin, atât cât își putea permite. Este în operație, Lina. Asta înseamnă că e viu. Are nevoie de noi.

Lina își ridică privirea. Buzele îi tremurau.

— Și noi avem nevoi de el, mamă.

Cele câteva cuvinte o durură atât de tare, încât simți lacrimile gata să izbucnească.

— Da. Rosti cuvântul aproape în șoaptă față de vocea ei normală, dar în acea tăcere sună ca un țipăt.

Drumul spre aeroport și zborul spre Portland păreau că nu se mai sfârșesc. Madelaine privea pe hubloul mic, oval, văzându-și trăsăturile cenușii reflectate pe sticla falsă. Ochii ei păreau două găuri negre arse în pielea ca de plastic, iar gura, o cută lipsită de culoare.

În cele din urmă, avionul începu coborârea, făcând să li se înfunde urechile. Madelaine se întoarse spre Lina. Observă paloarea chipului fiicei ei și tremurul involuntar al buzei de jos.

Ardea de nerăbdare să spună că Francis va fi bine, dar nu putea face o astfel de promisiune. Doctorița nu putea să aibă un atu în fața mamei, care ar fi vrut să-i ofere speranțe necondiționate.

— Nu mă privi așa, mamă! Lina nu clipi, nu se întoarse, ci fixă scaunul cu tapițeria roșie din fața ei. O lacrimă strivită între gene se rostogoli pe obrajii fără culoare, căzând pe centura cu care era legată de scaun.

Madelaine făcu o încercare: întinse mâna și acoperi mâna Linei cu palma ei.

Lina spuse încet:

— Presimt că a murit.

— Nu, răspunse Madelaine repede. Este în operație. Dacă ar fi murit... nu putu să continue, să gândească asta. Gâtul i se strânsese. Dacă ar fi murit, așa fi simțit.

Lina se întoarse spre ea cu ochii mari, plini de speranță.

— Ce vrei să spui?

Madelaine își încolăci degetele în jurul mâinii Linei până când aceasta se încălzi din nou. Răsucindu-se ușor în scaun, își rezemă capul.

— Aveam șaisprezece ani când l-am cunoscut pe Francis. Închise ochii, amintindu-și mai multe momente dintr-odată. Îl văzu în ziua în care venise la cabinetul doctorului ca s-o salveze, cavalerul fiind un băiat de optsprezece ani, studios, cu stele în priviri, cu o inimă enormă care putea cuprinde orice. Își aminti îmbulzeala din fața cabinei telefonice, cum tresărise nervos de fiecare dată când se deschidea ușa, fiind sigură că Alex va veni tunând la ea. Dar numai Francis venise spre ea, ajunsese până la ea, luând-o de mână. *Maddy, fetițo, te afli într-un loc nepotrivit.*

— *Ajută-mă*, șoptise ea cu lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji. Și răspunsul lui venise atât de ușor, de repede, într-un singur cuvânt: *întotdeauna.*

Madelaine încercă să-și găsească cuvintele.

— Aș fi știut dacă ar fi murit. Aș fi simțit...

— Ce? o întrebă Lina.

— Nimic. Își acoperi inima cu mâna, simțindu-și propriul puls. Aici aș fi simțit un gol. Vocea i se schimbă brusc când reveniră imaginile – Francis zâmbindu-i, râzând, ținând-o de mână, ștergându-i lacrimile, spunându-i *Maddy, fetițo*. Nu cred c-aș mai putea respira fără el... și totuși o fac.

Madelaine tăcu, pierdută în lumea amintirilor sale. Îi

luă un moment să observe că Lina era prea liniștită, cu lacrimile rostogolindu-i-se una după alta pe obraji.

Madelaine atinse bărbia fiicei sale.

— O, fetiço...

Lina înghiți cu greu, privind pe fereastra din spatele lui Madelaine.

— Am țipat la el, spuse cu o voce calmă și tristă. Ultima dată când l-am văzut...

— Nu face asta, spuse Madelaine într-un suflet.

Lina strânse din ochi.

— L-am rănit.

— Era conștient că te va dezamăgi. Voia să vină la Juvenile Hall să te ia de acolo... Tristețea începu să-i strângă pieptul până când abia mai respira. El... se temea că nu-l vei ierta.

— L-am iertat, murmură Lina. L-am iertat.

Madelaine îndepărtă apăsarea propriei sale conștiințe și încercă disperată să-i zâmbească fiicei sale.

— Să-i spui asta când îl vezi.

În cariera ei Madelaine fusese de o mie de ori în sălile de așteptare ale spitalului, dar niciodată nu observase cu adevărat cum erau. Cum pereții cenușii te prindeau între ei, cum scaunele Naugahyde făceau să te doară spatele. Cum revistele erau inutile. Insultătoare, chiar. Ce ar fi trebuit să facă ea acum, să citească despre curajul cu care lupta vreo celebritate cu drogurile?

Străbătea în sus și-n jos zona din fața ferestrei care dădea spre parcare.

Lina stătea țeapănă pe un scaun, lângă cabina

telefonică. Niciuna nu vorbise în cele treizeci de minute de când sosiseră. Li se spusese că Francis era în operație și că doctorul Nusbaum le va vorbi când se va termina intervenția.

Madelaine voise să între în sala de operații, dar știa că n-ar fi avut niciun rost acolo. Cel mai bun lucru pe care-l putea face era să-l țină de mână când se termina operația. Se întoarse, se uită din nou la ceasul mare de pe perete. Alte șaizeci de secunde de eternitate trecură.

În cele din urmă, un bărbat înalt, cu părul alb, în costum verde de chirurg intră în camera aceea mică, cu masca atârându-i liber de gât.

Sângele se risipise în pete roșii-negre. Strânse din ochi, încercând să nu se gândească la faptul că era sângele lui Francis.

Omul își trecu o mână prin părul rar și oftă greu, uitându-se de la Madelaine la Lina și înapoi la Madelaine.

— Sunteți doamna DeMarco?

Ciudat cum a rănit-o întrebarea. A scuturat din cap, frângându-și mâinile, venind spre el, cercetându-l din priviri, căutând răspunsul, rugându-se în tăcere pentru o speranță.

— Nu, sunt doctorul Madelaine Hillyard, cardiolog la St. Joe, adăugă ea fără noimă, întrebându-se de ce spusese asta. Ea este fiica mea, Lina. Noi suntem... familia lui Francis.

— Regret, doctore Hillyard...

Ea nu mai auzi nimic. Sângele începu să-i pulseze în urechi și nu mai putea să respire. Timp de o îngrozitoare

secundă se gândi că va vomita chiar acolo pe podeaua sălii de așteptare.

— Rana a fost mult prea profundă...

Inspiră profund, cutremurându-se, și-și strânse mâinile pumni. Simți cum unghiile îi pătrund în carne rănindu-i pielea, în timp ce lupta să-și revină. Se bucură de durere pentru că avea la ce să se gândească, chiar dacă pentru foarte scurt timp. În final, tot ce ieși din mintea ei fură întrebările obiective, informale, practice, care păreau că alunecă pe haina ei albă de protecție.

— Vreau să-i văd fișa. Ce s-a întâmplat?

— O contuzie la cap, spuse el calm, de parcă o voce mai blândă ar fi putut face diferența când vorbele erau atât de reci și urâte. A fost aruncat prin parbrizul mașinii și s-a lovit cu capul de un copac. Hemoragia intracraniană a fost puternică, îl ținem în viață, dar...

— *Cum?* strigă Lina. Adică n-a murit? Se uită la Madelaine evident confuză, apoi la chirurg. Ați spus că vă pare rău...

Lui Nusbaum îi luă un moment să-și aleagă cuvintele.

— Fizic este viu, cu intervenție maximă.

— Intervenție maximă? spuse Lina cu o voce stridentă. Ce naiba e asta?

Nusbaum se uită direct la Madelaine.

— I-am făcut trei EEG. Sunt complet plate... fraza lui se pierdu, dar Madelaine cunoștea procedura. Trei EEG plate și pacientul era declarat în moarte cerebrală.

— Regret, spuse el din nou.

Ea îl privi inexpresiv, gândindu-se la aceeași frază fără

rost pe care o spusese și ea altora: *Regret, domnule Cutare... toate eforturile... rănilile au fost prea profunde*. Ea nu realizase cât de goale și neconvingătoare erau cuvintele, cum ți se răsuceau în măruntaie și te terminau până nu mai aveai putere.

Îi apăru în minte o imagine familiară terifiantă. Îl văzu pe Francis, Francis al ei zăcând pe un pat, undeva, în această clădire cavernoasă, cu corpul legat la multe aparate, cu ochii lui calzi, iubitori, privind în gol, spre tavan. Simți cum în adâncul ei se conturează nevoia de a țipa, tot mai puternic, până o sufocă.

— Ce spune, mamă? o întrebă Lina.

Madelaine își privi fiica și văzu o fată de șaisprezece ani, cu obraji rozalii scăldați de lacrimi. Pentru o secundă, propria-i durere păli și nu putu să se gândească decât la fetița ei și la efectul pe care-l avea această veste asupra ei, la efectul pe care-l va avea pentru fiecare moment din viața ei. Voia să rezolve problema imediat, să-i explice diferența dintre comă și moartea clinică. S-o facă să înțeleagă cu adevărat că aparatele îi țineau lui Francis corpul în viață, dar că sufletul lui se dusese și că în curând și trupul se va duce, cu sau fără acele aparate. Trupul știa când creierul nu mai funcționează...

Dar nu găsea cuvintele potrivite, nu găsea niciun cuvânt.

Sentimentul de eșec străbătu durerea și o birui, încet, traversă încăperea și cuprinse umerii firavi ai Linei.

— Spune că Francis nu mai este, fetiço.

Lina se eliberă cu un gest brusc, se întoarse și privi în

gol pe fereastră. Apoi, încet, căzu pe cel mai apropiat scaun și-și îngropă fața în palme.

Ochii lui Madelaine se umplură de lacrimi. Ar fi vrut să cedeze în fața lacrimilor, așa cum făcuse Lina să-și permită să plângă, ca să se ușureze, dar nu putea. Își ridică privirea spre doctorul Nusbaum.

— Îl putem vedea?

— Desigur, spuse el încet. Urmați-mă.

Pe holul spitalului era o liniște ciudată. Asistentele umblau cu pantofi cu talpa de crep, abia mișcând aerul în deplasările lor. Încăpere după încăpere cu draperiile trase. Scaunele goale se aliniaseră lângă pereții albi, revistele zăceau pe mesele Formica.

Lina crescuse în spitale. Copil fiind, se jucase adesea pe astfel de coridoare, ținându-se după asistentele care-i zâmbeau, citind cărțile doctorului Seuss pe scaunele din sălile de așteptare. Se gândea întotdeauna la spitale ca fiind locul de muncă al mamei, care nu se deosebea de biroul unui avocat sau de un salon de frumusețe.

Dar acum le văzu cu adevărat – niște depozite întunecate unde morții și cei pe moarte erau adăpostiți în încăperi tăcute, cu draperii, unde aparatele aspirau și hârâiau din greu, atârnându-se de viață prin cordoane electrice groase.

Își simți mama lângă ea, îi auzi mocasinii care pocneau pe podeaua de linoleum. Ar fi vrut să-și strecoare palma în mâna mamei și s-o strângă, dar nu putea face asta. Își simțea brațele moi, fără vlagă, grele, picioarele la fel de gelatinoase ca o Jelly-O. Lacrimile erau un vâl usturător,

fierbinte, care transforma totul într-o pată albă.

În final, doctorul Nusbaum se opri la o încăpere. Ușa era închisă. Alături, o fereastră mare de observație lăsa să se vadă încăperea. O draperie galbenă era trasă în jurul patului, adăpostindu-l pe Francis de privirea lor.

Doctorul se întoarse spre ele.

— Pare... îi aruncă o privire grăbită Linei, apoi i se adresează calm lui Madelaine: Rana a fost prea mare pe partea stângă. Este bandajat, dar...

Lina se gândi în momentul acela la zâmbetul lui Francis, acel zâmbet deschis care părea că-i cuprinde toată fața, încrețindu-i zona din jurul ochilor, creând multe cute pe obraji. Trase aer în piept cu putere.

— Mulțumesc, doctore Nusbaum, spuse Madelaine cu o voce joasă.

— Vorbim după ce-l vedeți.

Lina își privea mama șocată, întrebându-se cum putea să-și păstreze aerul profesional în clipele acelea.

Doctorul Nusbaum înclină din cap și le lăsă singure.

— Nu înțeleg, mamă, șopti ea făcând eforturi să nu plângă. Poate că este în comă... dar oamenii ies din comă, nu? Poate dacă îi vorbim...

Mama înghiți cu putere.

— Nu este comă, fetiço. Creierul lui Francis e mort. Aparatele îi țin corpul în funcțiune, dar tot ce a însemnat el... este... s-a dus.

— Bărbatul din Tennessee... s-a trezit...

Mama scutură cu blândețe din cap.

— Acum e altceva, fetiço.

Lina își dori să nu fi înțeleș, era fiică de medic și știa ce însemna moartea creierului. În comă creierul funcționează, așa că mai există speranță. Când moare creierul, nu mai există nici speranța. Francis, Francis al ei murise și nu se mai putea face nimic.

Timp îndelungat Lina auzi ticăitul ceasului deasupra capetelor lor – stătură acolo uitându-se fiecare peste capul celeilalte, fără o vorbă.

— Trebuie să-l văd, spuse mama într-un târziu.

Lina se întoarse spre fereastră, întinse mâinile, atinse sticla gândindu-se, ce prostie, că îl atingea pe Francis pentru ultima oară. Dar nu simți decât o senzație rece. Dincolo de vâlul subțire al acelei perdele galbene absurde se zărea conturul unui trap pe un pat, cu un cilindru negru de lângă el care se ridica și cobora. Încercă să vadă prin perdea, să-și imagineze pentru o secundă ce ar simți dacă ar intra în acea încăpere să-l vadă pe Francis zăcând pe patul de spital cu obraji albi, fața vlăguită, ochii... oh, ochii lui albaștri, albaștri...

— Nu pot s-o fac, mamă, murmură Lina scuturând din cap. Cuvintele i se împotmoliră în gât, simțea că l-a trădat. Dar n-o putea face, nu se putea uita la el și pe urmă să doarmă noaptea. Nu dacă ochii lui erau goi, nu dacă nu-i putea zâmbi, dacă nu putea întinde mâna spre ea.

— Nu pot să-l văd așa...

Mama veni mai aproape, trecându-i o mână rece, liniștitoare, de-a lungul obrazului. Lina așteptă ca mama să se uite la ea, dar aceasta n-o făcu, ci doar privi la acea fereastră cu draperie.

— Am văzut-o pe mama după ce a murit, spuse în cele din urmă cu un glas schimbat. Lina abia îi recunoscuse vocea. Tata m-a dus în dormitorul ei întunecos și mi-a spus s-o privesc, să-i ating obrazul... era atât de rece. Se cutremură ușor și-și trase mâna înapoi, încrucișându-și brațele. Ani la rând când mă gândeam la ea aveam acea imagine greșită... nepotrivită, amintirea care n-ar fi trebuit să-mi rămână. În cele din urmă, se întoarse spre Lina. Nu vreau să ți se întâmple la fel, fetițo. Vreau să ți-l amintești pe Francis așa cum a fost. Vocea i se stinse.

A fost.

— Ar fi trebuit să-mi spui, mamă.

Madelaine se încruntă ușor.

— Ce să-ți fi spus, fetițo?

Lina privea pe acea fereastră la conturul aceluia bărbat pe care-l luase de bun de atâtea ori. Cel care-i uscaseră lacrimile de fetiță și o ținuse de mână când îi fusese teamă. Nu realizase cu adevărat până în această secundă că lumea ei se învârtea în jurul lui. Cât de mult îl iubise.

— Când îmi căutam tatăl și eram foarte irascibilă... începu să plângă, iar lacrimile fierbinți sărate i se rostogoliră una câte una pe obraji, pătându-i tricoul. Ar fi trebuit să-mi spui că mi-a fost alături tot timpul.

16

Madelaine întinse mâna spre clanța ușii. Mai privi o dată pieziș spre Lina, care nu se uita la ea, apoi deschise ușa. Sunetele ajunseră până la ea, sunete pe care le auzise de

milioane de ori în viața ei, fâsâitul ventilatorului, zumzetul electronic permanent al monitorului cardiac. N-ar fi trebuit să aibă vreo semnificație acele zgomote cu care era la fel de obișnuită ca și cu propria respirație, dar brusc, în spațiul acela îngust al încăperii întunecate, îi părură nefiresc de puternice.

Trăgând aer în piept, închise ușa și intra, înconjurând pe la capătul patului, ca să nu deranjeze draperia. El era întins pe patul îngust cu ramă metalică, acoperit cu cearșaful până la bărbia destinsă, cu brațele lateral. Tuburi de plastic transparent îi invadaseră gura și nasul; unul îi pătrundea în plămâni ca să-l ajute să respire, iar pe altul picurau permanent niște lichide. Sticle și pungi atârnav de prăjinile metalice de lângă pat, trimițând o mulțime de tuburi încurcate încheieturilor lui, în gât și în piept. O bucată mare de tifon îi ascundea jumătate din față.

Încăperea era întunecată, cu excepția unui triunghi de lumină slabă, de la felinarul de pe stradă. Părea complet destins și calm, de parcă nu i-ar fi păsat de tubulatura aceea de plastic care îi asalta trupul, pompându-i aerul în plămâni.

Ea se cam clătina, așa că trebui să se țină de balustrada patului, ca să nu cadă. În cele din urmă întinse o mână și îi îndepărtă o șuviță de pe frunte, vârând-o sub marginea bandajului alb. Lângă ea, ventilatorul se ridica și cobora. Pieptul lui se ridica, apoi se lăsa. Ar fi vrut să creadă chiar în acest moment într-un miracol, să creadă că-l poate lua de mână, că se poate apropia de urechea lui să-l ajute să găsească din nou calea înapoi spre ea, să-l aducă înapoi de

la lumina aceea de care vorbeau atât de mulți pacienți.

Dar ea era medic de prea mult timp. EEG lui era clar. Nu reacționa la testele de durere. Nimic. Nu mai avea viață.

Nu-i va mai zâmbi niciodată, nu-i va mai spune niciodată Maddy, fetițo. La acest gând, durerea pe care o ținuse sub control începu să clocotească, revărsându-se peste tot, peste obraji ei, în șuvoaie de lacrimi fierbinți.

Își aminti de câte ori se așezaseră pe canapeaua ei, ca să urmărească vreun film împreună, de câte ori îi ținuse mâna în palmele sale. Se aplecă și-l sărută pe obrazul cald. Așteptă ca el să-și deschidă ochii, să-i zâmbească și să-i spună „Maddy, fetițo, doar n-ai crezut că este adevărat?”

Dar el nu-i răspunse, nu se mișcă, continuă să stea acolo respirând cu ajutorul aparatelor.

Fără a realiza ce va face, lăsă în jos balustrada și se urcă în pat alături de el, așezându-și încet un braț peste pieptul lui.

Părea foarte liniștit din acest unghi și ea se rugă ca așa să fie, simțea nevoia să creadă că era așa. Se lipi de el apăsându-și fața de gâtul lui, plângând. Voia să-l imploră să n-o părăsească, să nu moară, dar plângea prea tare ca să mai poată vorbi sau gândi.

Nici nu știu cât a stat acolo lipită de el, simțind ultimele urme suave ale aftershave-ului lui, dăruit de ea de Crăciun. Gândindu-se la toate clipele pe care nu le vor mai avea, la clipele când va întinde mâna să-l sune, și va realiza că el nu mai este.

A fost trezită de o bătaie în ușă. A tras aer în piept, și-a

șters lacrimile intenționând să coboare din pat și să stea lângă el, ca o profesionistă ce era. Să se controleze și să se încurajeze. Dar nu se putea mișca, nu-l putea părăsi. Așa că rămase acolo, ținându-l în brațe și rosti un „intră” dur și rece.

Ușa se deschise și doctorul Nusbaum veni lângă ea.

— Îmi pare rău...

— Nu mai spune asta... explodă ea. După ce rosti vorbele se îngrozi că-și pierduse controlul, încercă să-și forțeze gura care-i tremura să schițeze un zâmbet, dar nu reuși. Îmi pare rău. Numai că... nu putu să continue. Lacrimile reveniră cu și mai mare putere și nu putu să le controleze, când i se rostogoliră pe obraji. Strânse din pumni și se luptă să se ridice. Fără a întâlni privirea lui Nusbaum coborî din pat.

— E în ordine, spuse el pe un ton calm. După un moment lung de tăcere, adăugă: Am vorbit cu doctorul Allenford de la St. Joseph.

La început, Madelaine fu nedumerită, ce legătură avea Chris cu toate astea? apoi înțelese imediat explicația, percepând-o ca pe o pulsație rece ca de gheață. Trase aer în piept rapid, dureros. Faptele deveniră cât se poate de reale: Francis era în moarte clinică, dar organele îi funcționau. Cei ce se ocupau de procurarea de organe vorbiseră cu UNOS, care-i trimisese la doctorul Allenford.

— Ce-a spus? îl întrebă încet.

— Că are tot ce poate fi mai potrivit pentru... inima prietenului dumitale... un pacient din Seattle...

Madelaine se simți ca și cum ar fi fost în cădere liberă,

într-o gaură adâncă, întunecată. Nu putea ieși de acolo, nu-și putea redobândi ritmul respirației. Propria ei inimă începuse să pulseze puternic în piept. Ar fi trebuit să observe asta imediat, să știe. Cum de nu sesizase ceea ce era atât de evident?

Nusbaum o privea ușor stingherit.

— N-am mai purtat această discuție cu cineva care știe mai multe despre transplant decât mine... sunteți rudă legală a pacientului?

— E preot, ați știut asta? Preot. N-a făcut în viața lui ceva josnic. Iar acum... acum... nu-și mai găsi vorbele.

Nusbaum îi zâmbi cu delicatețe.

— Ați vrea să-l trimit aici pe coordonatorul echipei de transplant? Consilierul care se ocupă de cei care suferă pierderi s-ar descurca mai bine ca mine.

— Nu. Da. Lăsați-mă să mă gândesc. Dădu la o parte părul de pe fruntea lui Francis cu mâna tremurându-i.

Doctorul veni spre ea, punându-i o mână pe umăr.

— Nu este în comă, doctore Hillyard: știți care este diferența. Domnul DeMarco este mort din punct de vedere legal. Acum, cea mai apropiată rudă va trebui să decidă ce este de făcut. Știți că nu este prea mult timp pentru deciziile legate de donarea de organe. Doctorul Allenford spunea...

Ea se întoarse spre el, mototolind raportul în pumn.

— Credeți că nu știu? Vocea îi cedă. Lăsați-ne singuri acum.

— Sigur că da. Doctorul Allenford spunea că ar putea trimite Lear-ul aici în patruzeci și cinci de minute.

— Da, spuse ea mângâind obrazul moale al lui Francis. Cunosced procedura.

El plecă la fel de neașteptat precum venise, iar după plecarea lui ea își dori să n-o fi făcut. Era prea multă liniște aici: zgomotele electronice erau prea inumane, lipsite de suflet.

— O, Francis, șopti. Lacrimile i se scurseră pe obraji.

Nu putea lua singură o hotărâre ca aceasta, însă nu exista nimeni care să preia această povară de pe umerii ei. Angel era singura rudă în viață a lui Francis și numai Dumnezeu știa că n-o putea ajuta. Ar fi inuman să-i ceară s-o facă.

Minutele treceau unul după altul, țesându-se în pătura nesfârșită a timpului. Existau, apoi nu mai existau, dispăreau.

Timpul era atât de prețios acum. De ce nu realizezi asta niciodată decât atunci când ți se strecoară printre degete și zace uitat la picioarele tale?

— De ce este așa, Francis? îl întrebă mângâindu-l pe păr. Spera deznădăjduită că el o va auzi, va clipi, va mișca un deget, ceva. Dar nu era nimic în afară de șuieratul sâsâit al aparatelor și de propria ei respirație încordată.

— O, Doamne, șopti, simțindu-se ca și cum sufletul i-ar fi fost rupt încet în două.

Înțelese în cele din urmă ce simțiseră multe din familiile pacienților ei în acest moment. Ar fi vrut să se revolte împotriva nedreptății, dar învățase cu mult în urmă că viața este nedreaptă și imprezvizibilă, că moartea lovește o familie chiar în timpul mesei fără cel mai mic preaviz —

știa toate astea, le știuse de la șase ani.

Mai știa și că Francis ar vrea ca ea să facă ceea ce trebuia chiar acum. Ar fi vrut ca moartea sa să aibă o semnificație. Și dacă ar fi putut salva viața lui Angel, Francis ar face-o într-o secundă, fără ezitare. Știa că inima lui Francis, minunata lui inimă iubitoare ar putea salva viața fratelui său.

Dar cum putea ea să facă asta? Putea autoriza încetarea susținerii suportului de viață al lui Francis? Ar mai putea să se împace cu sine, dacă ar face-o? Și dacă n-ar face-o?

Încet, îngenunche pe linoleumul rece, împreunându-și mâinile într-o rugăciune.

— Te rog, Doamne, ajută-mă să iau hotărârea cea mai bună.

Așteptă, își ținu respirația să primească vreun semn.

Nu auzi nimic în afară de clicul monitorului cardiac și de fâșăitul aparatului de respirat.

— Ce să fac? șopti ea. Ajută-mă, Doamne, te rog...

Știi prea bine, Maddy, fetiço. Știi prea bine. F Se ridică împleticindu-se, privindu-l, cercetându-l, uitându-se să vadă... ceva, un semn că-i vorbise.

Desigur, știa că nu avea cum s-o facă. Îi păstra vocea doar în amintire. După un minut care i se păru foarte lung, își îndreptă umerii și ieși din încăpere.

Afară, Lina se prăbușise pe unul din acele scaune neconfortabile, pe care spitalul le oferea membrilor familiei. La sosirea lui Madelaine, sări în picioare.

Avea ochii umflați și roșii.

Madelaine îi atinse obrazul cu un gest apropiat, blajin.

— Trebuie să discut cu tine...

Lina strânse din ochi, scuturând din cap.

— Crezi că nu știi ce este, mamă?

— Stau aici afară de aproape o oră. Am auzit diagnosticul și previziunea. Râse amar. Sunt fiică de cardiolog, doar.

Madelaine o privi cu teamă și întrezări pentru prima oară femeia care va fi fiica ei într-o zi – puternică, independentă, concentrată.

— Da, spuse ea încet, vrând să spună mai mult, negăsindu-și cuvintele.

Lina își mușcă buza de jos și se uită la fereastra cu draperie.

— Știi prea bine ce și-ar fi dorit el.

— Da. Spre propria ei îngrijorare se trezi plângând chiar acolo în fața fiicei ei, singura persoană de pe lume în fața căreia trebuia să pară întotdeauna puternică. Dar lacrimile începură să curgă și îi inundară obrajii, arzându-i.

Lina ezită, apoi făcu un pas în față.

— Nu mai plânge mamă. El... n-ar vrea să plângi.

Madelaine întinse brațele spre fiica sa și o strânse la piept cu disperare. Au rămas așa un timp îndelungat care li se păru ore, ținându-se în brațe, legănându-se plângând, oprindu-se, apoi plângând din nou. În cele din urmă, Madelaine se retrase, privi frumoșii ochi ai fiicei sale plini de lacrimi, și zâmbi tremurat.

— Te iubesc, fetițo, și sunt atât de mândră de tine acum. Ești mai puternică decât am fost eu vreodată.

— Ce se va întâmpla acum?

Madelaine oftă, simțindu-se brusc îmbătrânită.

— Mai au câteva teste de efectuat, iar eu trebuie să-l sun pe Chris.

Madelaine intră înapoi în camera lui Francis, ridică receptorul și formă numărul lui Chris de acasă. El răspunse de la primul apel.

— Sunt Allenford.

— Bună, Chris, sunt Madelaine.

O scurtă pauză.

— Madelaine?

— Sunt la spitalul Claremont din Portland.

— Dumnezeu, Madelaine... ce s-a întâmplat?

Vocea ei tremură.

— Este vorba despre Francis. Ea încercă să spună mai multe, să continue, dar nu putu.

— Donatorul este preotul tău? Fratele lui Angel?

— Da, șopti ea, încercând cu disperare să se abțină. Al treilea EEG a fost nul. Nu există activitate spontană fără ventilator, nu reacționează la testul de durere. Este... l-am pierdut. Eu sunt executorul lui, Chris. Vreau să autorizez... donația.

— Bine, Madelaine, spuse el abia perceptibil. Voi începe de aici. Poate ar fi bine să vii acasă, să dormi puțin.

— Nu, spuse ea pe un ton mai ascuțit decât intenționa. Nu-l las. Nu vreau să stea altcineva cu el. Apoi realizează cât de stupid și copilăros sunau spusele ei – doar știa că echipele vor ajunge într-o oră la spital. Chirurghi din toată țara vor veni ca să ia fragmente și bucăți din trupul lui Francis pentru a salva alte vieți. Încercă să se atârne de

această fărâmbă de speranță, că frumoșii ochi albaștri ai lui Francis vor continua să vadă lumea, rinichii lui vor salva viața unui copil, că inima lui iubitoare va continua să bată...

Strânse din ochi, încercând să realizeze că acesta era un miracol. Dar nu simțea decât gol, moarte, durere.

— Am procura de la el, Chris. Voi semna o derogare ca să donez ochii, inima, rinichii, pancreasul, totul. Asta ar vrea el.

— NOPA și UNOS mi-au trimis prin fax starea actuală: rinichii și ficatul funcționează bine, nivelul dopaminei este acceptabil, este hidratat. Știam că este perfect pentru Angel. Vocea lui ajunsese o șoaptă. Acum știu și de ce.

— Da, fu tot ce putu spune.

— Madelaine. Îi pronunță numele cu blândețe, neobișnuit de apropiat, de intim. Va salva viața fratelui său.

Ea suspină din nou.

— Știu.

— Angel va accepta?

— Nu vreau ca Angel să afle. Dacă... ea ezită. Dacă consideră că nu este bine ce am făcut? Dacă...

— Politica noastră va fi confidențialitatea, Madelaine. Te las pe tine să suni. Poți să-i spui sau nu lui Angel, cum dorești.

— Mulțumesc.

— Nusbaum știe cât ne dorim trupul... observând că ea respira cu greutate, el se opri imediat. Știe cum vrem să se procedeze cu domnul DeMarco?

— Francis, îl corectă ea cu blândețe. Mă voi i, asigura că o vor face cum trebuie, Chris. În cât timp crezi că ajungi aici?

— Am și pornit. Voi lua legătura cu UNOS, iar ei vor alerta restul echipei din țară.

Nu-și mai luă rămas-bun, nici ea n-o făcu. Știa că nu este nevoie de cuvinte în aceste clipe, nimic în afară de detașare rece și durerea care nu va pieri niciodată.

Angel se simțea ca în mijlocul Safeway, acea insulă cu luminile sale strălucitoare, cutiile metalice de argint strălucitor și tavanul alb, liniștitor. Aici, în OR 9 pereții nu aveau culoare. Mesele de oțel inoxidabil erau drapate în material chirurgical verde, suprafețele lor plane erau pline de instrumente metalice așezate cu precizie. Un televizor atârna din tavan, iar ecranul său era un pătrat negru. Peste tot erau calculatoare și mașini care ticăiau, bâzâiau, huruiau. Erau oameni în jurul lui, nu-l vedea pe niciunul, desigur, pentru că erau mascați și purtau mănuși.

Nu că le-ar fi păsat vreunui de el, era doar *pacientul*. Doar obișnuitul Mark Jones. Nu le păsa că se afla aici în această încăpere sterilă, întins pe masa de oțel, gol, cu trupul plin de ace și tuburi, cu sângele invadat de medicamente. În ora în care zăcuse acolo nu i se adresase niciunul. Discutaseră în jurul lui, verificându-i semnele vitale, monitorizându-i-le, uitându-se la ceas. La fiecare câteva minute, apărea câte o persoană cu mască, aducând informații în fugă, iar o asistentă reverifica instrumentele chirurgicale de pe masa de lângă el. În timpul acesta ceasul mare de pe perete continuase să ticăie.

A fost din nou ras de la bărbie până la picioare și îmbăiat într-o soluție usturătoare, roșu-maronie, ca un sos caramel. Mai mult material albastru-verzui îi acoperea tot trupul.

Asta este. Așa este când îți scot inima din piept.

Strânse ochii la acest gând, luptându-se cu teama. Încercă să nu se gândească la prima tăietură pe care o va face chirurgul, sau la a doua când instrumentele îi vor deschide pieptul, sau la mâinile cu mănuși care vor face de câteva ori fâș, fâș, fâș din foarfece, apoi vor ajunge în profunzimea pieptului lui.

Deschise ochii și rămase așa, respirând greu.

— O, Dumnezeule, murmură dorindu-și să fi fost o rugăciune, dorindu-și să fi știut ce să spună, ce să implore în acel moment. Dar toată viața se aruncase cu capul înainte în fața morții și nu avea o speranță, nicio speranță reală că se va mai trezi vreodată, că inima aceluia străin va fi salvarea lui.

O femeie care purta mască veni la el, privindu-l cu blândețe. Era patetic cât de fericit putea fi că o avea alături de el, chiar și pentru o secundă, chiar dacă ea nu știa, sau nu-i păsa cine era el. Cel puțin nu mai era așa de singur.

— Inima tocmai a aterizat la SeaTac, domnule Jones, spuse ea cu o voce înăbușită. Vom începe curând.

El își imaginează o inimă imensă care bătea pe autostrada doisprezece, împrăștiind sânge peste tot. Clipi și înghiți cu putere.

Întinse mâna și apucă mâna înmănușată a asistentei. Se forță să respire șoptind:

— Unde este Mad?

O văzu încruntându-se deasupra măștii:

— Ești nebun?

El îi scutură impacientat mâna.

— Unde este doctorița Hillyard?

Femeia nu se mai încruntă.

— Era pe Lifelight One, cu noua ta inimă. Acum este în elicopter. Trebuie să sosească din moment în moment.

— Să nu-i lași să mă anestezieze înainte de a ajunge ea aici, da?

Femeia se uită la ceas.

— Nu eu decid asta, domnule Jones.

El se agăță de mâna femeii.

— Te rog. Angel era conștient de tremurul patetic al propriei voci, dar nu putea schimba asta și nu-i mai păsa. Să nu lași pe nimeni să mă atingă până nu ajunge Madelaine aici.

Voia să-i spună foarte multe înainte să i se facă această intervenție abominabilă asupra corpului...

Și lui Francis.

Francis. Dumnezeu, avea atât de multe să-i spună fratelui său mai mare. Atât de multe... și de fapt, le putea concentra în câteva vorbe... *te iubesc, frate...*

Tresări, amintindu-și ultima lor întâlnire și închise ochii. Se va revanșa față de Francis, dacă Dumnezeu îi va mai da o șansă. Doar o secundă, un moment de conștientă înainte de moarte, când Angel putea spune că-i pare rău. Al naibii de rău.

Exact la trei și un sfert un bărbat care purta mască veni

la Angel se uită la fiecare din aparate, după care spuse:

— Bună ziua, domnule Jones. Sunt doctorul Arche. Întinse mâna spre pungile transparente de plastic atârdate deasupra capului lui Angel. Este ușor de ținut minte. Doctorul A... de la anestezie.

— O, grozav, oftă Angel. Numai să nu mă adormiți până nu ajunge Madelaine aici.

— Nu-ți face probleme, va veni imediat. Doctorul Arche trecu pe lângă Angel, o pată estompată de albastru-verzui și se așeză cu un scârțâit pe un scaun. Roțile acestuia alunecară pe linoleum și-l duseră pe anestezist la postul său.

Angel încercă să-și ridice capul de pe masa dură, dar eșuă. Se întoarse privind spre ușa închisă. O imagine pâlpâi în fața ușii de fier. *Francis*, realiză el brusc. Fratele său venise să-l țină de mână.

Bună, Angel.

Angel dădu să spună ceva și își dădu seama că nu știa ce anume. Era prea amețit. Clipi din greu, apoi când deschise ochii, *Francis* dispăruse. Obrazul lui Angel lovi masa cu un zgomot puternic. I-o făcuseră. Nemernicii începuseră să-l anestezieze. Simțea medicamentele curgându-i prin vene, scurgându-i-se prin corp într-un ritm amețitor, intoxicant. Încercă să se concentreze... la punga cu lichid de deasupra capului... acul din venă... picura, picura în sângele lui, prelingându-se, prelingându-se...

Înghiți cu greu: ca și cum îi vârâseră vată în gură și pe gât.

Doctorul Arche veni înapoi cu scaunul spre el.

— Relaxează-te, domnule Jones. Lasă-te dus... lasă-te dus...

Angel încercă să-și ridice bărbia, dar nu putu.

— Du-te... nemernicule...

Doctorul Arche începu să râdă încet și porni înapoi la locul său cu tot cu scaun.

Angel ar fi vrut să-și smulgă acul din braț, dar nu-și putea ridica mâna. Luminile deasupra capului său se amestecau, căpătând forma unui soare.

Se simți cuprins de panică, iar biata lui inimă sfârșită vru să bată mai repede.

— Stai, domnule Jones, îi spuse doctorul Arche la ureche. Calmează-te, omule, calmează-te. Lasă-te dus de val.

Angel își ținea ochii închiși. Se forță să-i deschidă din nou, să se concentreze asupra soarelui fierbinte, fierbinte.

Ceva nu mai era la fel. Zgomotul, realiză el amețit. Și atunci apărură ea, aplecându-se asupra lui, umplându-i lumea ca o Madonă.

— Angel? Mă auzi?

— Mad... oftă ușurat dorindu-și, tânjind să-i simtă mâna în palmele sale: nu-i era de ajuns să știe că ea îl atingea, voia s-o simtă. Pentru ultima oară. Ar fi vrut să-i smulgă acea mască blestemată de pe față, să-i vadă din nou zâmbetul. Avea atât de multe de spus, atât de multe, iar medicamentele îl împiedicau... Te-am iubit...

Ea îl mângâie pe obraz și el simți gestul foarte bine, atât de bine încât lacrimile îi împăienjeniră ochii. Se luptă să-și

găsească drumul prin straturile de ceață care îi separau.

Ea îi zâmbi. El văzu zâmbetul pe deasupra măștii, după felul în care i se încrețiră cutele din coada ochilor. Își amintea acel zâmbet, și-l amintise întotdeauna. Dumnezeu, era atât de frumos...

— Francis, horcăi el... îmi pare rău... spune-i că l-am iubit și pe el...

Deodată îl văzu pe Francis stând lângă ea, cu acel zâmbet al lui, șoptindu-i că era în ordine, că fusese întotdeauna în ordine...

Dar Angel știa că nu era adevărat..

Lacrimi străluciră în ochii lui Madelaine. Vru să-i spună: *nu plânge pentru mine*, dar nu putea să vorbească.

Genele lui fluturară din nou. Auzi vocea melodioasă a doctorul Arche, vorbindu-i... vorbindu-i... vorbindu-i...

Apoi, nu mai știa nimic.

Madelaine urmărea operația dintr-o parte a sălii. Chirurgii și asistentele erau adunați în jurul mesei, lucrând asupra lui Angel, împungându-l, îmboldindu-l, intubându-l, monitorizându-i fiecare respirație, fiecare pulsație a sângelui prin inimă și vene. Era intubat și cateterizat, iar trupul îi fusese spălat din nou cu iodură, și apoi învelit iarăși cu pânză sterilă. Părul îi era acoperit cu o șapcă de hârtie albastră, iar mici bucăți de bandă adezivă albă îi țineau pleoapele închise. Singura parte a trupului lui gol expusă era o fâșie din piept și din abdomen, o centură portocalie de piele acoperită de plastic transparent, înconjurat de cearșafuri verzi-albăstrui. O pată dezumanizantă de culoare care părea la

distanță de ani lumină de acel zâmbet întotdeauna pregătit al lui Angel, de felul lui de a face întotdeauna pe grozavul, sau de temperamentul lui dominator.

Pacientul.

Madelaine încercă să-l vadă în această lumină, să fie rece, detașată, un profesionist. Dar când Chris întinse mâna după bisturiu, atingând cu vârful acela foarte ascuțit pielea de la baza gâtului lui Angel, tresări.

Instinctiv închise ochii și când o făcu se trezi mergând înapoi în timp, în alt loc. La roata Ferris de la acel carnaval de prost-gust, unde se dusese cu băiatul visurilor ei. Fusese cuprinsă de mijloc, brațul lui alunecase pe pielea ei goală. *Te iubesc, Mad.*

Auzi zumzăitul jalnic al unui fierăstrău electric, și-și ținu ochii închiși. Nu voia să vadă cum îi desfac pieptul, să vadă sângele lui vărsându-se peste acea pată verde de steril, apoi pe linoleum.

— Desfăcătorul de piept, ceru Allenford.

Madelaine clipi des și încercă să se gândească la acel bâlci, ultima lor întâlnire ca îndrăgostiți. Și ce magie fusese! Stele peste tot, miros de. Popcorn, larma îndepărtată a oamenilor pe aleea principală. Își aminti cerceii pe care el îi câștigase pentru ea, solemnitatea cu care îngropaseră bijuteria aceea țipătoare ca amintire a dragostei lor.

Se gândi la Francis, blândul, iubitorul Francis, și la darul pe care i-l făcea fratelui său, miracolul care se desfășura la câțiva pași.

— Pregătește bypassul.

Madelaine deschise ochii. Nu voia să se miște, dar nici să rămână acolo unde se afla. Făcu câțiva pași spre masă. Văzu imediat în ce fază se afla operația – pieptul lui Angel era doar o gaură roșie în acel material chirurgical. Fuseseră introduse și suturate canulele în inimă și acum se ocupau de conectarea lui Angel la instalația de bypass a inimii și a plămânului.

Toți respirară adânc când porni bypassul. Mașinăria lipită de pământ începu să zbârâie, să vibreze și să pompeze. Un tehnician care monitoriza funcționarea aparatului spuse:

— Totul pare să fie bine, doctore Allenford.

— Bine, spuse Chris, întinzând mâna după instrumente. Să-i dăm drumul.

Madelaine veni spre masă fără să scape din priviri ce se petrecea acolo. Făcu un pas înainte ca vrăjită, urmărind cum lucrau mâinile înmănușate, pline de sânge ale lui Chris. El scoase biata inimă deteriorată a lui Angel și i-o întinse încă bătând patologului, care o puse într-o cutie metalică și dispăru cu ea.

Apoi Chris se întinse și ridică inima lui Francis în mâinile sale îndemânatic. Părea atât de obișnuit, se gândi ea, o bucată roz-deschis, care adăpostise cândva sufletul lui Francis.

Chris studie organul inert, apoi îl coborî în pieptul lui Angel.

Îi luă aproape o oră și jumătate să fixeze noua inimă la loc. În final, Chris se uită la asistentul care monitoriza aparatul de bypass.

— Bine, hai să-l încălzim.

Chris făcu suturile finale la artera pulmonară și sângele cald. Bogat, începu să se scurgă în inimă umplând-o, încălzind-o. Își ridică brusc privirea întâlnind-o pe a lui Madelaine. Avură amândoi același gând: *este gata, am reușit.*

Toți din încăpere păreau să tragă aer brusc în piept, anticipând cele ce urmau. Madelaine se mai apropie, aproape că atinse masa. Se uită dincolo de trupurile îmbrăcate în albastru-verde de pe fiecare parte a mesei, care priveau la gaura din pieptul lui Angel, la masa de țesut rozaliu care zăcea acolo inertă.

Te rog să bați, se rugă ea în tăcere. Nu *face ca tot efortul să fi fost inutil.* Ceasul mare de pe perete bătu un minut, apoi altul.

— Măriți doza de Isuprel, spuse Allenford calm. La patru mics.

— Haide, murmură Madelaine, cu pumnii strânși pe lângă corp. *Haide, Francis.*

— Ai nevoie de defibrilator? întrebă careva.

— Liniște, spuse Chris.

În încăpere se făcu o liniște profundă, toți ochii erau ațintiți asupra noii inimi. După ceea ce li se păru a fi ore întregi, aceasta tremură ușor.

Madelaine simți cum propria-i inimă zvâcnește în așteptare.

— Haide. Chris îndemnă organul. Haide.

În pieptul lui Angel, inima lui Francis tresări brusc. O dată de ouă ori, de trei ori, apoi începu să bată, încet,

constant.

— Houston, avem bătăi de cord, spuse Chris.

— Ritmul cardiac crește, anunță cineva. Cincizeci și patru, șaiszeci și trei... un strigăt de bucurie izbucni în încăpere. Madelaine încercă să li se alăture, dar nu se putea mișca, nu putea vorbi, nu putea nici măcar zâmbi. Tot trupul îi tremura, iar ochii îi ardeau. Simțea spiritul Domnului în ea, umplându-i sufletul până la refuz, făcând-o să știe că ceea ce tocmai se petrecuse în încăpere fusese un miracol.

Dumnezeu luase o viață, apoi dăruise alta. Urmări ca vrăjită cum inima sănătoasă își începe dansul ritmic, încet. Zâmbind, strigând, își acoperi gura pe care se afla masca, cu ambele mâini ridicându-și privirea spre tavan ca și cum în acel moment magic îl putea vedea pe Dumnezeu.

Iubește-l, Maddy, fetiço. Tresări la acel sunet și se răsuci așteptându-se să-l vadă pe Francis stând lângă ea.

Dar nu era nimeni.

17

Lina nu mai suporta să stea în casă. Oriunde se uita, găsea amintiri care îi vorbeau despre Francis. Rămase pe verandă, privind cum primele dâre roz ale răsăritului apărură de-a lungul străzii întunecoase. Plămâni îi dureau de la țigările pe care le fumase, ochii o usturau de la atâta plâns. Se simțea golită și tristă... O, Dumnezeule, cum putea exista atâta tristețe?

Își mușcă buza de jos și simți din nou cum îi ard ochii.

Întorcându-se, văzu leagănul din verandă, cel pe care el i-l dăruise Crăciunul trecut și brusc începu să plângă din nou.

Întoarce-te, Francis. Îmi pare rău. O, Dumnezeuule, îmi pare atât de rău...

Undeva, în planul secund al minții, auzi zgomotul făcut de motorul unei mașini. Ridică privirea fără a fi prea interesată de ce vedea și observă mașina mamei pe alee. Se duse la marginea grilajului și rămase acolo.

— Mama opri motorul și coborî din mașină. Zgomotul făcut de portiera Volvoului părea nefiresc de tare în acea liniște dinaintea zorilor. Era pe la jumătatea aleii când o zări pe Lina pe verandă.

Mama urcă treptele care scârțâiau și se opri sprijinindu-se de grilajul alb, pe care se încolăcise glicina. Privirea îi căzu pe scrumiera de pe podea, pe mucerile împrăștiate peste tot. Dar când se uită la Lina, nu spuse nimic.

Lacrimile izbucniră în ochii mamei și păși cu, brațele întinse.

Lina ajunse rigidă la pieptul mamei, simți căldura, brațele iubitoare care o înconjurară și brusc se simți din nou copil. Un copil de șase ani, care mai credea că mama poate face ca totul să fie bine.

Așteptă ca mama să spună ceva, niște cuvinte magice, care să dea timpul înapoi. Dar mama nu vorbi, doar o strânse la piept. Iar Lina știu. Niciodată nu va mai fi bine.

El șade în leagănul de pe verandă, încercând să-l facă să se balanseze, dar șipcile de lemn rămân nemișcate. Aerul este greoi, încărcat și nu miroase a nimic. Înainte n-ar fi

știut ce este acea goliciune, dar acum știe. Încearcă să-și amintească miile de mirosuri care se simțeau de obicei pe veranda ei; de trandafiri și de iarbă tăiată, umiditatea roditoare a pământului mocirlos când vine perioada ploilor, mirosul vântului când suflă frunzele pe cărare. Chiar și frunzele moarte de glicină care se încolăciseră pe balustrada ei albă aveau mirosul acela iernatic.

Acum nu mai este nimic. Vântul trece pe lângă el. Îl poate vedea cum atinge frunzele căzute, ridicându-le în vârtejuri pe iarba maronie, dar niciuna din acestea nu-l atinge când stă în leagănul de pe verandă, pe care nu-l poate face să se miște. Așteaptă să se întâmple ceva, asta-i tot ce știe. Pentru un moment zăbovește acolo, plutind în aer, acolo unde nu-l poate atinge: îl simte așa cum simte ploaia pe obraji, sau vântul care-l împinge din spate. Mai are ceva de făcut.

A aflat că dacă se concentrează foarte, foarte tare, se trezește în casa ei, hoinărind printre lucrurile ei, ajungând la fleacuri, amintiri ale unui trecut pe care îl uită repede. Dar toată gândirea asta îl face să se simtă obosit, să simtă lucruri care îl dor și, după ce o face, își dorește să nu se fi mișcat, să stea doar acolo în leagăn, unde se simte acasă.

Noaptea trecută, Lina a stat alături el și, când ea s-a așezat prima oară, el a simțit leagănul cum se urnește și se mișcă. Atât de mult, încât putea simți mișcarea vântului, putea auzi scârțâitul plăcilor de lemn. Dar crede în cele din urmă că a fost doar o amintire, că nu putuse auzi astfel de lucruri.

Ea plânsese, draga lui copilă, și într-un loc ascuns al

sufletului știuse că plânsese după el.

Ardea de durere s-o atingă, s-o liniștească, dar nu se putea concentra din cauza sunetului sec al suspinelor ei. Așa că făcuse ce putuse să facă, se folosise de puterea care părea să se afle latentă în golul stomacului său. Strânsese din ochi și în mintea sa i se adresase fetei. Cuvinte, amintiri ale cuvintelor pe care abia și le amintea...

Sunt aici, Lina... Sunt aici...

Se gândi la cuvinte de multe, multe, multe ori, dar lacrimile ei continuau să curgă, pătrunzându-i sufletul cu putere, făcându-l să simtă durerea.

În cele din urmă ea intră în casă, iar el o urmă mergând din încăpere în încăpere, dorindu-și cu disperare să simtă că aparține aceluși loc, singurul cămin pe care-l cunoscuse vreodată. Dar cu fiecare fărâmă de timp care trecea, se simțea tot mai slăbit. O dată când își lăsă privirea în jos nu-și mai văzu picioarele, iar în secunda următoare picioarele începură să-i dispară. În final, se cuibărise la capătul patului ei ca o pisică, și închisese ochii.

Următorul lucru pe care îl percepe este că se află din nou aici, așezat pe leagănul din verandă. Lumina soarelui cade asupra lui de peste tot, printre norii cu contururi neregulate, care plutesc pe cerul albastru, limpede. O ultimă frunză îngălbenită se desprinde de pe vița de glicină și plutește spre pajiște.

Își lasă privirea în jos și picioarele nu-l ascultă. Pâlpâiri de umbre apar pe vopseaua albă a panourilor de la verandă. Se întrebă cât va continua așa, această dispariție înceată a sa și ce se va întâmpla cu el, când se va termina

totul.

Așa că așteaptă.

Angel zăcea nemișcat. Totul era întunecat în jurul său. Sunete, zgomote care alcătuiau un vacarm înspăimântător. Clipi, încercând să-și deschidă ochii. Eșuă.

— Angel?

Îi auzi glasul venind spre el din întuneric. Dintr-odată, simți o acută nevoie de ea, o mare nevoie... încercă să-și deschidă din nou ochii. Genele îi tresăriră. Îi trebuia atâta putere...

Îi auzi din nou vocea, ademenindu-l, murmurându-i numele. Se luptă să dea la o parte straturile de bumbac și de ceață care îl apăsau. În final, deschise un ochi. Lumina îl străpunse, făcându-l să caute în grabă întunericul reconfortant.

— Haide, Angel, deschide ochii.

Încet, ezitând, el încercă din nou. O găsi stând la câțiva centimetri lângă el, cu chipul acoperit de mască. Pentru o secundă, el avu din nou șaptesprezece ani, iar ea era Madelaine care-l aștepta.

Încercă să-și amintească unde se afla și de ce era ea aici. Apoi simți cum îi bate inima tare și fără șovăială. *Bum... bum... bum...* El strânse din ochi și ceea ce putu să audă fu inima sa – de fapt, inima altuia – bătând în pieptul său, cu lovituri surde. Ar fi vrut să ajungă la ace și la tuburi, să le rupă pe toate, dar mâinile îi erau slăbite și-i tremurau.

Nu se mai simțise atât de devastat, de pierdut, de invadat: inima acelui străin nu-i aparținea. O simțea cu

fiecare respirație, bătând prea tare, producându-i durere în pieptul operat. Unde era inima lui? Slabă și fără de folos așa cum era, fusese a lui, dar acum n-o mai avea. Era aruncată la gunoi pe undeva...

Inima lui, depozitara sufletului său, a visurilor, a ideilor sale...

— O, Doamne... șopti cu o voce aspră, întreruptă, pe care nici el n-o recunoscuse. Panica se instală.

Dumnezeule, nici măcar vocea nu mai era a lui. Nu mai era nimic din el, nimic...

Atunci, un cuvânt i-a oprit căderea, l-a lăsat fără suflare, tremurând, temându-se mai mult ca oricând în viața sa. *DONATORUL.*

Se forță să-și deschidă ochii și o privi pe Madelaine. Știa că plânge, își simțea lacrimile curgându-i pe obraji dar nu-i păsa.

— Cine este?

Ea se cutremură, de parcă ar fi fost lovită:

— Angel, îi spuse pe un ton atât de calm, încât pentru o secundă el șovăi. Nu voia decât să se scufunde în acea voce, în ochii ei. Nu te gândești la asta acum, relaxează. Operația a decurs bine. Ești bine. Bine.

Operația. Se gândești din nou la inima sa, la biata sa inimă fără valoare, și lacrimile îi curgeau neîncetat. Simțea că este mâhnit, dar nu știa pentru cine, pentru ce. Nu știa decât că inima aceasta nu era a lui, dar că se afla în pieptul său, că bătea prea tare, pompând prea eficient. Mâinile și picioarele îi erau nefiresc de calde și brusc acea rece toropeală era de preferat acestui... lucru care-i bătea în

piept.

Întrebarea reveni cu putere, cântărind greu asupra inimii sale care lovea puternic. *A cui este inima asta?* Ar fi vrut să pună din nou întrebarea, să ceară să i se răspundă, dar n-o putea face, nu putea articula cuvintele, nu reușea să le forțeze să iasă pe gâtul său uscat care-l ardea. Brusc, se întrebă dacă ar fi vrut cu adevărat să afle. Dumnezeuule, voia cu adevărat să știe cine era în pieptul său, cine îl ținea în viață, încălzindu-i mâinile și picioarele?

Madelaine îl mângâie pe obraji și el se simți bine, nespus de bine. Închise ochii din nou și scutură din cap. Ar fi vrut să-i spună ceva, dar ce? Ce?

Întunericul se reîntoarce pentru el, trăgându-l înapoi în acel cocon negru, unde nu-și amintea, unde nu-i păsa de nimic.

— Angel, o să fie bine, auzi din nou vocea ei liniștindu-l, calmându-l. Te vei simți mai bine după ce va trece anestezia complet. Ai încredere în mine. Acum ești dezorientat și este normal. Era de așteptat. Nu-ți face probleme.

El își întoarce capul un pic, simțind perna cum se lasă sub obrazul său. Lângă el, monitorul cardiac scotea râuri de hârtie, arătându-i graficul inimii pe ecranul negru. Pentru o secundă nu s-a putut concentra, n-a putut să înțeleagă ce vedea. Apoi realitatea l-a izbit. Pe un ecran computerizat erau două linii roz estompate, care mergeau paralel, deși înainte fusese una singură.

Teama se instalează, revărsându-se val după val. Începu să tremure, simțind cum totul în interiorul său se făcea din ce

în ce mai mic. Apoi se uită din nou la monitorul care arăta doar o bătaie de inimă. Ar fi trebuit să-l calmeze faptul că nu fusese o halucinație, dar n-a fost așa. Simțea medicamentele cum zumzăie prin sângele său, atenuând acest moment, întunecându-i vederea, dar nu conta. Inima aceea străină bătea... bătea... bătea...

— Dumnezeule, rosti pe un ton plângăreț. Nu fusese niciodată atât de bolnav, nici nu se temuse atât în viața sa. Ar fi trebuit să mă lași să mor.

— Relaxează-te, Angel. Relaxează-te. Vorbim mai târziu.

O simți cum îi strânge mâna ușor, cum îi mângâie obrajii scăldați de lacrimi. Dorea să se lase alinat de ea, tânjea să fie alinat de ea, dar nu putea. Nu mai conta ce-i va spune mai târziu, ceea ce-i spusese acum era normal sau așa se aștepta să fie. El știa adevărul, îl știa cu fiecare bătaie a inimii străine.

Cineva trăia în pieptul său.

Era răcoare pe acel mal întunecat unde Lina era singură, așteptându-și prietenii să apară de-a lungul crestei de pământ. Vor apărea la răsărit ca întotdeauna, unul câte unul, siluete conturate pe cerul rece, albastru, de toamnă cu mâinile în buzunare, cu țigările atârându-le din gura lejer, îi auzi vorbind înainte de a ajunge pe creastă, cu voci tari și exuberante.

Acel prim sunet al discuțiilor lor vesele îi provoca întotdeauna un acces de dorințe înflăcărate. Se ridica întinzându-și gâtul, ca să zărească primele chipuri cunoscute, să audă acele strigăte: „Hei, Lina, păstrează

locul ăla pentru mine!”

Când îi vedea coborând spre râpa unde se afla ea, cu pantofii lor sport alunecând pe frunzele umede de toamnă, cu rucsacurile lovindu-le spatele, simțea pentru câteva clipe scurte dar pline de strălucire, că era ca ei.

Gașca se întâlnea aici în fiecare dimineață înainte de școală ca niște suflete pierdute adunându-se să împartă țigările, băutura, banii și să se simtă că aparțin grupului.

Erau tinerii cu probleme. Toți știau asta, începând cu profesorii, consilierii, chiar și directorul. O dată pe semestru unul din profesorii noi cobora furios acest mal care se surpa, arătând acuzator spre ei, făcând razii. Dar pe la sfârșitul anului obosea și acest profesor și aveau tot mai multe zile când puteau sta acolo singuri, discutând între ei, râzând de marea lor faptă, considerându-se invincibili.

Dar Lina nu se mai simțea invincibilă și nimic din ce se putea obține ușor, cum ar fi câteva țigări, nu putea micșora durerea care-i apăsa plămâni, până când credea că nu mai poate respira fără a pufni în plâns.

Își vârî mâinile în buzunarele umflate, pline de scame ale blugilor și se așeză pe o piatră acoperită de mușchi. Doi cedri înalți o străjuiau de fiecare parte, ramurile lor pline de grație căzând ca o umbrelă lăsată pe jumătate deschisă după ploaie.

— Hei, Lina! Era Jett aflat pe creasta dealului, îmbrăcat complet în negru, cu părul tuns scurt vopsit tot negru. Sări peste margine ca un schior cu genunchii la gură, cu brațele larg desfăcute. Pantofii lovira pământul cu putere

și alunecară. Cu un strigăt, coborî panta în fugă, sări peste piatră și se opri foarte aproape de ea, cu răsuflarea tăiată.

Ea îl privi pe acest băiat pe care-l plăcea de vreo doi ani și avu impresia că nu-l văzuse niciodată. O făcea să i se strângă stomacul, să fie nesigură pe picioare.

El îi zâmbi, arătându-și șiragul de dinți albi.

— Ce zici de o țigară?

Era întotdeauna primul lucru pe care i-l spunea.

— Sigur, zise ea începând să scotocească în buzunarul hainei de piele de unde scoase un pachet. Știi din secunda în care îl atinse că era gol. Se încruntă. Când îl fumase pe tot?

Apoi își aminti noaptea de alaltăieri când aterizase la aeroportul Seatac. Mama o urcase într-un taxi și o trimisese acasă.

În casa aceea goală, unde se aflau peste tot fotografiile ale lui Francis. Simțise că oriunde s-ar fi uitat, îl vedea, îl simțea, îl auzea. În cele din urmă, ieșise din camera ei și se cuibărise pe leagănul din verandă, cumpărat tot de el Crăciunul trecut, plânsese și fumase până se întorsese mama.

— Îmi pare rău, îi spuse ridicând privirea spre Jett. Cred că le-am terminat.

Dezamăgirea lui fu evidentă.

— Nicio problemă.

Au mai rămas acolo o secundă, așteptând să sosească și ceilalți. Cu o zi în urmă, ar fi încercat să discute cu el, ar fi găsit un subiect despre aerul înghețat din jur și s-ar fi atârnat de fiecare vorbă de-a lui, dar astăzi era prea

obosită ca să mai facă efortul.

Auzi conversațiile vesele care se purtau la distanță și-și ridică privirea tocmai când cinci sau șase colegi apăruseră pe creasta dealului. Apoi alunecară în jos spre ei. În alte câteva secunde, se aflau pe malul râului fumând, vorbind tare, râzând.

Lina îi privi pe rând și se simți dezorientată. De ce atunci când se afla printre prieteni se simțea singură și ar fi vrut să plângă?

Îi luă o secundă să realizeze că nu vorbea nimeni cu ea, apoi o alta ca să înțeleagă că nu-i păsa.

Jett scoase un termos din rucsac și răsuci capacul. Cu un rânjet le spuse:

— Kahlua și coca-cola, vrea careva?

Toți se înveseliră și întinseră mâinile spre termos. Înainte ca Jett să ia prima înghițitură apărură o altă siluetă la orizont.

— Trebuie să vă întoarceți la școală. A sunat primul clopoțel cu cinci minute în urmă.

Toți își ridicară privirea și o văzură pe Vicki Owen, noua consilieră. Lângă ea, directorul Smithson părea obosit și neglijent. Pe Lina n-o surprinse expresia lui. Smithson făcuse raiduri în această râpă de mii de ori, ca să mai creadă că putea să obțină ceva.

Tinerii începură să râdă că fuseseră surprinși, aruncându-și țigările încă aprinse în râu. Lina urmări cum chiștocurile albe se învârtiră împreună în aer, amestecându-se cu frunzele căzute și plutiră în josul râului. Îi trecu prin minte că o pasăre putea să vadă acei

cilindri mici, albi, să se năpustească, să înghită acele lucruri mortale făcute de om, înainte de a realiza ce se întâmplase.

— Lina Hillyard, vreau să stăm de vorbă.

Era vocea domnișoarei Owen. Lina își ridică privirea și observă că era singura rămasă la râu. Ceilalți colegi și directorul Smithson plecaseră. Singura dovadă că fuseseră în acest loc era o dâră alunecoasă de noroi printre frunze și ferigi.

Oftând, Lina sări pârâul și urcă pe mal. Când ajunse sus se opri în dreptul domnișoarei Owen și o văzu pe mama sa la câțiva pași mai încolo.

Lina își dădu ochii peste cap.

— Grozav!

Domnișoara Owen făcu un pas lateral, apoi se retrase fără o vorbă. Lina o urmări cum traversează terenul de fotbal și dispare în școală. În sfârșit, se întoarse privind-și mama. Aceasta se afla cam la zece pași distanță, cu părul răvășit, neîngrijit, ochii umflați și roșii. Așa arătaseră amândouă în cele două zile care trecuseră de la moartea lui Francis.

— Ce vrei? o întrebă cu duritate, știind prea bine ce voia mama, ceea ce, de fapt, doreau amândouă. Alinare, evadarea din mâhnirea, din tristețea șovăitoare. Dar nu găseau alinare. Lina descoperise asta într-un mod brutal. Mâhnirea revenea mereu, i se furișa în gânduri ca un șarpe, apărând inopinat. De fiecare dată când suna telefonul, Lina se gândea că ar putea fi Francis și atunci șarpele tristeții mușca din nou.

A urmat o pauză lungă până când a vorbit mama, o tăcere în care Lina a auzit croncănitul ciorilor și jeluiala îndepărtată a unei suflătoare de frunze.

— M-a sunat Vicki Owen de dimineață, spunându-mi unde te afli. Am considerat că... că ar trebuie să discutăm.

Lina înghiți cu putere.

— Oare asta îl va aduce înapoi, mamă?

Ea scutură din cap.

— Haide, fetiço. Să facem câțiva pași împreună.

Lina se uită la ea, văzu cum Madelaine se întoarce și porni încet spre tribuna neacoperită. Lina se gândi să nu se ducă după ea, ci să se întoarcă, să plece în altă parte, oriunde. Dar nu voia să fie singură, iar mama era singura persoană care înțelegea cu adevărat ce simțea ea.

Își urmă mama pe terenul de fotbal, apoi spre tribună. Se așezară una lângă alta, în așa fel încât să nu se atingă, dar să fie, cumva, împreună.

Lina privi în jur la tabela de marcaj neagră. O pisică vagaboandă se târa pe sub gardul de lemn, coada încolăcindu-i-se în jurul semnului care proclama cu mândrie acest loc ca fiind casa Panterelor.

Desigur, Lina mai fusese aici, dar niciodată la vreun meci. Nu auzise niciodată cum se loveau între ele căștile de protecție, nici urletele mulțimii, nu se întâlnise vreodată cu un grup de prieteni să urmărească echipa lor luptând cu alta.

Ar fi fost tentată să facă asta, pe când era în clasa a șaptea, iar Cara Milston îi era cea mai bună prietenă. Încercase s-o determine pe mama s-o ducă la vreun meci,

dar pe atunci începuseră zilele mult prea ocupate pentru ea. Zile și nopți și alte zile care se estompau în schimburile de la spital care nu se mai sfârșeau. Acasă fuseseră doar câteva jocuri în anul acela, iar Madelaine nu putuse participa la niciunul. Anul următor, Lina își făcuse deja un grup de prieteni, care nu pierdeau vremea la meciuri de fotbal. Noapțile de vineri și le petreceau jos, la râu, bând alcool indiferent de care, și fumând țigară după țigară.

Poate dacă Lina ar fi avut un frate sau un prieten lucrurile ar fi fost altfel, sau dacă ea și Cara ar fi rămas cele mai bune prietene. Sau dacă mama ar fi mers la liceu situația ar fi fost alta, poate.

— N-ai mai cerut să te duc la meciuri de fotbal, spuse mama încet.

— Păi... am lucruri mai bune de făcut.

— Cum ar fi fumatul la stâncă?

Lina ridică din umeri și privi tribuna din jur, observând șervețelele, popcornul vechi și coca-cola vărsată, care se împrăștiase în băltoace lipicioase pe podeaua de metal.

— Am crezut că vrei să vorbim.

Urmă o pauză lungă, apoi încet, în liniște, mama începu:

— Aveam șase ani când mi-a murit mama. Într-o seară am sărutat-o, i-am urat noapte bună și m-am dus la culcare... când m-am trezit, ea nu mai era. Nimeni n-a vrut să-mi spună cât era de bolnavă; tata s-a gândit că nu conta, probabil, să pregătești o fetiță pentru eventualitatea că-și va pierde mama. Dar au rămas atâtea lucruri nespuse, în vocea mamei se simțea o amărăciune

surprinzătoare, o duritate pe care n-o mai sesizase vreodată. Se încruntă puțin. După asta am văzut lumea cu alți ochi. Am știut că nu mai este așa de sigură.

Lina simți cum lacrimile îi revin, că îi ard ochii. Se gândi să le ștergă, dar nu se mai obosi s-o facă.

— El era întotdeauna aici pentru mine.

— Este în continuare, fetițe.

Lina pufni zgomotos și-și trecu o mână peste ochi.

— Nu începe iar cu Dumnezeu. Nu merge.

— Poți să-i spui Dumnezeu, Alah sau Iisus, sau mumbo jumbo: nu contează. Contează să te autoevaluezi și să vezi în ce crezi. Dacă n-o vei face, nu vei avea de ce să te agăți, nimic în care să crezi, și totul se va destrăma. Crede-mă, știu asta.

— Nu vreau să mă gândesc la asta acum, zise ea cu un glas slab, întrerupt. Dacă o voi face, nu voi putea să nu mă gândesc că el nu mai este, că nu va mai fi niciodată și cât îmi e de dor de el.

— Dacă Francis ar fi acum aici, ce ți-ar spune?

Pentru o fracțiune de secundă aproape îl simți lângă ea, șoptindu-i la ureche. Un zâmbet mic, timid, îi apăru în colțul gurii.

— Mi-ar spune să-mi abandonez prietenii ăștia nepotriviți și să mă duc acasă.

— Vezi? Este aici, în sufletul tău. Va fi întotdeauna.

Lina ar fi vrut să zâmbească, și-o dorea din toată inima, dar nu putea.

— Îmi ura prietenii. Îmi spunea că nu ajung nicăieri cu ei.

Madelaine nu-i răspunse, dar tăcerea ei părea să spună totul.

— Știi că avea dreptate, spuse Lina cu voce tremurată, dar nu știu cum să procedez. N-am știut niciodată.

— Cea mai importantă călătorie pornește cu un pas. Poate te vei duce la petrecerea de Crăciun. Vei cunoaște alt gen de oameni acolo. O fată frumoasă ca tine ar găsi imediat un băiat.

Lina își dădu ochii peste cap.

— S-o crezi tu, mamă. Jett Rodham nu merge nici mort la o chestie așa de plicticoasă, ca o petrecere școlară.

— Dar tu, Lina? Ai vrea să te duci?

Era exact ideea cu care ar fi venit și Francis. Lina se gândi la asta, dar își dori imediat să n-o fi făcut. Ideea de a participa la balul școlii era atât de... oh, de tentantă. Se gândi cum s-ar îmbrăca, cum și-ar aranja părul, ar coborî scara și s-ar lăsa fotografiată cu un băiat care să zâmbească timid spre aparat. Se gândi la mama care ar fi zâmbit cu gura până la urechi, luându-l de mijloc pe Francis...

Nu, el nu va fi acolo. Nu va mai fi niciodată acolo...

Lina sări în picioare.

— Nu mai vorbi cu mine despre asta, șuieră. O durea atât de tare, Francis îi lipsea atât de mult. Nu crezuse că exista ceva care ar fi putut s-o rănească atât. Eu nu am astfel de viață, la naiba! E prea târziu pentru mine să devin genul idiot de regină care se întoarce acasă. S-o lăsăm baltă.

— Oh, fetiço... spuse Madelaine cu un oftat, întinzând

mâna spre ea.

Lina simțea dragostea mamei, o căldură care radia de la distanță, dar nu putea scăpa de imaginea în care s-ar fi dus la petrecere, iar Francis și ea ar fi așteptat-o acasă.

Gândul la el îi răsuci sufletul într-un ghem dureros. Fără o vorbă, se întoarse lăsând în urmă chipul trist al mamei și fugi pe terenul de fotbal. Nici nu știa încotro s-o ia. Nu conta. Știa doar că trebuia să fugă.

18

Madelaine își puse masca și papucii de hârtie și se îndreptă spre salonul în care se afla Angel. Privind prin fereastra de observație o văzu pe asistentă la patul lui, monitorizându-i fiecare bătaie a inimii. Intră repede și ajunse lângă asistentă. El era complet liniștit, cu chipul palid ușor cenușiu, trupul conectat la multe aparate și soluții intravenoase. Două tuburi mari se aflau lângă inima nouă, ieșind din rana de la baza coșului pieptului. Sângele bolborosea prin plasticul transparent și se aduna într-o canistră imensă la picioarele patului.

Acum părea împăcat cu soarta, dar ea știa că era doar o iluzie. La fiecare treizeci de minute, asistentele pentru îngrijire specială îi întorceau corpul slăbit de pe o parte pe alta, lovindu-l pe spate ca să-i păstreze plămâni și pieptul umflat, fără sânge. Îl forțaseră să respire printr-un tub, ca să-și folosească plămâni. Dozele mari de imunosupresoare care-i fuseseră administrate în primele douăzeci și patru de ore fuseseră puțin micșorate a doua

zi de la operație, dar doza de antibiotic crescuse.

Întinse mâna și-i luă analizele, le studie atent, căutând orice ar fi putut ridica probleme.

— Cum se simte pacientul?

Asistenta, care purta și ea mască, părea încordată.

— Nu este prea fericit de toate astea. Fizic însă, noua sa inimă este o învingătoare. Trupul lui reacționează așa cum și-au dorit medicii.

— Voi rămâne eu cu el câtva timp. Poți face o pauză.

După plecarea asistentei, Madelaine trase un scaun și se așeză lângă patul lui. Se apropie și-i luă mâna.

— Așadar, Angel, nu te porți bine cu ceilalți.

El zăcea acolo fără să-i răspundă, respirând încet, dar constant, fără ajutorai aparatelor. Nu putea decât să se gândească la momentele de după operație, când el trecuse prin clipe disperate. Îi citise teama din priviri, oroarea că și simțise bătăile noii inimi. Înțelesese că murise cineva, ca să-i ofere lui o nouă șansă la viață. Nu un oarecare, se gândi ea, ci Francis. Ce-ar spune Angel dacă ar afla adevărul? Se încruntă. Nu-l cunoscuse cu adevărat pe Angel în toți acei ani, poate niciodată cu adevărat, dar îl cunoscuse destul de bine ca să știe ce reacție violentă ar fi avut, dacă ar fi aflat ce făcuse ea. Ce autorizase ea.

El n-ar fi știut cum să deplângă cele întâmplate. De fapt, ea era convinsă că nimeni n-ar fi știut. S-ar fi încărcat de regrete și s-ar fi detestat. S-ar fi întrebat dacă Francis murise cu adevărat înainte de operație, sau dacă Madelaine și echipa ei făcuseră ceva nepermis. Ea știa că putea să le ceară tuturor să-i ascundă adevărul lui Angel,

pentru că asta l-ar împiedica să se recupereze. Dezvăluirea numelui donatorului se putea face doar după discutarea acestei probleme cu consilierul, însă era mai bine ca Angel să nu afle. Era politica standard a spitalului să păstreze secretul privind identitatea donatorului. Dar erau și alte implicații, în afară de procedura standard a spitalului. Ea se temea să-i spună adevărul, se temea de ceea ce va citi în ochii lui, de vorbele pe care i le va spune. Vorbe care odată rostite vor rămâne.

Pentru că ea știa și alt adevăr. Nu știa precis când se întâmplase, dar în ultimele săptămâni Angel îi intrase din nou în suflet. Asta datorită caracterului lui, acel mare caracter, cu care provoca lumea. Se îndrăgostise de acest caracter când era doar o copilă și descoperise că și ca adult personalitatea sa era la fel de puternică, o forță sfidătoare cu care își croia propriul drum. Era total diferit de forța ei diminuată. Când îl privea, chiar și acum, când se afla în fața morții, ea vedea un bărbat cu o forță uriașă.

În spatele ei se deschise ușa. Se întoarse tocmai când intra Chris. Deasupra măștii observă în ochii lui un zâmbet.

— Ce face pacientul nostru?

Madelaine zâmbi.

— Mai bine ca mulți alții. Reacționează bine la medicamente.

Chris trase un scaun și se așează. Îi luă o secundă să frunzărească analizele, apoi le lăsă la loc pe suportul de la capul patului. Ridică privirea spre Madelaine.

— Ce intenționezi?

Ea nu se mai strădui să se prefacă a nu înțelege.

— Nu voi mai fi cardiologul lui. După... decizia de donație, nu prea am de ales.

— Puteai aduce problema în fața comisiei de etică, este un fel de zonă cenușie.

Ea clătină din cap.

— Cred că-l voi implica pe Marcus Sarandon. Se va descurca bine.

Chris se uită la Angel.

— Lui ce-i vei spune?

Ea oftă.

— Nu știu.

Ca toate înmormântările, a fost greu de suportat. Capela era o clădire din cărămidă albă cu piloni, cu o pajiște bine îngrijită și copaci tineri care vor fi cândva acei stejari seculari ce vor da noii construcții un aer de eleganță, de modă veche. Ca multe clădiri de acest gen, era un edificiu care reușea să evoce romanul comun american de ficțiune: casa perfectă a unei familii, un conac sudist întins, ancorat în alte vremuri, când o generație lasă locul alteia, apoi alteia, când ciclul vieții era acceptat și înțeles. Aproape că îți puteai imagina un mic cimitir de familie în spatele casei, înconjurat de un gard alb din lemn.

Desigur asta era cea mai grozavă ficțiune. În spatele clădirii se aflau acri și acri de pajiști verzi, pajiști care se adânceau, se bombau sau se netezeau pe alocuri, ca niște piste de golf. Arțari și arini punctau dealurile, revărsându-și frunzele multicolore peste cuvertura de iarbă.

Madelaine și Lina stăteau una lângă alta, printre străinii

îndurerateți. Mașinile soseau una câte una, parcând într-un șir fără sfârșit pe șosea, apoi în jos, de-a lungul drumului. Oameni îmbrăcați sobru în negru se revărsau din aceste mașini, adunându-se, murmurând între ei. Femeile își ștergeau ochii și povesteau despre părintele Francis. Bărbații clătinau din cap cu ochii în pământ, bătându-și soțiile și mamele pe umăr. Cei care jeleau mergeau într-o linie neagră, constantă, pe cărarea spre cimitir. Recunoscuse câteva chipuri, prieteni ai lui Francis de la căminul de bătrâni.

Îi urmări cum trec pe lângă ea, văzând cum propria ei durere este reflectată în atât de mulți ochi. Fiecare chip îi amintea de Francis, o făcea să realizeze câte vieți influențase, câte schimbase pe lumea aceasta. El era mort de două zile și ei

i se părea că trecuse o viață. Se uită spre cerul de deasupra capului, strângând albumul comemorativ alb, subțire, în mâinile ei reci. *Știai asta, Francis, ți-am spus?*

— Nu vreau să merg acolo, spuse Lina încet, de lângă ea.

Madelaine se uită la fiica ei, observându-i paloarea și acea întunecime hăituită din ochii ei albaștri. Se întrebă brusc ce să-i spună acestei fete care nu mai era un copil, dar nici femeie. Nu știa dacă să se forțeze să-i zâmbească și să pretindă că totul va fi bine sau să fie cinstită și să-și arate propria durere. Nu știa ce ar ajuta-o pe Lina în clipa aceea. Dacă o putea ajuta ceva.

Încet, întinse mâna și-și mângâie fiica pe obrazul umed.

— Eu mă duc câteodată în acel loc...

Lina pufni ridicându-și privirea.

— Mda?

— Poate am reuși merge acolo și să... ne luăm rămas-bun de la Francis în felul nostru.

Buza de jos a Linei începu să tremure. Lacrimile îi umplură ochii.

— Tocmai asta e, spuse încet. Nu vreau să-mi iau rămas-bun.

Madelaine nu știa ce să mai spună, așa că în loc să vorbească își trecu brațul după talia fetei și o trase mai aproape. Lina rezistă o secundă, poate nu chiar atât de mult și se lipi de Madelaine. Împreună, în tăcere, porniră pe alea lungă, întunecată, ignorând mașinile care treceau pe lângă ele, în nori de fum încărcăți de carbon, cu farurile strălucindu-le în ochi.

Urcară în Volvo, trântiră portierele și, pentru o fracțiune de secundă, Madelaine simți că se desprinseseră de înmormântare. Dar pe drumul lung spre vechiul ei cartier, simți cum înmormântarea îi revenea în minte pe fragmente; zgomotul general făcut de cei care încercau să respire pe nas, mirosul de crini de seră și fumul obișnuit de lumânări. Vocea joasă, groasă a arhiepiscopului care vorbea despre un bărbat pe care Madelaine abia îl cunoștea – părintele Francis. Pios, serios, întotdeauna gata să ajute, așa spunea arhiepiscopul.

În tot acest timp, nu se gândea decât la băiatul acela de optsprezece ani care o salvase. Care auzise acel patetic strigăt de ajutor al ei și-i răspunsese încet: *întotdeauna, Maddy, fetițo. Întotdeauna.*

Oprind motorul, rămase locului încă un minut, urmărind cum primii stropi de ploaie lovesc parbrizul. Prin sticla încețoșată văzu casa tatălui ei, printre norii cenușii, printre copacii goi de frunze, cu ferestrele întunecate, așa cum fuseseră în anii lungi care trecuseră de la moartea lui. Pajiștea era prea lungă și maronie, acoperită de frunze moarte, în final, oftă:

— Să mergem.

Madelaine o conduse dincolo de casa, acum goală a tatălui ei, care îi aparținea, deși nu se putea gândi astfel la ea. Tatăl ei o dezmoștenise în timpul vieții, dar îi lăsase totul la moartea sa. Fusesse ultima mișcare a unui om bolnav, care o lăsase cu o casă pe cap și cu banii care reprezentau tot ce disprețuise în copilărie. Urcă treptele de cărămidă, apoi porni în jos pe cărare, în jurul acelei grădini moarte de trandafiri, odinioară mândria și bucuria mamei sale, spre covorul maroniu din spatele casei.

Pajiștea ducea spre o zonă joasă unde marea se revărsa peste stâncile cenușii în valuri blânde. Tocurile lui Madelaine se afundară în iarba moartă când se îndreptă spre capătul vechiului dig și se așeză.

Lina se așeză alături, lăsându-și picioarele goale să atârne peste margine. Stătură așa o eternitate, privind amândouă norii care se adunaseră deasupra șirului de copaci aliniați pe malul celălalt. Ploaia se înteteți, împroșcând suprafața apei.

— Aici m-a adus tata după moartea mamei, spuse Madelaine în cele din urmă.

— E casa unde ai crescut, nu?

Madelaine se înfioră și-și strânse jacheta mai bine în jurul trupului.

— Da, este.

— Ferestrele de sus sunt zăbrelite.

Madelaine simți brusc dorința să mintă, să acopere adevărul. Dar își alungă acest gând și încuviință:

— Acela a fost dormitorul meu.

— Te-a încuiat acolo?

Madelaine râse cam neconvingător.

— Vezi? Tu nu ai cel mai rău părinte din lume.

Lina tăcu și după o vreme spuse încet:

— Continui să întind mâna spre telefon ca să-l sun, apoi trebuie să mă opresc.

Madelaine își luă fiica pe după umeri și o trase aproape. Ploaia cădea peste ele, biciuindu-le fețele, udându-le hainele.

— Discut cu el zilnic, ca și cum ar fi alături de mine. Uneori cred c-o să-mi răspundă...

Lina încuviință.

— Aș vrea să aibă o semnificație, dar... Ridică din umeri. Nu știu, îmi lipsește așa de mult.

Madelaine se uită la profilul fiicei sale, atât de palidă și de fragilă. Tânjea s-o ajute pe Lina să treacă peste această durere, să-i dea ceva în care să creadă pentru ca să suporte mai ușor totul.

Angel.

Numele lui îi apăru brusc în minte. Se îndreptă și se uită în jur. Se gândi, ce nebunie, că auzise vocea lui Francis. Apoi realizează că fusese doar propriul subconștient

și umerii îi căzură din nou, iar privirea îi reveni asupra mării care spumega sub ele. Acel gând îi dădu din nou târcoale: *oferă-i un tată*. Asta i-ar fi spus Francis. Se întoarse spre Lina, o privi atât de intens, atât de mult, încât în cele din urmă Lina se întoarse spre ea.

— Ce este, mamă?

Madelaine își umezi buzele cu gust de ploaie. Simți ceva în piept și știu că era teama. Cel mai ușor lucru de făcut în clipa aceasta ar fi fost să se întoarcă, să râdă și să spună că n-a fost nimic. Dar de la moartea lui Francis văzuse cât de fragilă este viața, cum alegerile neinspirate uneori deveneau permanente. Cum regretau toți cuvintele pe care n-au apucat să le spună...

Era momentul să nu mai fie pasivă, așa cum o crescuse tatăl ei. Trebuia să se ridice pentru sine, pentru Lina, pentru toți. Poate că Lina ar pleca împreună cu Angel, poate că el i-ar frânge inima fiicei sale... erau nenumărate posibilități și toate duceau la rezultate greșite. Dar ani întregi ea nu făcuse nimic și lucrurile merseseră rău oricum. Se gândi cum putea să formuleze cel mai bine ceea ce gândea, dar în final nu mai simți nici blândețe, nici umbre, nicio legătură cu ceva de acest gen. Exista doar adevărul și știa că acesta va fi o lovitură pentru Lina.

— Am vorbit cu tatăl tău.

— Mda, cum să nu...

Madelaine înghiți greu.

— Am făcut-o.

Cu greutate, Lina ridică capul și își privi tristă mama.

Madelaine o așteptă să spună ceva, dar tăcerea se

prelungea. În final, spuse:

— Este foarte bolnav acum, nu te poate întâlni, dar curând...

— Adică nu vrea să mă cunoască. Lina se lăsă spre spate, apoi se ridică...

— Tocmai acum este atât de bolnav încât nu poate afla că are o fiică. Nu te cred niciun moment, șuieră ea, clătinând din cap.

Madelaine se ridică și ea, întinzând mâna spre fiica ei:

— Lina...

Lina îi dădu mâna la o parte.

— Nu mă atinge. Nu pot să te cred, mamă. Stau aici în ploaie după înmormântarea lui Francis, iar tu îmi spui... mă rog, în cele din urmă, că ai discutat cu tatăl meu... începu să râdă isteric. Și astăzi, chiar astăzi aflu că am tată, dar nu-i pasă de mine și n-are chef să mă vadă. Perfectă sincronizare, mamă.

— Fetițo, te rog...

Ochii Linei se umplură de lacrimi.

— Nu-mi pot imagina că ai crezut că asta mă va face să mă simt mai bine.

— Lina, te rog...

— Fă-mi o singură favoare, mamă. Nu mai încerca să mă înveselești, da? îi aruncă o ultimă privire rănită lui Madelaine, se întoarse și o luă la fugă pe pontonul de scânduri.

Madelaine rămase pe loc, privind-o neajutorată. Înfrântă, se aplecă și-și luă poșeta, apoi porni încet pe ponton, și urcă dealul până la mașină. Când urcă la volan

o privi pe Lina care se lipise de geamul mașinii, cu brațele încrucișate în semn de revoltă, cu ochii strâns închiși. Se gândi la multe lucruri pe care ar putea să i le spună chiar în clipa aceea, dar totul suna banal și stupid în lumina evidentei ei erori de judecată. În final, rosti singurul lucru care avea sens:

— Iartă-mă, Lina. Cred că n-ar fi trebuit să spun asta. N-am gândit clar... Vorbele ei se pierdură în tăcere și nu primi răspuns. Nu știa ce putea să mai adauge, așa că dădu drumul la motor. Porniră în tăcere spre casă. *Îmi pare rău*, spusese ea. Ar fi trebuit să știe după acest weekend cât de lipsite de sens erau acele cuvinte mici, cum au căzut într-un ocean de durere fără să facă niciun val.

Angel s-a trezit încet ascultând vocea ei. I-a trebuit o secundă să se concentreze. Ea îi citea *Povestea hoțului de trupuri* de Anne Rice, dacă nu cumva se înșela el. Se strădui să-și deschidă ochii.

— Ai făcut o alegere destul de macabră, îi spuse zâmbind istovit. Sper că nu este felul tău de a-mi spune că trebuie să beau sânge de acum înainte.

Era aproape sigur că ea zâmbea din spatele măștii.

— Scuze, asta citeam eu. Am crezut că poate ai vrea să asculți... ridică din umeri și râse sarcastic. Nu m-am gândit la subiect. Nu este potrivit, ai dreptate. M-am gândit doar că te-ai simți mai puțin singur, dacă ai auzi vocea cuiva.

— Te bâlbâi, Mad.

Ea râse din nou și închise cartea.

— Da, e adevărat.

— Tu nu te bâlbâi decât dacă ești nervoasă. Ce s-a întâmplat? În timp ce dormeam inima acelei persoane moarte a dispărut?

— Nu, spuse ea încet și el văzu că tot amuzamentul îi dispăru din priviri. Se uita la el cu o tristețe evidentă.

— Acum este inima ta, Angel.

El simți amărăciune. Se gândi la inima sa, de fapt inima altcuiva, care bătea și bătea și bătea. Se întrebă dacă va continua să bată și după moartea sa. Prin fața ochilor îi trecu o imagine deprimantă a sa într-un coșciug. Trupul său era rece ca piatra și alb ca o coală de hârtie, doar inima duduia în continuare. Acel lucru se afla în pieptul său de trei zile și îi era mai străin cu fiecare secundă.

— Spune-i asta mortului. A crezut că era inima lui.

Angel își ridică încet capul de pe pernă cu un efort incredibil.

— Cum i-ai lăsat să-mi facă asta, Mad?

— Noi ți-am salvat viața, îi spuse ea încet.

— Nu mă privi astfel, șuieră el, urând-o în momentul acela, urând orice și pe oricine de la Dumnezeu în jos. Nu mi-ai salvat viața, mi-ai prelungit moartea. Uită-te la mine, pentru numele lui Dumnezeu. Arăt ca un dovleac pe un corp ca un băț, sau n-ai observat că am slăbit zece kilograme și capul mi-a ajuns de mărimea unui pepene verde? Și amărâtul care mi-a donat inima? Donat. Râse de propria sa ironie. Ca și cum ar fi dat o ceașcă de supă unui flămând. Dar a fost inima lui, la naiba, inima lui. Crezi că i-a plăcut să-ți vâri mâinile nemiloase în pieptul lui, să i-l ciopârțești și să-i scoți inima cum ai scos-o pe a mea?

Ea rămase aproape nemișcată, de parcă și-ar fi controlat propria mânie printr-un mare efort de voință.

— Ți s-a dat a doua șansă la viață. La asta trebuie să te concentrezi de acum.

— Și dacă nu vreau?

— Cum îndrăznești? Cineva a murit pentru a-ți oferi șansa asta. Dacă renunți la ea Angel DeMarco, jur pe Dumnezeu că... Madelaine tăcu brusc, de parcă ar fi spus prea mult. Respirând greu, își smulse privirea de pe chipul lui și se uită la perete.

Brusc el se simți obosit, atât de obosit. Tot avântul se scurse din trupul lui adunându-se în acea canistră blestemată de la picioarele patului. Ridică mâna să-și îndepărteze părul din ochi, și-și simți din nou obrajii buhăiți. Se bucura că nu avea oglindă.

— Dumnezeule, m-ai transformat în Gogoșa din Pillsbury.

— Este din cauza Prednisonului. Dar te vei dezumfla.

El o privi.

— Iartă-mă, Mad. Încercă să se gândească ce altceva să-i spună. L-am visat azi-noapte pe Francis.

Ea se așeză încet, la loc, pe scaun. Observă că îi tremurau mâinile înainte de a și le strânge în poală.

— Adevărat? Ce s-a întâmplat?

— În vis? Încercă să-și amintească. Am visat că-mi este frig. Era unul din visele acelea în care ai impresia că ești treaz. M-am gândit că m-am trezit și că păturile erau adunate la picioare. M-am întins să le trag înapoi, m-am uitat la fereastra de observație și l-am văzut pe Franco,

stătea acolo și-mi zâmbea.

— Cum arăta?

— Asta a fost partea ciudată. Părea ud, ca și cum ar fi stat în ploaie. Atingea sticla de parcă ar fi vrut să treacă prin ea și nu putea, l-am auzit vocea în mintea mea. Salut, Angel, mi-a spus. Apoi a zâmbit, știi tu, acel zâmbet al lui, în care toată fața i se zbârcește, iar ochii aproape că-i dispar în orbite. A ridicat din umeri. Apoi a dispărut. Ochii lui Madelaine erau plini de lacrimi. Ce este, Mad?

Ea își privea mâinile strânse în poală. Era incredibil de fragilă, de palidă.

— Francis a plecat la Portland săptămâna trecută.

— Da, știi.

Ea ridică brusc capul.

— Știi?

— A trecut pe aici înainte de plecare.

Madelaine îl privi ciudat.

— Nu mi-a spus că te-a văzut. Ea făcu o pauză, iar el se gândi că se încruntase sub acea mască.

— Sunt sigur că nu-ți spune tot.

Ea înghiți cu greu.

— N-am vrut să-ți spun încă, din cauza inimii tale... ochii i se umplură de lacrimi din nou. Prețioasa ta inimă.

El simți un frison, o senzație bruscă de rău.

— Ce s-a întâmplat?

— Francis a fost implicat într-un accident de mașină în afara Portlandului.

Senzația de rece se răspândi prin tot trupul lui.

— Și?

Ea îi înfruntă privirea și el văzu răspunsul în ochii ei.

— Regret, Angel. N-a supraviețuit. Nu purta centura. Părea că ar fi vrut să-i spună mai mult, dar n-o făcu. Stătea acolo, fixându-l, cu lacrimile rostogolindu-i-se încet pe obraji, adunându-se pe masca ei verde-deschis.

Nu.

Francis nu putea fi mort, nu Francis cu acei ochi care râdeau permanent, cu teribila lui credință, cel care nu rănise pe nimeni în viața lui.

— Mă minți, spuse cu un șuierat, clătinând din cap. Nu e adevărat. Dar citi în ochii ei că așa era. O, Dumnezeule, șopti, așteptându-se ca inima sa de mâna a doua să se oprească. Durerea o simțea puternic în piept, astupându-i gâtul, făcând să-l usture ochii. La naiba, cine nu poartă centură în anii nouăzeci? Era tot mai furios, în loc să se lase pradă durerii care creștea în pieptul lui cu fiecare respirație. Și ce naiba căuta la Portland? Doar e preot, nu comis-voiajor. Niciodată n-a știut să conducă bine. Îmi amintesc când eram copii...

Nu, se gândi el disperat, *nu te gândi la asta acum. O, Dumnezeule, nu te gândi la nimic. Dar nu se putea abține.*

Își aminti brusc, cu claritate, ziua când Francis l-a învățat să conducă. Cum au înconjurat parcare școlii, iar acel Impala vechi al mamei scârțâia de fiecare dată când vreunul încerca să schimbe vitezele... cum râseseră și înjuraseră, apoi râseseră din nou...

— Nu Franco, murmură privind-o pe Mad. Eu trebuia să fiu în locul lui.

Tristețea din ochii ei îl făcu să verse lacrimi.

— Aș vrea să pot schimba lucrurile, Angel.

— A... a suferit? Ura întrebarea aceasta, chiar din momentul în care i-o puse, atât de obișnuită și de nefolositoare, dar avea nevoie de un răspuns.

Ea îi evită privirea.

— Doctorii care au fost la fața locului au spus c-a murit pe loc. N-au mai putut face nimic.

Tăcură plângând unul lângă altul, timp îndelungat. Angel plânse pentru multe, pentru că nu-l sunase pe Francis, că nu-i trimisese măcar o felicitare de Crăciun. Ce crezuse, că vor trăi o veșnicie?

— Dumnezeuule, Mad, zise el distrus, n-am spus... cuvintele îi pieiră. Erau atât de multe cele nespuse. Atât de multe greșeli, șanse pierdute, egoism. Dumnezeuule, atâta egoism.

— Știa că-l iubești, Angel. A știut asta întotdeauna.

Confirmarea ei îi pătrunse în trup, atârând greu. Ar fi vrut să-i fie de ajutor, își dorea asta, dar n-a fost așa. Îl rănea chiar mai mult să știe că Francis îl iubise întotdeauna.

— A murit pe drumul spre Portland. El încercă să înțeleagă mai bine. Cred că au trecut multe ore după ce ne-am văzut. Doamne, cum n-am știut că murise de atâta timp?

Madelaine îi evită din nou privirea, uitându-se la ceasul de pe perete, apoi își întoarse privirea la el.

— Pe drumul spre Portland, repetă încet. Da. Da.

— Ai așteptat atâta timp ca să-mi spui?

— Inima ta era vulnerabilă.

El ar fi vrut să spună ceva răutăcios și amar, ceva despre inima unui mort care bătea în pieptul lui, dar nu putu.

— Doamne, a murit de peste o săptămână, iar eu n-am știut. Ați făcut și înmormântarea fără să-mi spuneți?

— Cei din parohia lui au vrut ceva măreț, catolic. Nu ți-am spus pentru că nu puteai pleca de la izolare și nu se mai putea aștepta. Am putea organiza o slujbă în memoria lui la nivel de familie, când te vei simți mai bine.

El închise ochii, imaginându-și biserica plină de flori și un pod lung de lemn, care ducea până la altarul unde se afla coșciugul. Ca la înmormântarea tatei, numai că de data asta nu era trupul unui bătrân întins pe acel satin alb. Ar fi Francis – Francis mort într-o cutie de lemn...

Acoperit de flori, întotdeauna acopereau coșciugul cu flori, de parcă acea frumusețe exterioară ar schimba ce era înăuntru. Locul ar fi fost plin de mirosul acela dulce, bolnăvicios, de crini și s-ar cânta acea muzică menită să te facă să plângi.

— Nu, zise el simțindu-și lacrimile cum i se adună în gât. Nu vreau să mi-l amintesc așa pe Francis. O să-mi iau rămas-bun de la el în felul meu, când ies de aici.

Râmaseră din nou tăcuți, privind-se. Angel încercă să nu se mai gândească la Francis, dar nu putea.

— E ciudat. Mad se surprinse vorbind tare, deși n-ar fi dorit asta. Dar ea era singura persoană din lume cu care putea vorbi, singura care-l știa și pe el și pe Francis cum erau odinioară. În toți anii cât am fost departe am știut că Francis era aici. De fiecare dată când îmi apărea chipul pe

vreo copertă de revistă sau poster de film, mă gândeam la Francis. Am știut că o va lua, va zâmbi și va scutura din cap. Știam că așteaptă un telefon de la mine, ridicam mereu receptorul, dar nu formam numărul niciodată. Iar când a venit cu câteva zile în urmă să mă vadă, voiam să-i spun atâtea, dar am intrat în vechea rutină a sfântului Francis și a lui Angel cel păcătos și n-am mai apucat. O privi dorindu-și ca ea să-i ofere iertarea pentru păcatele sale. De fapt fratelui său ar fi trebuit să-i ceară iertarea și pentru asta era cam târziu. Bănuiesc că am crezut că suntem amândoi nemuritori.

Zâmbetul din privirea ei fu foarte trist.

— Știu ce spui. Eu... i-am rănit sentimentele lui Francis chiar înainte de plecare. Am făcut-o așa de ușor, fără să mă gândesc, apoi când am realizat ce-am făcut, am considerat că mă pot revanșa față de el destul de ușor...

El îi citi durerea din priviri și asta îi dădu o neașteptată putere.

— Te-a iubit, Mad. Te-a iubit din clipa în care te-a văzut în salonul acela de spital.

— Îți amintești ziua aceea?

El nu-i răspunse, nici n-ar fi știut ce să-i spună. Ea avea toate motivele să creadă că el uitase. Cândva, crezuse că avea toate motivele, dar acum știa că amintirile cu ea au fost în sufletul său protejate și adăpostite în toți acești ani. El o privi atât de mult încât lacrimile reveniră. Ar fi vrut să-și desfacă brațele pentru ea, s-o tragă mai aproape ca să poată lua și da fiecare celuilalt, ca niciunul să nu se mai simtă singur.

Dar el se temea că dacă o atingea chiar acum, dacă își încolăcea brațele în jurul ei și simțea lacrimile ei vărsându-i-se pe gât ar fi fost pierdut.

— Ce vom face, Mad? șopti el.

Ea își încrucișă brațele privindu-l, cu obrajii vârstați de lacrimi.

— Vom încerca să trăim fără el.

Madelaine se afla în fața casei preoțești, cu o cutie goală în brațe. La stânga ei, biserica mare din cărămidă strălucea de lumina reflectată, dar casa mică de culoarea nucilor era întunecată și părea părăsită. Portocaliu viu și decorații aurii de Ziua Recunoștinței făcute fără îndoială în timpul orelor de duminică împodobeau ferestrele. Pelerini, cornul abundenței și curcani.

Se gândi la zecile de copii aplecați peste pupitrele mici, tăind, colorând și lipind. Francis fusese atât de mândru să afișeze creațiile lor pe fereastra sa de la dormitor...

Tristețea și durerea puseră din nou stăpânire pe ea în valuri, lăsând-o pustiită și înfrigurată. Părea incapabilă să se miște. Rămăsese acolo văzând sute de momente trecându-i prin fața ochilor, multele dăți când urcase această cărare cu brațele pline de pizza, de flori și de șampanie. Ca atunci când trecuse primul examen la biochimie... sau când Francis ascultase prima sa confesiune... baptizarea Linei... ultima aniversare a lui Madelaine...

Se înfioră și se forță să se gândească la altceva, la Lina și Angel și la ceea ce va urma.

Madelaine nu mai putea continua ca până acum.

Trecuse o săptămână de la moartea lui Francis, iar ea se mișcase ca prin ceață, vorbind doar când i se adresa cineva și nici atunci întotdeauna. Știa că Lina are nevoie de ea, o nevoie disperată, dar simțea că nu mai are nimic în interior, doar un gol imens acolo unde existase cândva Francis. Fusese ca o stâncă pentru ea, fusese linia ei directoare în viață, mai mult de jumătate din viața ei. Fără el era pierdută.

Trase aer adânc în piept și-și ridică bărbia. Știa că nu avea sens să amâne, pretinzând că nu este nevoie să mai meargă pe această cărare, să deschidă ușa aceea și să-i împacheteze lucrurile. Menajera lui avusese grijă de bunurile din casă, dar ea trebuia să împacheteze obiectele lui personale. Va trebui să rezolve problema asta odată pentru totdeauna, căci urma să sosească un alt preot.

Se duse la ușă și o deschise larg, lăsând unda de lumină să întrepătrundă întunericul. Strângând în brațe cutia goală, străbătu salonul până la dormitorul lui.

Când deschise ușa și aprinse comutatorul, amintirile o izbiră atât de tare încât se clătină dându-se înapoi. Cutia de carton îi alunecă din mână și lovi podeaua cu un zgomot înăbușit.

Lacrimile îi întunecară privirea. Cu un sunet slab, înăbușit de durere, începu să se miște toropită prin dormitorul mic atingând lucruri, fotografii, cărți, șapca lui preferată de baseball, pe care o purta sâmbăta. Rozariul era așezat cu atenție pe Biblie.

Văzu o fotografie pe dulap și o ridică, lăsându-și degetele să-i alunece pe suprafața rece a sticlei. Erau ea și

Francis în ziua în care o aduseseră acasă pe Lina de la spital. Ei doi zâmbeau, dar era atâta îngrijorare în ochii lor, atâtea temeri de adulți pe fețele de adolescenți...

Ei, Maddy, fetiço, nu te afli unde trebuie...

— Oh, Francis... trase perna de pe patul lui și netezi materialul de bumbac cu mâinile. Cearșaful *Star Wars* pe care ea i-l dăruise ca o glumă la Crăciunul trecut.

Ea îi spusese lui Angel că trebuia să învețe să trăiască fără Francis, dar cum s-o facă? Cum poți învăța să trăiești fără o rază de soare care să-ți lumineze chipul?

Lacrimile se iviră din nou fierbinți și usturătoare și se lăsă pradă lor. Se lăsă încet în genunchi, suspinând pe perna care mirosea a cel mai bun prieten din lume.

19

Lina fixa suprafața sticloasă a lacului Union. O umbră mare, neagră se rostogolea pe suprafața apei. Îi amintea de monstrul care trăise în dosul ușilor ornamentate ale dulapului ei din copilărie. Francis și mama îi spusese că monstrul exista doar în imaginația ei și în mare parte îi crezuse. Dar în nopțile în care era foarte întuneric afară și ploaia cădea în cercuri sub felinarul din fața ferestrei de la dormitorul ei, ea știuse că monstrul nu exista doar în mintea ei. Îl auzea mișcându-se, zgâriind, răvășind umerașele de metal.

Pe când împlinise doisprezece ani, începuse să înțeleagă că, indiferent ce exista în acel dulap, era parte din ea. Îl simțea în interiorul ei mișcându-se când și când,

înălțându-și capul urât, cu un soi de diformitate, de insatisfacție nerostită, care îi colora percepțiile, visurile, coșmarurile. Era o singurătate pe care n-o puteau umple jocurile de familie Monopoly sau vacanțele la Disneyland.

Începuse cu câteva coșmaruri în cel de-al treisprezecelea an al ei și ajunsese la săptămâni foarte rele, pe la cincisprezece ani.

Își amintea atât de bine începutul. Coincisesse cu primul ei ciclu și nu contase câte cărți îi arătase mama, câte fotografii de utere și ovare văzuse Lina, ea știa adevărul. Tot ce era mai bun în ea se scurgea, lăsând o pată maronie pe lenjeria ei. După ce începuse să sângereze, apăruseră și nopțile cu insomnii. Se trezise plângând fără motiv, făcând scene temperamentale care o lăsau pustiită prin violența lor. Fiind în stare proastă, totul o scotea din sărite. Mai ales mama ei.

Dar înainte nu fusese chiar așa de rău. Nemulțumirea și nefericirea veniseră și plecaseră întotdeauna, dar fuseseră momente care o puseseră pe un drum, apoi o lăsaseră undeva, unde nu-și dorise să se afle. Iar acum n-o mai păraseau, întunericul o apăsa pe piept, umplându-i gura cu un gust amar. Se înfășură în jurul cuvintelor pe care ea nu avusese niciodată ocazia să le rostească: *rămas-bun, te iubesc, regret*.

Fără Francis, Lina se simțea singură și părăsită. Atât de singură, încât uneori se trezea în toiul nopții neputând să respire, nici măcar să țipe. Întoarse bicicleta spre casa parohială, apoi își aminti că el nu mai era acolo.

Lina capotase. Nimic n-o mai satisfăcea, n-o mai făcea

fericită și se pare că nu se putea concentra la cele mai simple lucruri. Nu simțea decât vină, și mai multă vină pentru felul în care îl tratase pe Francis. Ar fi vrut să vorbească despre asta cu mama, dar nu găsea cuvintele potrivite. Și la ce bun? De fapt, mama era la fel de afectată ca și ea. Se mișcau prin acea casă mare, veche pe care n-o mai simțeau ca fiind a lor, fără să spună ceva, fără să zâmbească.

Și acum, în toată durerea asta, mama îl adusese în discuție pe tatăl ei. Lina clipi și-și strânse i, genunchii la piept privind în gol pe suprafața argintie a lacului Union. Conductele vechi și ruginite care dăduseră numele lor parcului Gasworks erau o umbră uriașă la stânga ei. Începu să cadă o ploaie ușoară, răpăind pe lac, șuierând pe structura de metal.

Numai când se gândea la ziua înmormântării sângele începea să-i fiarbă. Nu-i venea să creadă că mama alesese acel moment ca să-i dea vești importante despre misteriosul ei tată.

Se ghemui și se culcă pe o parte. Firele mici de iarbă ruptă îi loveau obrajii, ploaia îi biciuia, scurgându-i-se în șuvoaie mici sub guler.

Voia să-și urască mama pentru că adusese subiectul în discuție și chiar o făcu într-o oarecare măsură, dar mai avea multe în suflet. Ură și mânie și, ce era mai rău, speranță care nu creștea, dar nici nu murea.

Zăcu astfel până când hainele i se lipiră de piele, iar părul de față. Avea nevoie de Francis să pună totul în ordine. Dar el murise și nu avea să se mai întoarcă. Cine o

va ajuta acum când el nu mai era? Cine va fi stâncă de care se va sprijini când va fi indispusă, cine va da ușa de perete, va zâmbi și-i va spune: *haide, Lina-balerina...*

Tati.

Se gândi la acea fantomă care era tatăl ei, bărbatul la care visase atâția ani, îl așteptase, la care se rugase, în care crezuse. Avea acum nevoie de el mai mult ca oricând.

Aș vrea ca el să te iubească, Lina. Aș vrea să dorească să-i fi alături, dar mă tem că... mă tem că-ți va frânge inima.

Când a auzit aceste cuvinte, Lina a știut că acesta era adevărul. Mama se temea că el i-ar putea frânge inima. Și poate ar fi făcut-o. Era imposibil pentru ea să mai păstreze toate fanteziile ei de fetiță în privința tatălui perfect. De la moartea lui Francis înțelesese cât de întunecată și de înspăimântătoare poate fi lumea aceasta.

Lina strănută și-și șterse nasul cu mâneca puloverului. Acest bărbat care-i era tată putea s-o rănească. Acum înțelegea asta și știa că teama mamei era reală.

Dar în același timp ar fi putut s-o salveze. Ar fi vrut să fie adevărat, își dorea din tot sufletul, se simțea afectată de această nevoie. Era dureros de singură, iar dragostea mamei nu părea să fie de ajuns. Simțea nevoia ca tatăl ei să-și desfacă brațele pentru ea, s-o ducă în casa lui, să-i pună întrebări și să asculte. O, Doamne, să asculte doar...

Îl pierduse pe Francis și acum nu-l mai avea decât pe tata.

L-ar putea face s-o iubească. Nu l-ar accepta total, așa cum făcuse cu Francis. Cu tata se va comporta perfect, va fi spirituală și se va face iubită. Atât de iubită încât el va

plânge după anii pierduți. Probabil era ceva imposibil.

Pentru că dacă nu era așa și el n-o voia, nu credea că va putea să supraviețuiască.

Angel visa că pășește din nou pe pajiște. De data asta era iarnă. Un strat gros de zăpadă albă, strălucitoare acoperea totul, iar cerul era de un albastru strălucitor.

Ca ochii lui Francis...

Brusc, el se afla într-o biserică goală. Clipi, privind în jur. Lumina zilei se strecura printr-o fereastră imensă cu vitralii, trimitând pe podeaua de lemn fâșii de lumină multicoloră. O statuie imensă a Fecioarei, sculptată în marmură albă, îl privea cu brațele încrucișate protector în jurul unui prunc înfășat.

Angel se întoarse încet și văzu un grup de copii la intrare. Când reveni, biserica era plină de lume, părinți care făceau fotografii, întinzându-și gâtul să vadă copiii. Unul câte unul copiii intrară în biserică. Erau îmbrăcați asemănător, fetele în rochițe albe cu volane, băieții cu pantaloni negri cu dungă și cămăși albe călcate cu grijă, și părul strâns la spate oarecum nefiresc. Angel simți cum începe să se contureze un zâmbet. Era o zi pe care și-o amintea cu claritate...

Francis a fost primul care a apărut, un puști de cartier, de nouă ani cu pantaloni negri foarte scrobiți care scoteau un zgomot slab fâș, fâș când pășea. Angel își urma îndeaproape fratele mai mare, astfel că atunci când Francis se opri brusc, Angel dădu peste el. Angel îi auzi râsul ca un tril, în biserica aceea liniștită.

— Șșt, zise Francis întorcându-se.

Angel îi zâmbi fratelui său.

— Scuză-mă, șopti el încercând să se îndrepte. Trase poalele cămășii albe, uzate și le vârî în pantalonii negri, scurți.

Apoi șirul se mișcă din nou. Trecură de strană și-și ocupară locurile paralel cu orga. Fu un moment de tăcere, înainte să înceapă cântecul.

Părinții zâmbiră și se aplecară în față: aparatele de fotografiat începură immortalizarea.

Angel făcu un pas spre fratele său. Francis se afla la mijlocul rândului: cel mai înalt băiat din clasă cu spatele drept, privind înainte. Cânta cu glasul pur și clar al unuia care avea credință.

Angel întinse încet mâna spre buzunar. Degetele lui găsiră brotacul, simțindu-i spatele rotund, lunecos. Încetul cu încetul scoase brotacul din buzunar, apoi îl puse pe umărul lui Francis.

Pe la mijlocul cântecului pe care Francis îl interpreta solo, broscuța orăcăi și sări pe capul lui Mary Ann McCallister. Apoi, se dezlănțui iadul. Fetele începură să țipe și se depărtară. Băieții săriră după broască, iar părintele îl fixă pe Angel, scuturând din cap.

Angel râse până când lacrimile începură să i se scurgă pe obraz. După un minut, Francis i se alătură și cei doi rămaseră acolo râzând în mijlocul pandemoniumului. În final, Francis își șterse lacrimile de pe față, întinzându-i lui Angel primul lor rozariu de la comuniune.

— Aici, Angel, zise el zâmbind vei avea nevoie de două.
Cuvintele lui Francis avură ecou, biserica se clătină și

începu să dispară. Brusc, Angel se trezi din nou pe o pajiște, cufundat până la genunchi în zăpada înghețată. Cerul deasupra capului era negru ca o aripă de cioară, iar zăpada cădea cu o furie orbitoare, aterizând pe obrajii lui în picături mici de foc. Era singur acolo, neștiind ce să spună, cu inima bătându-i puternic în piept.

Francis venea spre el plutind, întinzându-și mâinile.

Angel luă mâna fratelui său și se ținu de ea.

— Îmi pare rău, Franco, șopti el, simțind cum începe să plângă. Îmi pare rău. Dumnezeu, cât de rău îmi pare...

— Șș... spuse Francis zâmbind.

— Știu. El îi strânse mâna lui Angel. Ține-te tare, frate. Sunt alături de tine.

Și Angel se trezi plângând.

Madelaine stătea în cadrul ușii de Terapie Intensivă, întrebându-se ce va face cu Angel. Allenford și echipa de chirurghi erau adunați în jurul patului, pregătindu-l pe Angel pentru prima sa biopsie post operatorie. Chiar și de aici Madelaine auzea vocea lui Angel, care era furios.

Toanele lui erau incontrolabile. Acum era încântător și serviabil, iar în clipa următoare, uau! Dădea drumul nervilor cu violență, așa cum se știa deja în spital. Asistentele nu se hotărau care din ele îi va verifica elementele vitale și-i va ajusta medicația.

Fizic, lucrurile mergeau bine. Scăpase de medicamentele introduse intravenos. Progresă în salturi și ieșise de la izolare mai devreme decât majoritatea pacienților. Fizioterapeutul îl vizitase deja de două ori și raportase că se ridicase și mersese cel puțin patruzeci de

minute pe zi. Culturile din sânge erau negative.

Da, fizic se descurcase grozav. Psihic însă, era o epavă. Părea incapabil să se împace cu noul său stil de viață. Fiecare pastilă, injecție sau analiză de sânge îl scotea din minți. Nu suporta să aibă obraji umflați și că pierduse în greutate de când se îmbolnăvisese.

Pe scurt, cam tot timpul era o pacoste. Dar nu avea să mai rămână mult timp aici.

Curând, Angel va părăsi spitalul și va face ce va dori. Nimeni nu-i va mai purta de grijă. Și dacă ceva nu se schimba foarte repede, ea se temea că Angel nu va lua lucrurile în serios. Nu fusese asta întotdeauna problema lui, că nu lua nimic în serios? Graficul după care își lua medicamentele era ceva ce nu putea fi ignorat. Trebuia să urmeze regulile măcar o dată în viață. Dacă nu...

Alungă acest gând din minte, refuzând să-l lase să se instaleze. Angel purta inima lui Francis, asta era tot ce rămăsese din amicul ei, acel preot mereu zâmbitor, cu ochii albaștri și nu și-o va ierta dacă îl va lăsa să minimalizeze acest miracol.

În clipa aceasta, el era pierdut. Vedea asta în ochii lui, simțea în moliciunea trecătoare a atingerilor lui. Și ori de câte ori Angel se temea, devenea nervos: ea știa asta, o știuse întotdeauna.

Întrebarea era ce putea ea să facă acum? Se îndreptă spre pat, luându-i mâna în palmele sale.

— Salut, Mad, spuse el cam amețit, bănuiesc că vrei să-l vezi pe bătrânul Allenford cum mă înțeapă din nou.

Chris înmuie o bucată de vată în soluția de iod și șterse

un loc de pe gâtul lui Angel.

El tresări la atingere și strânse din ochi.

Madelaine vedea cât îi era de frică și-l strânse mai tare de mână. Ar fi vrut să-i spună că totul va fi bine, dar era medic și știa ca și el că această procedură era prea importantă ca să irosească timpul cu generalități. L-ar fi alertat dacă organismul lui respingea inima lui Francis.

— Îmi mai trebuie Valium, murmură el, deschizându-și ochii ca s-o privească.

Ea încercă să-i zâmbească.

— Deja ți-am mărit doza..

El schiță un zâmbet nereușit.

— Niciodată n-am fost capabil să împart medicamentele. Am toleranță ridicată. Vreau mai mult.

Ea îi auzi glasul răgușit și-și dori să-l fi putut calma.

Zăcea acolo, cu capul întors într-o parte. Acea porțiune a gâtului care era vopsită cu portocaliu zvâcnea din cauza unei vene albastrii, groase. Allenford îi injectă un anesteziec local chiar sub mărul lui Adam... Când acesta își făcu efectul introduse un ac în vena jugulară și vârî bioptomul, jos, tot mai jos, până la inima lui Angel.

Cele patru capete se întoarseră spre ecranul monitorului de la picioarele patului. Inima lui Angel apăru pe ecran ca o umbră care pompa; o umbră chircită. Allenford ciupi o bucată nu mai mare ca un cap de piuneză, apoi scoase bioptomul.

— Asta este tot, prieteni, spuse zâmbind când puse probele într-un container și bandajă mica incizie. Își scoase mănușile albe de cauciuc, le aruncă la gunoi, apoi se

ridică. Ar trebui să avem rezultatele în câteva ore.

Asistenta strânse totul și părăsi încăperea. Allenford luă analizele și începu să studieze însemnările.

— Te supără ceva, Angel?

Angel se întoarse să-l privească pe chirurg.

— Da, dacă mă întrebați. Mad, aici de față, nu mi-a spus nimic despre donator. Rosti ultimul cuvânt ca și cum ar fi simțit un gust amar în gură.

Chris o privi o secundă, iar Madelaine roși. Apoi se uită din nou la Angel.

— Protocolul este foarte strict în această privință, Angel. În anii noștri de practică am învățat că tranziția se realizează mai bine dacă se păstrează confidențialitatea.

Angel își dădu ochii peste cap și făcu un efort să se ridice. Halatul de spital cu buline era deschis și i se vedea pieptul bandajat. Iodura portocalie arăta ca o arsură pe gâtul său alb.

— Voi, doctori blestemați, vă considerați Dumnezeu, dar nu este așa. Sunteți tot oameni cu ceva mai mulți ani de colegiu decât un asistent de stomatologie. Nu aveți dreptul să vă jucați cu viața mea.

Allenford îl privi cu înțelegere.

— Durerea și medicamentele te fac să reacționezi astfel, Angel. Nu-ți face probleme, este ceva normal. Este firesc să vrei să afli despre donatorul tău, toți pacienții vor asta, dar nu e bine să conectăm în vreun fel cele două elemente. Familia donatorului are dreptul la intimitate, ca și tine. Se aplecă spre pat, așeză brațul pe balustrada acestuia și-l privi. Așa că nu te mai gândești la ceva ce nu se poate

schimba. Gândește-te că în curând vei face ce vei dori. Te-ai putea închide în tine, respingând nedreptatea întregului act, sau îți poți continua viața care ți-a mai rămas.

— Mda, și ce dacă mor... va fi doar o pată neagră pe istoria voastră chirurgicală. Veți trece peste ea.

Allenford se încruntă. Vocea lui scăzu până ajunse o șoaptă.

— Crezi asta, Angel?

Angel părea că se topește sub ochii lor. Căzu înapoi pe pernă și oftă din greu.

— Asta este problema, doctore. Se pare că nu mai cred nimic. Vrei să mă opresc, să nu mă mai gândesc la nedreptatea care mi s-a făcut și să-mi trăiesc viața în continuare. Cum Dumnezeu să fac asta? Dacă biopsia vine cu un rezultat prost, poate mai am doar zece minute de viață. E cam greu să plănuiești o viață doar pentru atât.

— Nu este așa, Angel, și tu știi asta. Ai putea trăi o viață lungă. Există un bărbat din California, care a intrat în al optsprezecelea an...

— Nu-mi mai da elemente statistice ca să nu vomit și sora Ratchet să trebuiască să șteargă pe jos. Crede-mă că nimic nu-mi umple inima ca faptul c-aș putea trăi o viață plină și lungă dacă beau suc de morcov și fac exerciții zilnic. Începu să râdă amar. Obțin a doua șansă la viață, ha, ha! Nu trebuie decât să reacționez ca Richard Simmons.

Allenford începu să râdă și se îndreptă.

— Richard Simmons este unul nou. Revin cu rezultatele biopsiei. Gândește pozitiv.

Angel pufni.

— Acesta este adevărul.

Allenford o privi insistent pe Madelaine, apoi părăsi salonul. Angel deschise gura să-i spună ceva lui Madelaine, dar înainte de a putea vorbi, doctorul Marcus Sarandon intră cu pași mari în salon.

Angel își dădu ochii peste cap.

— O, grozav, alt doctor! Țsta seamănă cu Malibu Ken.

Marcus începu să râdă. Îi aruncă o privire lui Madelaine care înclină rapid din cap, apoi reveni la Angel.

— Ei bine, cred că o stea de cinema știe cel mai bine cum să recunoască artificialul.

Angel îi zâmbi omului cu invidie.

— *Touché*, doctore.

Marcus întinse mâna.

— Sunt Marcus Sarandon. Voi fi... o voi ajuta pe Madelaine în cazul tău.

Angel se încruntă.

— În niciun caz!

Madelaine veni repede spre pat.

— Îți explic mai târziu. Deocamdată, ascultă-l pe Marcus. E un tip de treabă.

— La fel și Clint Eastwood. Asta nu înseamnă că vreau să fie doctorul meu.

Marcus scoase un carnețel bleu de sub braț.

— Acesta este calendarul tău, dozele de medicamente și orele la care le iei. Uită-te la ele și discutăm mâine.

— Nu vreau să discut mâine.

Marcus zâmbi.

— Pacientul perfect. Bine. Eu vorbesc și tu mă ascuți. Îl mai privi o dată rapid pe Angel, îi mai zâmbi scurt și părăsi încăperea.

Angel luă graficul cu medicația și-l aruncă. Acesta lovi peretele și căzu pe podea.

Cu un oftat, Madelaine îl ridică, așezându-l cu grijă la picioarele patului. Apoi își trase un scaun.

— Te porți ca un copil răzgâiat.

— Taci.

Ea zâmbi.

— Bine ai revenit printre noi, Angel. Ce se va întâmpla în continuare, vei scoate limba la mine?

— Nu mă provoca.

— Le-ai făcut viața un iad celor de pe acest etaj.

El o privi posomorât.

— Pentru mine cum crezi că este? Zac aici, sunt înțepat, zgândărit și verificat zilnic, ca și cum aș fi o bucată de carne de vită pe banda unui transportor. Și continuu să visez... vocea îi pieri și-i evită privirea. Du-te acum, Mad.

Ea veni mai aproape.

— Ce este, Angel?

El așteptă câteva secunde înainte de a-i răspunde.

— Îl visez mereu pe Francis. Visele încep diferit, dar se termină la fel. Vorbim puțin, apoi el se întinde spre mine. Simt cum îmi bate inima în piept ca o pasăre captivă. El murmură ceva, niciodată nu-mi amintesc ce anume, apoi mă ia de mână și dispăre. Și asta nu-i totul. Este ca și cum ar fi... în trupul meu. Ieri i-am cerut asistentei grase... cum o fi chemând-o, Betty Boop parcă, să schimbe postul

de radio. I-am *cerut* să caute Beatles. Oftă. *Beatles*, pentru numele lui Dumnezeu. Înainte de operație n-am ascultat decât hard rock, știi muzica aia care te face să vrei să te dezbraci și să tragi niște cocaină pe nas. Acum vreau să ascult *Yesterday*. O privi iar ochii lui atât de plini de viață altădată păreau cenușii, lipsiți de culoare. Ca și cum mi-aș pierde granițele minții, Mad.

Ea era foarte liniștită. Propria-i inimă îi bătea în piept. Era ceva obișnuit pentru pacienții cu, transplant să se simtă invadați de personalitatea donatorului, dar Angel nu știa că purta inima lui Francis. N-ar fi trebuit să simtă asta. Medical, nu era posibil.

— Avem un psihiatru minunat, Angel. Știe prin ce treci, este normal de altfel și se bucură să te ajute.

— Asta mi-ar mai trebui, încă un doctor! O, dar stai că n-ai auzit partea cea mai bună. Noaptea trecută am cerut un pahar cu *lapte*.

— Laptele degresat îți face bine.

— Dacă începi să faci filosofie medicală comunistă, mai bine pleacă naibii de aici. Încerc să vorbesc cu tine, Mad. Încerc să-ți spun... oftă din greu, trecându-și o mână prin părul încâlcit.

Nu contează.

Ea se apropie mai mult.

— Ce nu contează?

El ridică privirea și tristețea din ochii lui îi frânse inima.

— Voi, doctorii, îmi tot oferiți viață, dar nu este viața mea, Mad. Această inimă este ca un pantof care nu se potrivește. Nu mă lasă niciun moment să uit că nu m-am

născut cu ea. Poate dacă ar fi trăit Francis, sau dacă aş avea cu cine să stau de vorbă, cineva care să mă ia de mână, să mă ajute să ajung undeva... nu ştiu. Mă simt ca un monstru.

Ea se întinse, îi luă mâna în palmele sale și i-o strânse ușor.

— Sunt aici pentru tine, Angel.

El încercă un zâmbet.

— Nu te supăra, Mad, dar tu ești ca un miraj pe care-l văd, dar nu-l pot atinge. Uneori cred că am visat la timpul petrecut împreună. Nu puteam fi eu acel băiat nebun, îndrăgostit până peste cap. Am fost acela care a părăsit orașul pe un Harley-Davidson nou-nouț.

Ea îl fixă cu privirea, văzând durerea și singurătatea care-i bântuiau ochii verzi. Îi păsa atât de mult de el în clipa aceea, încât sentimentul în sine era ca o durere în piept. El suferea acum pentru sine și pentru fratele pierdut. Ea știa cum este să pierzi brusc pe cineva. Nu-ți mai rămânea decât credința și dacă n-o aveai, golul te putea înghiți cu totul. Iar Angel nu crezuse niciodată cu adevărat în nimic, cu atât mai puțin în sine.

— Un vis pe care-l vei uita cu timpul. Se aplecă spre el. M-ai uitat, Angel?

În secunda în care îi puse această întrebare, citi răspunsul în ochii lui, văzu dorul, dar și teama de răspundere.

— Nu, răspunse el încet.

— Știu că eu nu sunt Francis. Nu fac parte din familie, dar sunt aici pentru tine și nu plec nicăieri.

— Promiți? o întrebă el cu o voce aspră.

Madelaine încuviință.

— Din acest motiv, nu mai pot fi cardiologul tău. O să-l las pe Marcus Sarandon să te preia. Este un medic excelent. Eu voi fi în preajmă oricând ai nevoie... ca prietenă.

El se încruntă.

— Nu înțeleg.

— Sunt prea implicată emoțional. Ea înghiți cu greutate și spuse încet: îmi pasă prea mult de tine.

El tăcu un minut studiind-o, apoi spuse:

— Nu te merit, Mad.

Ea îi zâmbi repede, provocator.

— Niciodată nu m-ai meritat.

— Da, întreabă-l pe Fr...

— Francis, încheie ea și zâmbetul îi pieri. Tăcerea se instala cu gravitate între ei.

— El te-a iubit, îi spuse Angel, privind-o fără să clipească.

Pe moment, durerea fu atât de puternică, încât ea nu putu să vorbească. În final spuse:

— Și pe tine te-a iubit.

— Și eu îi simt lipsa. E ciudat... în toți anii în care am fost despărțiți, am știut că el era undeva, pe aproape. Nu mă gândeam prea des la el, dar când o făceam râdeam și mai beam ceva, spunându-mi că-l voi suna dimineața. Desigur, n-am făcut-o niciodată. Iar acum, că nu mai este, îmi lipsește atât de mult...

Madelaine nu se mai abținu. Se duse spre el. Își așeză

palmele pe obrazii lui, și privi adânc în ochii lui.

Francis, se gândi ea. Ești acolo? Ar fi bine să fii...

Trebuia să-și încerce norocul cu el, cu toți. Venise momentul.

— Nu este singurul membra al familiei tale, spuse ea încet.

Angel se încruntă. Ea știa că în clipa în care va înțelege ce-i spunea, încruntarea lui va dispărea și locul ei va fi luat de o teamă rece, crudă. Clătină din cap.

— Nu face asta, Mad, spuse scuturând din cap. Nu-mi da și asta pe cap.

Madelaine nu-și feri privirea. Pentru prima oară în viața ei se simți puternică, conștientă că deține controlul și, Dumnezeu, se simțea bine. Îi zâmbi încet, dar fără să clipească.

— Numele ei este Lina.

20

Angel începu să se foiască stingher, făcu o minge mică din pernă și și-o înghesui sub cap. Deasupra capului, televizorul prezenta reclame comerciale. Întinse mâna după telecomandă și schimbă canalele. Unul din programele de pseudo-știri îi arăta chipul pe întreg ecranul. Imaginea se schimbă imediat și apărură menajera lui Angel din Las Vegas machiată exagerat. Femeia îngăima ceva că Angel nu mătura niciodată sub pat și că uneori uita să-i lase cecul pentru serviciile sale. Apoi, reportera vopsită blond reveni pe ecran și oferind un

zâmbet de plastic, spuse:

— Se crede că Angel DeMarco se află într-un spital, undeva la nord-vest de Pacific. Nu avem nicio confirmare a bolii sale, dar cuvântul HIV a fost vehiculat la mai multe petreceri de la Hollywood zilele astea. Surse apropiate starului, prototipul băiatului rău, spun că...

Înfuriat, închise televizorul și aruncă telecomanda. Aceasta se lovi de perete cu zgomot și se strivi de podeaua cu linoleum. Angel își încrucișă brațele și oftă din greu. Nu putea să nu se gândească la ziua de ieri. Indiferent cât încercase să-și alunge din minte vorbele lui Madelaine, ele reveneau mereu când rămânea singur în cameră.

Numele ei este Lina. În final renunță și se întinse la loc pe pat. Punându-și brațele sub cap se concentrează asupra tavanului alb, antifonat. O fiică. Încercă să-și imagineze cum ar fi să ai un copil. Nu prea pierduse mult timp gândindu-se la astfel de lucruri. De fapt, se gândise la copii chiar înainte de a face sex, și gândul acesta îl făcea să ducă mâna la buzunar după prezervative.

Ar fi vrut să înlăture discuția ca irelevantă și ridicolă. Și era sigur că înaintea operației putea face asta. Putea s-o întâlnească pe Madelaine la vreun concert sau la vreo premieră de film, să afle despre acel uimitor copil, căruia îi dăduse naștere cu șaisprezece ani în urmă și să nu simtă nimic. Mai puțin decât nimic. I-ar fi oferit o tequila și ar fi toastat pentru copilul căruia îi era tată. Iar asta ar fi fost tot. După ce și-ar fi terminat tequila, ar fi ieșit imediat din scenă.

Dar începuse să înțeleagă că fuga nu te ducea

întotdeauna undeva, că uneori ajungeai la locul de unde pornisei.

Nu se mai considera nemuritor. Cum ar fi putut, cu inima unui străin bătându-i în piept și o cicatrice Frankenstein roșu-deschis? De fiecare dată când lua vreun medicament sau i se făcea vreo injecție, i se amintea că era viu prin voința Domnului și prin darul unui străin. Era genul de lucruri care-l făceau pe un bărbat să se gândească la viața sa, chiar dacă nu voia. Înainte de operație obosise să alerge fără să ajungă undeva. Era obosit de petreceri cu femei de care nu-și mai amintea și de prieteni care dispăreau când se opreau aparatele de fotografiat. Dar nu știa să facă altceva. Nu-și alcătuisese niciodată o viață pentru sine, nu una reală, cinstită, în sensul dat de Dumnezeu. Avusese o existență proprie desigur, într-un apartament dintr-un zgârie nori din Las Vegas, prieteni care veneau și plecau la fel de repede ca rolurile de film, mașini cu care mergea doar un an și apoi le vindea, o slujbă care-i permitea să ruleze banii, muncind mai puțin de patru luni pe an.

Ce făcuse restul timpului? Abia dacă-și mai amintea acum. Când se gândea la viața pe care o dusesese, nu avea decât imagini aleatorii de la petreceri și mahmureli. Voia să-și amintească acele vremuri când era un actor serios care participa la o audiție sau la alta, jucând Shakespeare în Park. Dar asta fusese istoria pe care și-o proiectase el, varianta pe care o oferise presei, care crease personajul Angel DeMarco din frânturi de realitate și maldăre de fantezie.

Tristul adevăr era că nu știa nimic despre actorie. Fusese ales pentru felul în care arăta la prima audiție, una la care îndrăznise să se prezinte. Mama lui Val îi spusese unui producător că fiul ei era agent și iată că Val a devenit agent! Și când Val a devenit agent a mai durat doar câteva secunde ca Angel să devină actor.

Poate că n-ar fi fost așa de greu să obțină prima slujbă, dacă el ar fi fost ceva mai profesionist și și-ar fi găsit menirea, dar el era steaua și filmul depășise o sută cincizeci de milioane de dolari. După aceea l-ar fi lăsat să joace și Othello, dacă ar fi vrut. Se născuse *o stea*.

Se încruntă, întrebându-se de ce nu muncise mai mult ca să învețe această meserie. De ce nu profitase de scânteia de talent pe care o văzuseră criticii și o trâmbițaseră transformând-o în ceva special? Nu-și mai amintea de ce-urile: chiar și când-urile și cum-urile începuseră să se estompeze. Totul din viața sa de dinaintea atacului de inimă devenise o amintire efemeră, care aparținea altcuiva. Cu toate acestea, își amintea lucruri, ca acel bâlci, cu limpezimea unui cristal.

Un vis îl uiți, Angel. Tu m-ai uitat?

Și el o uitase. Până când se trezise în acel spital blestemat din Oregon, practic o uitase pe Madelaine: timpul lor împreună era doar o amintire tulbure a primei dragoste, îngrămădită alături de amintirile din colegiu în acel album cu tăieturi din ziare al sufletului. Dar acum totul era real, atât de real, încât îl putea atinge. Poate singurul lucru real din viața sa. Ea voia ca el să fie tată pentru fiica lor. Era singurul lucru pe care i-l ceruse

vreodată.

Are nevoie de tine, îi spusese Madelaine.

Dumnezeu să-l ajute, dar nu știa ce să facă. Într-un mic colț al sufletului ar fi vrut să ajungă la această fiică, ce-i semăna atât de mult. Ar fi vrut s-o ia la el, s-o aducă în viața sa, să știe că a făcut ceva așa cum trebuie, înainte de a muri.

Dar se temea. Ce fel de tată putea să fie? Era un alcoolic, care tocmai se lăsase de băut și un fost consumator de droguri. Putea muri din cauza inimii altui bărbat în orice clipă. Nu era nici pe departe un model pentru o adolescentă confuză, de șaisprezece ani. Fără îndoială, o va dezamăgi. Fără cea mai mică îndoială. Deprimat de propria-i nehotărâre se întinse spre masa de la capul patului și deschise aparatul de radio dăruit de Madelaine. Muzica heavy metal îl izbi și clipi repede. Fără a se gândi, răsuci scala până când melodia din *Fantoma de la Operă* se revărsă prin difuzoarele mici. Simți cum îl învăluie o stare de pace. Furia și teama care-i încordaseră stomacul ieri începură să se disipeze. Se întinse la loc pe perne lăsând muzica să umple încăperea și să-i calmeze inima care bătea neregulat.

Fii prietenul ei, Angel.

Era vocea fratelui său, care răzbătea prin intermediul muzicii. Se ridică istovit sprijinindu-se în coate. *Fii prietenul ei.* Exact asta i-ar fi spus. Francis dacă ar fi trăit. Francis știa întotdeauna ce trebuie făcut în viață. Încet, fără hopuri, fără întrebări sau interogări ale sufletului.

Ar putea să fie și el așa? Ar putea măcar să încerce?

Cu mult înainte de operație, răspunsul i-ar fi venit cu viteză amețitoare, strivind orice pornire de a face bine. Ar fi știut că nu poate respecta un angajament ca acesta. Ar fi râs chiar și la ideea de a încerca.

Dar acum, stând întins și ascultând muzica, începu să se îndoiască. Poate această inimă provenea de la cineva bun. Poate i-ar da o șansă pe care vechea lui inimă nu i-ar fi permis-o. Ar fi trebuit să râdă de absurditatea ideii. Știa că inima este doar un organ, nu un depozit în care se afla sufletul sau alte asemenea nonsensuri. Și totuși, nu conta cât de des își spusese asta, nu-i prea venea să creadă. De la operație începuse să simtă altfel. El avusese gusturi diferite în muzică, la mâncare. Acum, era el cel furios dintotdeauna, pentru ca mai apoi să se întâmple ceva, auzea un cântec trist, sau se uita cum plouă și știa că în interiorul său apărea ceva nou. Un fir subțire de bunătate se afla în tot răul. Îl speria acel sentiment că nu mai era singur în trupul său, dar îl și fermeca. Cu fiecare bătaie a acelei inimi străine simțea o speranță că era posibil, speranță apropiată de dumnezeire. El voia ca toată durerea și suferința sa să nu aibă nicio semnificație. Madelaine, Chris, Hilda și Tom Grant îi spusese că i se dăduse a doua șansă la viață. Poate abia acum reușea să facă diferența. Își dori asta dintr-odată, atât de mult cum nu-și mai dorise vreodată ceva. Se simțea bine să dorească ceva, să aibă un scop. Sincer vorbind, nu prea avusese nimic din toate astea în viață. Nu-și mai dorise și altceva în afară de rolul din filmul următor, femeia următoare sau băutura următoare. Era atât de adâncit în gânduri, încât i-

a trebuit o secundă să realizeze că bătea cineva la ușă.

— Intră, spuse.

Era Madelaine. Pentru o fracțiune de secundă, el aproape că n-o recunoscuse. Purta blugi Levi's, un pulover prea larg, verde, care cunoscuse și zile mai bune. Părul îi cădea liber în jurul feței și niciun fard nu-i putea ascunde paloarea obrazilor.

— Bună, Angel, zise ea, apropiindu-se încet de pat.

El își ridică privirea și simți cum i se strânge pieptul. Părea tristă și pierdută, alta decât de obicei, în trecut, poate că nu observase ravagiile durerii, dar această inimă nouă știa lucruri pe care cea veche nu le știuse. El se strădui să-i zâmbescă.

— Bună, doamnă doctor. Ce faci?

Ea trase fișa cu analize de lângă pat, o studiu rapid, apoi o împinse.

— Sunt sigură că Sarandon ți-a spus că biopsia n-a arătat semne de respingere. Evoluezi bine.

— Da, unul din noi se descurcă.

Ea se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— Stai jos.

Ea trase scaunul și se așeză lângă pat. Când observă cum o privea, își trecu o mână prin păr.

— Este ziua mea liberă, spuse ea.

El vru să scurteze introducerea și o întrebă cum se simte, dar atâta onestitate îl făcu să se simtă stingher și nesigur. Apoi își întoarse privirea spre televizorul de pe perete.

— Tocmai m-am văzut într-o emisiune la televizor. Se pare că am SIDA. Ar fi trebuit să-mi spui.

Un zâmbet rapid apăru în colțul gurii ei.

— N-am vrut să te deprim.

— Ce altceva mai spun iubii mei șacali din presă?

— Unul din tabloidele de supermarket spunea, cu câteva zile în urmă, că ți s-a făcut un transplant de inimă de babuin sau de extraterestru. Altul dădea ca sigur că o stripteuză de la Boca Raton ți-a dat SIDA. Se uită la el. Se pare că ai avut o viață sexuală bogată.

El nu putu să nu surâdă, plin de regret.

— Asta a fost, oftă el.

— Ar putea fi din nou, știi asta. Unii cardiologi recomandă reluarea vieții sexuale după șase săptămâni, dar eu sunt mai îngăduitoare. Când te vei simți pregătit... Realiză imediat dublul sens al cuvintelor rostite și roși până la gât. Adică atunci când te vei simți destul de bine poți face sex.

El o privi direct, apoi îi oferă zâmbetul său de cel mai rău băiat posibil.

— A fost o propunere?

I se păru c-o vede cum se înfioară.

— Cred c-o să las noul cardiolog să discute asta cu tine. Se ridică. Acum trebuie să fug.

El se întinse după mâna ei și o opri.

— Nu pleca.

Ea îl fixă intens, lung, apoi spuse încet:

— Nu mă trata astfel, Angel. Nu sunt vreo starletă de la Hollywood care ar ucide ca să petreacă o noapte cu tine.

El înțelese c-a rănit-o.

— Îmi pare rău. Fosta mea viață. Refrene vechi. Ridică din umeri, dar nu-i dădu drumul la mână. Va trebui să ai răbdare cu mine. E cam greu să te schimbi peste noapte.

Ea își retrase mâna încet, și se așeză.

El așteptă ca ea să spună ceva, dar văzând că n-o face, vorbi el:

— M-am gândit mult la Franco, spuse încurcându-se prostește în cuvinte.

Ea strânse din ochi și el știu că se lupta să păstreze controlul.

— E puloverul lui? o întrebă Angel încet.

Ea mângâie încet materialul uzat și încuviință fără o vorbă.

— Când... vocea lui ajunse o șoaptă. Când începe însănătoșirea, când începem să ne simțim mai bine?

Ea înghiți cu greu și-l privi.

— Nu știu dacă este vorba de însănătoșire. Este doar... un proces continuu.

El o privi, realizând în clipa aceea cât de mult o iubea, cât și-ar fi dorit ca și ea să-l iubească.

— Cred că asta e viața. Un proces continuu. Ea îi zâmbi cu blândețe și pentru o clipă chipul i se transformă.

— Cred că așa este.

El îi zâmbise cu acel zâmbet al lui, doar câteva cuvinte cinstite și o imagine scurtă a propriei sale inimi. Realizarea aceasta îl făcu să râdă ca un idiot.

— Inima asta nouă a mea... a fost a unui om bun.

— Da, îi confirmă ea.

Și pentru prima oară, el se simți ca un om nou.

Când sună telefonul, Madelaine știu că era ceva rău.

Simți cum stomacul i se contractă. Lăasă încet romanul pe care-l citea, se duse la bucătărie, ridicând receptorul. Când auzi vocea lui Vicki Owen închise ochii și oftă obosită:

— Bună, Vicki.

— Îmi pare rău că te deranjez acasă, Madelaine, dar am vrut să știi că Lina n-a venit astăzi la școală.

Madelaine privi spre ușa închisă de la camera fiicei sale.

— Am lăsat-o la școală la ora șapte. Mi-a făcut semn cu mâna și a intrat în clădire. Oftă, brusc prea obosită ca să mai poată rezolva și problema asta. Cred c-ar fi trebuit s-o duc până la sala de clasă.

— Te-am văzut luând-o la ora trei, de asta te-am sunat. Cred că se îndreaptă spre ceva cu adevărat rău, dacă nu găsește cineva o cale de a ajunge la ea.

Madelaine aproape negă instinctiv, dar trase telefonul în sufragerie și se așeză pe sofa. Nu-și mai revenise de la moartea lui Francis. Cugeta permanent la cât de fragilă este viața, cât de nesigură și nu mai găsea puterea de a pretinde că era bine.

— Sunt... dezorientată, Vicki... se confesa, iar în momentul în care vorbele îi ieșiră din gură, fu ca și cum o mare greutate i s-ar fi ridicat de pe umeri. Francis ne-a fost mai mult decât un prieten, făcea parte din familie. Ori de câte ori încep să vorbesc despre el, terminăm prin a plânge și niciuna din noi nu se simte bine. Știu că așteaptă multe de la mine, dar nu am ce să-i ofer acum și chiar dacă

aș încerca, ea nu are răbdare să aștepte să mă încurc printre cuvinte.

— Știi cum te simți. Fratele meu și soția lui au murit anul trecut, iar eu mi-am crescut nepotul.

Săptămâni întregi după moartea lor ne-am învățat unul în jurul celuilalt ca niște lei înfuriați. Este o perioadă imposibilă.

— Ce ar trebui să fac?

— Continuă să încerci să ajungi la inima ei. Și fii atentă la semnele problemelor reale. Voi încerca să-i fac cunoștință cu nepotul meu, dar nu va fi ușor. Începu să râdă. Fiica ta va considera că este un adevărat nerod.

Madelaine încercă să zâmbească.

— Bănuiesc că asta înseamnă că este un copil bun.

— Este... acum. Vezi dacă poți găsi pe cineva cu care Lina să vorbească. Încerc și eu, dar se pare că nu vrea să stea de vorbă cu o persoană oficială.

— Da, răspunse Madelaine. O voi face. Mulțumesc mult, Vicki.

După ce închise, Madelaine se ridică și ieși pe hol. Ajunse în camera Linei înainte să-și fi făcut un plan, dar în clipa în care privi ușa închisă, știi ce va face. *Cineva cu care să vorbească.*

Bătu la ușă. Niciun răspuns. Găsindu-și puterea necesară, Madelaine deschise ușa. Lina stătea pe pat, asculta muzică la căști, și fuma. Purta un tricou pe care scria: *Dacă nu-ți place muzica mea, ești mult prea bătrân.* Lacrimile îi curgeau pe obraji.

La vederea copilei ei, singură în acea încăpere,

legănându-se și plângând, Madelaine simți că nu mai poate suporta. Se duse la aparatul stereo și-l închise.

— La naiba, mamă! Lina își scoase căștile de pe cap și le aruncă pe patul nefăcut. Nu ai dreptul să dai buzna aici și să-mi închizi muzica.

Fără o vorbă, Madelaine luă țigara din gura fiicei sale și o stinse în scrumiera de pe podea: Apoi se așeză lângă ea. O secundă se priviră, iar reproșul tăcut din ochii Linei o duru. Dumnezeule, cum o mai duru!

Madelaine întinse mâna și îndepărtă părul căzut pe fața fiicei sale.

Lina tresări și se retrase râzând.

— Nu mă mai tund.

Madelaine oftă.

— Nici nu m-am gândit că ai avea nevoie de o tunsoare nouă, fetițo. Mă gândeam că ai nevoie de un tată.

Lina păli.

— Ai spus că nu vrea să mă cunoască.

— Așa crede el, dar uneori cineva nu poate să vadă ce este chiar sub nasul său. Încercă să zâmbească. Ca și tine. Sunt chiar aici. Am fost aici întotdeauna, și cu toate astea nu m-ai văzut.

— Mamă...

— Nu mă întrerupe. N-am fost o mamă bună pentru tine, Lina. Știu asta, crezi că nu știi? Dar în niciun caz pentru că nu te-aș fi iubit. Îi zâmbi cu blândețe. Îmi amintesc când te-ai născut și mi te-au așezat pe burtă. Erai atât de mică, atât de perfectă în toate privințele și am început să plâng.,

Toți au crezut că plângeam pentru că erai atât de frumoasă. Mângâie obrazul umed al Linei. Dar eu plângeam pentru că aveam doar șaptesprezece ani și mi-era teamă. Știu că n-am fost niciodată suficient de bună pentru tine.

— Mamă, nu...

— Pentru că mă temeam, am fost egoistă, încercam să te țin tot timpul cu mine, sperând că într-o zi totul va fi bine. Dar nu mi-a ieșit cum trebuia. Dacă n-ar fi fost așa, n-ai fi fugit de la școală, n-ai fi furat din magazine, n-ai sta singură în camera ta plângând. Ai nevoie de ceva ce eu nu-ți pot da chiar acum.

— Am nevoie de Francis, spuse Lina cu o voce subțire, tremurată.

— Amândouă avem nevoie de el, fetiço. Și va fi la fel tot restul vieții noastre. Poate într-o zi durerea se va diminua, toată lumea spune asta, și mă voi ruga să fie așa. Dar deocamdată trebuie să ne continuăm viețile, să ne bucurăm de fericire, așa cum putem. Dacă am învățat ceva din moartea lui Francis, acesta este faptul că suntem atât de efemeri. Un telefon la miezul nopții și toată viața ni se schimbă.

— Eu îmi vreau fosta viață înapoi. Lina îi aruncă un zâmbet neutru și ridică din umeri. Știu, știu, nu-mi plăcea atunci când am avut-o.

Madelaine ar fi vrut s-o ia în brațe, s-o strângă la piept, dar se temea să termine discuția, căci mai avea multe de spus. Multe și mult. Ridică bărbia Linei cu degetele și îi zâmbi:

— Vreau să schimb totul de acolo de unde am greșit. Trase aer adânc în piept și-și căută cuvintele. Vreau să te prezint tatălui tău.

Lina deschise ochii mari și începu să scuture din cap.

— Nu încă...

— Ba da. Acum.

— Ce va face?

Aceasta era întrebarea, acea teamă interioară care o necăjea și de care nu putea să scape. Dar sinceritatea o făcea să se simtă bine, mult mai bine ca atunci când se ascunsese și se prefăcuse a fi lipsită de teamă și perfectă.

— Nu știu.

— Și dacă nu vrea să mă vadă?

— Atunci vom încerca din nou a doua zi, și următoarea și următoarea...

Lina tăcu o vreme. Apoi spuse:

— Nu știu dacă pot accepta asta.

— Ești mai puternică decât îți imaginezi.

— Nu.

Madelaine își privi fiica, iubind-o atât de mult încât o duru. Știa că Lina era îndreptățită să se teamă, dar teama nu era un motiv destul de serios ca să se țină deoparte. Dacă cineva știa lecția asta, ea era aceea. Se temuse toată viața și la ce bun? Un pat gol și o fiică, Lina, care nu se simțea iubită.

— Dacă te rănește eu voi fi acolo, Lina.

— Mi-e teamă.

— Știu. Și mie îmi este.

Lina se întoarse privind la posterul uriaș al lui Johnny

Depp, atârnat deasupra patului ei. În final oftă și o privi iar pe Madelaine.

— Trebuie să încerc, nu?

Madelaine se simți mândră de fiica ei.

— Toți trebuie s-o facem. Asta ne-a rămas.

Angel se visa din nou pe câmp. Stătea acolo privind în jur, simțindu-se liniștit și împăcat cu sine. Păsările se roteau deasupra capului său, croncănind, ciripind și plonjând în iarba verde. El își auzea inima pulsând, bătând în piept. Știu că venea Francis, înainte ca acesta să apară.

Angel se întoarse cu o mișcare lentă, și își văzu fratele la marginea pădurii. Era îmbrăcat cu hainele sale sobre de preot și, pentru o fracțiune de secundă, Angel aproape că nu-l recunoscuse. Apoi, Francis o porni spre el, plutind deasupra ierbii pline de flori. Auzea râsul fratelui său adus de briză, îngemănându-se cu ciripitul păsărilor și foșnetul frunzelor și se trezi răsând la rândul său.

Brusc totul se liniști. Păsările dispărură și vântul încetă. Nu mai auzea decât bătăile inimilor lor în ritm rapid. Fără a se gândi, întinse mâna. Simți cum Francis i-o ia, simți căldura atingerii puternice a fratelui său, se simți ancorat și sigur. Bătăile inimilor lor se sincronizară, devenind una singură pe câmpul acela liniștit.

Nu mai am mult.

Angel auzi vorbele fratelui său, cu toate că buzele lui Francis nu se mișcaseră.

— Rămâi, șopti Angel disperat. Am atâtea să-ți spun.

Vorbele nu contează.

— Contează. Știu asta acum.

Dar Francis începuse deja să dispară. Imaginea lui pâlpoi, apoi dispăru. Fugi după

Francis întinzând mâinile, ca să prindă acea imagine, dar ea se mișca mai repede decât el, dispărând în întunericul copacilor. Și Angel rămase singur. Cerul devenise sumbru și urât deasupra capului său, aruncând un văl întunecat peste câmp, acoperind florile și iarba.

— Angel?

Își ridică ochii spre cer, privind norii care se adunau. *Întoarce-te, Francis, întoarce-te...*

— Angel?

Se trezi cu o tresărire și o văzu pe Madelaine stând la patul lui. Ridică privirea spre ea respirând greu.

— Salut, Mad.

Ea își trase scaunul.

— Te simți bine?

— Nu, răspunse el, fără a se gândi, simțindu-se vulnerabil. Apoi își reveni și spuse: *Da, pe naiba da*, apoi privi în ochii ei verzi-cenușii și realizează că obosise să tot mintă, să ascundă adevărul. Ieri parcă întrezărea pământul promis, dar astăzi era din nou pierdut. Singur, uitat și bolnav. Visele cu Francis îl ucideau. Nu, spuse din nou, mai liniștit de data asta. Nu sunt bine. Îl visez pe Francis tot timpul. Nu este normal. Este ca și când... ca și cum ar fi în inima mea... îl simt tot timpul, îl aud adresându-mi-se. Uneori chiar gândesc ca el.

— Nu poate fi nimeni în sufletul tău, Angel.

— Știu, oftă el. Ieri, în vis, el mi-a spus: trăiește tu în

locul meu. Înghiți cu greutate. Cum să fac asta, să trăiesc pentru un om ca el? Era mult mai bun decât aş putea fi eu vreodată.

Ea veni mai aproape de pat.

— Ție ți s-a dat încă o șansă, pe care el n-a avut-o, Angel. Numai tu poți decide ce faci cu ea.

— O, grozav, acum fă-mă și mai vinovat.

— Nu te fac vinovat. Îți aduc speranță.

El apucă acel dispozitiv de legătură cu trei inele de lângă pat.

— Ce speranță mai pot avea când asta îmi este viața?

— Nu mai fi melodramatic. Agenda asta nu este viața ta, este doar rutina ta zilnică. *Graficul* noii tale vieți. Medicația pe care o urmezi zilnic, aş putea adăuga, dacă mai vrei să vezi fiecare răsărit de soare și să mănânci ceva. Exercițiile pe care trebuie să începi să le faci. Datele fiecărei verificări medicale și testele din următoarele șase luni. Un grafic obișnuit. Oameni de rând îl urmează tot timpul.

— Oh, abia aștept.

— Păcat că ești atât de prost dispus astăzi pentru că aveam o surpriză pentru tine. Cineva pe care aş vrea s-o cunoști.

— Dacă-mi mai aduci psihiatrul acela blestemat, o să arunc cu graficul tău de recuperare.

— Fără psihiatri, fără terapeuți, fără asistente. Doar o fată de șaisprezece ani.

Angel îngheță. Își auzea bătăile inimii în urechi și sunetul îl făcu să se panicheze. Apoi își aminti vorbele lui

Francis: *Fii prietenul ei.*

Ar fi vrut, pentru numele lui Dumnezeu ar fi vrut asta, dar se temea. Era într-o stare cumplită și asta era important. Nu era genul de lucruri pe care să le faci cu jumătate de inimă, gata să fugi la primul semn de necaz.

— Nu pot s-o fac, Mad. Nu sunt născut să fiu tată.

Ea vru să spună ceva, dar în loc de asta făcu cel mai ciudat lucru. Întinse mâna și o așeză pe pieptul lui. El îi simți căldura atingerii prin bumbacul subțire al halatului de spital, prin straturile de tifon, care-i acopereau cicatricea.

— Oh, Angel, spuse aplecându-se aproape, atât de aproape că el îi vedea irizațiile argintii ale ochilor verzi, atât de aproape că simțea mirosul subtil al spray-ului ei de păr. Ai tot ce-ți trebuie pentru asta, Angel, crede-mă.

El era vrăjit de ochii ei. Se gândi, ce nebunie! că o mai văzuse privind-l astfel înainte dar asta fusese cu ani în urmă. Nu-și putea aminti...

— O voi da în bară, spuse forțându-se să rupă vraja.

— Atunci o să te bat până o să te omor.

El știa că vorbea serios de data asta și înțelese brusc riscul pe care și-l asuma ea. O iubea pe Lina și se temea că el va da greș și o va răni pe fiica lor. Angel știa că dacă o va face, nu va exista salvare pentru el. Nu va mai exista o altă șansă.

— Nu vreau să știe de transplant, altfel mă va trata ca pe un monstru.

— Nu, nu va fi așa. Dar este decizia ta când și dacă... îi spui despre operație.

— Cum să mă port? Ce să fac?

— Ea l-a iubit pe Francis ca pe un tată și încă mai suferă că l-a pierdut. Are nevoie de cineva care s-o asculte, să-i pese ce gândește și ce simte. De aici pornim. Fii prietenul ei.

El zâmbi încordat

— Asta este ceea ce Franco... ar fi spus...

— Da, zise ea cu o voce ca o șoaptă. Îl privi încrezătoare, cu ochii strălucindu-i.

Fii prietenul ei.

21

Lina străbătea în sus și-n jos coridorul liniștit de la recuperare. Când și când, vreo asistentă sau vreun medic o saluta și ea era forțată să-și ridice privirea și să mormăie ceva ca răspuns, dar în afară de asta nu făcea decât să se miște.

Hilda veni în viteză pe coridor și o bătu pe umăr.

— Parcă ești un leu în cușcă, draga mea. Ce s-a întâmplat?

Lina abia o privi. Făcu un efort să stea liniștită. O cunoscuse și o iubise dintotdeauna pe Hilda, dar acum era prea nervoasă ca să stea la taclale. Își aminti cu întârziere că Hilda îi pusese o întrebare, fără să știe la ce se referea. Hilda o cercetă cu privirea, ca întotdeauna, apoi croncăni dezaprobat.

— Fata mea este esteticiană, după cum știi. Ar putea face ceva grozav cu părul ăla pe care-l ai.

Asistenta de la transplant îi dăduse ani întregi sfaturi estetice. De fiecare dată când apărea Lina, venea, o ciupea de obraz, apoi scutura din cap, murmurând ceva de genul ce drăguță ar putea fi cu mai puțin fard. De obicei, Lina râdea de sfaturile date pe jumătate în glumă de Hilda. Nu și astăzi.

Urma să-și vadă tatăl peste câteva minute. * Dacă o va considera urâtă? Respirând cu greutate își vârî mâinile în buzunare și se întoarse, lăsând-o pe Hilda cu gura căscată în urma ei. Alergă spre biroul mamei și se strecură înăuntru, închizând ușa. Se duse repede la oglinda victoriană antică de lângă bibliotecă și se privi.

Fata care se uita la ea din oglindă era palidă, cu ochii umflați de nesomn. Părul îi pornea într-o mie de direcții. Creionul negru de ochi pe care-l aplicase pe pleoapele de jos o făcea să arate ca și cum ar fi fost lovită. Cum de nu observase asta până acum? O, Dumnezeule, se gândi cuprinsă brusc de panică. Tatăl ei va considera că este foarte urâtă. Răscoli sertarul de la biroul mamei și scoase un pieptene, încercând să-și aranjeze părul, dar fără succes.

Când reveni în fața oglinzii se simți cuprinsă de teamă. Încă arăta ca una din acele vagaboande, pe care le vezi bătând străzile după lăsarea întunericului. Ușa se deschise și Lina se întoarse brusc. Era atât de nervoasă, încât scăpă pieptenele. Acesta căzu cu zgomot pe podea.

Mama intră în încăpere și Lina simți că stomacul îi va face probleme. Ca întotdeauna, Madelaine arăta de parcă ar fi fost din paginile unei reviste de machiaj: părul

castaniu-deschis strâns la spate cu grijă, în bucle, ochii căprui, frumoși, puși în evidență de puțin rimei maro.

— Purta un pulover bej de cașmir și pantaloni negri. Părea detașată și sofisticată, o doamnă de mare clasă. Asta era ceea ce, probabil, tatăl ei considera frumosul. Lina se privi în oglindă și clipi.

— Nu pot, mamă. Voi reveni mâine. Cred că am probleme din cauza cerealelor de la micul dejun.

— El te așteaptă, îi răspunse mama repede, închizând ușa în urma ei. Lina simți cum inima începe să-i bată mai tare.

— El a spus că vrea să mă vadă?

Mama se încruntă și veni spre ea.

— Ești bine?

Lina încuviință, clătină din cap, apoi încercă să încuviințeze din nou, dar lacrimile apărură inundându-i ochii.

— Nu, șopti.

Mama o mângâie pe obraz.

— Este normal să fii nervoasă.

— Sunt urâtă.

— Arăți extraordinar.

— N-ar fi trebuit să-l las pe Jett să-mi taie părul. Îi aruncă o privire grăbită mamei așteptând acel „ți-am spus eu”, dar din fericire acesta nu veni. În final spuse: Crezi că m-ai putea face să... să arăt așa ca tine?

Mama o studie cu un zâmbet în colțul gurii.

— O, nu... tu ești mult mai drăguță.

— Mda, bine, se tângui ea. Și Bosnia este un loc grozav

să-ți petreci vacanța.

Mama o prinse de mână și o conduse spre scaunul din spatele biroului. Lina se așează.

— Ridică fața, spuse mama. Când Lina se conformă, mama folosi niște cremă și un șervețel ca să îndepărteze tot machiajul, apoi o machie din nou, mai discret. Rimei, fard de obraz și un ruj roz-deschis. Apoi îi pieptănă părul spre spate și îl pulveriză cu ceva.

Lina vru să se ridice.

— Stai aici, comandă mama, îndreptându-se spre fotoliul antic din colțul biroului. Deschizând ușile ornamentate, începu să scotocească printre haine și scoase un pulover de angora albastru, întorcându-se spre birou, zâmbi.

— Țsta trebuia să fie darul tău de Crăciun.

Lina se uită la puloverul moale și i se făcu rușine. Știa că la Crăciun nu s-ar fi uitat la așa ceva, i s-ar fi părut prea feminin și l-ar fi dat deoparte, gândindu-se că maică-sa e o tipă fără stil, irecuperabilă. Își întoarse privirea spre Madelaine.

— E grozav, mamă. Îți mulțumesc.

Mama începu să râdă.

— Exact asta mi-ai fi spus în dimineața Crăciunului.

Zâbind, Lina își scoase tricoul cu reclama la berea Coors și-l aruncă într-un colț, apoi se îmbracă în acel pulover incredibil de moale. Când mama o conduse spre oglindă, nu-i venea să creadă că este tot ea.

De data asta, din oglindă o privea o tânără frumoasă. Puloverul îi făcea ochii incredibil de albaștri. În loc să

arate ca o stafie, părea palidă și fragilă ca acele fete din reclamele lui Calvin Klein.

Se răsuci și-și prinse mama în brațe, strângând-o la piept. Apoi, realizând ce făcuse se dădu înapoi jenată.

Mama zâmbi.

— Trebuie să știi că tatăl tău este foarte bolnav. Tocmai a fost operat de inimă și trebuie să fie menajat. Va fi externat în aproape o oră, dar trebuie să se miște foarte încet. Am făcut aranjamente, dacă lucrurile merg bine, să-l ajutăm să găsească o casă. Toți trei.

— Ca un fel de familie, spuse Lina surprinsă de tonul plin de regret.

Mama o privi uluită, apoi se întristă.

— Mai degrabă ca niște prieteni noi.

Lina încuviință. Trăgând aer adânc în piept își îndreptă umerii și-și ridică bărbia.

— Sunt gata, mamă.

— Bine. Este în salonul 264W.

— Nu vii cu mine?

Mama scutură din cap.

— Nu, cred că trebuie să vă las singuri.

Lina învinse valul de teamă care o cuprinsese.

Se gândi cât de drăguță era, cum puloverul acela bleupal îi făcea ochii la fel de albaștri ca ai lui Francis, cum arăta părul ei negru pieptănat frumos.

O să-l fac să mă iubească. Jurământul acesta odată făcut i se cuibări în minte, iar ea nu mai renunță la el, rugându-se să se împlinească. Își privi mama și vru să spună ceva, dar nimic nu i se părea suficient de bun. Vedea teama în ochii

mamei și știu că teama era aceeași și pentru ea.

Îi zâmbi repede mamei și porni. Se grăbi pe coridorul lung, trecu de pavilionul asistentelor, apoi de sala de așteptare.

Când ajunse la salonul în care se afla el, inima îi bătea sălbatic și palmele îi erau acoperite de o peliculă de transpirație.

Privi prin fereastra de observație și văzu un bărbat la fereastra de pe peretele opus, cu spatele la ea. Purta blugi și avea părul lung, negru. Semn bun, se gândi ea, avea părul lung.

Trase aer adânc în piept și ciocăni la ușă. Când auzi acel „intră” înăbușit deschise ușa și intră.

— Bună, Lina, spuse el cu un glas blând, egal, care îi provocă fiori pe șira spinării când îl recunoscuse. Era o voce cunoscută ei, dar căreia nu-i putea atribui un nume. Așteptă nervoasă ca el să se întoarcă. Încet, el se întoarse. Ea simți că nu poate respira recunoscându-l. Genunchii începură să-i tremure. Ar fi întins mâna să se țină de ceva, dar nu găsi nimic în preajmă. Era Angel DeMarco.

— O, Doamne, șopti ea simțindu-se confuză și incoerentă.

El îi zâmbi cu acel zâmbet pe care-l văzuse de un milion de ori pe ecran.

— Înțeleg că mama ta nu ți-a spus cine sunt.

Ea încercă să spună nu. Cuvântul ieși pițigăiat.

— Vino încoace.

Ea se mișcă ca un automat, cu mintea plină de gânduri. Tatăl ei era Angel DeMarco. *Tatăl* ei era Angel DeMarco.

Tatăl ei *era Angel DeMarco*. Colegii nu o vor crede. Brittany Levin se va supăra.

Apoi, această revelație fu atât de puternică, încât îi șterse orice altceva din minte.

— DeMarco, murmură ea.

El încuviință, zâmbindu-i calm, mai apropiat de zâmbetele văzute de ea pe ecran.

— Sunt fratele lui Francis.

Pentru o secundă, ea nu putu să respire bine.

— Nu mi-au spus niciodată.

În clipa aceea ceva trecu prin ochii lui, ceva ca o umbră, care o făcu să creadă că l-a rănit.

— N-am știut că ești din Seattle, și că ai avut un frate. Am... am crezut, am citit undeva că ești din Midwest.

În colțul gurii lui se ivi un zâmbet.

— Manevre tactice, care să șteargă urmele. N-am vrut să aflu careva unde am crescut. Regret. Veni spre ea cu acel pas șovăitor al pacienților care au trecut printr-o operație. Ea întinse mâinile instinctiv spre el, iar el îi luă palmele în palmele lui.

Lina privi în acei ochi verzi, de legendă și pentru o fracțiune de secundă nu putu să respire. Avea ochii lui Francis, chiar dacă erau verzi și nu albaștri, erau ochii frumoși ai lui Francis. Și avea felul lui Francis de a te privi cu adevărat, așa cum puțini oameni o fac.

— Ești mai frumoasă decât mi-am imaginat, spuse el cu glas răgușit, iar în ochi i se citea aceeași uimire ca și în ochii ei.

Lacrimile apărură, dar ei nu-i pășă.

— Mulțumesc.

— Nu știi... nu știi nimic despre cum trebuie să fie un tată.

— E în regulă.

— Poate ar trebui să începem mai încet, să fim doar prieteni.

Prieteni. Cuvintele lui îi provocară o stare amețitoare de emoție năvalnică. Asta își dorise ea întotdeauna, un tată care să-i fie cel mai bun prieten. Își mușcă buza de jos ca să nu râdă. El va fi de acum tot ce-și dorise de la un tată, era sigură de asta. El va lua toată durerea, mâhnirea și teama din viața ei și le va face să dispară. De acum încolo va avea un loc sigur, doar al ei. El îi dădu drumul la mână și-i atinse fața uitându-se în ochii ei.

— Nu mă privi așa, Angelina.

Ea trase aer în piept, surprinsă. Timp de o secundă destul de dezorientantă pentru ea, crezu că-i va spune Angelina-balerina. Dar el n-o făcu.

— Ce este? o întrebă el privind-o.

— Nimic... numai că Francis obișnuia să-mi spună Angelina. Nimeni altcineva.

— Este numele tău, zise el, apoi vocea lui deveni mai mult o șoaptă. Așa este, Lina. Nu te gânde că sunt vreun zeu sau altceva. Dacă vei face asta vei fi dezamăgită...

A fost ceva ridicol și ea i-a ignorat spusele. A continuat să-l privească memorându-i chipul din acel moment, și ce simțise când el o luase de mână.

— Nu-ți face probleme. O să-mi placă...

El îi lipi un deget de buze brusc, făcând-o să tacă. Ea

clipi des, confuză. Când el își retrase mâna, ea îi spuse:

— Dar...

— Fă-mă să te merit, îi spuse el cu duritate, privind în ochii ei cu o seriozitate care o sperie. Brusc, ochii lui nu-i mai aminteau de ai lui

Francis. Este singura șansă pe care o avem, mai zise el.

Angel se uită la bucata de hârtie din fața sa. Nu mai era nevoie decât de semnătura lui și era liber ca pasărea. Dar ciudat, nu se grăbea să semneze. Privi în jur salonul acela mic de spital vopsit în alb, unde trăise în ultimele săptămâni și brusc se simți acasă. Recunoscuse păsările care poposeau pe cerceveaua geamului și felul în care soarele se strecura prin perdelele galbene la apus. Începuse să-i placă mirosul de dezinfectant, de cartofi piure și de supă de carne. Chiar și Sarah, huna, îi devenise prietenă.

— Ești bine? îl întreabă Madelaine.

El nu știe ce să-i spună. Se simțea ca un idiot, se temea că nu se va descurca afară, și inima care aici se simțise puternică și nouă în pieptul său va slăbi treptat și va ceda. Sau că va reveni la consumul de alcool, la viața aceea iresponsabilă și că se va pierde din nou.

— Nu știu. Am avut impresia că sunt pregătit, dar...

— Eu și Lina vom fi aici, alături de tine, Angel. Nu vei fi singur.

— Mulțumesc, Mad. Îi atinse fața cu o mângâiere trecătoare, tandră, care îl liniști. Nu știu ce m-aș fi făcut fără tine.

Ea zâmbi.

— Te-ai fi descurcat.

El ridică din umeri și privi din nou în jur.

— Mă tot gândesc că ar fi trebuit să am bagaje... ceva care să justifice tot timpul cât am stat aici.

Ea îi așeză mâna pe piept, chiar deasupra inimii.

— Dar ai, Angel.

În spatele lor se deschise ușa și se întoarseră amândoi, așteptându-se să-i vadă pe Sarandon și Allenford veniți să-și ia rămas-bun.

În încăpere intrase o femeie între două vârste, cu o haină jerpelită, cu cizmele de cauciuc murdare de noroi.

— Îl caut... apoi îl văzu pe Angel și rămase cu gura deschisă. O, Dumnezeule, tu ești... se uită apoi la Madelaine. E Angel DeMarco.

Madelaine se duse spre ea și, luând-o de braț, o scoase din încăpere, trântind ușa în urma ei.

După un minut, se întoarse supărată și furioasă.

— Au lăsat-o să treacă de pază. Tatăl ei se află la 246-E.

— *La naiba*, înjură Angel. Trebuie să ieșim de aici. Când va ajunge la un telefon, femeia asta va considera că-a câștigat la loterie. O vor plăti și va deveni celebră timp de un sfert de oră.

Madelaine îl privi.

— Îmi pare rău.

— Să nu-ți pară. Trebuia să se întâmple. Luă o mască de pe noptiera patului și și-o legă la gât. Înainte de a o ridica să-și ascundă chipul, zise: Vom spune că mă aflam aici de o perioadă neprecizată de timp și am suferit o operație de inimă, încununată de succes. Am fost externat și nu știe nimeni unde mă aflu. Nimic altceva. Iar Allenford să

organizeze o conferință de presă imediat. Și scoate-mă de aici. Acum.

Madelaine încuviință.

— Haide.

Cu mult înainte ca primii reporteri să apară, Madelaine îl dusese deja în mașina sa pe Angel departe de spital. Lina și Angel se obișnuiseră unul cu celălalt precum rațele cu apa. Madelaine îi urmări în retrovizoare. Stăteau unul lângă altul, cu capetele plecate discutând. Lina spunea că fusese grozav cum îl scosese pe Angel din spital. Angel îi povestea cum odată se ascunsese în spatele unui camion în timp ce fanii lui îl căutau la stația de sunet.

Madelaine conduse mașina pe strada Magnolia și opri în fața primei case pe care o alesese pentru ca el s-o vadă.

— Ce zici de asta? îl întrebă oprind mașina în parcare.

Lina și Angel priviră pe geam, apoi se priviră și scuturară simultan din cap.

Cu un oftat, ea băgă mașina în viteză și plecă. Pe Madelaine o supăra că nici măcar n-au vrut s-o vadă, și în plus se simțea exclusă. Ca și cum ea ar fi ales casele la întâmplare. Nu avusese prea mult timp. Vorbise cu câțiva patroni de firme imobiliare, cerând să vadă cele mai bune case la zece minute distanță de spital. Apoi trecuse repede pe la cele mai bune șapte dintre ele și făcuse aranjamente să fie vizitate în acea zi toate. Erau deja la casa numărul patru, iar Angel trebui să iasă din mașină. Primele trei nu-i plăcuseră de cum le văzuse. În final, ea oprise în fața casei preferate de ea, din cele alese. Opri motorul și aruncă o privire grăbită spre casă. Știa că lui Angel, care

trăise în apartamente scumpe la Las Vegas, nu-i va plăcea, dar nu rezistă și i-o arată. Era genul de casă de care Francis s-ar fi îndrăgostit.

Era o casă mică de lemn cu ferestrele montante, cu o verandă mare de jur împrejur. Ridicată la începutul secolului, fusese casa de vacanță a unuia dintre părinții fondatori ai orașului, iar generațiile care urmaseră construiseră alte case moderne în preajmă. Se afla pe zona din fața lacului Washington, era liberă și neîngrijită. Majoritatea oamenilor n-ar fi plătit prețul exorbitant pe care-l cerea familia, căci cu banii aceia se putea obține o construcție de prim rang la Broadmoor.

Arțari vechi, uriași, se aliniaseră pe drumul asfaltat care șerpuia. Margarete încăpățânate creșteau la întâmplare din iarbă, în mici grupuri.

— Următoarea, spuse Madelaine așteptând o fracțiune de secundă ca să audă cele două voci spunându-i să pornească.

Tăcere.

Se întoarse și se uită spre bancheta din spate. Angel și Lina priveau casa.

— Lui Francis i-ar fi plăcut teribil, spuse Lina. Deschizând portiera coborî din mașină și porni pe alee.

Madelaine își ridică privirea spre Angel.

— Nu m-am imaginat niciodată trăind într-o casă de lemn, spuse el după un minut.

Ea zâmbi scuzându-se.

— Știu că nu este stilul tău.

El îi aruncă brusc un zâmbet care o ului.

— Nu era, dar nici nu obișnuiam să mă plimb după-amiezile în Volvo. El se înfioră ostentativ.

Ea nu se putu abține și începu să râdă.

— Să intrăm.

Coborâra din mașină și ajunseră împreună la capătul aleii. Angel se împiedică. Fără să se gândească, Madelaine îl prinse de mijloc și-l lăsă să se sprijine de ea. Realiză doar după o fracțiune de secundă că ea îl ținea. Simți că nu mai poate respira și se întoarse încet, întâlnindu-i privirea întrebătoare. Rămase așa parcă o eternitate, fără cuvinte.

— Nu ți-am mulțumit niciodată, zise el într-un târziu.

Ea simți o dezamăgire trecătoare, dar nu știu din ce motiv.

— Nu-i nevoie, răspuse.

— Nu este așa, spuse el privind atât de intens i, în ochii ei, încât ea se întrebă ce văzuse acolo.

Am învățat că este nevoie întotdeauna.

Instinctiv ea întinse mâna și-i îndepărtă o șuviță de pe frunte. După o secundă, realiză că procedase astfel pentru că Angel vorbise ca fratele său. Exact ce ar fi spus Francis într-un moment ca acesta. La acest gând, se simți brusc singură.

— Ar fi foarte mândru de tine acum.

Nu mai încăpea îndoială cine era el. Angel zâmbi și o privi.

— Pentru că țin acum în brațe fata pe care o iubea?

Ea văzu transformarea în ochii lui – de data asta, nu era nici urmă de Francis și de sufletul lui blând și iubitor. Era doar Angel, cu temperamentul lui arțăgos și brutal de

cinstit și o privea de parcă era importantă pentru el. Inima ei începu să bată mai tare. Brusc, se simți ca și cum ar fi avut din nou șaisprezece ani și s-ar fi aflat în brațele băiatului care o iubea. Ea își propuse să nu-i pese, să nu vrea nimic de la bărbatul care-i frânsese inima, dar în clipa aceea știu că era prea târziu și faptul acesta o sperie de moarte.

— Nu, pentru că încerci să te schimbi, Angel. Și știm amândoi cât este de greu.

El începu să râdă, și se îndepărtă. Se întoarseră cu spatele spre casa de lemn și porniră amândoi pe cărare. Pe la jumătatea drumului, Angel luă mâna lui Madelaine în palmele sale.

Dimineața următoare când se duse la lucru, parcare era plină de care de reportaj. Ziariștii se năpustiseră asupra spitalului ca o ceată de hiene flămânde, fotografiind pe oricine intra, asaltând cu întrebări fiecare persoană pe care o vedeau.

Răsufla greu, iritată că era împinsă de mulțime, murmurând mereu „nu am comentarii”. Când ajunse în biroul ei, Sarandon și Allenford o așteptau. Madelaine oftă și își aruncă haina de piele pe spatele canapelei.

— Angel știa că va urma asta. A fost văzut ieri chiar înainte de ieșirea din spital.

— Trebuie să fi fost acea femeie frumoasă, pe care am văzut-o pe „Hard Copy”, spuse Sarandon calm, luând o înghițitură de cafea.

— Ce vrea Angel să facem? întrebă Allenford.

— Să confirmăm pentru presă că a avut o intervenție la

inimă. Că operația a avut succes și că a părăsit spitalul. Niciun alt comentariu.

— Asta nu va dura mult.

Madelaine sesiză nerăbdarea din vocea lui Chris și presupuse că l-a înțeles. Chirurgul voia ca lumea să afle ce treabă bună făcuse.

— Nu. Nu va dura. Dar îmi mai trebuie puțin timp.

— Foarte bine. Chris se ridică și Sarandon îl urmă. Să mergem... toți trei.

Ieșiră din birou, dădură colțul, îndreptându-se spre holul de la Terapie Intensivă ca astronauții din *The Right Stuff*. Chris era la mijloc, Sarandon la stânga și Madelaine la dreapta. Ieșiră în același timp și se îndreptară spre parcare.

— Voi da o declarație în privința lui Angel DeMarco, spuse Chris.

— O secundă, strigă cineva.

Reporterii și operatorii îi luară în cadru pe cei trei medici, formând un cerc în jurul lor. Înspre Chris se întinseră microfoanele.

El părea calm și neafectat.

— Domnul Angelo DeMarco a fost de curând pacientul acestui spital. După mult mediatizatul atac de cord din Oregon, a fost transferat aici pentru o intervenție pe inimă. Operația a fost încununată de succes și domnul DeMarco a părăsit spitalul.

— Are SIDA? strigă cineva.

— Nu, nu are.

— Când a avut loc operația? vru să știe cineva.

— Regret, dar nu am data la mine, spuse Chris calm.

— De ce ascundeti data?

Chris clătină scurt din cap.

— Vă mulțumesc pentru timpul acordat.

Luminile izbucniră, aparatele se deschiseră cu zgomot, întrebările răpăiră. Dar conferința de presă se terminase.

Era liniște aici dimineața devreme, înainte de începerea cursurilor. Nori galbeni subțiri se întinseseră peste vârfurile copacilor, iar primele raze de soare poposiră pe barele metalice. Lina își simți picioarele afundându-se în iarba îmbibată de ploaie, ceea ce o făcu în mod ciudat să vrea să lase amprente pe terenul de fotbal. Ca și cum măcar o dată s-ar fi aflat acolo. Își auzea colegii vorbind înainte de a ajunge la marginea râpei. Sporovăielile lor pluteau dinspre pâlcurile întunecate de copaci, însoțite de mirosul dulceag de marijuana.

Abia aștepta să ajungă la ei. Își vârî mâinile în buzunare și alergă spre marginea râpei uitându-se în jos spre grupul la care abia aștepta să se alăture. Erau adunați acolo, își treceau un termos din mână în mână, ținând țigara în cealaltă. Cei câțiva care nu beau din termos trăgeau din țigările lor. Lina se încruntă brusc, dezamăgită. Noaptea trecută, Angel – tatăl ei – îi vorbise despre droguri, băutură și țigări.

Mai auzise asta de milioane de ori, dar seara trecută fusese altceva. Înainte de toate, Angel era tatăl ei și ea voia ca el s-o iubească. Dar în același timp el o înțelegea așa cum n-o făcuse nimeni vreodată. Noaptea trecută, stând pe leagănul de pe verandă ascultând la micile zgomote

făcute de mama care gătea în bucătărie, Lina privise în ochii verzi ai tatălui ei, simțindu-se ca și cum s-ar fi uitat în oglindă. Era primul adult pe care-l cunoștea, care își amintea cum este să fii copil.

Când ea îi spusese asta el începuse să râdă, argumentând că era așa pentru că nu se maturizase niciodată. Dar apoi, în mijlocul glumelor, el devenise brusc serios. Când ea scosese o țigară și voise s-o aprindă, el îi prinsese mâna și se uitase atât de lung la ea încât i se făcuse teamă.

— Înainte de toate, spusese el, nu poți să fumezi lângă mine, din cauza operației pe care am suferit-o. Dar aș vrea să știi că fumatul este pentru idioți, iar tu îmi pari o copilă deșteaptă.

Vorbele lui o făcură să se simtă mică și prostuță. Mormăind ceva, lăasă țigara deoparte. După aceea, au tăcut amândoi. Întunericul s-a lăsat încet, burnițând curtea neîngrijită, estompând vârfulurile copacilor. O molie albă ieșită din ascunziș zbura în jurul luminii de pe verandă.

În final, tatăl vorbise din nou și de data asta ea simțise că se gândise mult înainte de a rosti fiecare cuvânt:

— Sunt alcoolic, Angelina, consumator de droguri și... chiar mai rău. Știi ce-l face pe om să se ducă în întuneric după o rază de lumină, chiar dacă acea rază vine cu un preț foarte mare și durează doar o seară. Se întorsese spre ea atunci și Lina îi citise dezamăgirea din priviri. Mi-am ruinat viața cu droguri și băutură. Te tog, te rog, nu face ca mine. Mi-ai frânge inima.

— Hei, Lina! Vocea lui Jett îi întrerupse gândurile.

Atenția fiindu-i distrasă, Lina se uită în jos spre râpă și-l văzu pe Jett stând în locul obișnuit, cu termosul într-o mână și cu țigara în cealaltă.

— Ai adus ceva de băut?

Lina se încruntă. Pentru prima oară o deranja că Jett cerea întotdeauna câte ceva de la ea.

— Nu, strigă ea.

— Trădătoarele! strigă și toți începură să râdă, apoi el se întoarse la grup, să paseze țigara de la unul la altul.

Lina rămase acolo încă un minut așteptând să fie strigată de altcineva sau invitată jos la râpă. Dar colegii păreau să fi uitat de existența ei. Cu mâinile vârâte în buzunare, se îndreptă spre malul surpat, pantofii ei sport strivind gheața amestecată cu noroi și ciupercile din calea ei.

Se duse lângă Jett și nu spuse nimic. La distanță se auzi cum sună clopoțelul școlii și toți începură să râdă. Cineva îi dădu țigara cu drog. Se uită la ea clipind din cauza fumului care făcea s-o usture ochii, apoi i-o trecu următorului. Jett se încruntă la ea.

— Nu vrei să te simți bine?

Ea ridică din umeri.

— Nu simt nevoia.

— De ce nu?

Toți așteptau cu sufletul la gură răspunsul.

— Mi-am cunoscut tatăl aseară. Simți impulsul adrenalinei când roști cuvântul.

Jett trase lung din țigară, păstră fumul, apoi i-l suflă în față.

— O, da?

— Da, spuse ea rîzînd. Este Angel DeMarco.

Un moment de uimire totală, apoi colegii pufniră în rîs.

— Sigur că el este, Lina, rîse Brittany. Iar al meu este Jack Nicholson.

Jett se încruntă la ea.

— Deci, cine este cu adevărat?

Lina îi privi. Brusc nu se mai simți bine printre ei și se întrebă dacă aparținuse vreodată cu adevărat acestui grup.

— V-am spus, este Angel DeMarco.

Jett continua s-o fixeze, ridicînd dintr-o sprînceană.

— Am citit că are SIDA.

— Nu, răspunse ea. Tocmai a suferit o operație de bypass. Nu e cine știe ce.

— Oh, spuse Brittany, parcă ai ști.

Ea se întoarse cu fața spre grup.

— Mi-a spus. Am petrecut tot weekendul cu el și mi-a spus că i s-a făcut un bypass.

— Minți, rânji Jett încet și ea știu în acea secundă că grupul se va lua după el.

— Hei, dă-mi un fum, vrei?

— Cumpără-ți, i-o reteză Lina.

Jett se întoarse din nou spre ea.

— Ce-ai spus?

Ea îl înfruntă, observîndu-i pielea lividă din cauza drogurilor, ochii injectați și părul prea negru care-i cădea pe frunte. Se întrebă ce văzuse la el. Dezgustată, scutură din cap.

— Unchiul meu Francis a avut dreptate. Sunteți o gașcă de pierde-vară.

Jett o privi urât.

— O, chiar așa?

Ea se dădu un pas înapoi.

— O, da.

Jett veni după ea. Ea se împiedică de o piatră și căzu cu un zgomot surd. El se apropie și se aplecă deasupra ei, rânjind.

— Unde credeai că te duci?

Ea își șterse mâna pe iarbă și se ridică.

— O șterg cât mai departe de aici.

El începu să râdă, un râs furios, rece, care o făcu să se teamă, exact așa cum trebuia.

— Ce ai de gând să faci, te împrietenești cu premianții? Aia nu pierd vremea cu un gunoi ca tine, Hillyard. Începu să râdă din nou. Și nimeni n-o să creadă povestea asta lamentabilă cu Angel DeMarco, tatăl tău. Revino cu picioarele pe pământ. Suntem singurii prieteni pe care îi ai. Acum nu mai fi rea și dă-mi un fum.

Lina îl plesni peste față. Lovitura răsună în aerul dens, umed. Realiză cu o secundă prea târziu ce făcuse, văzu furia din ochii lui și o rupse la fugă, urcând pe mal și traversând terenul de fotbal. El o ajunse din urmă, dar nu apucă să pună mâna pe ea și începu s-o înjure.

Lina nu se mai uită în urmă. Fugi în școală, alunecând pe coridoarele liniștite. Răsuflând greu, alergă la biroul lui Vicki Owen și bătu cu putere. Când consiliera spuse intră, Lina deschise ușa năvălind în birou, și trântind ușa în

urma ei. Prăbușindu-se pe un scaun, trase cu putere aer în piept de câteva ori și îi spuse domnișoarei Owen:

— Am nevoie de ajutor.

După jumătate de oră, Lina era singură în sala de gimnastică a școlii, așteptând un tip pe care nu-l cunoștea. Nepotul sau vărul domnișoarei Owen, sau cam așa ceva.

Domnișoara Owen îi ascultase povestirea despre Jett și gașca lui și spusese foarte simplu:

— Ai nevoie de noi prieteni, Lina.

Lina începuse să râdă.

— O, da. Mâine-dimineață o să scot câțiva din cutia de Wheaties. Nu am nevoie decât de câteva chitanțe ca să dovedesc de unde i-am achiziționat.

Domnișoara Owen se mulțumise să-i zâmbească, spunându-i să se ducă la sala de gimnastică și să aștepte. Astfel ajunsese acolo și se așeză pe podeaua de lemn a terenului de baschet cu brațele încrucișate. Așteptând.

După aproximativ zece minute, ușa se deschise. Un tip rămase în cadrul ușii, apoi veni încet spre ea. Pașii lui avură ecou în încăperea aceea imensă.

Lina îl privi, distingându-i tot mai bine trăsăturile, cu fiecare pas pe care-l făcea spre ea. Era înalt, mai înalt ca ea și avea părul blond tuns scurt. Purta un pulover imens, larg, și blugi foarte mari. În cele din urmă îl recunoscu: era vicepreședintele elevilor școlii, Zach Owen.

— Salut, îi spuse privind-o în ochi, lucru care o făcu să nu se simtă în largul ei.

Ea răspunse cu un gest din cap.

El se opri în fața ei.

— Mătușa mi-a spus că ai probleme.

— Nu sunt nerezolvabile. Îl scrută. Și ce știi tu despre probleme?

El începu să râdă și pentru o secundă îi aminti de Francis cu figura lui încrețită.

— Este o chestiune de acțiune, îi spuse blând, de parcă îi citea gândurile. Anul trecut au murit părinții mei și intrasem în probleme mari – băutură, droguri și altele...

Ea îl privi cu suspiciune.

— Mda, și eu sunt fiica din flori a lui Michael Jackson.

El îi zâmbi.

— Nu semeni cu el.

— Foarte amuzant! Uite ce este, trebuie să plec... ea dădu să se ridice, dar el o prinse de mână, forțând-o să se așeze la loc.

— Nu fugi. Asta a fost tot ce i-a spus, două vorbe simple, dar în glasul lui sesiză oarecare înțelegere. Și brusc cele două cuvinte n-au mai fost deloc simple. Încet, reveni la loc și îl privi, îl privit cu adevărat.

— Cum ai reușit să te oprești?

— Mătușa Vicki m-a dus la dezintoxicare. Când am scăpat, m-am transferat la școala asta. La început a fost greu... nu cunoșteam pe nimeni. Dar am concurat pentru postul de vicepreședinte, ca să-mi fac prieteni și am câștigat. Îi zâmbi timid. Sigur, n-am avut niciun contracandidat.

— Eu am aflat săptămâna asta că Angel DeMarco este tatăl meu. Nu intenționase să-i spună asta, vorbele i-au scăpat fără să-și dea seama. Așteptă cu umerii încordați

răspunsul lui. Să facă haz de ea.

El o cerceta atent.

— Mda, într-un fel îi semeni.

— Adevărat? Ea își sesiză propria teamă nejustificată și clipi jenată.

— Tu ești mai drăguță.

Complimentul îi trecu pe la urechi. Îi apărură un zâmbet în colțul gurii.

— Mulțumesc.

Se uită din nou la el și, pentru prima oară, observă că arăta ca o versiune mai tânără a lui Hugh Grant. Nu părea deloc tocilar.

22

Locul de odihnă al medicilor era neobișnuit de liniștit în ultimele minute înainte de terminarea schimbului. Mesele erau goale, suprafețele lor ieftine, maronii, acoperite cu pahare de hârtie și furculițe de plastic. Un șir de automate de sifon și de dulciuri aștepta schimbul următor de năvălitori să aterizeze cu monedele în mână.

Madelaine stătea la o masă șubredă, cea mai apropiată de fereastră, ținând în mână o cană groasă de porțelan, care emana o căldură reconfortantă. Mirosul de cafea franțuzească se ridica în aer.

Fix la cinci și un minut Allenford și Sarandon intrară pe ușă, scoțându-și în același timp măștile. Amândoi o salutară și se îndreptară spre automatul de cafea, în care își introduseră fisele una după alta, așteptând în tăcere ca

paharele de hârtie să cadă pe fantă și să se umple cu cafea. Apoi își aduseră băuturile la masă. Chris avea un maldăr de tabloide sub braț și le puse pe masă. Titlurile îi săriră în ochi lui Madelaine. *Angel DeMarco în spitalul St. Joseph... SIDA... cancer... operație pe cord... transplant de inimă...*

Cei doi bărbați se așezară în fața ei. Chris întinse mâna instinctiv după țigările din buzunarul de la piept. Scoțând una din pachet o privi, mângâind-o absent. Madelaine era obișnuită cu acest ritual. Renunțase la fumat cu trei ani în urmă din cauza personalului insuficient și a presiunii din partea pacienților, dar mai lua câte o țigară în mână, când avea o zi grea și simțea nevoia să se gândească.

În cele din urmă, își ridică privirea spre ea.

— Cazul DeMarco ia amploare.

Madelaine încuviință.

— Am auzit că fotograful unei reviste l-a surprins ieri la Terapie Intensivă.

Sarandon îi zâmbi obosit.

— Nu era prea fericit aici și a făcut totul ca lumea de pe etaj să afle.

Madelaine râse încet.

— Nu mă îndoiesc.

— Problema este, zise Allenford, că nu-l mai putem ascunde mult. Suntem asediați în fiecare zi. Este evident că am indus presa în eroare, declarând că a fost supus unei simple operații de inimă, dar asta nu va mai ține mult.

Allenford sorbi o gură de cafea, cu ochii la Madelaine.

— Știi că discreția nu este singura problemă de aici.

Madelaine știa ce va spune, chiar înainte ca el s-o facă. Încercase să nu se gândească la repercusiunile asupra celebrității lui, dar ele reveneau, umbrindu-i bucuria pentru progresele făcute de Angel.

— Te referi la Francis, spuse posomorâtă.

Allenford o privi cu înțelegere.

— Vreun reporter va descoperi legătura. N-au descoperit-o până acum, doar pentru că n-a existat o confirmare oficială a transplantului. Au fost prea ocupați să descopere femeia care se presupune că i-ar fi dat SIDA. Starea asta de confuzie i-a făcut mai interesați de viața lui sexuală, decât de bătăile inimii lui, dar asta nu este de durată. Odată ce vor afla de transplant, vreun reporter mai isteț va descoperi ordinea evenimentelor... și va afla despre un pacient din Oregon care și-a donat organele chiar în noaptea în care Angel și-a primit inima. Când se va afla, numele acelui pacient va străbate titlurile ziarelor ca o rachetă. Dacă el nu este pregătit... Tăcu lăsând ca implicațiile să fie deduse.

Privirea lui Madelaine fixă masa. Studia liniile subțiri, negre ale furnirului cu structură granulară de lemn. Știa că Chris avea dreptate, știa asta de zile întregi, numai că evitase să abordeze problema.

— O să-i spun, zise ea calm.

Sarandon se ridică în picioare lăsând pe masă ceașca pe jumătate plină cu cafea.

— Să-mi spui când ai de gând s-o faci. Zâmbi.

O să spun personalului să-și ia vestele de protecție. Apoi dădu scaunul la o parte și ieși din încăpere.

Madelaine îl privi în tăcere cum pleacă, încercă să-și imagineze cum ar fi fost să-i spună, lui Angel adevărul și avu un sentiment de rău, de boală. Nu voia să clacheze tocmai acum și să-i spună ce făcuse, ce făcuseră cu toții. Era speriată de felul în care va reacționa.

Realiză că tăcea de o vreme. Simți privirea lui Chris asupra ei și o înfruntă.

— Ce este?

El zâmbi.

— Niciodată n-ai fost bună la jocuri, Madelaine. Spune-mi ce este în mintea ta.

Ea știa că ar fi fost mai bine să nu spună nimic, dar învățase în ultimele săptămâni că uneori faptul că erai isteț te făcea să te simți singur și confuz.

— Este Angel. Spuse cu prudență. Se... schimbă...

— Așa fac oamenii buni.

— Cred că este ceva mai mult. Devine... nu putu să rostească cuvântul. Îi rămase în gât.

Allenford o privi o secundă și înțelese ce nu-i spunea ea. O cercetă printre gene și se încruntă.

— Ascultă muzica lui Francis, mănâncă aceeași mâncare ca el. Înainte de operație, spune el, era alergic la lapte, acum îi place. Îi pasă, așa cum nu cred că i-a păsat vreodată.

— Spuneai că nu l-ai mai văzut din copilărie. Oamenii se schimbă, Madelaine. Și în plus, sunt frați.

— Poate. Se aplecă în față încrucișându-și mâinile pe masă, și își privi vechiul prieten. Oare inima are memorie la nivel celular? Capacitatea instinctivă a celulei de a se

recrea, multiplica sau...

— Oprește-te, îi spuse Allenford blând, atingându-i mâna. Lasă tristețea, Madelaine. Las-o să plece. Ia-l pe Angel așa cum este și fii-i: mulțumită că se mai află pe aici.

— Am încercat s-o fac, dar uneori când mă privește...

— Nu crezi c-ai vrea să-l vezi pe Francis în ochii lui Angel?

Ea nu putea nega că exista un oarecare adevăr în vorbele lui. Îi lipsea Francis atât de mult că și-l imagina peste tot, stând pe canapeaua ei, legănându-se pe verandă, mergând cu acea mașină a lui veche și hârbuită. Uneori se întorcea să-i vorbească și realiza instantaneu că el nu se afla acolo, că-și imaginase pașii lui pe drum.

— Da, șopti.

— Dacă n-ai fi știut de transplant, n-ai fi considerat că toate astea sunt semnele recuperării extraordinare? Gândește-te la asta. Când un pacient trece prin acest program tinde să-și schimbe viața. Sunt întotdeauna mai grijulii, mai conservatori. Au învățat că fiecare zi, fiecare moment al fiecărei zile este un miracol. Asta are darul de a schimba perspectivele cuiva.

Raționamentul lui Chris o liniști. Era posibil să-l vadă pe Francis în Angel, pentru că voia cu disperare să creadă că o parte din bunul ei prieten continua să trăiască.

— Probabil ai dreptate.

El o privi lung.

— Nu cred în chestii de genul ăsta, dar toate sunt dovezi anecdotice pentru ceea ce spui. Pacienți care știu lucruri despre donatorii lor, pe care nu au cum să le știe.

Nu sunt atât de absurd încât să cred că n-ar fi posibil. Îi atinse mâna. L-am cunoscut puțin pe Francis și știu un lucru.

— Care este acela?

— Dacă există memorie celulară, Angel al tău n-ar fi putut să primească o inimă mai bună.

Oftând obosit, Angel se duse în livingul pe care Madelaine și Lina îl amenajaseră pentru el. Deschise televizorul și auzi un reporter spunând: „Surse apropiate superstarului confirmă că acesta a primit inima unui babuin, într-o operație de transplant încununată de succes. Oricum, cardiologii de la St. Joseph vor dezvălui doar...”

Cu un geamăt, închise televizorul și aprinse lumina. Acest living în care se afla și care era și nu era al lui, părea confortabil și drăguț. Sofalele de denim mari și scaunele cu imprimeu Navajo erau adunate în jurul șemineului imens, de piatră, care domina încăperea. Puseseră chiar și câteva fotografii pe șemineu, fotografia Linei la școală, o alta cu Francis și cu Lina la schi, o alta veche a lui Angel și a lui Francis în fața vechii Impala a mamei.

Fotografiile peste tot, numai a lui Madelaine nu.

Ea îi oferise toate capcanele vieții de familie – mobilă confortabilă, fotografii, lapte degresat, desigur, în frigider, dar totul era prea ordonat pentru a fi adevărat. Nu erau amprente pe sticla fotografiei, nu se adunase praful sub mobilă.

Singurul care nu se potrivea în această casă perfectă era chiar el. Când realizează asta, se simți și mai deprimat. Încă o

dată, era în trecere prin viață, observând-o ca printr-o fereastră. În mare parte asta fusese destul de bine până acum. La naiba, fusese mai mult decât atât, asta își dorise. Niciodată nu voise să fie real, se deosebea de majoritatea bărbaților. Voise să fie Peter Pan jucându-se cu ceilalți băieți pierduți, bând și ignorând regulile adulților. De asta căutase celebritatea. Era viața pe Planeta Plăcerii.

Iar dacă nu se schimba, dacă nu se schimba cu adevărat, știa că în curând va începe să derapeze. Se va întoarce la viața pe care o iubise. Va relua legătura cu prieteni nepotriviți sau va hotărî că o înghițitură de tequila, una sigură, nu-i face rău. Dar de la una va ajunge la două, apoi trei și se va întoarce pe creasta valului.

Nu aparținea locului acela, fostei sale vieți. Dar nici în această viață nouă nu-și găsea locul. Era ca o nălucă, circula ca o umbră într-un plan în care nu putea atinge nimic și nici nu putea fi atins. Nu se putea întoarce, dar nici nu știa cum naiba putea merge înainte.

Auzi o bătaie în ușă și răsuflă ușurat. Se năpusti să deschidă. Val se afla în prag cu o țigară într-o mână și o sticlă de tequila în cealaltă.

— Nu-mi vine să cred că trăiești într-o suburbie. Se cutremură. Ce urmează acum, să tunzi pajiștea sau să faci grătar?

Angel se uită la sticlă, la bulele aurii. Mirosul dulce, cunoscut de fum îl învăluie, făcându-l să tânjească după el.

Fosta sa viață. Era acolo, în fața lui, purtând blugi de firmă, păr lung și un zâmbet care nu exprima nimic în afară de cinism. Și brusc și-o dori din nou, vru să redevină

același personaj celebru. Voia din nou acea viață care mirosea a țigară și a parfum ieftin.

Rânjind, se dădu la o parte.

— Valentine. Unde dracu' ai fost?

— Am încercat să găsesc băutură într-un oraș care se închide la amurg și alcoolul se vinde doar în magazinele de stat. Se cutremură ostentativ. Dumnezeu, ce obiceiuri arhaice!

Angel îl conduse prin casa întunecată, aprinzând în trecere câteva lumini. Val îl urmă, cizmele lui făcând zgomot pe podeaua de lemn. Puse sticla pe masă zgomotos.

— Cuervo Gold, preferatul tău.

Angel sorbi sticla din priviri. Oare un singur pahar putea să-i facă rău?

Fumul îi gâdila nărilor, insinuându-se pe sub nasul său, lăsându-și mirosul în aer.

Val se prăbuși pe canapea, cu un braț întins pe spătar. Își dădu o șuviță lungă în dosul urechii.

— Frumoasă mobilă, ce-ai făcut, ai obținut o carte de credit Ralph Lauren?

Angel se gândi la apartamentul său din Vegas, la pereții albi, mobila neagră de piele, mesele cromate, din sticlă, barul care strălucea într-o duzină de nuanțe de auriu, când se aprindeau luminile.

— Madelaine a ales mobila.

Observă, cum se ridică o sprânceană.

— Ah...

Angel remarcă cinismul din privirea prietenului său,

incapacitatea lui de a înțelege sau aprecia un cămin ca acesta, sau o femeie ca Madelaine și din nou se simți pierdut, în derivă.

Era un bărbat care nu se simțea nicăieri acasă. Brusc, se gândi la Lina, la felul în care îl privea, de parcă ar fi fost de pe lună și la lucrurile pe care i le ceruse fără ca măcar să deschidă gura.

Fii tatăl meu... te iubesc... fii aici... fii aici... fii aici...

N-ar face decât s-o dezamăgească, dacă i-ar fi un tată adevărat. Ce naiba știa el despre cum este un tată? Dacă ar da greș, i-ar frânge inima.

— Bea ceva, îi spuse Val încet, împingând sticla spre el.

Angel făcu un pas spre masă cu ochii pe sticla de tequila. Ecoul vocii blânde a lui Val ajungea până la el și știa că era vocea diavolului, calmă, liniștitoare și blândă. Și spunea ce voiai să auzi.

Ajunse până la a prinde paharul cu degetele. Ridică cel de-al cincilea deget simțind mirosul dulce-pătrunzător al lichidului. Ar fi vrut să-l soarbă dintr-o singură înghițitură, să lase tequila să-i alunece pe gât, să-l simtă cum ia foc, voia să lase lichidul să ia totul cu el, chiar dacă pentru o singură noapte.

Dar știa că dacă ar fi luat o singură înghițitură, una singură, s-ar târî înapoi, acolo unde începuse.

Închise ochii. Tremurând, având o cumplită nevoie de băutură, trânti sticla la loc pe masă.

— Nu pot, Val.

Val se încruntă. Ceva trecuse repede prin ochii prietenului său: fusese gelozie sau teamă? Angel nu era

sigur.

— Întotdeauna ai făcut așa. Celelalte atacuri de cord...

— Nu mai este același lucru. Nu poate fi. Eu... am un copil. Zâmbi. Era prima oară că spunea aceste cuvinte cu voce tare, ceea ce-l făcu să se simtă surprinzător de bine. Madelaine, îți amintești, fata despre care îți vorbeam adesea? Când văzu că Val încuviințează, continuă: Se pare că ea... noi... am avut un copil cu mult timp în urmă. O cheamă Lina și are șaisprezece ani acum. I-am promis că renunț la petreceri, dacă ea...

— Se pare că e chiar fiica ta.

Angel râse stingherit.

— Da, este.

Val oftă. Tăcerea se lăsă între ei și trecu timpul până când el vorbi din nou:

— Sunt mândru de tine, Angel. Ți-am spus mereu că ești mai puternic decât crezi. Numai Dumnezeu știe că ești mai puternic decât mine.

— Nu sunt mai puternic. Spuse cuvintele încet, întrebându-se dacă Val le-a auzit.

— Mă gândeam să mă duc la New York, se caută cineva să joace Green Hornet. M-am gândit că ai putea fi interesat, dar... cred că nu ești.

Angel își privi prietenul, știind că acesta era felul lui Val de a-și lua rămas-bun pe termen lung, sau se retrăgea dintr-o prietenie care nu mai putea fi ceea ce fusese. Îl durea știind ce se întâmpla, dar îl înțelese.

— E în ordine, Val. Rosti cuvintele așteptate, cu toate că știa că Val îi citea adevărul în ochi, dezamăgirea și

regretul. Ținem legătura.

Încet, Val se ridică.

— O să reușești, Angel.

Angel încuviință, cu toate că nu era așa de sigur.

— Mda. Sigur că voi reuși.

Angel se trezi strigându-și fratele. Sta întins în întuneric, încercând să-și controleze respirația neregulată. Inima îi ticăia în piept, complet neafectată de adrenalina care îi invada corpul. Avea impresia că Francis era atât de aproape, încât îl putea atinge.

Dădu așternuturile la o parte și se duse la bucătărie. Deschizând ușa frigiderului rămase în conul de lumină gălbuie, strălucitoare, uitându-se la mulțimea de borcane pe care Madelaine și Lina i le lăsaseră. Fără să se gândească, întinse mâna spre cana cu lapte degresat. Când degetele prinseră recipientul de plastic rece, tresări speriat. Bea lapte rece, pentru numele lui Dumnezeu! Ce mai urma?

Își dădu capul pe spate, privind tavanul cu grinzi de lemn.

— Ieși din mintea mea. Franco. Vorbele odată rostite îi aduseră un sentiment distorsionat de vină. Trânti ușa frigiderului și închise ochii. Trebuie să-mi continui viața. *Viața mea...*

Dar care era viața lui și cum o vedea el?

Intră în living și se așează pe scaunul cu imprimeu Navajo. Ce mă fac, Franco? Cum mă schimb?

Așteptă, așteptă, dar nu primi răspuns. După câteva minute, începu să se simtă ca un idiot. *M-am scrântit de tot,*

frate. Cer sfaturi de la un om care abia a murit.

Zâmbetul îi pieri. Nu era amuzant.

Neliniștit și nervos se ridică de pe scaun, se duse la ușa din spate și o deschise. Afară, zorii începeau să se ivească, aruncând săgeți rozalii peste marea argintie cu valuri. Vântul tremura printre copaci, și pentru un moment ciudat i se păru că aude râsul lui Francis. Cum să mă schimb, Franco? Cum?

Ai făcut-o deja.

Cuvintele ajunseră la Angel de departe, purtate de vânt. La început nu înțelese, nu-și aminti întrebarea. Apoi pricepu și zâmbi.

— Sigur, Franco, alege răspunsul ușor.

Începu să râdă stingherit, închise ușa, și intră în casă. Acum vorbea cu nălucile. Mai avea mult până o luă razna?

Angel era conștient că se schimbase, dar nu i se păruse că ar fi avut prea mare importanță. Mici schimbări de preferințe la mâncare și muzică, nevoia recent descoperită de a fi înconjurat de oameni. Nu era esențial. Nu făcuse nimic diferit și era bărbatul care întotdeauna se judecase după faptele sale, nu după vorbe sau sentimente. Nu era de-ajuns că-și refuzase o băutură și o țigară. Trebuia să facă ceva.

Locuia în această casă de lemn de aproape o săptămână și n-o părăsise deloc. Madelaine îi aducea mâncarea și i-o lăsa pe verandă, ca și cum ar fi fost vreun Quasimodo la dietă fără grăsime. Pe alee era un Mercedes nou, era prima oară că avea o mașină cu mai mult de două centuri de

siguranță, cu tavanul de metal și un Harley-Davidson Sportster nou-nouț lângă ea. Nu le condusesse pe niciuna.

Se ascundea aici, protejându-se de ce ar fi spus lumea dacă ar fi aflat de transplantul lui. Exista oarecare confuzie în privința diagnosticului, dar asta nu avea să dureze. Lumea urma să afle, știa asta. Cu fiecare zi, se ofereau tot mai mulți bani pentru povestea lui. Curând, cineva va vorbi.

Ar trebui să fii tu, Angel.

Aproape că auzi vocea fratelui său. Era exact genul de lucruri pe care i le-ar fi spus Francis. Francis i-ar spune să iasă din ascunzătoare, să spună prin ce trecuse. I-ar fi amintit că putea fi un model pentru altcineva, vreun alt individ care zăcea pe vreun pat singuratic de spital, așteptând o inimă. Aproape că începu să râdă tare la gândul că el, el... putea fi un model pentru cineva. Luase prea multe medicamente!

Cu toate astea deosebea adevărul când îl auzea, știa ce trebuie să facă. Acționa înainte de a fi avut timp să se gândească. Luă telefonul și sună la informații. Ceru numărul spitalului St. Joe. O voce profesionistă, cultivată, îi răspunse și-i făcu legătura cu mesageria vocală a lui Allenford. Angel îi lăsă un mesaj simplu și concis: te rog să anunți o conferință de presă la ora zece, joi dimineață. După ce făcu asta se simți mai bine, dar știa că mai are de făcut ceva. Mai era ceva... Nu prea avea idee ce anume. Ceva în legătură cu inima. Pentru prima oară se gândi la familia donatorului și la tot prin ce trecuse. În loc să-i pese de identitatea donatorului, sau de felul cum murise, Angel

se gândea la familia bărbatului (nu se putea gândi la donator ca fiind femeie) la cei care hotărâseră să-i ofere lui o a doua șansă la viață.

Înainte nu-i pășase decât de numele donatorului. O provocase în repetate rânduri pe Madelaine, încercând s-o facă să încalce condiția confidențialității. Făcea scenarii în legătură cu acest bărbat misterios, se întreba de unde venea, cum murise și în ce crezuse. Dar oare asta era cel mai important? Conta cu adevărat a cui era inima, sau faptul că făcuse ce fusese mai bine cu darul primit? Miracol.

Meritau ceva de la el. Un *mulțumesc*. Gândul îi veni atât de ușor în minte, fără clopote sau fluier și epifanii. Doar o simplă realizare că datora cuiva viața sa. Se întinse, puse mâna pe un stilou și un teanc de hârtie galbenă, de pe masa de cafea. Se uită la liniile albastre fine și schiță o inimă într-un colț. Și înainte de a realiza ce voia să facă, începu să scrie.

Dragă familie a donatorului,

Acesta este poate cel mai dificil lucru pe care l-am făcut vreodată, să scriu o scrisoare unor străini pe care-i simt acum ca pe familia mea. Nu există cuvinte prin care să-mi exprim recunoștința, sau dacă ele există, voi lăsa unor minți mai bune decât a mea să le găsească. Eram în comă, pe moarte, când a murit tragic iubitul membru al familiei voastre. Până de curând n-am putut să-mi imaginez cum a fost momentul acela pentru voi. Tot atunci, mi-am pierdut și eu fratele într-un accident de mașină. Durerea a fost imposibil de suportat, n-am mai

cunoscut așa ceva până acum – o rană care a continuat să rămână deschisă.

Cum a fost posibil ca în tristețea voastră inimaginabilă să vă gândiți la mine și la alții ca mine din toată țara. Ați făcut asta fără să-mi știți numele, viața sau ceva despre mine. Curajul și compasiunea exprimate de fapta voastră m-au făcut să cred în lumea din jur și în tovarășii mei, pentru prima oară după atâția ani. Și, mai surprinzător, m-a făcut să încep să cred în mine.

Mi-ați dat cel mai prețios dar, miracolul vieții și cu toate că probabil nu vă voi întâlni niciodată, vreau să știți că port cu mine acea părticică din voi în inima mea. Voi face tot ce-mi stă în puteri să merit a doua șansă la viață pe care mi-ați dat-o. Dumnezeu să vă binecuvânteze pe voi și familia voastră.

Când scrise ultima propoziție, Angel simți el însuși schimbarea. Ca și cum lumina soarelui pură, fierbinte și albă i-ar fi invadat trupul, luminând acele locuri care fuseseră reci și întunecate ani de-a rândul. Pentru prima oară în viață știa că făcuse ce trebuia.

Madelaine căută în dulap ca să se schimbe cu ceva. Buricele degetelor sale atinseră materialele moi. Foarte încet, dădu deoparte mătăsuri și bumbac și ajunse la o cămașă albastru cu gri care-i aparținuse lui Francis.

Își aminti ziua când el își lăsase cămașa aici, o zi de primăvară care începuse cu frig și ploaie, iar pe la prânz ajunsesese la temperatura unei zile de vară. El își scosese vechea cămașă de flanel și îmbrăcase unul din acele tricouri supradimensionate pe care firmele de medicamente i le dăruiau ei.

Pe moment, durerea fu aproape insuportabilă. Orbită de lacrimile care-i împăienjeniseră ochii, întinse mâna spre cămașă și o luă de pe umeras. O duse la nas și trase aerul în piept.

Da, simțea mirosul lui. O urmă de aftershave îi invadă simțurile, aducându-i în fața ochilor multe imagini dragi. Francis desfăcând cutia mică, roșu cu verde, râzând ca întotdeauna când vedea aftershave-ul. *O, slavă Domnului, aproape îl terminasem.*

Realiză brusc că el nu va mai fi aici la Crăciun anul acesta, sau la Ziua Recunoștinței. Ea și Lina vor trebui să facă față singure acelor zile. Cum vor putea? Fiecare din tradițiile zilei fusese programată în trei. Cine va tranșa curcanul, cine va atârna luminile de Crăciun, cine va mânca prăjiturile așezate pentru moș Crăciun pe platoul de porțelan chinezesc?

Duse cămașa la față, și inspiră adânc, de parcă l-ar fi putut aduce înapoi la viață prin voința sa. Dumnezeu, cum ar fi vrut să se întoarcă și să-l găsească acolo pe preotul ei drag, cu ochii albaștri și râsul contagios. Ar fi vrut să alerge în brațele lui care o așteptau, să-l audă spunând cât o iubește pe Maddy, fetița lui. Strânse din ochi. Încă o dată, Doamne, doar o dată.

Singurătatea se strânse mai tare în jurul ei. Auzea ticăitul ceasului din dormitor, apoi bătaia molcomă a vântului în fereastră.

Aflată în dormitorul propriei case, nu se simțise nicicând mai singură. Brusc, simți că nu mai poate suporta singurătatea. Îmbracă cămașa lui Francis, închizând

nasturii, apoi porni prin casă. Deschise larg ușa și simți cum aerul rece îi biciuiește fața.

Când deschise ochii, îl văzu pe Angel. Era rezemat de aripa din spate a Mercedesului său gri, cel pe care ea i-l cumpăraseră cu cartea de credit American Express Platinum. Stătea acolo de parcă n-ar fi avut nici cea mai mică grijă pe lume, în blugii săi albaștri Levi's.

El se desprinsese de mașină și porni pe cărare. Vântul îi aduse o buclă de păr castaniu pe față. Când ajunse aproape de ea se opri. Nu-i zâmbi.

— Vreau să văd mormântul lui Francis.

Ea se încruntă. Nu asta se așteptase să-i spună.

— Este la Forest Lawn... Magnolia Heights.

— M-am gândit că poate mergi cu mine. Îi acordă acel zâmbet care împodobise sute de reviste de film și ea observă pentru prima oară că era puțin trist și zâmbetul nu i se oglindise și în priviri.

— Ce este, Angel?

Zâmbetul lui fals dispăru și ridică spre ea o privire de o intensitate care o făcu să-și țină respirația.

— Mă obsedează, Mad. Asta pentru că au rămas nespuse multe lucruri. M-am gândit că poate... dacă i le-aș spune acum, m-ar lăsa să-mi văd de viață. Făcu un pas spre ea. Încerc să întrevăd câte ceva, Mad. Pentru prima oară, după ani întregi, încep să văd viața înainte, dar...

Ea fu atrasă de vorbele pe care el nu le rosti. Era ca și cum ea recădea în trecut, dar nu-i păsa. Nu știa decât că se simte singură, că fusese singură de foarte multă vreme și că el îi întindea o mână. Ea luă mâna, simți degetele lui

puternice, și inima îi bătu mai repede.

— Te duc eu, îi spuse cu blândețe, conștientă că dacă mergea cu el la mormântul lui Francis, îi va spune adevărul despre inima lui, iar el s-ar putea să nu-i mai întindă mâna din nou. Îl strânse de mână, lipindu-se de el.

El o conduse pe cărarea croită printre straturile cu flori uscate, spre poteca ce străjuia casa. Primul semn al căderii nopții colorase cerul într-un albastru-lavandă intens. Fără o vorbă, urcă pe scaunul de piele moale, cu miros dulceag și porniră spre autostradă.

Când ajunseră la cimitir era aproape ora patru. Benzi mătăsoase roz și roșiatice se conturau pe cer la amurg. Merseră pe cărarea de granit, până la ridicătura cu iarbă pe care o alesese pentru Francis. Biserica îi pusese o cruce impresionantă din marmură. Alături se afla banca din fier forjat, aleasă de Madelaine.

Îl conduse pe Angel spre băncuță și se așeză lângă el. Se uită vreme îndelungată la acea placă comemorativă, fiecare cu gândurile sale. În final, ea își strânse mai bine puloverul în jurul trupului și se ridică.

— Te las un pic singur... îi spuse, întorcându-se să plece.

El o apucă de mână.

— Nu pleca.

Ea se uită la el citindu-i durerea din priviri, teama, frustrarea și singurătatea și fu aruncată în alte timpuri, cu mult în urmă, când el o privise la fel și-i spusese aceleași vorbe. Încet, încă ținându-l de mână, se așeză.

El îi spuse încet:

— Aș vrea să schimb totul, dacă ar fi posibil.

Ea nu știe dacă i se adresa ei sau lui Francis, dar nu conta. Confesiunea se desfășură în jurul ei, legându-i.

— Știi ce vrei să spui.

El râse atât de încet încât aproape că nu-l auzi.

— Cum ai putea? Tu n-ai fugit de nimic în viața ta.

Ea oftă.

— Asta denotă doar cât de puțin mă cunoști, Angel. Am făcut o mulțime de greșeli cu fiica noastră, iar pe Francis l-am luat drept bun și nu l-am prețuit cum ar fi trebuit. Am crezut că va fi întotdeauna aici pentru mine. Își ridică bărbia și privi acii nesfârșiți de iarbă, în amurgul ce se strecura peste pietrele mortuare. Mă temeam pentru Francis și Lina. Amândoi iubeau atât de ușor, dar cu intensitate. Spre deosebire de mine. Eu se pare că nu m-am descurcat bine, mai ales cu Lina. M-am temut întotdeauna că nu fac ce trebuie, că spun ce nu trebuie și că ea mă va părăsi... că va dispărea într-o zi și nu se va mai întoarce.

El tăcu un minut, apoi îi atinse bărbia, forțând-o să-l privească.

— Ca mine.

Ea nu putea să pretindă că trădarea lui n-a însemnat nimic.

— Te-am așteptat să revii.

— N-ai fost tu aceea, Mad.

Ea încercă să râdă.

— N-am mai văzut pe nimeni stând în fața ferestrei de la dormitorul meu.

El îi zâmbi trist.

— Am fost eu. Mi-era teamă de tine, de mine și de copil. Teamă de ce simțeam pentru tine. De unde să știi... privirile li se întâlneau. Ea aștepta fără suflare, temându-se puțin de ce-i va spune el în continuare. El se întoarse privind cerul nopții, iar când vorbi în cele din urmă, vocea îi era răgușită. De unde să știi că nu voi mai simți vreodată la fel?

Vorbele lui au fost magice. Le-a simțit înfășurându-se în jurul ei, strângându-i inima. Răspunsurile i-au venit unul după altul în spirală, țesându-se într-un întreg care o speria. El se referea la trecut, știa asta și totuși o simțea ca pe viitor.

Ea nu spusese nimic și tăcerea se insinuă între ei.

— Spune ceva, Mad.

Se întoarse spre el, știind că ochii ei erau marcați de emoția pe care se temea s-o elibereze.

— Ce-aș putea spune, Angel? Vrei să știi dacă am mai simțit la fel vreodată. Răspunsul este nu.

— Crezi c-ai fi putut?

Ea știa că răspunsul odată rostit, nu mai putea fi luat înapoi. Va deveni din nou vulnerabilă în fața lui, dându-i puterea de a-i frânge inima. Se gândi să nu spună nimic sau să mintă, dar știa că era fără rost. Oricum, ea îi dăduse deja acea putere.

— Da, șopti.

Un zâmbet trecător apăru în colțul gurii lui și se întoarse repede, uitându-se din nou la piatra funerară.

— Am multe de făcut, Mad. Nu mai sunt cel de

odinioară... dar nici complet diferit, încă. Nu pot face promisiuni.

Surprinzător, cuvintele care ar fi trebuit s-o rănească îi dădură speranțe. Vechiul Angel n-ar fi fost atât de onest.

— Nu mai suntem copii, Angel.

— Ce vrea să însemne asta?

— Că nu trebuie să se petreacă totul peste noapte. Înseamnă că încrederea nu se mai acordă așa de ușor, sau că se consideră ceva obișnuit. Curge multă apă pe sub podul nostru.

— Mda. Angel tăcu din nou. În final, scoase o bucată de hârtie din buzunarul de la piept. Vreau s-o citești, îi spuse întinzându-i-o.

Ea se încruntă, dezorientată de întorsătura pe care o luaseră lucrurile.

— Ce este asta?

— Citește-o doar, spuse el.

Ea luă bucata de hârtie și o despătură netezind cutele de coapsele ei. Primele trei cuvinte o izbiră dur.

Dragă familie a donatorului. Își ridică privirea spre el.

— Este adresată familiei donatorului meu. Am muncit la ea șase ore, dar încă nu este ce trebuie. M-am gândit că poate ai vrea să mă ajuți...

Madelaine citi nesiguranța din ochii lui, nevoia, și asta o marcă profund. Citi scrisoarea, iar când o termină constată că plângea. Cu grijă o împătură la loc și se uită la el. Începu să-i spună că era perfectă, dar descoperi că nu putea vorbi.

Știa c-a venit momentul.

— Se spune că adevărul te eliberează, zise ea încet.

— Scrisoarea... este felul meu de a mă schimba, de a-mi pune viața în ordine. Aș vrea să fiu un tată bun pentru Lina, dar nu știu cum. Uneori o privesc și mă întreb unde s-au dus toți anii aceia și cum ar fi fost viața mea dacă m-aș fi dus la grădiniță și aș fi văzut-o acolo la Crăciun printre copii. Știu că am multe de făcut, dar trebuie să încep de undeva, iar inima pare a fi începutul.

Madelaine puse scrisoarea cu grijă pe bancă și se întoarse cu totul spre el. Realiză atunci că nu încetase niciun minut să-l iubească și acest fapt o făcu să aibă dificultăți de respirație.

— Când am spus că adevărul te eliberează, nu m-am referit la tine. Despre mine vorbeam.

El îi zâmbi.

— Alt secret ascuns? Văzând expresia ei gravă și zâmbetul îi păli. Lina *este* fiica mea?

— Sigur că da. Madelaine se aplecă spre el. Aproape împotriva voinței îi atinse pieptul și îi simți inima bătând într-un ritm perfect. Își căută vorbele cele mai potrivite.

— Mă sperii, Mad.

— Mă tem că nu mă vei ierta, murmură ea. Ar fi vrut să adune explicațiile, să-și ceară scuze, să-l facă să înțeleagă miracolul pe care i-l dăruise, dar el o urmărea atât de aproape, că nu putea gândi bine. A ieșit un miracol dintr-o tragedie, amintește-ți asta. Nu era timp să decid, să discut cu careva. Tu erai în comă. Mureai și a trebuit să te salvez.

— Madelaine. Îi atinse bărbia ridicându-i fața, forțând-o să-l privească. Știu asta. De ce...

— A fost inima lui Francis, spuse simțind lacrimile care dădeau semne că vor să apară, să curgă șuvoaie pe chipul ei. Ți-am dat inima lui Francis.

El îngheță, retrăgându-și mâna. Era atât de crispat, încât i se făcu teamă.

— Spune ceva, îl imploră.

El o privi livid.

— L-ai lăsat să-i scoată inima lui Franco?

Ea clipi des.

— Era în moarte clinică, Angel. Nu îl mai puteam întoarce. Trebuie să înțelegi...

— Dumnezeuule! Tai lăsat să-i scoată inima?

— Angel.

— M-ai mințit.

Ea scutură din cap.

— N-a fost minciună. Doar că te-am lăsat să crezi... îi evită privirea, rușinată. Am mințit, admise în tăcere. Am mințit.

El sări în picioare și se depărtă de ea împiedicându-se și alergând prin cimitirul întunecat.

Ea fugi după el.

— Angel, te rog...

El se întoarse lovind-o cu răceala privirii lui.

— Mă rogi? Ce? Să înțeleg c-a fost bine să pui inima lui Angel în trupul meu?

Ea plângea atât de tare încât abia îl mai vedea.

— Asta ar fi vrut...

— Și crezi că asta mă ajută cumva?

Fugi de ea, dispărând în întuneric.

Madelaine rămase acolo, respirând greoi. Apoi se întoarse și se duse la bancă, prăbușindu-se pe ea. Aplecându-se, își îngropă fața în mâini și plânse pentru ei toți. Nici nu știu cât stătu acolo, dar când își ridică privirea era întuneric. Câteva lumini se aprinseseră în jurul cimitirului, creând oaze pâlpâitoare. Pași veniră încet spre ea.

Ea se îndreptă, încercând să-i distingă silueta printre umbre.

— Angel?

El păși într-un ochi de lumină la câțiva metri depărtare. Era acolo, înalt și drept cu mâinile în buzunarele pantalonilor. Ea nu-i vedea fața.

— De asta îl visez mereu, îi spuse cu un glas blând, egal.

Ea nu știu ce să răspundă. Medicul din ea ar fi vrut să nege asta, să-i spună că inima este doar alt organ, cu nimic diferit de rinichi sau de ficat. Dar femeia din ea care-l iubea pe Francis și pe fratele lui, nu era prea sigură.

— Poate, îi spuse. Apoi realizează că era doar un răspuns parțial adevărat, așa încât continuă: Da, cred că de asta îl vizezi.

El veni spre ea, strivind iarba rece cu cizmele. Când se apropie ea văzu urmele lacrimilor pe obraji și o duru să constate cât îl rănise. Nu voise să facă asta vreodată, nici măcar cu ani în urmă. Ar fi vrut să-i spună că-i pare rău, dar cuvintele erau mici și fără rost. Continuă să tacă, privindu-l, așteptând. El veni și se așeză lângă ea.

— Aș vrea să te urăsc pentru asta, îi spuse în cele din

urmă.

— Știu.

— Dar tu ești persoana căreia i-am scris scrisoarea.

— Da.

— Probabil te-a distrus.

Ea ar fi vrut să-i ia fața în mâini și să-l forțeze s-o privească, dar nu avea curaj să-l atingă.

— Știi ce m-a încurajat să fac asta?

— Spune-mi.

Ea îi simți asprimea vocii, nevoia de a înțelege.

— Francis. El era un suflet gentil, iubitor, care și-ar fi dat viața să salveze un străin, mai ales pe fratele său. El te-a iubit, Angel, și nu există îndoială în privința a ceea ce ar fi vrut să facă.

— Era un om al naibii de bun, șopti el. Chiar când eram copii, iar eu mă purtam ca un nemernic, el întotdeauna mă considera un om bun.

— Nu și-a dat viața pentru tine. Este important să înțelegi asta. A murit. Ce a urmat a fost un dar de la Dumnezeu pe care l-a iubit. A ieșit ceva bun din moartea lui, dar n-ai fost tu cauza. Nu tu i-ai provocat moartea.

— Nu înțelegi, Mad...

De data asta, ea nu putu să nu-l atingă. Durerea din glasul lui fusese ca un cuțit. Aplecându-se spre el, îi atinse obrazul într-o mângâiere blândă, trecătoare.

— Fă-mă să înțeleg.

El se crispă, iar ea simțea că încerca să-și păstreze cumpătul.

— Nu merit inima lui. Nu... nu pot fi ca el...

— O, Angel, respiră ea. L-ar afecta să audă că spui asta. Știi că așa ar fi.

El se retrase.

— Nu pot trăi în locul lui. Nu pot fi la fel de nobil ca el, nu am calitățile necesare.

Ea îi atinse pieptul, simțindu-i bătăile inimii și în acel ritm găsi o rază de speranță.

— Ai inima și sufletul lui Francis. Ai acum totul ca să poți fi orice.

Lacrimile îi umplură ochii când o privi. Își încolăci brațele în jurul lui și-l trase spre ea. El își îngropă fața la pieptul ei. Ea îl mângâie pe păr legănându-l încet, repetându-i că totul este bine.

În cele din urmă, el se retrase.

— Mi-e teamă, Maddy...

— Știu.

— Nu știi unde să mă duc, unde ar fi vrut Francis să mă duc.

— Ia-o încet și vei vedea.

El începu să râdă.

— Parcă ai fi consilierul meu de la Betty Ford.

Ea zâmbi.

— Unde vrei să pleci, Angel? De ce nu începi de aici?

El o privi, iar ea ar fi putut să jure că în ochii lui era dragoste.

— Acasă, spuse el simplu. Vreau să mă duc acasă.

El știe că noaptea se face foarte rece. Vede că este foarte rece, cu toate că nu simte frigul. Cerul a devenit de un negru dens, așa cum se întâmplă adesea în zilele palide și șterse de noiembrie. Copacii se strâng de-a lungul drumului și dacă ascultă cu foarte mare atenție îi aude șoptind între ei, tremurând din cauza frigului. Se întreabă de ce nu i-a auzit vorbind până acum.

Dar acum aude atât de multe lucruri diferite – răpăitul percutant al picăturilor acelei ploi de vară, lovind partea ascuțită a gardului de țărugi, zgomotele surde ale frunzelor care cad. Chiar și lumina stelelor face zgomot, un bâzâit care-i amintește de albinele care se adună în grădina de trandafiri, în primele zile de vară. Se pare că totul naște sunete în afară de leagănul de pe verandă, care atârână greu și liniștit sub el. Și el. El este cel mai liniștit lucru.

Animalele din vecinătate știu că el se află aici. În nopți ca aceasta, când este rece și întuneric, ele se strecoară înăuntru, cu ochii lor gălbui ațintiți asupra lui. Când le vede, are impresia că simte ceva, niște furnicături în buricele degetelor, ca și cum și-ar aminti cât de reconfortant fusese odinioară să aibă un animal de casă, o pisică. Dar furnicăturile sunt imaginare. Știe că nu mai are cu adevărat simțul atingerii. Doar își amintește, pentru că se simte bine să-și amintească, și pentru că nu are altceva de făcut.

La distanță, o mașină întoarce spre casă, cu farurile ca niște fascicule galbene, strălucitoare. Când îi atinge lumina, copacii stau liniștiți. Mașina se deplasează repede

după colț și parchează de-a lungul curbei. Luminile sunt stinse.

Aude cum se deschide o ușă, apoi ritmul ușor al pașilor, când Angel ocolește mașina și ajunge la cealaltă portieră, pe care o deschide. În lumina slabă din interior o vede pe Madelaine pe scaunul pasagerului.

Ea coboară din mașină. Lampa de pe stradă aruncă o perdea de lumină aurie în jur, iar imaginea îi amintește de niște icoane pe care le-a văzut. Pentru prima oară după atâtea zile, ea zâmbește. Știe instinctiv că Angel i-a redat zâmbetul.

Ar trebui să-l doară s-o vadă privind cu dragoste alt bărbat, așa că se așteaptă să fie afectat, dar nu se întâmplă asta, iar absența durerii îl uimește.

Știe că mai poate să simtă durerea. A simți-o mai devreme, când Madelaine a ieșit din casă. Avusese ochii roșii umflați de plâns, plânsese după el. Imaginea ei stând acolo pe verandă îmbrăcată în vechea lui cămașă l-a rănit. Adânc, în suflet, în locul unde înainte fusese inima.

Dar acum ea zâmbește și este atât de frumoasă, încât el nici nu poate respira. Ea pare să plutească pe cărare spre el, cu capul plecat spre Angel, cu chipul ei frumos luminat de acea aureolă.

El realizează brusc că sunt tineri și fericiți amândoi. Așa obișnuiau să se privească tot timpul, așa cum ea nu l-a privit niciodată pe el.

Ciudat, ceea ce conștientizează îl face să se simtă atât de ușor, încât ar putea să zboare pe leagănul din verandă. Îl încearcă niște furnicături: de data asta, aproape simte că

este adevărat. Încep din vârful picioarelor și se mișcă în sus. Ca și cum lumina soarelui pură, fierbinte îi pătrunde prin vene, iluminându-l din interior. Capătă o senzație formidabilă de imponderabilitate.

El se așteaptă să plutească, dar când asta nu se întâmplă, se uită în jos și descoperă că mare parte din el a dispărut. De la mijloc în jos nu este decât umbră peste umbră. Această descoperire îl surprinde și-l face confuz, această dispariție înceată a trupului său, dar nu-l sperie. Se simte... bine.

Când se uită în urmă, în sus, vede că Madelaine este pe verandă alături de el. Aude vocea ei calmă, aude cum vorbește cu fratele lui, cu toate că nu-i distinge cuvintele. Răspunsul lui Angel este un sunet monoton, nu cu mult diferit de șoaptele copacilor. Vrea să fie lângă ei, să le facă semne cu mâna, să le spună: *sunt aici, vedeți-mă*.

Ea deschide ușa și aprinde lumina pe verandă și acolo în acea lucire gălbuie, observă o umbră alături de ei. El știe cumva că aceea este umbra bărbatului care a fost el cândva. Vrăjit, se urmărește cum se strecoară în umbra fratelui său și stă acolo destul de aproape pentru a-i putea atinge. Se simte așa de bine stând în umbra fratelui său, parte din Angel și totuși separat de el. Simte cum se relaxează, lăsându-se la loc în leagănul de pe verandă. Oftează ușurat și la acel sunet o pasăre dă din aripi și zboară din măr pe gardul din față. Acum, în sfârșit, știe ce a așteptat și așteptarea lui aproape a luat sfârșit.

Lina își ridică fața spre cer, și simte că o întregă lume nouă se deschide pentru ea. Nu știe exact din ce motiv.

Este același cer de noapte, pe care l-a văzut încă din copilărie, aceleași vechi stele. Dar în seara asta, le vede așa cum n-a făcut-o până acum. Calea Lactee este o acuarelă de lumină alb-cenușie, punctată cu stele care clipesc. O stea cade din ceruri, lăsând în urma ei o dâră strălucitoare de lumină, înainte de a dispărea.

— Pune-ți o dorință, îi spune Zach.

Lina a zâmbit. Jett pentru nimic în lume nu i-ar fi spus ceva atât de demodat. Dar chiar în timp ce remarcă ciudățenia spuselor lui, ceva legat de ele o încălzește. Cu cât se gândește mai mult i se pare mai bizar și totul devine mai simpatic, aproape un joc.

Se întoarce și-l studiază. Stă întins lângă ea, cu brațele încrucișate sub cap. Părul blond-nisipiu i-a căzut pe față. Ea vede lumina stelelor reflectată în ochii lui și se gândește visătoare că este potrivit – doar el i-a arătat magia cerului de noapte.

El se întoarce s-o privească și-i zâmbește încet, adormit.

— Ți-ai pus dorința?

Ea aproape l-a atins atunci, dar el nu lăsase să se vadă în vreun fel că ar fi vrut asta. Își petrecuseră împreună ultimele două săptămâni, mâncând împreună, stând în sala de studiu, așteptând autobuzul. Vorbeau despre orice, despre cât de singur te simți uneori la șaisprezece ani și cum părinții nu te pot înțelege. Zach a făcut-o să se gândească la ce simțea pentru mama ei. Îi spusese foarte simplu într-o noapte ca aceasta, când au stat pe peluză, la linia de douăzeci de yarzi. Ea nu credea că el are intenția s-o facă să-și schimbe convingerile, el doar îi vorbea, iar ea

îl asculta...

— Îmi amintesc când au sunat de la spital, spusese el, sprijinindu-se de spătarul băncii, într-un minut, ai mei erau acolo, ținându-mi teorii despre îmbrăcămintea, părul și notele mele, iar apoi dispăruseră. Ea se aplecase spre el, neștiind ce să-i spună: Aș da orice, Lina, să-mi mai aud mama ținându-mi predici încă o dată.

Lina își aminti vorbele cu care-l rănise ultima oară pe Francis, cum nu mai avusese șansa să-și ceară scuze, să-i spună că el era tatăl pe care-l căutase. Acum știa că uneori viața nu-ți mai dă a doua șansă să te scuzi. Uneori un telefon tragic, teribil, strică totul.

Își iubea mama. Realiză chiar în momentul acela; a fost un sentiment acut, brusc, dureros. Dacă i se întâmpla ceva mamei, Lina ar vrea să se cuibărească undeva și să moară. Și cu toate astea își rănise mama în repetate rânduri, aruncându-i vorbe pline de ură, de parcă ea ar fi trebuit să fie cea care să-i ceară scuze permanent.

— Ești atât de norocoasă, îi șoptise Zach în întuneric, cu glasul său egal.

Ea ar fi vrut să-i spună că se simțea norocoasă, dar că era rănită de noua ei maturizare, conștientă brusc de propriul egoism. Dar mai simțea și altceva. Speranță. În ultimul an fusese ocupată de reacția ei față de viață, ca o copilă răsfățată care-și necăjea mama, sau ca fumătoare înrăită ca să-i facă pe plac lui Jett. Acum voia doar să fie ea însăși, indiferent cum. Brusc, lumea păru că se deschide pentru ea, strălucitoare și plină de posibilități.

Zach îi dăruise toate acestea, doar prin câteva vorbe. Se

gândise să-l ia de mână să-l țină așa, strângându-l, ca să-l facă să priceapă că ea îl înțelegea, dar nu îndrăznea să facă pasul.

Se apropie puțin de el, ca să-i vadă pistruii mici de pe nas. Aștepta ca el s-o privească, dar el n-o făcu. Continua să se uite la cer. Ea strânse din ochi, dorindu-și ca el s-o sărute.

El nu făcu nicio mișcare.

În cele din urmă, oftă exasperată. Nu era de mirare că era încă virgină. Nu putea determina un tip s-o sărute. Doi ani încercase să-l facă pe Jett să se uite la ea și a doua oară, dar asta nu se întâmplase. Iar acum, Zach o trata ca și cum ar fi fost cea mai bună prietenă a surorii lui mici.

— Ceva nu este în regulă cu mine, murmură, îngrozită să audă cum vorbele se strecoară în liniștea dintre ei.

Zach se răsuci cu fața spre ea. Rezemându-se într-un cot, îi zâmbi.

Ea observă cum ochii lui albaștri păreau aproape negri acum, cum nările i se dilatau puțin când respira. Avea chipul ca cel al unchiului ei Francis, genul care te invită și te face să te simți apropiat. Ar fi vrut să-l întrebe dacă o considera drăguță sau grasă sau oricum, dar nu avea curajul, așa că nu spuse nimic.

El îi zâmbi, iar ea avu sentimentul stânjenitor că el intuia exact ce gândea ea. O umilea ideea că lipsa ei de considerație de sine era atât de evidentă, își așează nervoasă o șuviță după ureche.

— Ce este?

— Ești cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o

vreodată, îi spuse.

Vorbele lui o făcură să vrea să plângă și se întrebă dacă așa simțea când te îndrăgosteai. Ar fi vrut să știe ce să zică, folosind cuvinte potrivite, de adult, dar nu le găsea.

— Știi... balul de iarnă se apropie... zise el în cele din urmă. Ce... ce-ai zice să mergem împreună?

Ea simți o strângere de inimă: poate că râdea de ea.

— Am arăta precum Courtney Love și domnul Rogers.

El începu să râdă și a fost un sunet atât de plăcut, încât a râs împreună cu el.

— Și?

Ea îl privi îngrozită. Emoțiile ei erau o învălmășeală confuză, iar inima îi pulsa nebunește în piept.

— Bine.

El îi aruncă din nou acel zâmbet calm, care o făcea să i se usuce gâtul. Apoi o sărută.

Lina încă mai plutea o oră mai târziu când Zach o conduse acasă. Pe drumul de acces el opri mașina și motorul. Apoi coborî și îi deschise portiera.

Ea luă mâna întinsă și coborî. Își dori să fi avut tupeul de a cere să fie sărutată din nou, dar nu îndrăzni. Se temea că s-ar topi devenind o mică băltoacă, chiar acolo de-a lungul grădinii de trandafiri a mamei.

El se apropie mai mult, privind-o cu o intensitate care îi tăie respirația.

— Pentru dans... îmbracă ceva albastru... ca ochii tăi...

Ea nu putu să-i răspundă, doar încuviință.

Zâmbind, el o conduse pe cărarea spre casă. Pe la jumătatea drumului, observă că tatăl ei stătea pe treptele

verandei. Stătea singur acolo, în întuneric.

Lina și Zach se opriră în fața lui.

Angel se ridică încet, scuturându-și praful de pe blugi și-i întinse mâna lui Zach.

— Eu sunt Angel, spuse el, deși nu era necesar, fiind un superstar de la Hollywood. Tatăl Angelinei.

Zach îi întinse mâna.

— Eu sunt Zach Owen, domnule DeMarco. O voi însoți pe Lina la balul de iarnă, dacă nu aveți nimic împotriva.

Angel începu să râdă.

— Nu sunt acel gen de tată. Orice problemă legată de întâlniri se va rezolva cu mama ei.

Felul în care el se degrevă de responsabilitate o duru pe Lina. Se încruntă.

Zach se întoarse spre ea.

— Noapte bună, Lina. Ne vedem mâine.

Ea dădu distrată din cap urmărindu-l cum pleacă, apoi se întoarse spre Angel.

— Ce faci aci?

— Te așteptam.

Un sentiment plăcut o cuprinse. Îi zâmbi:

— Grozav.

— Poate da, poate nu. Vino aici. O duse pe treapta de sus și se așezară unul lângă altul. Curtea întunecată se întindea în fața lor.

— Trebuie să-ți spun ceva, zise el cu o voce liniștită, calmă, care ei îi produse un freamăt în stomac. S-ar putea să nu-ți placă.

Ea se întoarse spre el.

— Ce este?

El îi evită privirea, de parcă n-ar fi suportat să se confrunte cu ea și teama ei se transformă în frică. *Va pleca, așa cum mi-a spus mama. Vrea să-mi spună că nu are de gând să-mi mai fie tată.*

— Este vorba de operația mea, spuse el.

Ea răsuflă ușurată o secundă, apoi o cuprinse alt val de teamă.

— Te simți bine?

El îi zâmbi liniștitor.

— Sunt bine. Oricum, destul de bine, pentru... vocea lui ajunsese o șoaptă și o privi cu o intensitate enervantă. Destul de bine pentru un individ care a suferit un transplant de inimă.

Părea atât de serios și de temător, încât ea începu să râdă.

— Asta era vestea cea mare pe care o începusei cu „am ceva să-ți spun”. Dumnezeuule, am crezut că ești pe moarte.

— Nu te îngrijorează?

— Tată, sunt fiică de cardiolog. Am crescut la reanimare. Fac pariu că am cunoscut mai mulți pacienți cu transplant decât tine.

El îi zâmbi, apoi zâmbetul îi dispăru încet.

— Dar nu este totul.

Ea zâmbi.

— Știu, tabloidele au avut dreptate. Ai inima unui străin.

El râse din nou.

— Așa se spune?

Tăcură amândoi. Lina se rezemă în coate, privind tufele de trandafiri aflate de-a lungul gardului cu țărăși.

— Asta este problema, Lina. Trebuie... vreau să spun... am obținut... trase sacadat aerul în piept și tăcu.

Lina se întoarse spre el. Lumina slabă de pe verandă îi scălda fața, conferind pielii lui albicioase un aspect sănătos, auriu. Părul castaniu-închis, de culoarea cafelei îi se revărsa pe față, ondulându-se pe gulerul cămășii albastre, de blugi, își ridică fața spre cerul înstelat de noiembrie și oftă greu.

Lina simțea că are probleme. Era ciudat, dar cu o săptămână în urmă, ea n-ar fi remarcat că un adult avea probleme și acum nu știa ce să-i spună. Ar fi izbucnit nerăbdătoare și i-ar fi spus să vorbească mai repede, că nu avea toată ziua de pierdut. Dar tot ce se întâmplase în ultimele săptămâni îi schimbaseră felul de a vedea lucrurile. Și dacă înțelegea ceva, era că avea probleme în a spune ce gândește. Așa că așteptă cu răbdare, fără a interveni.

În cele din urmă, el încercă din nou:

— Mi-e teamă să-ți spun, Lina. N-aș vrea să te rănesc...

Ea nu-l privi. Nu era nevoie. Avea chipul lui întipărit în memorie. Îl purta ca pe un talisman în sufletul ei.

— Unchiul Francis obișnuia să-mi spună: Iubirea te rănește, Lina balerina, dar te și vindecă. Ea oftă gânditoare, amintindu-și toate nopțile în care stătuse cu el chiar în locul acesta, vorbind despre tot ce o deranja. Îi venea să creadă că el ar fi rămas pentru totdeauna acolo, dacă l-ar fi rugat.

— L-ai iubit pe Franco, nu?

— Da, șopti ea. L-am iubit.

— Ce-ai zice dacă ar mai fi cumva... prin preajmă?

— Dar este, spuse ea încet. Este în inima mea. Și a mamei.

— Și a mea.

El rosti aceste cuvinte pe un ton diferit de cel la care se așteptase ea, pe un ton aproape frivol. O surprinse felul în care a spus-o, făcând-o să se întrebe brusc ce simțea Angel pentru fratele său. Nu se văzuseră de mulți ani, iar Francis nu-i spusese niciodată că fratele său era celebrul Angel DeMarco.

— Râzi de mine, îl acuză ea.

— Nu. Încerc doar să găesc un mod de a-ți spune ceva, dar nu știu cum s-o fac.

— Spune-o, oricum. Nu sunt un copil care trebuie protejat.

El se întoarse cu fața spre ea. Îi luă mâna și o lipi de pieptul său. Ea îi simți ritmul inimii, sub materialul cămășii moale.

— Simte-mi inima, spuse el.

Ea încuviință.

— Asta este de la... înghiți cu efort. Așa bate inima lui Francis.

Ei îi trebui o secundă să înțeleagă. Când o făcu, își retrase mâna și clipi des.

— Încerci să-mi spui că...

— În pieptul meu bate inima unchiului tău, Francis...

Ea nu știu ce să-i răspundă.

— Lina?

Simți teama din glasul lui și asta o nedumeri. Se întoarse spre el. Pentru o secundă privi în ochii lui îngrijorați, simțindu-se ca și cum ar fi căzut într-o prăpastie fără fund. Se gândi în acea secundă de nebunie: *nu-l cunosc deloc pe bărbatul acesta. Este tatăl meu, dar nu-l cunosc deloc...*

Apoi înțelese că era speriat, pentru că-i păsa de ea. Se temea că va crede că-a făcut ceva rău. Se temea de ea. O altă bucățică din puzzle se așază la loc – dragostea presupune și puțină teamă.

Îi zâmbi, simțind în clipa aceea ceva atât de puternic, încât o lăsă fără suflare. Îi venea să țipe, din simpla plăcere de a o face.

— Tu porți inima lui Francis, spuse încet.

El rămase atât de liniștit, încât părea că nici nu respiră.

— Da.

Ea știa că deținea controlul. Ceea ce va spune va defini relația lor pentru totdeauna. Lacrimile îi întunecară privirea. Și le șterse.

— Am știut că Francis nu mă va părăsi, murmură ea.

Chipul lui se destinse brusc.

— Ești o figură, Lina.

Foarte încet, el își desfăcu brațele, iar ea se lăsă cuprinsă în îmbrățișarea lor. Era prima oară că el o îmbrățișa, iar ea știa că nu va uita asta niciodată. Îi simțea ca pe Francis... și totuși ca pe Angel, de parcă ar fi îmbrățișat-o amândoi bărbații pe care-i iubea așa de mult.

Nici nu știu cât statură acolo așa, îmbrățișați, pe treapta

de sus, vorbind despre orice le venea în minte. Dar pe la ora zece, când bătrâna doamnă Hendicott deschise ușa din spate ultima oară ca să scoată afară motanul cel tărcat, începuse să plouă. Picături care cădeau încet, purtate de un vânticel nepotrivit de cald. Ciudat, nu era niciun nor pe cer.

În spatele lor, leagănul de pe verandă scârțâi și se balansă, de parcă ar fi fost împins de o mână nevăzută și scoase un scârțâit tânguitor. Vântul îl preluă și-l fluieră prin jgheaburi și sună, ce nebunie, ca râsul unchiului Francis.

24

Presa năvăli la spitalul St. Joe, ca o trupă de circ. Reporteri, tehnicieni, operatori și mecanici din toată țara începură să se scurgă din camioane și mașini închiriate, adunându-se în parcare a spitalului, alergând înainte și înapoi în timp ce-și verificau și reverificau echipamentele. Și-au atârnat cutiile grele, negre și luminile portabile sus, pe treptele de cărămidă și jos, pe holul principal.

Bufetul fusese închis pentru conferința de presă a lui Angel, programată să înceapă la ora zece și acum se umplea repede de lume.

Cordoane electrice negre alunecau pe linoleumul cu pete, în căutarea prizelor. Instalații de iluminare aruncau fascicule strălucitoare asupra podiumului ridicat de doctorul Allenford lângă casa de marcaj. Reporterii se adunaseră în grupuri mici; fiecare post de televiziune sau

revistă se grupase în colțul său, verificându-și microfoanele. Toți în afară de reporterii de știri, care stăteau în scaunele neconfortabile cu carnetele de însemnări în mână, privind dezgustați la concurență.

Angel sta în picioare în bucătăria din spatele bufetului, urmărind tot ce se petrecea prin ochiul mic, de sticlă al ușii. Stătea lângă un frigider imens în care putea intra un om, dar știa că nu acesta îl făcea să simtă că-i este frig. Era din cauza nervilor.

Cineva îl atinse pe umăr și tresări, întorcându-se brusc. Madelaine, Chris și noul cardiolog, Sarandon, se uitau la el. Madelaine își retrase încet mâna de pe umărul lui.

Angel încercă să zâmbească.

— Nu pot să cred... sunt nervos... doar am făcut asta de un milion de ori.

Ea îl privi crispată.

— Ești liniștit?

El se gândi ce să-i răspundă.

— Bună întrebare.

Allenford se uită la ceas.

— Este ora zece.

Angel luă mâna lui Madelaine.

— Nu știu dacă o pot face.

— Poți face orice, Angel DeMarco. Când o să înțelegi asta?

O spuse într-un fel atât de calm, de obișnuit, de parcă ar fi fost un adevăr general valabil că Angel putea face orice, chiar orice. Simplul fapt că ea avea încredere în el îl uimea. Încercă să-i zâmbească la rândul său.

— Ce m-aș face fără tine?

Ea începu să râdă, dar fu un râs nervos, neliniștit.

— Ești gata?

— Nu-i spune Linei că am reacționat astfel. Ea mă consideră un tip calm.

Allenford îl strânse ușor de umăr și se îndreptă spre ușă. Sarandon porni după el, cei doi medici împingând ușile ca doctorul Holliday și Wyatt Earp, când intrau într-un bar. În clipa în care doctorii fură văzuți de reporteri, luminile izbucniră, aparatele foto se declanșară. Allenford urcă pe podium, bătu în microfon să-l verifice și începu să citească declarația pe care o pregătise. Din spatele ușii, Angel auzea frânturi de text.

„... Angel DeMarco a fost internat la spitalul St. Joseph după al treilea și cel mai sever atac de cord... numai un transplant îi putea salva viața... Domnul DeMarco a fost înscris în UNOS – Rețeaua unică pentru distribuția organelor, ca potențial receptor.”

Cineva puse o întrebare pe care Angel n-o auzi prea bine.

— Nu, răspunse Allenford, pe un ton mai strident ca de obicei. Domnul DeMarco nu a fost privilegiat datorită celebrității sale sau stării financiare. A fost considerat o prioritate pe lista de transplant, pentru că era în stare critică. Allenford împături hârtia și o vârî în buzunarul halatului alb, de laborator. DeMarco a așteptat o inimă ca oricine altcineva. Poate mai mult ca unii, dar nu la fel de mult ca alții. Eu l-am operat și totul a decurs foarte bine. Domnul DeMarco a rămas în spital o perioadă

nedeterminată de timp, apoi a fost externat. Acum începe această nouă etapă din viața sa. Vă mulțumesc.

Întrebările veniră din mulțime ca gloanțele. Reporterii săriră, ridicându-și mâinile în aer cu microfoanele întinse. Angel nu le auzea întrebările, ci doar un bâzâit confuz, dar el știa că nu conta. Allenford putea spune ce poftea: frenezia reporterilor nu va înceta decât când el va face un pas în față.

Madelaine îl strânse de mână.

— Nu trebuie să apari în fața lor, știi asta.

— Este intimidant, admise el.

Ea începu să râdă.

— Ești bolnav, Angel DeMarco.

Prin sticla înceteșoată văzu cum Allenford trece la stânga podiumului; era semnalul ca Angel să apară, dacă voia.

El se întoarse spre Madelaine:

— Vino cu mine.

— Sigur că vin.

Simți brusc dorința de a o săruta. Cu toate acestea, se mulțumi să-i zâmbească. Simplul fapt că va fi alături de el, îndemnându-l, crezând în el, îi dădea puterea să facă orice. Îl uimea cât de bine era să aibă pe cineva care să-l sprijine. Ori de câte ori se temuse de ceva în viață, fusese singur. Se întrebă acum dacă se temuse pentru că fusese singur.

— Ar fi bine să te duci tu singură. Dacă ne văd împreună, vei fi asaltată. Mâine tabloidele vor căuta în pubela ta de gunoi să-mi găsească lenjeria intimă. Vreo stripteuză din Deadwood le-o va descrie.

Se aștepta ca ea să râdă, dar Madelaine n-o făcu. Continua să-l privească.

— Te vei descurca. Îl strânse de mână ultima oară, apoi părăsi bucătăria înaintea lui. Ocoli podiumul și se așeză în partea din spate a încăperii.

Asta era. El trase adânc aer în piept și se pregăti ca pentru un rol. Cu ușurința dată de anii de actorie, întruchipa imediat personajul public Angel DeMarco. Zâmbind, ieși din bucătărie. Știa că părea lipsit de griji. Urcă pe podium, apoi se opri.

— *El este!*

Blițurile sclipiră ca fulgerele prin mulțime, pocnind și suierând. Întrebările izbucniră deodată, atât de multe încât nu înțelese nici măcar una. Cineva începu să aplaude; apoi, înainte ca el să observe, întrebările se opriră și bătură toți din palme. După două luni era din nou Angel DeMarco, nu anonimul Mark Jones, nu acela căruia i se transplantase inima la 264-W, nici fratele mai mic, nici cel devenit tată la comandă. Era Angel DeMarco actorul, băiatul rău al Hollywoodului și-i plăcea asta.

Vechile sentimente reveniră, asaltându-l. Sunetul și furia aplauzelor pompară aer în ego-ul lui, până când crezu că va exploda. Cum uitase acest asalt, acest moment fascinant, când se simțea iubit, adorat de lume?

Râzând își ridică mâna.

— Stați puțin, nu eu am efectuat operația, i-am supraviețuit doar.

Râsetele izbucniră în încăpere. Aplauzele muriră încet și când încetară cu totul, Angel sesiză liniștea care se lăsase

brusc, curiozitatea nedisimulată cu care îl urmăreau.

Cicatricea lungă, roșie, care-i împărțea pieptul începuse să-l mănânce. Dintr-odată, parcă rămase gol, un individ oarecare. Se întrebă brusc dacă putea să supraviețuiască astfel fiind doar un oarecare Joe, dintre mulți alții.

Nu se gândise niciodată la el în acești termeni, înainte obișnuia să se uite la bărbații cu soții și familii, cu slujbe de la nouă la cinci și să râdă de ei.

Întotdeauna considerase că viața era o petrecere, la care erai invitat sau nu. Și dacă nu erai, făceai parte din echipa de curățenie, care nu se distra niciodată.

Dar începuse să înțeleagă că distracția era doar parte a ceea ce putea fi viața. Se gândi la noaptea trecută, la timpul petrecut cu Lina pe verandă, la felul în care ea îl îmbrățișase. La Madelaine, la mormântul lui Francis, la cuvintele de mângâiere și zâmbetele cu care-l ajutase să treacă peste durerea puternică. Simțise mai multă emoție în acele minute cu ele două, decât în treizeci și patru de ani de viață trăiți.

— În primul rând, le spuse el încet, aș vrea să mulțumesc spitalului St. Joe pentru nivelul excepțional de îngrijire. Doctorii mei, Chris Allenford, Marcus Sarandon și Madelaine

Hillyard, au luptat să-mi salveze viața, când eu le făceam viața grea. Iar asistentele și terapeuții...

— Angel, ne arăți cicatricea?

Întrebarea neplăcută îl scoase pe Angel din șirul gândurilor sale, amintindu-i unde se afla. Știu imediat că tăcuse prea mult. Acum se întrebau ce se întâmpla cu

adevărat cu el.

Începu să râdă.

— Haide, Jett, știu că poți mai mult. Chiar crezi că America vrea să-mi vadă cicatricea?

— Cum te simți, Angel?

— Foarte bine, mulțumesc. St. Joe a făcut o treabă grozavă pentru mine.

Cineva chicoti.

— Au făcut treabă bună și cu noi. N-a răzbătut nimic în afara spitalului despre boala ta.

Angel încuviință.

— Așa le-am cerut. Dumnezeu, mi-a luat o vreme să recunosc că sunt bolnav. Nu eram pregătit ca lumea să afle.

— Acum ești?

Angel percepu imediat că i se făcuse o invitație. Duse mâna la buzunar după declarația pe care o pregătise, dar brusc i se păru prea formală. Își rezemă coatele de marginea podiumului și se uită la cei adunați acolo.

— Am ajuns la problema principală. Sunt încă bolnav, mă simt mai bine și voi trăi mult timp, dar mă refac de pe urma unei tăieturi teribile. Am nevoie de timp și aș aprecia dacă mi l-ați da...

Încăperea rămase în tăcere o secundă, apoi cineva spuse:

— Parcă n-ai mai fi Angel DeMarco.

Angel se uită la reportera de la revista People care vorbise – era femeia care-i luase un interviu anul trecut.

— Sunt tot eu, Bobbie. Dar orice persoană tinde să se

schimbe după o experiență ca asta.

Cred că nu ai de ales; te schimbi sau mori. Începu să râdă. Să vedem lucrurile așa cum sunt: am lovit peretele de la capătul drumului și am fost al naibii de norocos s-o fac la St. Joe. Asta ar trebui să fie articolul tău, Bobbie. Sunt dintre cei norocoși. În jur de patruzeci de mii de oameni mor anual, *așteptând* un donator.

— Cine a fost donatorul? îl întrebă ea cu o voce ascutită.

O tăcere anticipativă se instala în încăpere. Angel se îmbărbătă singur.,

— Asta este confidențial.

— Bărbat sau femeie? întrebă cineva dintr-un colț.

Angel se forță să zâmbească.

— Da!

— Când ai fost operat, mai precis? îl întrebă Bobbie, gata să scrie data care ar declanșa o investigație.

— Asta este doar problema mea, le spuse Angel, zâmbindu-le ca să îndulcească cuvintele.

— Ce vei face acum? Știam că trebuia să începi filmările la un film nou de acțiune.

Ciudat cât de lipsit de importanță sună asta pentru el. Cu un an în urmă, l-ar fi trimis pe Val după acel rol, ca pe un copoi de vânătoare după o pasăre, cu ordinul să facă orice, ca să capete rolul. Acum, lui Angel nu-i păsa. Gândul că părase Hollywoodul pentru totdeauna nu-i provoca nici cel mai mic regret. Fosta sa viață începea să aibă imaginile decolorate, pâlpâitoare, ale unui vis pe care abia și-l amintea. Se gândi să le spună ce intenționa cu adevărat: să înființeze fundația Francis Xavier DeMarco

pentru cercetări legate de transplant. Dar dacă amintea numele lui Francis, vreun reporter neghiob ar fi încercat să-i ia interviu fratelui misterios, iar când ar fi aflat că murise, mai precis cum și când murise, totul s-ar fi terminat. Un altul, mai zelos și înverșunat, va săpa până va da la iveală totul.

Nu, le va spune mai târziu despre Francis, când rana nu va mai fi atât de recentă și de dureroasă. Într-o zi, dacă și când va simți dorința asta, va împărtăși lumii adevărata natură a miracolului. Într-o zi, nu astăzi.

Le oferi zâmbetul său de ecran.

— Voi încerca să mă liniștesc, să am o viață controlată.

— *Tu?* spuse cineva, râzând.

Bobbie îl urmări cu atenție.

— Asta ai spus și după acel rol din Betty Ford.

Angel nici nu clipi.

Avea dreptate și amândoi știau asta, chiar el îi spusese.

— E adevărat, Bobbie, spuse încet. Diferența este că atunci știam că mint. Nu-mi puteam imagina viața altfel decât o petrecere pe roți. Acum văd o sumedenie de noi posibilități.

— Cât vei trăi? îl întrebă cineva.

El se uită la reporter.

— Tu cât vei trăi?

— Ai de gând să te liniștești și să te însori?

Angel percepuse elementul derizoriu al întrebării și știu că-l merita. Celebritățile care se aflau în impas făceau aceeași declarație tot timpul. Revista *People* avea o rubrică de căsătorii și una corespunzătoare, de divorțuri. Presa și

publicul învățaseră să fie sceptici în privința unei celebrități, care jura să-și schimbe stilul de viață. El nu avea cum să se convingă și să-i convingă. Nu putea decât să încerce și când dădea greș, să încerce din nou.

— Nu ne-ai răspuns la întrebare.

Angel se uită la reporterul aflat pe un rând din spate. Bărbatul părea obosit și șifonat. Nu i se putea citi nicio emoție pe chip, doar o privire plictisită, de parcă ar fi vrut să spună: *scuipă mai repede ce ai de zis, DeMarco, nu avem toată ziua de pierdut.*

— Ei bine, băieți și fete, iată bomba zilei: Angel DeMarco pleacă din lumea filmului.

Izbucni un râs general din mulțime. Mai auziseră asta și nu crezuseră. Nimeni nu renunța la faimă cu adevărat.

— Ei, Angel, strigă cineva din spatele încăperii. E un mod de a scăpa de SIDA? Acea prostituată din Florida...

Angel izbucni în râs, auzind absurditatea întrebării. Brusc, se simți tânăr, fără griji, aproape optimist. *Abia am scăpat de asta*, se gândi. Nu avusese intenția să procedeze așa, să spună asta, dar acum că-i scăpase, se simțea mai liber decât se simțise vreodată. Acești oameni vor continua să-l urmărească câteva zile sau săptămâni, dar la un moment dat va descoperi că au dispărut, că nu le mai pasă de el. Ar putea trăi așa cum dorește, fără să-și facă probleme că fiecare pietricică din drumul său va fi întoarsă pe dos și examinată la microscop. Ar putea fi un Joe de rând. Ideea îl fermeca de astă dată.

— Vă asigur că nu am SIDA, le spuse. Singura problemă infecțioasă pe care am avut-o vreodată a fost

celebritatea. Simți cum începe să zâmbească, un zâmbet natural, nu prea accentuat, care părea să vină din adâncul noii sale inimi. Iar acum mi-a trecut.

Le făcu un semn scurt cu mâna și se surprinse sperând că nu va mai trebui să le facă față din nou.

— La revedere.

Chipul zâmbitor al lui Angel apăru din nou pe ecranul televizorului. Era încadrat de pereții acelei încăperi, care-l făceau incredibil de vibrant și plin de viață. Chiar și pe ecranul micului televizor portabil ochii lui erau de un verde incredibil, hipnotizant. Madelaine luă telecomanda și trecu pe alte canale, dar chipul lui era pe fiecare repetând aceleași vorbe: *ei bine, băieți și fete, iată adevărul zilei. DeMarco părăsește cinematografia... părăsește... părăsește...*

Chiar și acum, la câteva ore de la conferința de presă, declarația lui o surprindea. El nu spusese niciodată că are intenția de a părăsi lumea filmului.

Ce va face de acum?

Simți o ușoară teamă. Nu-i plăcea să recunoască, dar ajunsese să se bazeze pe el în ultimele săptămâni. După operație, devenise cum dorise ea întotdeauna. Știa că el credea că este așa din cauza inimii lui Francis și poate că era parțial adevărat, dar nu total. Cumva, ea credea că îl cunoaște mai bine decât se cunoștea el. Și asta pentru că reușise să vadă dincolo de temperamentul lui iute și firea schimbătoare. Credea în el, întotdeauna crezuse, chiar când nu voise s-o facă. El avusese întotdeauna un

sâmbure de bunătate în el, de compasiune. Nu trebuia decât să creadă în el și să ajungă la el.

Chipul lui apăru din nou pe ecran, la CNN de data asta. Inima ei începu să bată mai repede văzându-l: era atât de frumos. Și oricât de frumos ar fi arătat pe ecran, era mai frumos în realitate. Televiziunea nu-i arăta niciunul din ridurile care

se formau în colțul ochilor când zâmbea, nu arăta acea cicatrice subțire ca o lamă, care-i traversa sprânceana stângă. Camera surprindea totul, dar nu și sufletul.

Acesta le aparținea ei și Linei.

Telefonul sună, întrerupându-i gândurile. Lăsă deoparte telecomanda, se duse la bucătărie și ridică receptorul la al doilea apel.

— Alo?

— Bună, mamă. Auzi vocea plină de entuziasm a Linei.

Madelaine nu-și putu reține zâmbetul. Lina avea un glas mult prea fericit în ultima vreme, Angel și Zachary o făcuseră să fie așa. Cu toate că se simțea puțin geloasă, Madelaine era prea fericită că Lina începuse să-și găsească drumul, așa că nu-i mai păsa cine adusesse această schimbare.

— Sunt acasă la Vicki Owen. Jucăm Trivial Pursuit, apoi Zach m-a invitat la film. E în ordine?

Madelaine ar fi vrut să ceară să vorbească cu Vicki, dar știa că Lina ar fi fost afectată de evidenta ei lipsă de încredere. Între ele se construia o nouă relație, destul de străvezie și voia să o facă așa cum trebuia, de data asta.

— Ajungi acasă pe la unsprezece?

— Mamă, nu mai sunt copil!

Madelaine începu să râdă la revolta obișnuită.

— Întotdeauna vei fi copila mea.

— Da. Mamă, ai văzut conferința de presă a tatei?

— Da, ți-am înregistrat-o.

O pauză, apoi Lina spuse cu rețineră:

— N-a spus nimic despre mine.

Madelaine simți dezamăgirea din glasul fiicei sale și se întrebă ce să facă. Știa că Lina își adora nou-găsitul tată și că asta era ceva periculos de simțit pentru oricine. Dacă Lina nu se maturiza, să-l vadă pe Angel ca pe un bărbat cu defecte și calități – putea fi rănită. Cu fiecare zi, Lina descoperirea imperfecțiunii în armura perfectului ei tată și fiecare lovitură o durea, o percepea ca pe o dezamăgire.

Ce va face Lina când va realiza că tatăl ei nu era Angel DeMarco, actorul, prototipul băiatului rău, ci doar vechiul Angel, un om mult prea obișnuit?

Își alese cuvintele cu grijă.

— Angel mi-a vorbit despre asta. Nu vrea ca presa să te hăituiască. Dar e foarte mândru de tine.

— Pe tine te-a menționat, spuse ea.

— Sunt unul din medicii care l-au tratat.

Urmă o pauză, apoi:

— Chiar ți-a spus că e mândru de mine? întrebarea ei trăda oarecare îndoială.

— Da, mi-a spus.

— Ei bine, am cheia cu mine. Dacă adormi, intru și mă duc direct la culcare.

— O, bine, Lina. De parcă aș putea să dorm, știind că nu

ești acasă. O să te aștept.

Lina începu să râdă.

— Există întotdeauna o speranță. Ne vedem la unsprezece și jumătate, mamă.

— Unsprezece. Fii atentă, dar distrează-te. Pune centura de siguranță.

— Mamă... Lina oftă dramatic. Haide...

Madelaine zâmbi la propria-i nervozitate.

— Ai noroc că nu-ți cer să porți casca de siguranță împotriva accidentelor. Salută-i pe Vicki și pe Zach. Și, Lina...

— Da?

— Te iubesc.

O altă pauză. Madelaine auzi respirația fiicei sale la celălalt capăt al firului.

— Da, mamă. Și eu te iubesc.

Madelaine închise telefonul și se întoarse.

Casa i se părea goală fără Lina. Era uimitor cum chiar și o adolescentă tăcută și posacă putea înveseli o cameră. Își pregăti un ibric de ceai Earl Grey, apoi luă cana în sufragerie, aprinzând lumina în trecere. Tocmai se pregătea să facă baie, când auzi soneria. Punând cana pe marginea de marmură roz a căzii, se grăbi să deschidă ușa.

Angel stătea în prag, arătând ca și cum ar fi făcut parte dintotdeauna din casa ei.

— Bună, Mad, spuse zâmbindu-i ca un puștan, făcându-i inima să bată mai tare. Apoi scoase de la spate un buchet de margarete de seră.

Ea îl privi șocată, încercând, ce prostie, să-și amintească cine îi dăruise ultima oară un buchet de flori.

— Sunt frumoase, spuse ea, la fel de prostește, după cum realiză. Dar nu putea gândi corect. El era atât de chipeș, așa cum sta în pragul casei ei, pe fondul cerului plin de stele.

El își coborî privirea spre buchetul lăsat în jos, apoi o privi din nou.

— Am vrut să-ți cumpăr o duzină de trandafiri roșii, chiar m-am dus la florărie, dar asta mi-a amintit de fosta mea viață. Așa făceam pentru femei lipsite de importanță. Ridică din umeri. Oricum, am văzut margaretele astea și mi-am amintit de cele care cresc în fața casei mele... și mi s-au părut potrivite pentru tine.

Madelaine fu atât de impresionată, încât pentru o secundă nici nu-și găsi cuvintele. Se simțea ridicolă și imatură... și minunată. Se strădui să spună ceva special, dar nu găsi nimic. Nervoasă, arătă cu degetul spre bucătărie.

— Le pun în apă.

El zâmbi.

— Chiar te rog s-o faci.

Ea luă florile și le apropiă de față, simțindu-le mirosul proaspăt. Întorcându-se, îl conduse la bucătărie, de unde scoase o vază ciobită de porțelan, singura pe care o avea. Observându-i privirea, spuse:

— Nu am avut prea des flori în casă.

El o privi lung.

— Ar fi trebuit, îi spuse cu o voce abia conturată, ca o

atingere de pană. Iar acum, pune-le în apă ca să putem merge.

Ea le puse în vază, dorindu-și să fi fost talentată în aranjamentele florale.

— Să mergem? îl întrebă absentă, mutând o floare mai mare în fața celorlalte. Aceasta se frânse în degetele ei și ea tresări nervoasă.

— Am planuri mari pentru noi în seara asta.

Ea sprijini floarea ruptă pe marginea aurie, ciobită.

— Nu pot ieși... Lina...

— Lina m-a sunat înainte de a ieși din casă. Mi-a spus că se duce cu Zach la film.

Ea se întoarse.

— Vrei să spui că avem o întâlnire?

El începu să râdă.

— Observ că acei cincisprezece ani de colegiu n-au fost chiar risipiți.

Ea nu se putut abține să nu râdă. Ideea unei întâlniri cu Angel o făcea să amețească.

— Unde mergem?

Lui îi pieri zâmbetul și pentru o secundă avu un aer atât de serios, încât ea se gândi că trebuie să fi fost o minciună. Apoi el îi zâmbi din nou.

— O să vezi.

Înainte ca ea să-i răspundă, scoase o bandană neagră din buzunarul pantalonilor și i-o flutură prin fața ochilor. Ea se uită la bucata de bumbac alb cu negru.

— Ce este asta?

— Te voi lega la ochi.

Ea râse uimită.

— Așadar, acea stripteuză din Florida spunea adevărul.

— Ia-ți mintea de la articolele ieftine din ziar, doamnă doctor. Am doar o mică surpriză pentru tine.

— Sper că nu vei folosi cătușe sau lese de câini.

Angel veni spre ea.

— Întoarce-te.

Încet, ea se întoarce cu spatele. El se apropie atât de mult încât îi simți căldura respirației mângâindu-i spatele.

— Închide ochii.

Madelaine se execută. El îi legă bandana la spate. Fiind în întuneric complet, celelalte simțuri ale ei începură să lucreze. Auzi ticăitul liniștit al ceasului de pe șemineu, chiar și ritmul respirației lor îngemănate, mirosul proaspăt al margaretelor și căldura moscului de la aftershave-ul lui. Mâinile lui alunecară pe brațele ei și o întoarseră încet spre el.

Ea îl simțea: stătea exact în fața ei. Căldura corpului lui ajungea în multe locuri. Ar fi vrut să-i vadă ochii, să știe cum o privea el în acel moment.

Foarte încet, el îi trasă cu degetul conturul buzei de sus, iar ea se înfioră. Apoi îi luă mâna și o conduse prin încăpere. Ea auzi cum se deschide ușa de la intrare și își simți fața atinsă de aerul rece.

Ea își ridică mâna și atinse bandana.

— Mi se pare ciudată.

— Ai încredere în mine, șopti el.

Ea vru să comenteze, dar dintr-odată i se păru important să n-o facă. Voia să aibă încredere în el, voia cu

disperare:

— Bine.

— Stai aici. Mă duc să-ți aduc niște pantofi comozi și să sting luminile.

— Camera mea este prima la stânga. Pantofii sunt în dulap.

— Slavă Domnului că mi-ai spus, altfel i-aș fi căutat în frigider.

Ea îi auzi pașii pierzându-se pe hol. Cu atenție, ieși pe ușa de la intrare și se duse pe verandă. Noaptea era plină de sunete. Auzi o ușă închizându-se și deschizându-se undeva pe stradă. O briză anemică răvășea ultimele frunze din mărul ei. Adierea rece îi înfioră obraji și i se încurcă în păr. Undeva aproape, leagănul de pe verandă scârțâi, iar lanțurile metalice zăngăniră. I se păru că aude un oftat, dar probabil era vântul. Apoi simți parcă mirosul caracteristic al coloniei lui Francis.

— Francis? șopti, simțindu-se ca o proastă.

Angel închise ușa în spatele ei și o conduse spre leagănul de pe verandă, ajutând-o să se așeze. Îngenunche în fața ei, îi scoase încet papucii și o încălță cu pantofii.

Ea se simți ca Cenușăreasa.

Apoi el o luă de mână și o conduse pe trepte, și prin curte, ajutând-o să urce pe scaunul, pasagerului din Mercedesul său. În tăcere, porni motorul și demară.

Madelaine încercă să înregistreze locurile prin care treceau și se descurcă destul de bine o vreme. Apoi, multele întoarceri și cotituri se amestecară

— În mintea ei și se rezemă de spătarul scaunului,

bucurându-se de călătorie.

În cele din urmă se opriă și el stinse motorul. Ea rămase locului, așteptând ca el să-i deschidă portiera. Așteptarea era dulce, în pieptul ei, ca un freamăt. O ajută să coboare din mașină. Îi simți mâinile pe nodul bandanei. După ce o desfăcu, el se aplecă asupra ei, murmurându-i la ureche:

— Bine ai venit în 1978.

Apoi îi scoase bandana, iar ei nu-i veni să-și creadă ochilor. Se aflau în Parcul Carrington, dar acesta fusese transformat într-un carnaval, un spectacol dramatic, în culori țipătoare de lumini în întunericul nopții. Erau stele peste tot, căzând

— Din cer, prinse în lumini gălbui, roz și roșii pe mijloc. O imensă roată Ferris trona în mijlocul tuturor acestora, ca un rege mecanic, întorcându-se pe șina sa bine luminată.

Ea simțea magia carnavalului învăluind-o, trăgând-o undeva spre trecut, până când redeveni o tânără, aflată la marginea eternității, cu băiatul visurilor ei. Semăna atât de mult cu cea ce fusese cândva. Mirosea a popcorn, a unsoare și a multe altele. Sunete, conversații, strigături, și muzică realizată mecanic pluteau în aerul liniștit al nopții.

Se întoarse spre el mută de uimire.

— Cum ai știut că toate astea vor fi aici?

El zâmbi, așezându-i o șuviță după ureche.

— Eu le-am adus aici. Pentru tine... și pentru mine...

Ea scutură din cap.

— Vrei să spui că...

— Fosta mea doctoriță este un tiran. Am știut că nu mă

va lăsa să ies în public, așa că i-am angajat pe acești indivizi, l-am promis că voi purta masca în preajma lor, că n-o voi scoate decât pentru tine.

— Nu mai ai nevoie de mască, știi...

— Ai de gând să stai aici să analizezi întâlnirea noastră, sau să te bucuri de ea?

Ea se uită la aleea centrală, viu colorată, închizând ochii se bucură de tot. Trecutul și prezentul se îngemănă în mintea ei, până când nu mai există decât ea și Angel și magia carnavalului.

— Mă voi bucura.

— Slavă Domnului! El îi luă mâna în palmele sale și o trase spre lumini. Râzând, ea îl urmă atârându-se de mâna lui, când el o duse înapoi în locul în care începuse totul.

25

Madelaine și Angel porniră mână în mână pe aleea principală. În jurul lor, explozie de lumini, culori și sunete. Vânzătorii strigau, râzând, îndemnându-l pe Angel să-și încerce norocul la aruncarea inelului, să cumpere popcorn sau să se fotografieze cu Heloise, femeia grasă de la cabina cu numărul șase.

Madelaine era vrăjită de toate acestea. Cu fiecare pas se simțea mai tânără. Trădarea lui Angel nu mai avea aceeași semnificație, dădu uitării zilele și nopțile în care așteptase să se întoarcă. Nu mai putea purta acea greutate, nu acum, când se simțea mai ușoară decât aerul și tânără... atât de

tână...

— Privește! Angel îi arată o cabină aflată pe aleea principală și o duse într-acolo. Ea se împleticea după el râzând, atârnându-se de mâna lui.

La cabină, își puse masca și se aplecă peste marginea de lemn. Un vânzător, un bărbat cu chipul marcat de vreme, rânji la el.

— Vrei să câștigi un bibelou pentru fata ta, domnule?

Madelaine observă că se uita la el și simți că nu mai poate respira. Era o pereche de cercei roșii de plastic care atârnav pe un suport din lemn.

Știa că n-ar fi trebuit să se uite la el în acest moment. Dacă ar fi făcut-o, el i-ar citi totul în ochi. Ar fi știut ce înseamnă acest moment pentru ea, ce o face să simtă faptul că el își amintise. Dar nu se putea uita în altă parte.

Când li se întâlneau privirile, ea se înfioră.

— Cerceii, șopti.

El îi zâmbi și îi atinse obrazul cu gingășie.

— Ei bine, voi, îndrăgostiților, strigă omul cu voce foarte puternică, zăngănindu-și centura. Vrei să cânti sau... ce?

Angel zâmbi.

— Sau ce...

Înainte ca Madelaine să întrebe ce voia să spună, el o luase de mână și o trăgea pe aleea principală. Râzând, ea se prinse de el, lăsându-se condusă. Numai când ajunseră la marginea bâlciului, înțelese unde o ducea el. Își ținu respirația și simți o ușoară durere de inimă.

O dusesse la copac, copacul lor.

Amintirile reveniră năvalnic, strivindu-i pieptul, până când abia mai putu să respire.

El îngenunche în iarba veștejită, trăgând-o alături. Fără o vorbă, îi dădu drumul la mână și începu să scobească pământul, săpând până ce la genunchii lui se formă o grămadă de pământ.

— I-am găsit, spuse el în cele din urmă, scoțând cerceii roșii, murdari, din pământul negru și umed. Își scoase masca de pe față, lăsând-o să atârne în jurul gâtului, apoi se întoarse spre ea.

Madelaine se uită la cerceii aceia ieftini, din plastic, amintindu-și ultima lor noapte împreună, când se întinseseră sub acest stejar bătrân și-și promisese să se iubească mereu.

O durea să-și amintească toate astea: întotdeauna o duruse. Dar în noaptea asta, cu cerceii în mâinile lui, cu mirosul de popcorn, cu magia din aer, nimic nu mai putea s-o rănească.

— Ți-ai amintit, murmură ea, mușcându-și buza de jos. Când îl privi, lacrimile izvorâră și îi curseră pe obraji. Nu putea să le oprească, nu voia.

El folosi unul din degetele pline de pământ ca să-i îndepărteze o șuviță căzută pe ochi.

— Ce ne-am spus atunci? Cuvinte nebunești de adolescenți, despre o dragoste care nu se va sfârși, despre acești cercei care ne vor aminti întotdeauna de iubirea noastră...

Ea se forță să râdă și vru să spună ceva banal, dar nu reuși decât să zică cu un glas răgușit:

— Cuvinte prostești.

El nu zâmbi.

— N-au fost cuvinte prostești. Tu ai spus să-i lăsăm aici. În felul acesta, o parte din noi va trăi veșnic sub acest stejar bătrân. Când vom fi și noi bătrâni, vom reveni aici cu nepoții noștri.

— O, Dumnezeu, șopti ea. Exact așa am spus.

— Am încercat să uit, Mad. Am alergat, am alergat, până n-am mai avut unde să mă duc. În majoritatea timpului am uitat, dar vorbele au rămas permanent aici, îngropate în mine. Îi luă mâna în palmele sale și-i puse bijuteriile acelea ieftine și murdare în palmă: nu te-am uitat niciodată. Știu că asta nu face ca lucrurile să fie perfecte, dar n-am uitat niciodată...

Ea ar fi vrut să-i spună *te iubesc*, chiar acolo, voia atât de tare să-i spună, încât vorbele îi arseră gâtul.

— Nici eu nu te-am uitat.

Nu asta ar fi trebuit să-i spună, dar avea curaj doar pentru atât. Momentul acela însemnase prea mult: nu-l putea primejdui cu cuvinte pe care el nu era pregătit să le audă.

— Să mergem cu roata Ferris, spuse el.

Ea zâmbi, încuviințând. El o ridică în picioare și o ținu aproape. Împreună, sprijinindu-se unul de altul ca doi adolescenți îndrăgostiți, porniră pe aleea principală. Pe la jumătatea drumului, ea cumpără o vată de zahăr ars și rupse o bucată din banda lipicioasă.

El se opri în fața roții Ferris, scuturând din cap.

— Nu-mi vine să cred că mănânci așa ceva în fața unui

bolnav de inimă.

— Nu ți-a plăcut niciodată.

În ochii lui se citi uimirea, apoi îi zâmbi.

— Am uitat cât de bine mă cunoști.

Ea mai rupse o bucată și o băgă în gură.

El scoase bandana și-i șterse amestecul lipicios de pe nas.

— Ar fi trebuit să ai în copilărie chestii din astea, îi spuse el.

Ea încercă să râdă, dar nu era amuzant și amândoi o știau.

— Haide. El o luă de mână și o duse spre roata Ferris. Cea care o acționa, o fată cu părul vopsit și cu piercing într-o nară, se uită evident impresionată la Angel.

— Domnul DeMarco... spuse ea. Dumneavoastră ne-ați închiriat pentru noaptea asta?

El încuviință.

— Ne vom da mult timp în roată, draga mea? O trase pe Madelaine pe scaunul lung și lat, acoperit cu plastic negru și îi puse bara de siguranță. Apoi îi făcu semn cu degetul fetei. Călătoria lor începu cu un geamăt mecanic și imediat fură ridicați de pe rampă.

Madelaine se rezemă, privind cerul nopții. Scaunul se balansă, și-i ridică vertiginos sus și mai sus în întuneric, până când fură înconjurați doar de stele, care erau destul de aproape ca să le poată atinge. Aleea din mijloc ajunse doar un amestec estompat de lumini galbene și albe.

Angel o luă pe după umăr și o trase spre el. La distanță auzeau flașneta veselă a caruselului și fâsâitul mecanic al

cercului.

Dar acolo sus, sub pătura de stele și atinși de lumina semilunii, carnavalul li se părea la milioane de mile distanță.

Angel se întoarse spre ea:

— Mad...

O notă anume din glasul lui o sperie; părea atât de serios. Se temu brusc că asta era tot, că făcuse acest gest pentru a-și lua rămas-bun. Poate că de data asta voise să facă totul cum se cuvenea. Acum avea o fiică la care să se gândească, nu mai dorea să părăsească orașul pe o Harley-Davidson.

— Nu spune nimic, murmură ea, privind în ochii lui, știind chiar în momentul acela că nu va mai putea să-l uite. Dacă va pleca din nou, prefera ca el să facă acest lucru, să-și ia ce-i aparține și să plece. Nu putea suporta despărțirea.

— Am vrut să-ți mulțumesc că mi-ai salvat viața.

Ea răsuflă ușurată. Îi era recunoscătoare pentru ce nu-i spusese, astfel încât îi luă o secundă să realizeze ce auzise.

— Îmi mulțumești că ți-am salvat viața? Înghiți cu greu. Asta a fost, Angel? Îi mulțumești cardiologului? Cuvintele ei sunară amar.

El îi zâmbi blând.

— Nu. Nu-ți mulțumesc că mi-ai salvat trupul fizic, deși apreciez asta. Se aplecă spre ea și îi atinse obrazul, zâmbindu-i cu tandrețe. Vreau să-ți mulțumesc că mi-ai salvat viața. Fără tine în ultimele săptămâni n-aș fi avut puterea să merg înainte. Probabil aș fi băut până n-aș mai

fi putut și așa fi dat bir cu fugiții. Dar tu... și Lina, mi-ai dat alt sens.

Ea nu știe ce să-i spună.

— Acum ești Mad a mea, spuse el rîzînd, ridicîndu-i o suviță cîzută pe față. O să te sîrut chiar acum, Mad. Dacă ai ceva împotriva... zîmbind se aplecă spre ea.

Ea îl privi vrăjită de dorința din ochii lui. Dorința de a sîruta și a fi sîrutată de el era irezistibilă și înainte de a-și da seama, se și aplecase spre el.

El îi luă fața în mâinile sale și se jucă cu degetele prin părul ei încîlcit, ridicîndu-i fața spre el. Încet, o sîrută.

Gura lui se potrivește perfect cu gura ei, așa cum fusese cu mulți ani în urmă. Totul începu cu tandrețe, încet, după atîția ani pierduți, ani de singurătate. Ea se agăță de el, sîrutîndu-l cu dăruire, de parcă putea atrage acea scînteie esențială chiar în sufletul ei, de parcă ar fi putut să ia o parte din el în această călătorie magică.

Sîrutul se amplifică devenind periculos și perfid. Limba lui alunecă în gura ei gustînd, explorînd, memorînd, iar ea era tot agățată de el, gemînd, mulîndu-și trupul după al lui.

Roata Ferris se poticni, dar îi ridică înapoi, în sus, spre stele. Madelaine abia observă. Nu simțea decît o puternică nevoie de a fi atinsă, ținută în brațe și mîngăiată de acest bărbat.

Călătoria lor se opri brusc.

— A fost de-ajuns, Angel?

Madelaine se retrase din brațele lui, privind-o pe cea tînără, care acționase roata. Fata îi zîmbi.

— Cred că e de-ajuns, spuse Angel, punându-și masca la loc. Haide, Mad.

Madelaine se simțea destul de ușoară, încât să zboare. El o luă de mână și o conduse împleticindu-se spre alea din mijloc. S-au plimbat ore întregi, vorbind, râzând, amintindu-și vremurile bune, dând uitării tot ce fusese rău. Angel era ca de obicei mai darnic ca viața, întinzându-le bancnote angajaților când treceau pe lângă ei, dând autografe, stând să fie fotografiat.

În cele din urmă, se întoarseră la intrare. Acolo se opriră să discute cu un domn în vârstă cu o haină de lână veche, jerpelită.

— Primul grup de puști va veni mâine la ora zece. Fă-i să se distreze și vei fi bine răsplătit.

Madelaine se încruntă când plecară.

— Ce-a fost asta? Care copii?

El ridică din umeri.

— Am aranjat ca mâine un grup de copii de la Fundația „Pune-ți o dorință” să aibă doar pentru ei carnavalul. Ei și copiii de la ortopedie. Nu e mare scofală.

Madelaine îl fixă cu privirea.

— Te-ai schimbat cu adevărat.

El își dădu jos masca și îi zâmbi.

— Ai coborât din roata Ferris cu hainele pe tine. Asta e o schimbare.

Ea nu clipi.

— Ce te face să crezi că vreau să rămână așa.

El înghiți cu greu și încetă să zâmbească.

— Urcă în mașină.

— Unde...

El descuie portiera și o deschise.

— Să mergem.

Angel nu-și dorise niciodată cu atâta disperare să facă dragoste cu o femeie, ca acum. De fiecare dată când o privea pe Madelaine, simțea dorința crescându-i în piept. Avusese nevoie de toată stăpânirea de sine și probabil mare parte din cea a lui Francis ca să coboare din roata Ferris fără să-i smulgă hainele de pe ea.

Numai la asta se gândise la bâlci dorind-o, tânjind după ea, și cu toate astea, conștient că ea era chiar alături, se speria ca de moarte. Conduse încet pe străzile goale la acea oră, cu mâinile transpirându-i pe volan. Încercă să nu se gândească că va face dragoste cu ea, dar momentul acesta revenea obsesiv, chinuindu-l. Îl plănuse, visase la el, dar...

Putea s-o facă? Asta era întrebarea care-l paraliza, care făcea ca transpirația să-i curgă pe frunte. Nu știa dacă putea face față din punct de vedere fizic. Înainte de operație? Nicio problemă, dar asta fusese cu foarte mult timp în urmă.

Când ajunseră la destinație, abia putea să rostească o frază coerentă. Opri Mercedesul în curbă și stinse motorul. Ea respiră cu greutate și se întoarse spre el. El nu mai trebui să aprindă lumina interioară ca să-i vadă chipul. Ochii ei erau larg deschiși, nu clipea și-și mușca nervoasă buza de jos.

— De ce ne aflăm aici? îl întrebă încet.

El deschise portiera, lăsând lumina să se reverse pe fața

ei.

— O să vezi. Vino.

Simți că ea are rețineri și se forță să le ignore. Se gândise mult la acest moment, dar era ceva care trebuia făcut. Unii demoni puteau fi ținuți sub control, alții trebuiau înfrunțați. Vârî mâna sub scaun după o lanternă, apoi coboră din mașină și așteptă răbdător.

După un minut care i se păru foarte lung, ea atinse mânerul și deschise portiera. Coborî, trânti ușa și se uită la casa unde oprise el. Casa tatălui ei.

Era acolo sus pe deal ca un castel, o siluetă neagră pe fondul cerului înstelat. Lumina lunii strălucea în geamuri, adunându-se pe barele de la dormitorul ei. Galeria cu piloni albi adăpostea treptele din față de ploaie și arunca umbre asupra suporturilor. Patru coșuri din cărămidă se ridicau de pe acoperiș. O poartă de fier forjat, cu vârfuri ascuțite, împiedica pătrunderea intrușilor. Părea întunecată și furioasă, acea casă în care crescuse ea. Copaci scheletici se aliniau de-a lungul gardului, cu ramuri în care se aflau ultimele frunze ale toamnei.

— Mai lipsește semnul pe care scrie Bates Motel, zise Angel zâmbind forțat.

Madelaine nu-i întoarse zâmbetul.

— Haide, Mad, îi spuse el încet, întinzându-i mâna.

Ea veni încet spre el, strecurându-și mâna mică, rece, în palmele lui. Fără o vorbă, el o conduse spre ușa de la intrare, apoi căută o piatră. Găsind una, se trase în spate pregătit s-o arunce în geamul de la fereastra camerei de zi.

Ea îl opri.

— Ce faci?

— Încerc să găsesc o modalitate de a intra.

Ea îi aruncă o privire ciudată.

— Folosește cheia. Este sub cărămida detașabilă, de sub treapta de sus.

El privi în jos și văzu cărămida liberă.

— Nu este la fel de amuzant...

Ea nu zâmbi.

— Încearcă mai bine cu cheia.

El găsi cheia sub mortarul sfărâmat al ascunzătorii și o introduse în broască. Ușa se deschise cu un scârțâit. Lumină încăperea întunecată cu lanterna și se îndreptă spre holul și mai întunecat, ținând-o strâns de mână. Trântind ușa în urma lor, o conduse prin hol, trecând de bucătăria aceea masivă, într-o încăpere întunecată care fusese cândva biroul tatălui ei. Chiar și acum după atâția ani, mirosea a țigară și degaja putere.

El găsi o cutie cu chibrituri în buzunar și îngenunche în fața șemineului imens de marmură albă. Luând lemne din vasul de cupru de pe cămin, aprinse focul. Flăcările izbucniră și cuprinseseră lemnele lungi, uscate. Căldura izbucni în încăperea rece, dar ea continua să stea acolo tremurând, fără să se miște. Se duse la ea și-i luă mâinile în palmele sale. Când privirile li se întâlneau, el îi văzu neliniștea și cuvintele pe care și le pregătise îi rămaseră în gât.

— De ce ne aflăm aici? Știu ce sentimente ai pentru casa asta.

El îi simți teama din glas și îl duru, așa cum îl duruse de

multe ori în trecut. Nu știa detaliile celor petrecute în acea casă, cu acel om meschin și nebun care fusese tatăl ei, dar știa că fusese foarte afectată.

— Aici s-a întâmplat și mi s-a părut normal să fie și locul unde se termină... și poate începe.

— Nu te înțeleg.

El privi în jur. Era așa cum și-o amintea, cu excepția aceluia strat fin de praf de pe mobilă și a mirosului slab de mucegai. Candelabrele de argint înnegrite de fum, lipsite de strălucire mai aveau încă lumânări albe, groase. Două fotolii imense din piele de culoarea vinului de Burgundia se aflau într-un colț. Ferestrele lungi și murdare încadrau șemineul ca între paranteze cu geamurile pe jumătate acoperite de draperii prăfuite. Același covor din blană de urs acoperea mare parte din podeaua groasă.

— Aici mi-am vândut sufletul pentru zece mii de dolari.

— Nu trebuie să vorbim despre asta, spuse ea și el știa că așa gândea. Dar erau prea multe între ei, era prea mult ca el să pretindă că nu-i făcuse ceea ce-i făcuse. Dacă voiau să aibă șansa unui viitor, el trebuia să-și asume trecutul.

— Știu că nu trebuie să vorbim despre asta, dar trebuie să-mi cer iertare pentru ce am făcut. Știu că scuzele nu înseamnă mare lucru, doar câteva cuvinte extrem de uzitate, dar îmi pare rău, Mad. Gâtul i se strânse. Dacă aș fi știut...

Ea continuă să tacă. O venă subțire pulsa la baza gâtului ei. Arăta ca o căprioară speriată, gata să fugă.

— Ce să fi știut?

— Aveam șaptesprezece ani. Ce știam eu despre viață?

Tu ai fost prima fată de care m-am îndrăgostit și ai făcut ca totul să pară al naibii de ușor, ca și cum aș fi găsit o jucărie ucigașă într-o cutie cu biscuiți Cracker Jack. El îi atinse obrazul, simțindu-i moliciunea catifelată și zâmbi. N-am știut că nu voi mai simți asta niciodată, sau că imaginea ta mă va urmări. N-am știut că-mi voi petrece restul vieții visând la o fată pe care am părăsit-o.

Privirile li se întâlneau. Era atât de diferită de acea adolescentă de care se îndrăgostise.

— Am înțeles întotdeauna ce ai făcut, știi asta. Chiar te-am iertat un pic, sau am crezut că-am făcut-o, până ai apărut din nou. Tata era un om puternic, nu poți nega. Ea râse gutural. Știi asta mai bine ca oricine.

Madelaine îi oferea o ieșire ușoară, pe care el nu voia să o accepte. Înainte de operație ar fi făcut-o, dar nu și de data asta. Era prea important să fie cinstit de dragul amândurora.

— N-a fost din cauza tatălui tău. L-aș fi putut înfrunța. Eu am fost de vină. Mi-a fost teamă să jur că te voi iubi până la sfârșitul vieții. Scutură din cap. Însărcinată sau nu, știam că mă vei iubi întotdeauna, erai o fată față de care trebuia să mă angajez pe termen lung. Și mai știam că dacă vei jura să mă iubești tot restul vieții, așa va fi. M-ai fi iubit...

Ea avea lacrimi în ochi.

— Da.

— Asta m-a speriat, Mad. Nu mă puteam descurca, nu puteam face față dragostei tale, nu la șaptesprezece ani, nici măcar anul trecut. Știam că aș fi fost un ticălos, că m-

aș fi învârtit în jurul tău bând prea mult, făcând lucruri pe care le-am făcut întotdeauna. Veni mai aproape și-i cuprinse încet fața în palme. Nu mai sunt acel puști speriat. Acum știi ce vreau.

— Nu mai spune nimic, Angel, te rog...

El știa ce gândea ea. Se temea că el îi va spune c-o iubește, apoi îi va frânge inima din nou. El ar fi vrut s-o învinovățească, dar ea avea toate motivele să-și protejeze inima de el. Nu-i rămânea de făcut decât să continue până când, într-o zi, ea va crede din nou în el.

Se gândi la toate lucrurile pe care i le-ar putea spune, la toate cuvintele de care s-ar putea folosi ca să-și exprime dragostea, dar în final acestea erau doar cuvinte și ea le mai auzise de la el. Preferă să se aplece spre ea, să cuprindă chipul ei frumos și fragil în palmele sale, s-o sărute încet, profund, așa cum nici nu și-ar fi imaginat când erau adolescenți. Nu știuse nimic despre dragoste. Nu știuse pe atunci cum îți răsuca sufletul și te făcea să te simți ca și cum ai fi de sticlă. Cum uneori, ca acum, te simțeai atât de fragil încât un vânt puternic putea să-ți distrugă sufletul.

— Spune ceva, zise el cu blândețe.

Ea strânse cerceii în pumn, apoi îi lăsă să cadă fără zgomot pe podea.

— Nu vreau să vorbesc. Vreau...

— Ce? o întrebă el. Ce vrei? Spune-mi și voi muta munții din loc ca să-ți aduc.

— Pe tine, șopti ea. Un zâmbet destins, seducător îi apăru pe chip. Își aruncă un pantof care se lovi de

scuipătoarea din colț. Celălalt lovi piciorul biroului sub formă de gheară. Pe tine te vreau, Angel DeMarco.

El începu să respire sacadat. Dacă inima lui ar fi fost conectată la sistemul său nervos central și-ar fi pierdut controlul, bătând cu disperare. Dar inima lui își păstră ritmul constant, fără exagerări, înghiți, observând că i se uscaseră gâtul. Ea începu să-și descheie puloverul, iar el o prinse de mână. În clipa în care o făcu, se simți ca un idiot. Încercă să o înșele cu un zâmbet, dar ea citise adevărul în ochii lui.

— Nu știu dacă o pot face, Mad, șopti el, simțind umilința ca pe un nod rece în stomac.

Ea nici nu zâmbi, nici nu pretinse că nu înțelege.

— Medicul te-a sfătuit să reiei relațiile sexuale când te vei simți... dispus.

Un zâmbet înflori în colțul gurii lui.

— Trebuie să recunosc că m-a incitat, când mi-a spus asta.

— Și acum? îl întreabă ea cu blândețe descheindu-i cămașa.

El scutură din cap.

— Nu știu. Poate ar trebui să mai așteptăm...

Ea zâmbi și-i mai descheie un nasture. Palma ei i se răsfiră pe piept. Îi simțea fiecare deget fierbinte, ca un tăciune, pe carnea moale a pieptului lui.

— Oare ar trebui?

El nu se putea concentra când ea îi făcea toate astea. Îi simțea degetele lucrând agile la cămașa lui, unghiile ei zgâriindu-i carnea de pe piept.

Îi scoase cămașa, dând la iveală cicatricea roșie.

El avu un moment de ezitare, de nesiguranță, însemna atât de mult faptul c-o iubea, încât se temea că nu va putea face dragoste cu ea. Se temea că această nouă inimă va ceda.

Ea se ridică pe vârfuri și-i sărută cicatricea. Buzele ei erau calde și se lipeau de pielea cea nouă, iar el se înfioră ca răspuns. Nu mai putea sta departe de ea. Ar fi vrut s-o strivească la pieptul său, să se îngroape adânc, adânc în ea, să nu poată spune unde începea ea și se termina el.

Cu un geamăt, o prinse în brațe și o sărută cu o pasiune pe care n-o mai simțise până atunci. O sărută până se simți sufocat de atâta dorință. Încet, se lăsă pe covorul din blană de urs, iar ea îl urmă, cu degetele încă pe nasturii cămășii lui. Când atinseră covorul, ea îi scoase cămașa și o aruncă deoparte.

El îi scoase puloverul verde, moale și-l aruncă peste cap, apoi îi desfăcu sutienul și-l lăsă să cadă printre degetele sale tremurânde pe blana de urs. Ea îngenunche pe covor în fața lui, cu sânii strălucind, perfecți, în lumina flăcării. Își ridică mâinile ca să-i acopere.

— Copilul...

El îi îndepărtă mâinile, privind acele vergeturi mici, fine pe care încerca să le ascundă. Privind-o, înțelese că ea avea impresia că nu mai este la fel, că trupul ei de femeie nu se putea compara cu cel al fetei pe care o iubise odinioară.

Foarte încet, se aplecă spre ea, cuprinzându-i sânii mici și rotunzi, cu palmele sale.

— Ești foarte frumoasă, îi șopti, aplecându-se să sărute sfârcul moale al unui sân.

Ea se înfiora și lăsă să-i scape un mic geamăt, apoi se arcui spre el. El îi prinse sfârcul cu gura, descheindu-i blugii și o împinse în jos pe covor.

Îi scoase blugii, apoi lenjeria intimă, până când ea rămase în lumina focului, complet goală, în afară de o pereche diafană de ciorapi. El căută adânc în buzunar după un prezervativ și-l scoase aruncând folia subțire pe podea.

Trăgându-se înapoi, își scoase restul hainelor și le aruncă spre ușă, apoi veni lângă ea sărutând-o, mângâind-o, până ea se arcui, implorându-l încet, cu vorbe abia rostite care îi puseră la încercare controlul de sine.

El se retrase, respirând greu. Inima lui pompa într-un ritm iritant de calm, amintindu-i astfel că nimic nu era normal.

— Nu știu, Mad... șopti el.

— Nu-ți face probleme. Ea luă prezervativul și-l desfăcu, lăsând să cadă pe podea bucățelele de folie. Zâmbind se lăsă în jos. Degetele ei se strânsură în jurul lui, mângâindu-l. Până acum totul pare bine.

Mâinile ei făceau o adevărată minune. El gemu, închizând ochii.

— Vrei să continuăm? îi șopti ea lingându-i lobul sensibil al urechii.

El se simțea ca drogat. Nu putea face altceva, decât să încuviințeze. Își simțea gâtul prea uscat ca să poată articula cuvinte. O simți cum îi pune prezervativul și-l

netezește.

Cu un geamăt profund el trecu deasupra, sărutând-o. Săruturi lungi, electrizante, care-l făcură să-și piardă controlul. O simți cum preia din nou inițiativa, orientându-l în interiorul ei. Simți nevoia să termine chiar atunci, dar reuși să se abțină, mușcându-și tare buza de jos. Madelaine se atârână de gâtul lui, șoptindu-i numele, șoldurile ei frecându-se de el, venindu-i în întâmpinare. Ajunseră într-un ritm numai al lor vechi precum timpul, dar lui Angel i se păru nou. Cu un efort incredibil el își ținu în frâu dorința, aducând-o pe ea aproape, tot mai aproape de limită...

Simți că ajunsese la apogeu. Propria sa eliberare fu explozivă. După aceea, el a rămas întins pe covor lângă ea, respirând greu.

— N-a fost așa când eram adolescenți, spuse el.

Ea zâmbi, strângându-se la pieptul lui.

— Nu chiar. A fost un fel de „Beat the Clock” pe atunci.

Râseră amândoi ținându-se în brațe, amintindu-și alte și alte lucruri. El își rezemă capul pe sânii ei și îi privi corpul în lumina gălbuie a focului, trasându-i cu degetul o urmă pe pânțele. Era atât de frumoasă... Nu voia să întrerupă acest moment de intimitate. Voia ca acesta să continue la nesfârșit, cu sufletul legănat de căldura atingerilor ei, de zâmbetul ei. Dar cum să-i spună un bărbat ca el aceste vorbe unei femei ca ea? Care ar fi acele cuvinte magice care ar face-o să creadă că tocmai au făcut ceva special și că în sfârșit el s-a maturizat suficient ca să înțeleagă?

Nu-i veneau în minte astfel de cuvinte, așa că-și folosi

trupul ca să-i spună c-o iubește, că nu se mai sătura de ea. Măinile, buzele, limba, le folosea pe toate ca s-o preaslăvească, până când ea țipă de plăcere, și se prăbuși la pieptul lui. Au rămas așa încleștați vreme îndelungată. Apoi, cu un răs tremurat, ea încercă să se retragă.

— Ar fi bine să mergem...

— Nici vorbă. El o trase și mai aproape, până când trupurile lor ajunseră un întreg, fără granițe. Cred că nici nu este miezul nopții încă.

Ea se rostogoli, zâmbindu-i. Părul ei se revărsă într-o cascadă de castaniu și de miere mângâiat de lumina focului, iar buzele îi erau umflate și bombate de sărutările lui. Sfârcurile îi mângâiară pieptul lui gol.

— Bine ai venit la întâlnirea cu un părinte unic.

Cuvintele au fost ca atingerea unei lame de cuțit. El clipi.

— Asta fac acum, am întâlnire cu tine?

Ea se încruntă brusc. Nervoasă, își așează o șuviță în spatele urechii.

— Păi... cum i-ai spune altfel?

El ridică o mână și îi atinse obrazul, trasând conturul buzei superioare. Se întrebă brusc cum putea să supraviețuiască un bărbat care iubea atât de mult o femeie? Dacă ea voia putea să-i scoată sufletul și să-l strivească sub picior. Exact așa cum îi făcuse și el.

Pentru prima oară el înțelese, cu adevărat, ce-i făcuse acelei adolescente frumoase și încrezătoare de șaisprezece ani și fu copleșit de rușine. Și mai mult decât rușine era regretul profund și dureros. O privi, iubind-o atât de mult

încât îl durea.

— Eu aş spune că mă îndrăgostesc.

26

Eu aş spune că mă îndrăgostesc.

Timp de o secundă, Madelaine nu se putu mişca, nici respira. Stătea lângă el, încă goală pe blana de urs umedă. Îşi muşcă buzele, temându-se brusc că ar putea spune ceva ce n-ar trebui spus, că vorbele odată rostite nu mai pot fi retrase.

Acum, nu mai voia să se gândească la trecut, dar acesta revenea, insinuându-se abia şoptit în sufletul ei, cu paşi mici. Tot ce-şi spusese vreodată sălăşluia între ei, plutea în aerul pe care-l respirau. Atât de multe din visurile ei erau îngemănate cu ale acestui bărbat că i se făcu teamă, atât de teamă să-l lase să aibă din nou putere asupra ei. Şi totuşi o făcuse deja.

Se întoarse spre el. Buzele i se desfăcură într-o rugă, o invitaţie tăcută. El se ridică de pe podea şi-i întinse mâna. Ea ştiu că el se mişca încet, de parcă se temea că ea va dispărea. Ea nu se mişcă. Mâna lui trecu deasupra braţului ei gol, înfiorând-o.

— Angel...

Numele lui căzu de pe buzele ei într-un susur de dorinţă.

Ea privi în ochii lui verzi, vrăjită de posibilităţile văzute acolo. Observă cu foarte mare certitudine, aşa cum nu mai văzuse în viaţa ei, că el nu mai era băiatul acela de la

șaptesprezece ani. În ochii lui era o durere nouă, profundă, teamă și regret că ea înțelesese. Era și el în felul său la fel de speriat de acest moment ca și ea. Și văzând asta, teama și lipsa lui de siguranță au fost ca o atingere caldă, calmă, ca o boare peste propria ei nesiguranță.

El o sărută, o atingere ușoară ca o briză, ceea ce îi marcă într-un fel sufletul, mai profund ca orice gest de dragoste. Brațele ei se strânseseră în jurul lui aducându-l mai aproape. Unul câte unul, anii de singurătate și de pierderi păreau că o părăsesc. Când el se retrase, ea văzu aceeași mirare în ochii lui, care îi marca și ei sufletul.

— Ah, Madelaine, spuse el. Doar atât, nimic mai mult, dar ea înțelese ca și cum i-ar fi spus tot.

La ora douăsprezece și patruzeci, Lina închise televizorul și se ridică. Pentru a zecea oară în zece minute se uită la ceasul de pe cămin. Curcanul roșu cu maro din mucava, făcut de ea la grădiniță se afla alături, ca o aducere aminte că urma Ziua Recunoștinței.

Unde naiba era mama?

Își încrucișă brațele și începu să străbată încăperea. Aprinsese toate luminile, dar tot i se părea întuneric și se simțea un pic cam singură. Pentru prima oară se afla singură acasă la asemenea oră. Dacă mama avea vreo urgență la spital, Francis venea să stea cu ea. Asta îi aminti din nou ce mult îi lipsea Francis și oftă din greu. Se așeză în fotoliul mare din fața ușii și rămase acolo așteptând, bătând neliniștită cu piciorul în podea. Mama nu avea dreptul să lipsească atât de mult, nu știa că Lina va fi îngrijorată peste măsură? Când vorbise cu Angel mai

devreme, el îi spusese că avea de discutat cu mama în seara asta... De discutat. Așadar, unde erau?

Privi spre telefon și se gândi să sune la spital. Dădu să se ridice, dar reuși să se controleze. Era ridicol să-și facă astfel de probleme. Mama avea treizeci și trei de ani: putea să lipsească toată noaptea, dacă voia. Dar mama nu era așa. Madelaine era prea responsabilă să facă așa ceva. Era doar vina lui Angel.

Brusc, începu să-și pună întrebări în privința lui. De fapt, ce știau despre el? Intrase brusc în viața lor, doar cu promisiuni, zâmbete și distracție. Dar avea o reputație oribilă. Dacă o merita, dacă se culcase cu oricine îi ieșise în cale și uitase numele femeilor dimineața. Dacă era vreun ucigaș în serie, iar poliția nu-l bănuia pentru că era Angel DeMarco, dacă...

— Controlează-te Lina, își spuse cu voce tare, încercând să-și alunge supărarea. Mama e bine. Probabil l-a făcut să meargă cu douăzeci și cinci la oră și să poarte cascheta împotriva accidentelor.

Dar nu-i venea a crede că așa era. În adâncul inimii simțea că era ceva în neregulă. Își aminti telefonul pe care-l primiseră la miezul nopții legat de Francis și inima ei începu să bată cu putere.

Se uită nervoasă la aparat. Un asemenea telefon putea veni în orice moment, putea răzbate în sufragerie ca fulgerul, și să te lase arzând... avea nevoie de Zach chiar acum, cineva cu care să vorbească. Cu coada ochiului văzu afară luminile unei mașini...

— Slavă Domnului!

Mercedesul intră pe alee și opri. Farurile se stinseră.

Lina rămase cu brațele încrucișate, privind pe fereastră, așteptând ca ei să între. Ei n-o făcură. În cele din urmă, au coborât din mașină și au pornit pe alee, fără să se grăbească. S-a auzit un clic și ușa s-a deschis. Mama și Angel au intrat în casă, mână în mână, privindu-se pierduți, cu ochi strălucitori. Brusc, Lina se simți exclusă. Așa ar fi vrut s-o privească Angel pe ea, numai pe ea. Știa că se comportă prosteste și copilărește, dar era afectată. Dumnezeu, ce mult o durea! își dorise un tată care să fie al ei și numai al ei. Cel mai bun prieten din lume. Felul în care se priveau, de parcă ar fi fost îndrăgostiți, o făcu pe Lina să se simtă furioasă.

— Mamă? șopti ea.

Ei se arătară uimiți de parcă nici nu observaseră că ea se afla în încăpere și indiferența lor o răni și mai mult. Mama clipi repede, trăgându-și mâna din mâna lui Angel.

— Bună, fetițo, îi spuse cu o voce joasă. Credeam că dormi de acum. Nu trebuia să ne aștepți.

Cuvintele ei fură ca niște săgeți, care o loviră în plin. Nici nu se gândiseră la ea, o uitaseră cu desăvârșire.

Ea râse cu amărăciune.

— Mda. Ca și cum aș fi putut să adorm fără tine. Îi aruncă aceste cuvinte mamei și simți un ușor tremur nervos, când aceasta tresări. Mama făcu un pas spre ea. Faptul că o privea cu înțelegere înrăutăți lucrurile.

— Nu aveai de ce să te temi, fetițo. Nimic nu poate schimba ceea ce simțim noi pentru tine.

Lina știa că era o minciună. Dacă mama îl iubea pe

Angel, se schimba totul, și ea nu voia. Își voia vechea viață înapoi, îl voia pe Francis în leagănul vechi de pe verandă și pe mama ocupată în grădina cu trandafiri.

Simțea că este gata să explodeze, fără să știe din ce motiv. Ca și cum visele ei de copil se năruiau. Îl fixă pe Angel.

— Spuneai că ești prietenul meu. Cuvintele o durură lăsând-o afectată și furioasă. Brusc vru să-l rănească, să-i rănească așa cum o răniseră și ei., Nu ești tatăl meu, spuse pe un ton rece. Ai inima lui, dar nu ești el. Vocea i se întrerupse și această manifestare de slăbiciune o înfurie. Nu meriți inima lui.

— Lina! exclamă mama cu duritate.

— Taci! șuieră Lina.

Angel se încruntă brusc și felul în care i se modificară trăsăturile fu înspăimântător. Își aruncă haina spre sofa și aceasta atinse un lampadar. Lampa de cristal se prăbuși pe podea.

— Să nu îndrăznești să-i vorbești astfel mamei tale, domnișoară.

Neașteptata lui încercare de a se comporta ca un tată o făcu să râdă. Dar el nu era tatăl ei. Tatăl ei era în ceruri acum. El n-o privise niciodată astfel, niciodată n-o făcuse să se simtă ca o intrusă în propria-i casă.

— Nu ești tatăl meu.

— Lina, spuse mama, cred că nu vorbești serios.

— Nu știi ce vreau să spun. Nici nu mă cunoști. Te urăsc... Te urăsc. Se auzi ridicând glasul, știu că era o greșeală, dar nu se putu opri. Mânia și durerea îi sfâșiară

sufletul.

— Du-te în camera ta, îi spuse Angel pe un ton calm, care o făcu să tremure. Ieși de aici. *Acum.*

Lacrimile se iviră, pișcându-i ochii. Se întoarse cu spatele spre cei doi și se împletici orbecăind pe hol, fugind spre camera sa. Dar odată ajunsă acolo nu i se mai păru camera ei. O simți străină și strâmtă. Deschise fereastra și se strecură afară.

Scotându-și bicicleta aflată într-o parte a verandei, sări în șaua dură de plastic și porni în grabă pe șosea. Furia o mâna să apese pedalele depărtându-se în grabă de casă.

Când ajunse la colț începu ploaia. Picăturile inegale, mici, se cerneau asupra ei căzând în boabe strălucitoare pe mânerle bicicletei ei. Vântul îi biciui părul și-i pișcă ochii. Cu fiecare milă străbătută, simțea că visurile pe care le născocise despre tatăl ei erau tot mai îndepărtate. Fusesse o naivă să creadă în el, să creadă că un străin putea să între în viața ei și să-i devină *tată*. Ar fi trebuit să știe...

Mi-e teamă că-ți va frânge inima.

Auzi din nou avertismentul mamei și se simți mai prostuță și mai naivă. Doar știa că visele nu se împlinesc întotdeauna. De ce fusesse atât de naivă?

Pe strada Laurel își aminti petrecerile de sâmbătă noaptea, organizate de o fundație din Quilcene Park. O luă la stânga și merse cu viteză în josul dealului. Zece minute mai târziu, luă ultimul colț și trecu zbârnâind pe stradă spre vechiul parc. Roțile subțiri ale bicicletei traversau canelurile drumului, iar degetele înghețate strângeau mânerle de cauciuc. Își opri bicicleta la

marginea parcării asfaltate și privi în jur. Așteptă tulburată ca cineva să-i strige numele, s-o bată pe spate, să-i spună că era bine-venită la petrecere.

Dar nu veni nimeni. Copiii se aflau de-a lungul râului și în jurul focului. Auzea râsete și zgomotul de conversații. Dar cu cât se apropia mai mult de foc, cu atât observa că participanții nu erau așa de mici cum credea. Se gândise că era o petrecere pentru cei din clasele medii, dar un grup de băieți aflați în jurul focului păreau a fi deja la colegiu sau așa ar fi trebuit să fie.

— Zach, murmură ea dorindu-și ca el să fie chiar acum cu ea. Dar era prea târziu să-l sune acasă, iar el nu avea ce căuta la o petrecere ca aceasta.

Vârându-și mâinile adânc în buzunare, încercă să pară detașată, ca și cum ar fi fost de-a casei și trecu pe lângă grupurile de elevi, căutând pe cineva cu care să discute.

În cele din urmă ajunse la malul râului și rămase acolo urmărind curenții care se formau.

Mânia pe care o simțise mai devreme se disipase și fără fierbințeala dată de ea începu să simtă frigul. Își aruncă capul pe spate când trecură un băiat și o fată pe lângă ea. Lina și fata, care era chiar Cara Milston se priviră în ochi. A fost un moment de recunoaștere, plin de uluire, din partea amândurora. Cu mult timp în urmă, prin clasa a șaptea fuseseră foarte bune prietene, dar cu timpul se îndepărtaseră. De obicei, majoreta și fata cea rea nici nu se mai priveau.

Lina simți brusc că regretă ceea ce fusese odată. Se întrebă cum ar fi fost dacă nu și-ar fi schimbat prietenele

în clasa a opta, dacă n-ar fi început să fumeze la râu înainte de școală, dacă n-ar fi luat prima înghițitură de whisky la paisprezece ani. Voia înapoi toate astea acum, o voia înapoi pe Cara, cea mai bună prietenă, cu care putea discuta.

Tresărind, Cara îi aruncă un zâmbet rapid, și trecu mai departe.

Lina oftă din greu și se lăsă în genunchi pe malul râului. Simți nisipul rece, umed, înfrigurând-o, dar nu-i păsa.

Nu-și mai amintea de când nu se mai simțise așa de singură. Totul în viața ei era o glumă. Nimeni nu se afla alături de ea când avea nevoie. Chiar și acum, când se găsea în mijlocul celei mai grozave petreceri școlare ea era singură. Uitată.

Brusc își dori ca lucrurile să fie altfel. Nu voia să fie supărată pe mama ei, nu voia să aibă accesele de furie care pentru ea erau la fel de normale ca și respirația. Voia să discute cu mama și cu tatăl ei, să le spună că-i iubește.

Dar se simțise exclusă când ei veniseră acasă. Și, în loc să discute cu ei ca un adult, ea făcuse o scenă și fugise.

Visul ei legat de dorința de a avea un tată părea la fel de îndepărtat, ca visul nocturn al unei fetițe. Acum nu mai voia decât să-l iubească și să fie iubită pentru ceea ce reprezenta. Și asta însemna că trebuia să-l iubească și ea pentru ce era el.

El nu era Francis și nici nu va fi vreodată. Francis o iubise în felul său calm, tandru. Angel era diferit. Era ca ea. Puternic și cu temperament vulcanic. Lucrurile nu se puteau desfășura cu Angel așa cum voia ea... Dar ea știa

oare ce voia?

— Nu, murmură în noapte. Nu știuse până în acest minut. Voia ca ei să fie o familie, toți trei. Și o familie nu apare peste noapte, nu apare fără isterii, sentimente rănite și scuze.

Lacrimi fierbinți îi apărură sub pleoape și se scurseră pe obraji, amestecându-se cu stropii reci de ploaie și căzându-i apoi pe pantalonii murdari de noroi. Se plictisise să alerge și să fie furioasă tot timpul, se plictisise de sentimentul că nu aparținea nimănui. Se gândi acasă, la curtea perfectă gen Martha Stewart, la grădina de trandafiri a mamei și la leagănul de pe verandă dăruit de Francis de Crăciun și dorul îi strânse inima.

O familie, realizează ea, însemna să se ducă acasă.

Angel trânti ușa de la dormitor.

— Nu este acolo.

Se întoarse privind-o pe Madelaine. Deschise ușa vrând să zică ceva, dar cuvintele refuzau să se formeze. Ea stătea în camera de zi, fără să zâmbească, fără să se miște, iar roșeața care-i marcase obraji mai devreme fusese înlocuită de o paloare ca de ceară. Își mușcă buza de jos și se uită îngrijorată la ușa de la intrare.

— M-ai auzit? Nu e acolo. Ar trebui să chemăm poliția, să facem ceva. Era evident că ridicase glasul, dar nu se putuse controla. Panica o simțea în sânge rece ca pe gheață. Alergă spre ușa de la intrare și o dădu de perete.

Nu văzu decât întuneric. O ploaie molcomă începuse să cadă pe potecă, răpăind și pe acoperișul de deasupra capului. Ea ieșise undeva, singură, în toată această

întunecime, singură, nervoasă și rănită.

Ce naiba se întâmplase? Cu ce greșise? Madelaine veni lângă el. Auzi pașii ei tăcuți care acopereau respirația lui inegală. Ea îi atinse încet brațul și el simți că încerca să-l consoleze, dar nu voia să fie consolată.

— N-am știut, șopti el. Simțea regretul ca pe un gust amar în gură. Realiză brusc cât de ușor luase totul până acum, cu câtă ușurință acceptase greutatea de a fi părinte.

— Ce n-ai știut?

Simți tandrețea întrebării ei și asta îl făcu să se simtă mai rău. Se întoarse spre ea și pentru o secundă, privindu-i ochii îngrijorați, nu putu să respire. Nu putea fi tatăl Linei sau iubitul lui Madelaine... dar mai ales nu putea fi ce fusese Francis pentru ele.

Francis.

Fratele lui ar fi știut ce să facă într-un moment ca acesta, ce să spună, cum să procedeze ca să fie bine. Își dădu capul pe spate și închise ochii de parcă s-ar fi rugat. *Ce să fac acum, Franco?*

Întrebarea îl descumpăni. Încet, se întoarse spre Madelaine și ce văzu în ochii ei îl făcu să se rușineze până în adâncul sufletului. Ei îi păsa de el chiar și acum, vedea asta, simțea asta și cu toate că ar fi vrut s-o prindă în brațe, să-i simtă căldura, nu o făcu.

— N-am știut ce înseamnă să fii tată. Am crezut că pot doar să fiu alături de ea, ca un prieten. Am crezut că mă va iubi necondiționat și nu-mi va cere niciodată nimic din ce nu-i pot da. În clipa când rosti aceste cuvinte știu cât de egoiste și de lipsite de semnificație erau. Închise ochii și

tăcu, dezgustat de sine însuși. N-am știut că va fi așa de greu. Cum te-ai descurcat singură toți anii aceștia?

Ea îl atinse; mâna ei caldă îi mângâie obrazul rece și umed.

— Ar fi trebuit să-ți spun ce înseamnă să fii părinte.

El deschise ochii și furia reveni cu putere.

— Nu ține de tine, Madelaine. Nu te culpabiliza. Eu am greșit. Eu. N-ar fi trebuit să-i spun că voi fi tatăl ei, m-am angajat la asta de parcă ar fi fost vorba de alegerea unei haine. Nu m-am gândit.

Ea își retrase mâna.

— Ce vei face în această privință? Toată viața ai fugit de astfel de lucruri, Angel. Vrei să fugi din nou, să-ți alini teama cu o sticlă de tequila, să uiți ce tare doare?

Cuvintele ei îl loviră puternic. Tresări.

— Nu știu.

— Asta nu este de-ajuns. Ea se va întoarce, dacă procedează ca de obicei se va întoarce într-o oră și va fi furioasă ca un bărzăun. Ce-i vei spune? Bine ai venit, sau rămas-bun?

El scutură din cap.

— Nu-mi pune greutatea asta pe umeri, Mad. Nu sunt destul de puternic...

Ea îl prinse de umeri și îl scutură tare.

— Să nu îndrăznești să-mi spui asta, nu de data asta. Nimeni nu este de ajuns de puternic pentru a fi părinte. O facem orbește, cu credință, dragoste și speranță. Asta-i tot, Angel. Ne temem, ne temem până în măduva oaselor, dar continuăm să fim părinți.

El se calmă. O scânteie de speranță apăru în inima lui.

— Tu te mai temi de ea?

Ea scoase un sunet exploziv care seamănă aproape cu râsul.

— M-am temut încă din clipa în care mi-au pus-o în brațe. De fiecare dată când se duce la școală, acasă la vreo prietenă, sau la vreo întâlnire mă tem. Mă tem pentru ce ar putea lumea să-i facă frumoasei mele fiice, mă tem pentru ce aș putea să-i fac eu. Asta nu dispare niciodată, niciodată. Trăiești cu teama, o iubești și asta este pentru totdeauna. Ești aici pentru ea totdeauna.

El oftă lung, cutremurându-se.

— Nu știu dacă pot face asta.

Ea se retrase.

— Numai tu poți hotărî Angel. Numai tu.

27

Lina opri bicicleta la capătul drumului. Luminile erau aprinse în casa ei. Vedea umbre mișcându-se în dreptul ferestrei de la camera de zi. Un sentiment descurajant de rușine o încerca, dar reuși să-l alunge.

Duse bicicleta și o rezemă de perete. Încet, urcă treptele de la verandă care scârțâiau și se opri la ușa de la intrare. Făcându-și curaj, apăsă pe clanță și deschise ușa.

Mama și tatăl ei se aflau în capetele opuse ale încăperii. Se întoarseră spre ușă ca unul și înghețară.

Mama îi zâmbi, un zâmbet tandru, plin de înțelegere, care o făcu pe *Lina* să vrea să plângă din nou.

— Bună, fetiço.

Lina se uită la tatăl ei, dar el îi evită brusc privirea. Teama pe care reușise s-o controleze o luă din nou în primire, lovind-o cu putere. Stricase totul, toanele ei stupide de puștoaică stricaseră tot. Fugi spre dormitor și trânti ușa în urma ei. Deschise casetofonul și îl dădu la maximum. Se prăbuși pe pat și încercă să plângă, dar lacrimile care o ardeau atât de tare nu voiau să curgă. Umerii i se încovoieară și lăsă capul în jos, uitându-se la picioare.

— O, Doamne, șopti.

Ea se gândi la felul în care arătase mama mai înainte...

Părul îi era răvășit, iar puloverul îi era încheiat doar pe jumătate la nasturi, ochii îi erau cețoși și blânzi și părea să nu se mai oprească din zâmbete.

Fericită. Mama arăta fericită. Iar ea îi luase asta, le luase tuturor fericirea.

Cineva bătu la ușă.

— Pleacă, șopti ea, așteptând să audă zgomotul pașilor pe scări. Mama se oprea întotdeauna câteva minute, apoi pleca. Mâine vor pretinde amândouă că nu s-a întâmplat nimic.

Dar auzi din nou bătaia, mai tare, mai insistentă. Lina o ignoră, dar ușa se dădu brusc de perete. Un tablou înrămat al lui Brad Pitt, de opt pe zece, se prăbuși pe podea, împrăștiind bucăți de sticlă pe covorul albastru.

Angel umplea tot cadrul ușii. Sprâncenele lui negre erau încruntate, iar zâmbetul permanent îi dispăruse. Părea șovăielnic și bolnav. Abia aruncându-i o privire păși

în cameră și închise încet ușa în urma lui. Traversă încăperea și închise casetofonul, apoi se întoarse încet cu fața spre ea.

— Pleacă, îi spuse ea. În clipa în care rosti cuvântul, vru să nu-l fi rostit. Voise să spună de fapt, nu pleca.

El rămase pe loc, cu mâinile în buzunarele blugilor.

— Uite, cred că n-am procedat cum trebuie. Nu știu nimic despre cum ar trebui să fie un tată. Oftă și se așeză lângă ea. Patul scârțâi. Dar știu un singur lucru: femeia de dincolo te iubește, iar tu i-ai rănit sentimentele în seara asta. Știi că ai făcut-o. Ea simți o undă de regret și-i evită privirea. El o luă încet de bărbie forțând-o cu fermitate, dar și cu blândețe să-l privească. Te-ai comportat ca un copil egoist și mi-a fost rușine cu tine. Ție ar fi trebuit să-ți fie rușine.

Ea știa că el spunea adevărul și o duru. Simți ț cum lacrimile reapar și încercă să le ștergă cu mâneca, dar ele continuau să curgă.

— Știu... știu... șopti.

Ea așteptă ca el s-o aline, să-i spună că nu era vina ei, sau că era în ordine să fii răzgâiată uneori, sau că o înțelegea – toate lucrurile pe care i le-ar fi spus mama. Dar el tăcu, lăsând-o să simtă povara propriei rușini.

În cele din urmă îi zâmbi, ridicându-i o șuviță de păr căzută pe față.

— Este greu să crești, dar cel puțin nu trebuie să-ți tai inima ca să faci asta.

Astfel îi reaminti ce-i spusese ea.

— Eu... îmi pare rău de ce am spus... n-am vrut să...

știi despre inimă...

El oftă încet.

— Și pe mine m-a speriat, Angelina. Francis poate că a fost cel mai bun om de pe lume, dar eu nu-l pot înlocui, nici măcar nu pot încerca. Dar... tăcu, privind-o.

Ea simți ca și cum totul ar fi rămas suspendat între ei. Nici măcar nu putea respira.

— Dar ce?

— Am greșit afirmând că vreau să-ți fiu prieten. A fost răspunsul unui copil la întrebarea unui matur. Acum știi ce doresc cu adevărat.

— Știi?

— Vreau să-ți fiu tată. Și dacă mă lași să încerc, voi da tot ce pot.

Ea se simți din nou podidită de lacrimi care ardeau și usturau.

— Și eu vreau asta, spuse ea cu un mic sughiț de plâns.

— Nu va fi ușor. Eu nu fac lucrurile așa cum trebuie, ca de exemplu în seara asta. Ar fi trebuit să-ți spun că vreau să ies cu mama ta. Ar fi trebuit să-ți spun c-o iubesc, că vreau să fim o familie. Dar indiferent ce se întâmplă între noi doi, asta nu va schimba ceea ce simt pentru tine. Ești fiica mea și te iubesc.

Lina se aruncă spre el, îmbrățișându-l.

— Și eu te iubesc, tati.

El o mângâie pe păr. Atingerea lui fu moale și tandră și o făcu să se simtă în siguranță pentru prima oară.

— Acum cred că mai ai de discutat cu cineva, nu?

Ea privi în ochii lui verzi și văzu că este acceptată. Asta

îi dădu putere. Se ridică încet în picioare. La ușă se opri și se uită înapoi, la el. El îi zâmbi.

— Poți face asta.

Și ea putu, știa asta acum. Se întoarse și părăsi încăperea, pornind pe hol spre camera de zi.

Mama stătea lângă șemineu. Își mușca buza de jos, așa cum făcea întotdeauna când era nervoasă și Lina înțelese cât de mult și de des o rănise.

Mama, care o iubea și care o va iubi, indiferent ce...

— Îmi pare rău, mamă, spuse încet, dorindu-și să poată retrage totul, toate vorbele lipsite de respect, cruzimile, răutățile. Madelaine îi aruncă un zâmbet tandru, de înțelegere.

— Te iubesc, fetițo.

Lina se aruncă în brațele deschise ale mamei, strângându-se la pieptul ei.

— Și eu te iubesc, mamă.

Volumul de ornamente era uluitor. Peste tot unde se uita vedea curcani și pelerini și cornul abundenței, suporturi de lumânări, farfurioare de lumânare, piese de mijloc. Stând în fața șemineului, simțind căldura flăcărilor la picioare, privi setul de decorații de pe poliță. Un curcan de culoarea ruginei, pe jumătate pictat, din carton, trona în mijloc. Lina își mâzgălise numele pe una din aripile strânse.

Se duse spre ele, trecu de la o piesă la alta, atingându-le pe fiecare. Simțea ca și cum s-ar fi întors în timp. Singurele decorații cumpărate de la magazin erau lumânările, restul fuseseră făcute de Lina la școală. Din perioada grădiniței

data curcanul. Primul an de școală era reprezentat de pălăria pelerinului, confecționată dintr-o sacoșă de cumpărături; clasa a doua era reprezentată de un vas de argilă de forma și culoarea unui bostan.

Zăbovi asupra vasului, trecând cu degetele peste suprafața alunecoasă. Cu fiecare an se vedeau progresele făcute în scrisul și talentele ei artistice. Încercă să și-o imagineze la cinci ani, cu codițe lungi, negre, zâmbind, știrbă, dând buzna pe ușa de la intrare cu ultima ei comoară, dar nu și-o putea imagina concret și această incapacitate îl întrista. Lipsise atât de mult din viața ei... atât de mult... nu avea cum să recupereze. Nu putea recupera anii pierduți.

Ziua Recunoștinței.

Se forță să nu se mai gândească la trecut, ci la viitor. Era adevărat, nu fusese aici s-o țină în brațe în prima ei zi de viață, sau s-o ducă de mână în prima zi de școală, dar acum era și nu mai pleca nicăieri. Va fi aici la căsătoria ei și-și va duce primul nepot la școală.

Se întoarse, gândindu-se că acele emoții din pieptul său s-ar putea traduce cumva în vorbe perfecte de dragoste, dar nimic nu ieși.

Preferă să le urmărească pe cele două femei din viața sa. Madelaine era ocupată cu o rețetă de sos fără grăsime și, după chipul ei concentrat, înțelese că lucrurile nu mergeau bine. Lina așeza masa. Nu văzuse niciodată atâtea desfășurări de forțe pentru o masă. Mama niciodată nu se agita atât la Ziua Recunoștinței, asta era sigur. Dezgropă o amintire din copilăria sa.

— Cine vrea carne albă? Auzea vocea gravă a mamei, străbătând prin întunericul din rulotă. Nu-i răspundea nimeni. Un minut mai târziu, se împiedica venind din bucătărie cu două meniuri de curcan Hungry Man, și le arunca pe masa maro. Al tău e pe tejghea, Angel, n-am putut să le car pe toate.

Nici nu adusese antreurile, că băutura își și făcuse efectul. La mijlocul frazei, căzuse cu fața în piureul de cartofi cu sos. El și Francis râseseră, apoi plânseseră, și duseseră tăvile de cositor în cameră. Se așezaseră împreună pe canapeaua lăsată, mâncând, privind la televizor și vorbind.

Frați...

— Masa e gata. Vocea lui Madelaine îl aduse pe Angel la realitate. Amintirile încețoșate ale trecutului păliră.

Clipi și se uită la masă. Lungă și ovală, acoperită cu o față de masă albă de olandă era punctată de lumânări aprinse și acoperită cu farfurii cu mâncare. Plecă din fața șemineului, îndreptându-se spre sufragerie. Pe la jumătatea drumului, se opri. Puncte de culoare pătaseră albul perfect al feței de masă și îi trebui o secundă să realizeze ce vede. Erau trei seturi multicolore pe material. La un capăt al mesei, pe fiecare parte a porțelanului de la masă, erau două monograme albastru-marin, iar pictat odată cu ele se afla un nume și o dată: *Madelaine, 1985*. La stânga, un set mic, roșu, pe care sta scris *Lina*.

La capătul mesei se afla un set galben: *Francis*.

Peste masă privirea Linei o întâlnește pe a lui.

— Noi... le-am făcut cu mult timp în urmă. N-am crezut

că...

Angel își văzu propriul loc lângă al lui Madelaine. Fără monograme, desigur, doar șervețele albe de fiecare parte a farfuriei sale. Asta îl făcu să se simtă ridicol de nepotrivit.

În cele din urmă, Madelaine ieși din bucătărie, aducând un vas cu vopsea verde. Îi surprinse privirea și se opri. El nu putu să nu observe paloarea obrazilor ei și tremurii ușor al buzei de jos.

— Este o tradiție de familie, spuse ea încet. Îi zâmbi tandru. E puțin cam încurcat.

El luă vopseaua și pensula din mâinile ei și fără o vorbă își vopsi palmele, apoi le lipi de fiecare parte a farfuriei sale. Când termină, se uită la ce făcuse, apoi la restul mesei și simți că a ajuns acasă.

— O să pictez 1996 deasupra mâinilor tale după-masă, îi spuse Lina.

Angel se duse să se spele pe mâini. Când se întoarse, Madelaine și Lina ședeau deja la masă. Se uitau amândouă la amprente de la Francis din capul mesei, la locul lui gol.

Nu-și imaginase cât de grea va fi această primă sărbătoare fără Francis. Ar fi trebuit să-și imagineze, dar n-o făcuse. Încet, se așeză pe locul său. Tăcerea se instală între ei și... aromele îl făcură să saliveze.

— Sunteți norocoase amândouă, începu el încet. Aveți atâtea amintiri cu el pe care nu le veți pierde niciodată. Tradiția voastră l-a adus la această masă cu noi și va fi aici întotdeauna, spiritul lui dăinuind în acele amprente galbene.

O auzi pe Lina trăgându-și nasul și o văzu ștergându-și ochii.

— Am atâtea să-i spun și lui și ție, dar va trebui să le facem pe toate deodată într-o zi de vacanță. Asta ar fi vrut Francis.

Madelaine își ridică privirea spre el și îi zâmbi peste masă; întinse mâna spre el.

— Cred că tu trebuie să tai curcanul. Angel simți năluca fratelui său aplecându-se asupra lui, suflându-i în ureche, când întinse mâna după cuțit. O mie de lucruri i se aglomerară în minte, lucruri pe care voia să le spună, avea nevoie să le spună, dar rosti doar:

— Haide, frățioare, arată-mi cum să tai pasărea asta.

Tocmai se ridica în picioare, când auzi o voce cunoscută: *începe cu pieptul, Angel. Dumnezeu știe că ar fi trebuit să te pricepi la asta.*

Angel se trezi râzând. Când își ridică privirea, Madelaine și Lina îi zâmbeau, și nu mai aveau lacrimi în ochi.

Și începu să taie curcanul.

Decembrie se instalează în Seattle cu un strat scârțâitor de zăpadă. Norii groși erau jos pe cer, estompând totul, în afară de câteva raze ale soarelui slab. Copacii goi tremurau pe marginea drumului, vântul era un vaiet continuu prin ramurile lor goale. Seara abia începuse să întunece orizontul.

Angel simți un ușor tremur nervos, în timp ce conducea spre casa lui Madelaine. Fusese acolo zeci de nopți și dimineți de când făcuse dragoste prima oară cu ea, dar

astăzi locul părea diferit. Gheața acoperise cărămizile de pe drum, strălucind și pe șindrila acoperișului. Frigul făcea totul să pară fragil, sticlos.

Lăsă motorul să meargă și coborî din mașină. Rotocoale de fum se ridicau din țevile de eșapament și dispăreau în aerul înghețat.

Se îndreptă spre ușa de la intrare și se opri, aranjându-și costumul albastru-închis, apoi ciocăni.

Lina deschise ușa. Purta o rochie verde de catifea cu guler alb de dantelă și o eșarfă mare albă. Era atât de frumoasă! Simți o bucurie imensă; după toți anii și momentele pierdute, era aici întinzându-și mâna spre tânăra frumoasă, care îi era fiică.

— Ce face fiica mea preferată? o întrebă.

Ea îi zâmbi.

— Bine. Totul e gata?

El ridică din umeri, simțind cum îi revine starea de nervozitate.

— Sper că da. Ieri am discutat cu părintele MacLaren de un milion de ori. A spus că felul în care am ales muzica este... neobișnuit, dar m-a lăsat să fac așa cum am vrut.

De data asta, zâmbetul ei fu destul de nesigur.

— Bine.

El îi luă mâna și o privi în ochi.

— Ești pregătită?

Ea încuviință, dar înainte să poată răspunde, Madelaine ajunse în spatele lor în camera de zi. Lina se dădu un pas în spate și Angel intră în casă.

Nu-i venea să creadă cât de fermecătoare era

Madelaine. Purta un costum elegant, albastru-marin și un singur șirag de perle. Își netezi dungile materialului.

— De ce mă privești astfel?

— Nimic. Haide, să mergem, răspunse el.

Pentru o secundă, ea păru speriată și el o înțelese. El îi întinse mâna și zâmbi când ea i-o luă.

— Nu te teme, îi șopti el.

Au părăsit toți trei casa și au urcat în Mercedesul încălzit. Fără o vorbă, fiecare cu gândurile și amintirile sale s-au îndreptat spre biserică.

Angel a oprit mașina. Biserica mare de cărămidă strălucea sub ultimele raze ale soarelui. Gheața strălucea pe pervazurile ferestrelor și pe acoperișul înclinat.

Împreună, mână în mână, s-au îndreptat spre aleea care ducea la ușile mari ale bisericii. Primul lucru pe care l-a observat Angel au fost lumânările; erau pretutindeni zeci și zeci de lumânări albe în candelabre de argint și de alamă, iar luminile lor dansau pe pereți. Crengi de brad erau prinse de-a lungul stranei, ținute laolaltă cu funde albe, imense. Altele erau aliniat pe peretele de apus, crengile verzi drapate cu funde aurii sclipitoare și lumini mici, albe.

Iar la altar se afla o ghirlandă imensă în formă de inimă, făcută din trandafiri albi și crenguțe de brad, cu panglici aurii. În mijlocul ghirlandei era o fotografie a lui Francis cu chipul său zâmbitor, cu mâna ridicată în semn de victorie.

Părea atât de tânăr, de naiv, și plin de viață...

— O, Doamne, șopti Angel lovit de durere.

— N-am văzut fotografia asta de mult, spuse Madelaine încet. Am făcut-o la lacul Crescent, cu vreo trei veri în urmă...

El auzi acea nuanță guturală a glasului ei și aproape cedă. I-a trebuit toată puterea să-și controleze durerea. S-a întors spre ea și văzând tristețea care se instalase profund în ochii ei încercă să-i zâmbească. Ar fi vrut să-i spună din nou ce mult însemna pentru el, dar nu-și putea găsi cuvintele. Nu aici, nu acum, când Francis părea atât de aproape, iar durerea provocată de dispariția lui era atât de înspăimântător de reală...

Ea îi atinse obrazul și el porni, realizând cât de mult stătuse acolo fără să spună ceva, uitându-se în ochii ei.

— Nu știu dacă o pot face. Se uită la lumea adunată în spatele lor.

Zâmbetul ei fu plin de încredere.

— Sigur că poți. Nu este înmormântare, ci doar o mesă care să-i celebreze viața.

El încuviință și închise ochii o secundă, încercând să alunge durerea care continua să i se strecoare în suflet. Și-ar fi dorit să fie ocazia de a sărbători viața lui Francis, dar Dumnezeu, era atât de greu! Cum puteai sărbători, când îți doreai doar să te strecoari într-o gaură și să nu mai ieși de acolo?

Le urmă pe Madelaine și pe Lina spre rândul din față al stranei, și se așeză în genunchi. Se gândi imediat la Francis, cum ar fi râs fratele lui mai mare văzându-l pe Angel îngenuncheat în casa Domnului...

Angel se atârână de acea amintire. Acela era Francis pe

care voia să și-l amintească. Nu preotul, ci fratele mai mare, care încerca să-l protejeze... bărbatul care avusese grijă de Madelaine și de Lina atâția ani și nu ceruse nimic de la nimeni, ci își permise doar să le iubească.

După ce trecu ceva timp, părintele MacLaren se îndreptă spre altar cu roba sa albă radiind sub lumina lumânărilor.

— Ne-am adunat cu toții la această sărbătoare spre a ne aminti de unul dintre noi. Părintele Francis Xavier DeMarco a fost una din luminile strălucitoare ale acestei parohii. Toți vi-l amintiți ca pe un om blând, tandru, care se afla aici întotdeauna, pentru oricine avea nevoie de el, gata să vă zâmbească și să-și deschidă inima. I-am plâns dispariția dintre noi și o vom face în continuare, chiar dacă acum sărbătorim plecarea lui la Dumnezeu pe care l-a iubit atât de mult în timpul vieții. Se întoarse ridicând o mână spre Angel. Îl avem alături de noi pe fratele părintelui Francis, care n-a putut să ia parte la înmormântare și dorește acum să spună câteva cuvinte despre fratele său.

Madelaine îl strânse încet de mână.

Angel înghiți cu dificultate. Era cel mai greu lucru pe care-l făcuse vreodată, acela de a se ridica în picioare. Nesigur pe picioarele sale se îndreptă spre altar și se așeză lângă părintele MacLaren.

Privi adunarea aceea și brusc se simți nelalocul lui. Toți oamenii aceștia străini îl cunoșteau pe Francis mai bine decât el; oricare din ei avea cuvinte mai bune, mai veridice de spus.

Tristețea care a urmat a fost copleșitoare. Angel și-a plecat capul. După un timp, care a părut câteva ore, și-a regăsit glasul.

— Cu toții cunoașteți un alt Francis, diferit de ceea ce știu eu, începu cu blândețe găsindu-și drumul prin întuneric, rostind cuvintele clar, cu pauze. Voi vorbiți de un Francis blând și iubitor, un preot, dar eu nu l-am cunoscut așa. Eu îmi amintesc un frate mai mare care mă aștepta mereu să mă conducă acasă după antrenamentele de fotbal, cu toate că avea mii de alte lucruri mai bune de făcut. Un puștan înalt și slab cu un zâmbet șmecheresc, care întotdeauna credea tot ce era mai bine despre mine, chiar și când l-am dezamăgit. Un băiat care fura prăjiturile cu mine cândva, apoi mă făcea să le mănânc pentru că a risipi hrana era un păcat mai mare decât a o fura. Cunoșteam un tânăr care mă ținea în brațe când plângeam și mi-a promis că într-o zi va îndrepta lucrurile... dar nu i-am dat niciodată ocazia s-o facă. Cred că mă gândeam că mi-era teamă să cred în el: adevărul este că în mine mi-era teamă să cred. Dacă aș fi... oftă. Dacă aș fi făcut-o, nu m-aș afla aici vorbindu-vă despre un om pe care l-am iubit, dar nu l-am cunoscut...

El se întoarse și privi fotografia lui Francis din ghirlandă și brusc simți un dor cumplit de fratele său. Nu putea recurge la amintirile sale, nu putea găsi una despre care să vorbească. Voia să găsească ceva care să-i facă pe toți să râdă, să facă ceva diferit, ceva care să nu doară atât de tare.

Dar nu știa ce să facă, să spună sau să gândească, în

afară de: *îmi lipsești, Francis, îmi pare rău...*

O văzu pe Madelaine ridicându-se în picioare din mijlocul mulțimii. Se întoarse spre conducătorul corului și îi făcu un semn rapid din cap. Auzi cum acesta începu să scotocească după casete, apoi izbucni muzica: „That Old Time Rock and Roll” a lui Bob Seger și Silver Bullet Band.

Versurile ajunseră la el ca un vechi prieten... *acea muzică făcută să-ți aline sufletul...*

Muzica izbucni în biserică într-un fel sălbatic, cam nepotrivit și-l duse înapoi în zilele copilăriei, în acele zile nebunești când el și Francis erau nedespărțiți, când se aveau doar unul pe altul. Dansau după o muzică chiar ca aceasta, râdeau și o puneau iar și iar la acel aparat vechi din sufragerie.

Se uită la Madelaine și văzu că râdea printre lacrimi. Observă acea privire sticloasă, absentă și știu că și-l amintea pe Francis. Francis al lor. Nu acel preot liniștit, serios, ci blondul care știa să adune oamenii la un loc, cu ochii albaștri și zâmbetul care părea să însuflețească o încăpere, cu o inimă la fel de mare ca ziua de mâine.

Într-o tracțiune de secundă își aminti toate astea, vremurile bune și pe cele rele, nopțile când răsuseră și diminețile când plânseseră. De parcă nu-și putea imagina de ce lăsase toate astea în urmă, sau de ce nu se mai întorsese acasă niciodată. La acest gând simți lacrimile cum îi inundă ochii și câteva secunde nu se mai putu concentra. Biserica strălucitoare începu să plutească în fața lui, până când nu mai fu nimic, doar un amestec de flori albe și lumânări care pâlpâiau. Știa că-și va aminti

întotdeauna mirosul din această biserică, iar de acum înainte, când va miroși a brad și a trandafiri se va gândi la fratele său mai mare.

Am revenit acasă, Franco... strânse din ochi, fără a se rușina de lacrimile care-i curgeau pe obraji. Sunt din nou acasă, frate, și de data asta nu mai plec nicăieri.

Gândurile i se aglomerară în minte și încercă să le sorteze, să găsească cuvintele pe care să i le ofere omului pe care-l iubea atât de profund, dar în final realizează că nu conta. Nu era o chestiune de cuvinte, de scuze sau amintiri, ci de simplitatea dragostei.

Doar atât. Dragoste. Dragoste de frate, de tată, de familie. Și dragostea nu era ca trupul material, nu pleca niciodată. Rămânea în interiorul tău, amestecată cu momente și amintiri.

Deschise ochii încet și le văzu pe Madelaine și pe Lina printre lacrimile care-i ardeau ochii. *O să am grijă de ele, Francis. Jur pe Dumnezeu c-o voi face.*

Muzica se opri brusc și tăcerea se instalează din nou, învăluind biserica. Angel se uită la mulțime și realizează că oamenii nu-i erau deloc străini. O văzu pe bătrâna doamnă Costanza de la florăria din colț și pe domnul Tubbs de la garajul de pe Strada zece, pe domnul Fiorelli farmacistul...

Se concentrează asupra lui Madelaine și Linei și le zâmbi din inimă, tremurând.

— Nu vă pot mulțumi de ajuns. Când mă uit în jur îmi văd fratele, văd frânturi din ceea ce a devenit. Pot să văd cum v-a influențat viețile și știu cât de mult ați contat voi

pentru el. Și ceea ce este cel mai important, vă mulțumesc că l-ați iubit, că ați avut grijă de el, că l-ați lăsat să vă iubească. Lumea va fi ceva mai întunecată fără el, dar acum știu că el nu va pieri niciodată cu adevărat... pentru că este în sufletele noastre, ale tuturor.

28

Lina se privi în oglindă și simți nevoia să țipe. Părul îi arăta groaznic. Se uită la rochia cumpărată de mama: se afla pe patul ei nefăcut, o rochie elegantă, sofisticată, de catifea albastru-închis.

Dorul îi crispă pieptul. Nu conta că va purta acea rochie minunată, niciodată nu se va simți bine în ea. Toți acei tocilari snobi vor râde când Lina Hillyard, fata cea rea, va intra în sala de gimnaziu, cu rochia aceea cu bretele. Parcă le auzea adidașii. *A obținut destul din întâlnirile cu Owen. De unde a scos-o și pe asta...?*

Nu se va duce. Nu se putea duce. Auzi o bătaie în ușă.

— Intră, spuse Lina întorcându-se.

Mama se afla în pragul ușii, ținând un coș mare de nuiele. Purta pantaloni negri de lână care o făceau să arate foarte suplă și un pulover pufos de culoarea smaraldului, care-i puneă în evidență ochii verzi-argintii. Niciun fir de păr nelalocul lui și machiajul impecabil. Era atât de frumoasă, încât Lina simți că i se face rău. Mama îi aruncă un, zâmbet nesigur.

— M-am gândit că te pot ajuta să-ți aranjezi părul.

Instinctiv, Lina se zbârli. Sesizase critica subtilă din

glasul mamei și aproape că izbucni. Apoi își privi mama, o privi cu adevărat și observă că nu era dezaprobare pe chipul ei, ci doar o dorință sinceră de a o ajuta. Și poate puțină teamă că Lina nu va considera că este necesar și o va refuza.

— Lina? spuse mama închizând ușa după ea.

Ești bine?

La întrebare rostită calm, dar cu îngrijorare, Lina aproape cedă.

— Nu știu, mamă. Mă gândeam să renunț la tot. Oricum, cui îi pasă de un bal prostesc de la școală?

Mama așeză coșul pe măsuța de toaletă și-și trase un scaun.

— Îmi amintesc că eram aproape de vârsta ta, poate cu câteva luni mai mică, și am citit în ziarul local de un bal. În colțul gurii îi înflori un zâmbet. Voiam să mă duc dar, desigur, nici nu se punea problema. Tata nu voia să audă și oricum nu aveam cu cine să mă duc.

Lina își privi șocată mama. Suna atât de... uman ceea ce îi spunea. Nu mai era nici Domnișoara Perfecțiune, nici Cardiologul care ținea situația sub control. Lina dădu la o parte corsetul rochiei și se așeză pe pat.

— Continuă.

Mama îi zâmbi conspirativ.

— I-am spus tatălui meu că trebuie să mă duc la biblioteca medicală UW, să fac o cercetare pentru unul din profesorii mei. El m-a condus până acolo și am așteptat la fereastră să plece. Când am fost sigură c-a plecat, m-am strecurat din bibliotecă și am mers printr-o ploaie

torențială până la liceul Ridgcrest High.

Lina se aplecă spre ea.

— Cum a fost?

Mama oftă cu nostalgie.

— A fost ca în povești. Au folosit cele mai obișnuite lucruri – sclipici, hârtie igienică, folie și au transformat acel gimnaziu imens într-un castel cu zăpadă ca acela din *Doctor Jivago*. Tema a fost *Noapți în satin alb*. Începu să râdă, aparent surprinsă că-și amintise ceva atât de nesemnificativ. Oricum, am zăbovit în cadrul ușii, urmărind acele dansuri ale Cenușăresei. Zâmbetul îi pieri și vocea îi ajunse aproape o șoaptă. Atunci am înțeles cât de singură sunt, cât de diferită de celelalte fete. Mama m-ar fi lăsat să mă duc, sau cel puțin îmi place să cred că ar fi făcut-o.

Lina începu să-și vadă mama când era doar o fată speriată și singură în casa aceea mare de pe deal. Își aminti barele pe care le văzuse la fereastra mamei și vorbele ei: *Vezi? Tu nu ai cei mai răi părinți din lume*. În clipa aceea se simți... aproape de mama ei. De parcă începuseră să aibă ceva în comun, de parcă mama ar fi înțeles-o cu adevărat.

— Dar poate nu te-ai fi integrat, nu te cunoștea nimeni. Poate s-ar fi distrat pe seama ta.

— Da, spuse mama, privind-o insistent pe Lina. Sunt momente în viață când nu te integrezi. Dar trebuie să mergi înainte, să-ți croiești un drum al tău. Asta înseamnă maturizarea. Să fii puternică și să crezi în tine, chiar când te temi cel mai tare.

Lina își mușcă buzele.

— Amicii lui Zach nu mă vor plăcea. Am o... reputație proastă, iar el este atât de... de curat.

Mama o privi interesată.

— Aș vrea să-ți pot da o pilulă magică, să te facă să te simți bine, dar se pare că am dat greș cu tine, pretinzând că viața e ușoară. Uneori este dură și necinstită, iar oamenii sunt cruzi și egoiști, îi luă Linei mâna în palmele sale. Dar eu știu că ești inteligentă, frumoasă și ai un tânăr minunat, care dorește să-și petreacă seara dansând cu tine. Dacă nu te duci pentru că-ți este teamă, o vei apuca pe un drum lung plin de singurătate.

Crede-mă, știu cum poate teama să pună stăpânire pe tine și odată ce o face, strică totul. Nu lăsa să ți se întâmple asta, fetițo.

Lina știa că mama are dreptate. Nu lăsase niciodată teama să-i strice viața și nu voia s-o lase nici acum. Îi aruncă mamei un zâmbet scurt, încrezător.

— M-ai putea face frumoasă din nou?

Madelaine îi zâmbi:

— O, fetițo, asta este partea cea mai ușoară.

Soneria sună exact la șapte și patruzeci și cinci de minute. Madelaine tresări auzind sunetul și scăpă ibricul pe aragaz. Acesta se lovi cu zgomot și alunecă într-o parte împrôșcând apa pe suprafața de oțel. Râse de propria-i nervozitate, ștergându-și mâinile cu o cârpă. Luă aparatul de fotografiat și se grăbi să deschidă ușa, așteptându-se să-l vadă pe Zachary în fracul său închiriat.

Dar pe veranda ei se afla Angel. Purta o salopetă largă

de mecanic, cu fermoarul închis până la gât. Ea îi zâmbi.

— Ai venit cumva să-mi reperi țevile de la baie?

El îi răspunse cu un zâmbet atât de sexy, încât îi tăie respirația și scoase un buchet de trandafiri de la spate.

Ea își reținu un zâmbet.

— Sunt pentru mine?

El scutură din cap.

— Nu ești singura femeie din viața mea, știi bine.

În clipa aceea Madelaine îl iubi mai mult decât k și-ar fi imaginat vreodată. Zâmbind, se dădu la o parte ca el să între. El așeză florile pe masă.

— E gata?

Madelaine observă că era nerăbdător, când, văzu că privește spre camera Linei și își înăbuși un zâmbet.

— Aproape. Dar tu?

El păru uimit de întrebare, de parcă ar fi fost convins că nu i se observa îngrijorarea. O privi zâmbindu-i:

— Nu cred, Mad. Ești sigură că e destul de mare pentru întâlniri?

— Eu aveam vârsta ei când te-am cunoscut... iar noi...

— Nu-mi aminti ce s-a întâmplat atunci.

Încercă să-i zâmbească din nou, dar păru slăbit și puțin bolnav. Se întoarse de la masă și începu să străbată încăperea. Nu scăpa din ochi camera Linei, apoi ușa de la intrare și cu fiecare privire buzele i se strângeau.

Ea se așeză pe canapea și bătu cu mâna perna de lângă ea.

— Vino încoace.

Se apropie, se așeză lângă ea și prinzând-o după umeri

o trase spre el.

— Dumnezeule, sunt nervos ca o pisică pe un acoperiș încins. Nu știu să mă comport ca un tată.

Nu cred c-o să mă descurc.

Ea se rezemă de el, bucurându-se de căldura trupului lui.

— Bine ai venit în rândul părinților. Nu e o meserie, ci o aventură.

Focul din șemineu se auzi trosnind în tăcerea care se instalase. Ea se ghemui mai bine. Încă mai era nervoasă și încordată din cauza balului, dar faptul că-l avea alături pe Angel, că putea să-i împărtășească neliniștile ei, făcea lucrurile mai ușoare, chiar ușor amuzante.

— Cred că așa simt toți părinții când fiica lor merge la primul bal al școlii.

El se întoarce abordând o figură serioasă.

— Mă sperie ideea de a fi părinte.

Ea îi atinse fața, privindu-l.

— Te sperie pentru că este un angajament pentru totdeauna, iar tu nu ești tipul căruia îi place să se angajeze. Chiar când roști aceste vorbe și le recunosc adevărul, simți tristețea care se răspândește în sufletul ei. Dar oricum, te descurci grozav.

Înainte ca Angel să-i poată răspunde, soneria se auzi din nou. Instinctiv, se despărțiră brusc ca un cuplu de îndrăgostiți surprins de părinți. Apoi se priviră și izbucniră în râs. Cu un oftat, Angel se ridică și se duse la ușă, invitându-l pe Zach să între.

— Zachary Owen, spuse Angel, examinând băiatul

dezaprobată printre gene.

— Bună ziua din nou, domnule DeMarco.

Angel nu-i zâmbi. Se întoarse spre Madelaine.

— Dă-mi aparatul de fotografiat. Vreau să-i fac o poză, ca să-l pot identifica la nevoie.

— Eu... eu...

— Angel! exclamă Madelaine izbucnind în râs și ridicându-se în picioare.

Angel râse și el stânjenit, bătându-l pe Zach pe spate.

— Puțin umor părintesc.

Zach se relaxă și tuși zâmbind ușor.

— Oh!

— O vei aduce acasă până la miezul nopții, îi spuse Angel autoritar.

Zach încuviință și le arătă ceasul.

— O voi face.

— Are baterii? Dacă nu... Angel vru să-și scoată Rolexul de la mână.

Madelaine îl apucă de braț, strângându-l atât de tare încât gemu.

— Nu-ți face probleme, Zach, spuse ea aruncându-i o privire critică. Avem încredere în tine.

Angel se întoarse spre ea și nu se văzu nici urmă de încredere pe chipul lui. Sprâncenele lui negre erau adunate la rădăcina nasului, iar buzele strânse într-o linie subțire. Când deschise gura să vorbească, ea scutură cu putere din cap.

El îl privi pe Zach, apoi din nou pe Madelaine.

— Mă duc s-o aduc pe Lina, spuse.

Madelaine aproape pufni în răs sesizând tristețea din glasul lui.

— Te rog, chiar.

Angel luă buchetul de trandafiri și porni pe hol spre camera Linei.

Madelaine îi zâmbi lui Zach.

— Nu face decât să învețe cum să fie tată.

Zach își ridică gulerul.

— Se descurcă foarte bine.

Tăcerea se așternu între ei. Madelaine îl studie pe furiș pe tânăr. Era subțirel și nefiresc de înalt în acel frac închiriat, și cu părul său nisipiu. Obrajii lui arătau ca și cum ar fi fost frecăți de curând cu glaspapir. Înainte să-l poată întreba cum merge școala, auzi cum se deschide ușa Linei și-și ridică privirea ca să-și vadă fiica ieșind din camera ei.

Madelaine simți cum i se taie respirația. Lina era pe hol, cu fața spre tatăl ei. Rochia cu bretele avea nuanțe de un albastru electric în unele locuri și negre în altele. Părul ei negru ca smoala era pieptănat spre spate și prins cu o diademă strălucitoare, asortată cu pantofii și poșeta.

Părea atât de matură. Madelaine simți emoție, regret, teamă, mândrie. Înțelese brusc că fetița ei va deveni curând femeie și că apoi va pleca, și asta îi aduse lacrimile în ochi.

Și le șterse, continuând să-i urmărească pe Lina și pe Angel, care-i oferea fiicei sale duzina de trandafiri. Chiar și de la această distanță, Madelaine văzu lacrimile din ochii Linei.

O, Doamne, se gândi. Voia să păstreze acest moment în inima ei ca pe o fotografie prețioasă. Când va fi bătrână, și va avea părul alb, o va scoate, o va mângâia, amintindu-și...

Instinctiv, se întoarse să-l caute cu privirea pe Francis. Dar el nu era acolo.

Ștergându-și lacrimile, își ridică privirea spre tavan, încercând să-și imagineze stelele sclipind pe cerul negru. *Sper că vezi și tu asta, Francis... primul ei bal...*

Lina veni și se opri în fața șemineului. Zach rămase fără suflare văzând-o.

— Oh, Dumnezeule, murmură el.

Lina păli. Își netezi părul cu mâinile.

— Nu-ți place?

— Arăți teribil, spuse Zach zâmbind cu gura până la urechi.

Un zâmbet apăru pe chipul Linei luminându-i ochii, până ajunseră ca două flăcări albastre dansând între genele ei dese și negre. Obrajii i se colorară.

— Mulțumesc.

Zach se apropie de ea, scoțând o cutie mică de plastic.

— E o decorațiune pentru încheietura mâinii. Florarul mi-a spus că e de cea mai bună calitate.

— Dumnezeule, oftă Lina, e superb! își puse banda elastică la mână și o ridică în sus s-o vadă toți.

— Veniți, dragii mei, le spuse Madelaine, luând aparatul de fotografiat. Așezați-vă în fața pomului de Crăciun. Vreau să vă fac niște fotografii.

Lina își dădu ochii peste cap.

— O, mamă...

Madelaine făcu un gest evaziv cu mâna, râzând.

— Haideți.

Lina și Zach se apropiară stânjenți. El o luă de mijlocul subțire și ea ridică brațara de la încheietura mâinii pentru fotografie. În spatele lor, pomul de Crăciun strălucea cu sute de becuri multicolore. Râzând, Madelaine le făcu câteva fotografii.

— OK, acum una cu tatăl tău.

Zach dispăru la stânga, iar Angel îi luă locul. O prinse cu brațul de mijloc și o trase aproape, zâmbind. Madelaine îi văzu prin cătarea aparatului și se încruntă.

— Nu zâmbi ca pentru un poster, Angel. Vreau să-l văd pe tatăl ei. Nu o celebritate de la Hollywood.

Angel păru depășit de situație pentru un moment, apoi un zâmbet larg admirativ îi apăru pe chip.

— Dumnezeu, ce femeie pretențioasă, spuse fără a se adresa cuiva în special.

— Cardiolog, fu replica pe care i-o dădu Lina, râzând. Toți sunt așa.

Madelaine începu să râdă și îi fotografie. Dumnezeu, cât îi plăcea acest moment, acest sentiment. Era antiteza fiecărei clipe din copilăria ei, realizarea tuturor viselor pe care le avusese. Se întreba cât va dura de data asta, cât îi era permisă fericirea aceasta. Ar fi vrut să se ducă la el, să-l cuprindă cu brațul și să știe că va fi aici întotdeauna, ca și cum ar fi aparținut locului, zâmbindu-i cu nesăbuința acelor ochi verzi.

— Doamnă Hillyard, spuse Zach, întrerupându-i

gândurile. Lăsați-mă să fac fotografia întregii familii.

Întreaga familie! Dumnezeuule, își dorea asta atât de mult, încât o durea. Lăsă aparatul și se duse la șemineu. Văzu cei trei ciorăpei atârnați de polița decorată cu ramuri de brad și zâmbi. Se strecură lângă Angel și simți mâna lui așezată posesiv pe șoldul ei. I se părea incredibil să se afle aici, toți trei legați prin mai mult decât prin brațele care să-i țină la un loc. Numai dacă ar dura. Știu că zâmbetul ei din fotografie a fost trist și ceva mai mult decât nostalgic.

— Zâmbiți, doctore Hillyard, ordonă Zach.

Ea se forță să-și alunge melancolia, să se concentreze pe bucuria momentului. La acel mic clic al aparatului și al flașului orbitor, Madelaine știu că acel moment a fost immortalizat pentru totdeauna.

Clădirea liceului fusese ridicată pe un teren mare, într-un colț, iar părțile laterale erau construite din cărămidă aparentă, luminate ici și colo de spoturi implantate în iarba maronie din cauza iernii. Pe un panou sta scris „Casa Panterelor”. Când îl văzu, nervozitatea Linei spori brusc, gura i se uscă.

Zach parcă mașina în parcare a studenților și opri motorul. Ocoli apoi mașina și-i deschise portiera. Ea ieși afară în aerul rece al nopții, strângându-și mâinile ca să le împiedice să-i mai tremure.

În jurul lor, elevii ieșeau din mașini, adunându-se în grupuri vesele, discutând. Băieții dădeau noroc, iar fetele exclamau entuziasmate la vederea rochiilor celorlalte.

Lina recunoscuse o duzină de fețe când ea și Zach ajunseră la un grup de elevi. Urmă un moment de uimire

și de surprindere, când toți se întoarseră cu gura căscată spre ea. Un singur chip îi reținu însă atenția, o pereche de ochi pe care n-o putea evita.

Cara Milston se afla în centrul acelu grup și se holba la Lina.

Zach îi înconjură umerii cu brațul și o strânse ușor:

— O cunoașteți toți pe Lina?

Încet, Cara dădu drumul mâinii prietenului ei și veni spre Lina, într-un nor de satin alb, strălucitor.

— Grozavă rochie, Lina.

Vocea îi era calmă, dar un pic nesigură.

Lina nici nu realiză că-și ținuse răsuflarea, până nu dădu aerul afară cu putere, oftând. Un zâmbet nesigur îi înflori în colțul gurii. Brusc, își aminti o mie de lucruri despre ea și Cara, de câte ori împărțiseră mâncarea pe terenul de sport și petrecuseră nopțile una în casa celeilalte. Realiză că-și dorea înapoi toate acestea.

— Mulțumesc. Încercă să se gândească ce să-i spună Cărei, dar nu-i veni nicio idee.

Cara îi zâmbi.

— Mi-ai lipsit, Lina.

Lina realiză atunci cât de simplu era. Nu trebuia decât să spună ce simțea și acesta a fost începutul.

— Și eu ți-am dus dorul, Cara. Îi zâmbi.

După aceea, seara căpătă un aer magic, cu o încărcătură specială. Cerul părea mai înalt și mai întunecat, o draperie de catifea pătată cu stele. Frunzele căzute pe drumul spre școală se prindeau în tocurile fetelor, lipindu-se de ciorapii lor strălucitori.

Cu toții intrară în gimnaziu vorbind, râzând. Lina era singura fată care nu se oferise voluntar pentru comitetul de decorare și când văzu ce făcuseră, se opri uluită.

— Doamne, arată grozav!

Voaluri fuseseră drapate în falduri bogate pe pereții de culoarea vaniliei. Hârtia albă de ambalaj fusese întinsă pe terenul sălii de baschet, și pudrată cu auriu și argintiu. Un uriaș pom de Crăciun domina încăperea, iar ramurile erau pline de lumini albe și stelute din folie de aluminiu. Într-un colț, un fotograf immortaliza noaptea aceasta pentru fiecare cuplu pe fondul peisajului de iarnă. Orchestra răpăia o muzică aspră, hârâită, pe o scenă octogonală, aflată într-un capăt al sălii.

Cara veni lângă ea.

— Avem nevoie de ajutor la decorarea pentru balul Sadie Hawkins, din primăvară.

Lina ezită.

— Nu prea am talent.

Cara începu să râdă, un râs ca un clinchet de clopoțel de argint.

— Știi să folosești șervețele de demachiat?

Imediat, Lina se simți penibil. Roși, gata să se înfurie. Se controlă când realizează că prietena ei, Cara, nu râdea de ea, ci o invita să i se alăture.

— Sigur că știi să folosesc hârtia de demachiat.

Înainte de a primi răspuns de la Cara, Zach o luă de mână pe Lina și o duse pe ringul de dans. Prin microfoanele imense aflate în colț, se revărsa o variantă a cântecului Hootie and the Blowfish. Lina nu-și putu reține

râsul, când el o introduse între cei care dansau. Era începutul celei mai grozave nopți din viața ei.

Madelaine străbătea livingul în sus și-n jos adunând bibelourile, ducându-le de la o masă la alta, analizând denumirea producătorului pe fiecare din farfuriile chinezești, de parcă le vedea pentru prima oară. La fiecare Crăciun, decorațiile se bucurau de toată atenția ei. Pentru a cincisprezecea oară în câteva minute, aruncă o privire la ceasul de pe polița căminului. Pomul de Crăciun strălucea într-un colț.

— Treizeci de minute, spuse mai mult pentru ea, decât pentru Angel. Probabil acum dansează.

Angel se întoarse de la fereastra unde stătuse nemișcat și tăcut în ultimele treizeci de minute.

— Gata, e de-ajuns!

Madelaine se opri și-l privi.

— Ce vrei să spui?

— Este la bal și se distrează. N-a fost răpită de teroriști. Încercă să uit visele mele urâte, cum că s-ar urca într-o mașină cu puștiul ăla roșu la față, ca apoi să dispară, atâta cât să rămână însărcinată și să spargă un magazin de băuturi.

Madelaine pufni în râs.

— Ai dreptate. Trebuie să ne relaxăm.

El trase draperiile din living și se întoarse spre ea cu un zâmbet seducător.

— Acum te am doar pentru mine.

Ea se înfioră.

— Așa să fie.

— Bine, atunci, să vorbim.

Madelaine era conștientă că părea ridicol de dezamăgită, dar nu se putea abține.

— Suntem în sfârșit singuri și tu vrei să vorbim?

El o luă de mână și o conduse spre canapea. Se așezară unul lângă altul, iar el se întoarse spre ea.

— Mai devreme spuneai că n-am fost niciodată un om bun.

Inima ei păru să se oprească pentru câteva secunde, apoi prinse viteză din nou. Încercă să transforme totul în glumă.

— Uită, n-am vrut să...

— Ce-ai vrut să spui?

Nu era niciun fel de amuzament în ochii lui, doar o încordare care-i tăie respirația. Știa că pentru el contează ce-i spusese, dar nu-și dădu seama cum era mai bine. Voia să afirme că se temea, se temea de atât de multe lucruri, să-l iubească, să nu-l iubească, de orice.

— Voiam să spun că te cunosc, Angel. Te înțeleg așa cum ești. Ridică privirea spre el, încercând să-i zâmbescă. Nu mai am șaisprezece ani, așa că nu-mi mai poți frânge inima, așa cum ai făcut atunci. Putem doar să fim... ca acum. Fără promisiuni, fără garanții. Pentru mine este de ajuns.

El o privi cu tristețe.

— Pentru mine nu este, Mad.

— Ce vrei să spui?

El n-o mai privea, ci cerceta încăperea, de parcă ar fi căutat ceva. După o tăcere îndelungată, el îi luă mâna și o

duse la pieptul său. Ea simți ritmul inimii lui, dincolo de materialul de bumbac al salopetei.

— Vreau atât de multe pentru noi, Mad. Vreau să fiu aici pentru tine, cu tine, pentru totdeauna. Vreau să țin copiii noștri și nepoții pe genunchi. Vreau să merg în fiecare noapte cu tine la culcare și să mă trezesc cu tine tot restul vieții... dar nu știu cât va dura.

Vorbele lui pătrunseră adânc în sufletul ei și-i aduseră lacrimi în ochi.

— Nimeni nu știe asta, Angel.

— Am lipsit atât de mult din viața Linei... privi din nou în altă parte. Aș vrea să pot aduce înapoi anii aceia. I-am irosit atât de ușor... nu voi mai repeta greșeala. Te iubesc, Madelaine Hillyard. Știu c-am mai spus-o, dar îmi vei mai da și a doua ocazie.

Era totul în cuvintele lui, în ochii lui, tot ce-și dorise ea vreodată – iubire, familie, dedicare, tot. Îl voia lângă ea pe această canapea și în patul ei, pentru cât le mai era dat să trăiască.

Ea vru să-i răspundă, dar vorbele nu se lăsară rostite. Și apoi el o prinse în brațe, sărutând-o cu atâta pasiune, încât totul începu să se învârtă. Se strânse la pieptul lui iubindu-l atât de mult, încât emoția fu ca o durere acută. El se retrase încet. Avea respirația neregulată și superficială, când își apropie buzele de obrazul ei.

— Spune-mi, Mad, înainte să distrug toată casa.

Ea se depărtă râzând. Realiză că întotdeauna va fi așa cu el. Întotdeauna el va putea să-i tulbure simțurile, s-o arunce într-o stare de confuzie și să-i ceară ceva în felul

său arogant, egoist, de parcă lumea îi datora totul. Dar el va fi singura persoană din lume cu care ea va dori să stea pe sofa.

— Te iubesc, Angel DeMarco. Iar dacă iei totul la fel de ușuratic din nou, voi...

El îi acoperi gura, murmurând:

— Niciodată.

O sărută până nu mai putu să respire. Apoi, cu o reacție bruscă, menită să-o surprindă, se ridică brusc în picioare și o trase în mijlocul încăperii.

— Stai aici, ordonă el.

Ea protestă, dar el îi ignoră protestele și stinse toate luminile. Încăperea rămase în întuneric, cu excepția luminii roșiatice a focului și a celor aurii și albe ale pomului de Crăciun.

— Închide ochii.

Ea nu putu să nu râdă.

— E puțin cam lipsit de sens, nu crezi? Încăperea este deja în întuneric.

— Voi, doctorii, spuse el simulând dezgustul, închide ochii și gata.

Râzând, ea se conformă.

— Simt că nu ești obișnuit să te întâlnești cu femei de carieră.

Ea îl auzi chicotind.

— Majoritatea femeilor mele au avut coeficientul de inteligență al șoarecilor de câmp. Acum, ține ochii închiși.

— Și corpurile iepurașilor Playboy, murmură Madelaine abia auzit.

Ea stătu acolo cu ochii închiși, cu brațele încrucișate, încercând să-și imagineze ce făcea el. Auzi cum se deschide apoi se închide ușa de la intrare. Ascultă și știi că el nu mai era în casă. Se gândi să tragă cu coada ochiului, dar își spuse că nu avea rost.

La distanță auzi cum se deschide portiera mașinii, apoi cum se închide: după câteva secunde se deschise din nou ușa de la intrare. El trăgea ceva, un scaun, pe podea. Lemnul scârțâi și geniu, iar ea crezu că se urcase pe scaun.

— OK, nu te uita, îi spuse el din nou, și-l auzi venind spre ea.

Îl simți că se apropie, atât de mult, încât sesiză mirosul de mosc al aftershave-ului lui și căldura umedă a respirației lui pe frunte. Începu să-i descheie nasturii puloverului. Ea se forță să-și păstreze ochii închiși. El nu spuse nimic, n-o atinse decât pe pulover descheindu-i fiecare nasture. Apoi i-l scoase, palmele lui mișcându-se cu senzualitate pe umerii ei.

Aerul rece îi atinse pielea.

Auzi cum îi scârțâie genunchii când îngenunche în fața ei. Îi desfăcu centura și o lăsă să atârne, apoi îi desfăcu betelia pantalonilor și încet, încet, coborî fermoarul. Simți cum degetele lui îi ating pielea pântecelui.

Pantalonii căzură la pământ. Mâinile lui se ridicară spre coapsele ei, apoi spre mijloc și urcară spre sâni. În ultima secundă, îi desfăcu sutienul care căzu pe podea alături de pantaloni.

Încercă să-și imagineze cum o vedea el acum, stând acolo în mijlocul livingului, luminată doar de strălucirea

blândă a focului, îmbrăcată doar în lenjeria intimă, și niște ciorapi negri până la genunchi. Era teribil de erotic să-și imagineze cum arăta, cum o vedea el.

Așteptă fără suflare ca el s-o atingă. Pielea ei părea să anticipeze acest moment, inima își amplificase bătăile. Dar el n-o atinse, ci doar strecură ceva mătăsos și alunecos peste capul ei. Ea simți că era o cămașă, o cămașă de noapte poate, care urma să i se lipească de trup și să cadă până la podea. Mătasea foșnea și o simți plăcut pe pielea ei goală.

El se depărtă, iar ea începu să simtă frustrarea.

— Angel, rosti ea dorindu-l înapoi, tânjind după atingerea lui.

Se auzi un clic și începu muzica. Vocea guturală, romantică, a lui Dan Fogelberg pluti prin încăpere.

— Mai târziu. Ea recunoscă imediat cântecul și zâmbi la romantismul lui delicat.

— Deschide ochii, spuse Angel și ea realizează că se afla chiar în fața ei. Zâmbind, deschise ochii.

El purta un frac negru, superb și era uluitor de frumos. Pe ea o îmbrăcase într-o rochie neagră de mătase, atât de sexy și de îndrăzneată încât ea n-ar fi îndrăznit să și-o cumpere. Întinse mâinile spre el, vru să-l cuprindă în brațe și să-l sărute, apoi observă tot ce făcuse el și simți că nu mai poate respira.

Văzu o oglindă imensă, atârnată de candelabrul de deasupra mesei din sufragerie. Fiecare suprafață a sticlei capta lumina candelabrului și arunca mărgelile luminoase pe pereți, tavan și podea.

Crease un cadru de liceu în livingul ei.

— O, exclamă ea, și asta a fost tot ce a putut. Spune. A fost un moment romantic, sălbatic și nebunesc, caracteristic lui Angel.

El întine palma pe care se afla o cutie neagră, de catifea.

— Deschide-o, îi spuse calm.

Ea îl privi. Încet, cu mâinile tremurându-i, luă cutia și o deschise. Un diamant strălucea în ea.

— Oh, Angel...

El scoase inelul din cutie și i-l strecură pe deget.

— Mărită-te cu mine, Madelaine.

Ea se uită la inel râzând și plângând în același timp. Era un diamant absurd de mare, care atrăgea atenția, uluitor, strălucitor, exact ca bărbatul care-l cumpărase. Dintr-odată știi că viața ei va fi diferită alături de Angel, diferită de cum își imaginase. Era deosebit de alți bărbați, era ca o flacăra fierbinte, unduitoare, capabilă de mari distrugerii. Dar ea știa, o Doamne, știuse încă de la șaisprezece ani că nu va mai exista alt bărbat pentru ea.

— Diamantul este atât de mare... n-ar fi trebuit... oh, Angel...

El începu să râdă.

— Sunt de la Hollywood, ținutul bijuteriilor mari. Vreau ca lumea să afle că ești a mea. El se apropie și zâmbetul îi pieri. O privi cu o seriozitate care-i făcu inima să se simtă dureros de plină. Ești a mea, nu, Mad?

— Întotdeauna.

Lui îi reveni zâmbetul, mai strălucitor ca diamantul.

— Bine. Acum dansează cu mine, doamnă DeMarco.

Râsul ei izbucni, plin de bucurie pură.

— Știi, domnule DeMarco? N-am crezut că mă vei cere vreodată.

Epilog

El stă în leagănul din verandă, încercând să se balanseze. Aude râsul sonor, clar, al Linei plutind în aer. În curtea aflată chiar în fața lui, Madelaine, Lina și Angel desfac pomul de Crăciun. Într-un colț, mai jos, un tânăr stă în umbra unui stejar bătrân de o sută de ani, cu mâinile vârâte în buzunarele pantalonilor. Nimeni din curte nu l-a văzut încă, dar el știe că o vor face curând. Curând, Lina își va ridica privirea, îl va vedea și va alerga pe alee spre el.

Începe să zâmbească. Se simte bine în această arcuire înceată a buzelor și realizează pe la jumătatea drumului că zâmbește. Observă că vântul îi mângâie obrajii, răvășindu-i părul și că simte fulgii groși, pufoși, care acoperă iarba. Mai observă și că s-au întors păsările, așa că aude ciocănitura. Se uită în jos și, pentru prima oară, se simte el însuși din nou. Își așază picioarele ferm pe pământ și împinge încet. Leagănul din verandă începe încet, foarte încet să se legene cu el.

În curte, Madelaine se oprește cu brațele pline de becuri, ochii ei, frumoșii ei ochi verzi încetoșați, fixează leagănul de pe verandă. El simte căldura privirii crescând tot mai mult până când devine incandescentă. Lumina soarelui pare să ajungă la el din toate unghiurile,

strălucind pe zăpada proaspăt căzută, printre stâlpii albi ai gardului căzând dintr-o breșă albastră din nori. De parcă el ar sta în calea soarelui care-l încălzește, o, și cum îl încălzește!

— Privește, spune Angel încet strecurându-și brațul după mijlocul lui Madelaine și trăgând-o spre el.

— Leagănul de pe verandă, spune Lina venind spre părinții ei.

Împreună se îndreaptă spre el. Le simte privirile asupra lui și vrea să cânte cu voce tare triumfător. Se concentrează cu toată puterea și se ridică în picioare, se tot ridică.

Simte cum râsul se formează în interiorul său, revărsându-se când plutește deasupra pământului, liber și ușor. Își aude râsul multiplicat într-o mulțime de sunete, în ciripitul păsărilor, scârțâitul leagănului, căderea zăpezii din crengile supraîncărcate. La distanță o mașină de curățat zăpada se trezește la viață, și își aude râsul și în asta.

Și prin toate acele sunete își aude inima bătând în pieptul lui Angel, bătând și bătând, ca freamăt permanent al vântului care își croiește drum printre frunze. Pentru prima oară nu simte că ar avea o gaură. Se simte mai ușor ca aerul, amețit de promisiune și descoperire. Își ridică privirea spre cer, vede cenușiul și albastrul la distanță și albul care se amestecă într-o lucire imposibilă.

Se uită la Madelaine, la Maddy a lui și într-o clipire îi vede toată viața evoluând în fața lui ca scenele dintr-un film vechi alb negru. Ea nu va încărungi niciodată, părul ei

va fi alb și strălucitor, ca zăpada, va trăi în această casă și va sorbi limonada pe leagănul lui din verandă până în ziua când va muri.

Va purta pulovere largi ca o femeie bătrână și nu va nevoie de ochelari, iar ea și Angel își vor numi fiul Francis și-i vor spune Frank.

Pentru că deja a existat un Francis.

El știe că ea îi va duce lipsa întotdeauna, tot restul vieții, așa cum și el îi va duce dorul. Dar ea îl va avea pe Angel, un Angel pe care el n-a ajuns să-l cunoască niciodată, dar în care a crezut întotdeauna, și pe Lina. Draga lui, Lina.

Și astfel, știe brusc ce l-a ținut în leagănul de pe verandă, urmărind zilele cum trec una după alta, transformându-se în nopți întunecoase. El face încă parte din familia de pe pajiștea acoperită de nea, și va face întotdeauna. El poate înțelege că așa e viața, greșești și continui și crezi, continui să crezi, întotdeauna.

Se simte ridicându-se sus și mai sus, până când ei devin niște punctulețe întunecate pe o lume albă. După câteva momente, leagănul din verandă se oprește, iar familia se întoarce la montarea becurilor de Crăciun.

El îi privește pe cei trei pe care-i iubește atât de mult și știe că vor vorbi despre asta în anii care vor veni.

Vor vorbi despre acea după-amiază când leagănul a început să scârțâie singur, iar soarele iernii era atât de fierbinte, încât putea fierbe un ou. Își vor oferi unul altuia alinarea credinței, promisiunea magiei, și își vor duce viețile urmărind leagănul din veranda veche gândindu-se la cel pe care-l iubiseră.

Francis zâmbește acestui gând. Și în șoapta vântului le aude râsul pentru ultima oară.

Sfârșit

Îndrăgita scriitoare KRISTIN HANNAH revine cu o carte emoționantă și plină de miracole.

Personajul principal este Madelaine – un cardiolog strălucit, o mamă iubitoare, o prietenă devotată, însă o femeie cu multe îndoieli. Este, de asemenea, și povestea fiicei sale, o tânără confuză și rebelă, și a celor doi bărbați atât de diferiți pe care-i iubește Madelaine: Francis, un preot dedicat credinței sale și Angel, un actor talentat, cu o inimă gata să cedeze. Când o întâmplare tragică îi reunește, ei vor trebui să învețe să uite trădările din trecut și să găsească curajul de a iubi din nou.

Un roman captivant despre iertare, sacrificiu, moarte și destin care demonstrează că niciodată nu este prea târziu pentru fericire

EDITURA LIDER
www.edituralider.ro

ISBN 978-973-629-227-9

5 1948390 005142